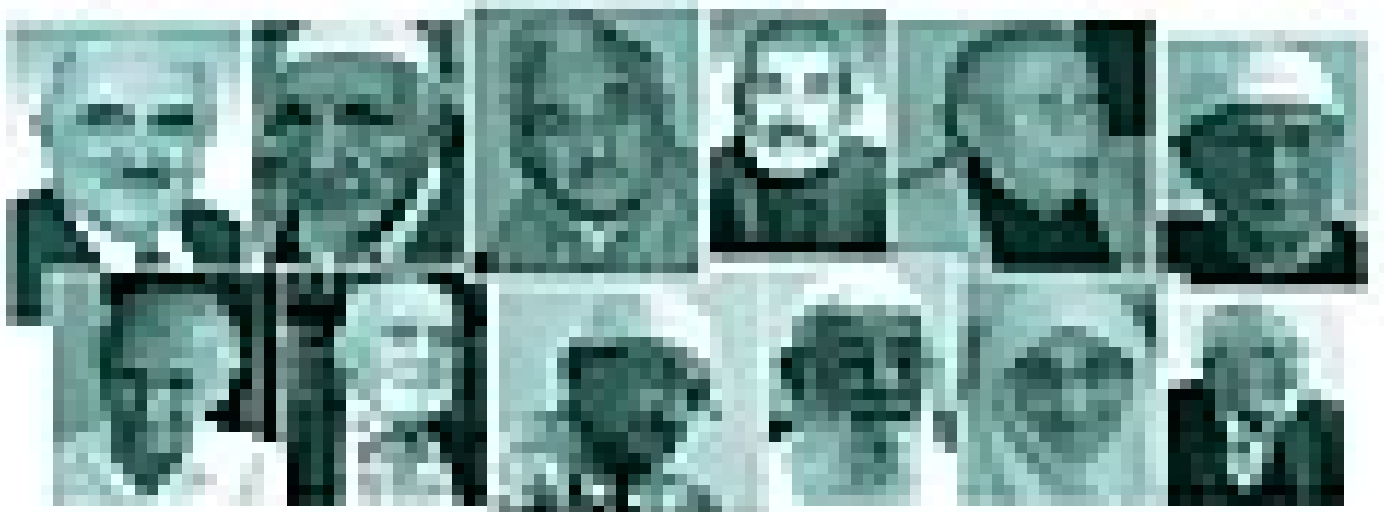

ĞABEYLER ANLATIYOR 7

ÖMER ÖZCAN

RESALE-İ NUR HİZMETKÂRLARI

ĞABEYLER ANLATIYOR 7

ÖMER ÖZCAN

Risale-i Nur Hizmetkârları

Ağabeyler Anlatıyor 7

Ömer Özcan

Kapak Tasarımı

Ersin Yılmaz

İç Tasarım

Said Demirtaş

ISBN

978-605-183-384-2

Yayıncı Sertifika No

12403

Baskı Tarihi

Nisan 2018

Baskı ve Cilt

İmak Ofset Basım Yayın
Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Atatürk Caddesi Göl Sok. No: 1
Yenibosna/Bahçelievler-İstanbul
Tel: +90 (212) 656 49 97

Matbaa Sertifika No

12531

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı

Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.'ye aittir.

İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

Sanayi Cad. Bilge Sok. No: 4, 34196 Yenibosna-Bahçelievler/
İstanbul

Tel: (0212) 551 32 25 Faks: (0212) 551 26 59

www.nesilyayinlari.com bilgi@nesilyayinlari.com

Ömer Özcan

1950 yılında Milas'ta doğdu. Ortaokul ve lise eğitimini İzmir'de tamamladı. 1968 senesinde lise ikinci sınıfta okurken Risale-i Nur'u tanımakla şereflendi. 1973 yılında "Ankara Erkek Yüksek Teknik Öğretmen Okulu"ndan (Teknik Eğitim Fakültesi) mezun oldu. Ankara'da beş sene kadar Bayram Yüksel Ağabey'in nezaretindeki muhtelif derslane-i nuriyelerde kaldı. 1984 yılına kadar Zonguldak'ta öğretmenlik yaptı. Sonra İzmir'e, mezun olduğu liseye tayin oldu. 2000 senesinde aynı okuldan emekli oldu. Evli ve iki çocuk babasıdır.

ozcannurs@hotmail.com

Yayımlanmış Eserleri

Ağabeyler Anlatıyor 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7

Önsöz

RİSALE-İ NUR'DA İSMİ GEÇEN veya muazzez Üstad'ımız Bediüzzaman Said Nursi hazretlerini gören ve onunla beraber olan ağabeylerimizi 1967 yılından itibaren arayıp, bulup, konuşturup hatıralarını kitaplaştırmaya devam ediyoruz. Bir sarraf titizliği ile kırk yararak hatıraları hatıra sahiplerine ve adı geçen hemen herkese -bir şekilde ulaşıp- teyid ettiriyorum. Ulaşabildiğim belge ve fotoğraflarla da destekliyorum. Şüphesiz en temel kaynağımız Risale-i Nur'dur. Hatalarımız olmuyor değil, elbette oluyor. Yanlışları fark ettiğimizde kitapların yeni baskılarında derhal düzeltiyoruz. Bu yedinci kitabımızda daha fazla bilgi, belge ve fotoğrafa yer verdim. Anlatılanların Risale-i Nur'dan yerlerini bularak nurlarla bütünleştirmeye çalıştım. Önceki altı adet ve bu yedinci kitabımızla beraber, 238 ağabeyimizin hizmet hatıraları yayınlanmış oluyor. Dahası da var...

Elinizdeki yedinci kitapta öncekilerde olduğu gibi birkaç istisna dışında, çoğu hayatta olan ağabeylerimizin hatıralarına öncelik verdik. Bunun sebebi, tashihli hatıralarına herhangi bir itiraz vaki olursa, kendileri tarafından cevap verilsin veya varsa yanlışları düzeltsinler diyedir.

Van'dan Bursa'ya; İnebolu'dan Erzincan'a; Antalya'dan, Antep'ten İstanbul'a; Isparta'ya, Konya'ya, Ankara'ya, Ağrı'ya, Denizli'ye, Kastamonu'ya kadar daha çok sayıda merkezlere turlarımız oldu... Bazen köyler dâhil nokta ziyaretlerimiz de gerçekleşti... Devam ediyoruz... Şimdiye kadar üç yüze yakın ağabeyle -çoğu birebir olmak üzere- görüşmek nasip oldu. Bu röportajların ekserisini video çekimleriyle, bir kısmını da ses kaydı ve yazılı metin olarak kaydettik. Bunların yanına on binleri geçen fotoğraf ve belgeleri de katarsak hatırı sayılır bir arşiv derlenmiş oldu. Bu çilekeş kahramanların büyük çoğunluğu vefat etti, onlar artık yok bu dünyada. Tek bir kelime bile alınamaz artık onlardan. Bu noktada Ağabeyler Anlatıyor okuyucularından bir istirhamım var. Bulundukları bölgelerde Risale-i

Nur'da adı geçen veya Hz. Üstad'la görüşmüş olan ağabeylerimizden hayatta olanlar var ise lütfen bize haber versinler. Gereğini beraberce yapmaya çalışalım inşallah... Araştırmalarımnda yardımlarını esirgemeyen bütün ağabey ve kardeşlerimize gönülden teşekkür ediyorum.

Bir mesele hakkında bilhassa bilgilendirmek istiyorum. Şöyle ki: Ağabeylerden yapılan kayıtlar ile 'Ağabeyler Anlatıyor' kitaplarında yayınlanan bilgiler arasında bir çelişki olursa, doğru olan taraf kitaplardaki bilgilerdir. Neden denilirse, tashih safhasında ağabeylerin yaptığı düzeltmeler sebebiyledir. Bir de hatıra sahibi ağabeylerimiz tashih sırasında çokça yeni ilaveler yapmaktadırlar. Kayıtlarımızda bulunup da yayınlamayan kısımlar ise ya hususidir veya mevzu ile alakası yoktur.

Tarihçe-i Hayat kitabının başında şöyle diyor: "...Üstadın mesleğini, meşrebini ve hususî ahvalini, pek çok seciye ve hasletleri şahsında ve hizmetinde toplayan şahsiyetini tarif edemedik. Onun yaşadığı müteaddit hayat safhalarını yakından gören ve içinde bulunan talebe ve hizmetkârlarını birer birer dinlemek ve görüşmek lâzımdır ki, tarihçe-i hayatı bir derece mufassal hazırlanabilsin." (Tarihçe-i Hayat 22 - Hazırlayanlar).

Bu ifadelere rağmen, ağabeylerin Hz. Üstad'la olan hizmet hatıralarının kitaplaştıırıp neşredilmesini doğru bulmayan kardeşlerimiz de oluyor. İşte bu saikle elinizdeki yedinci kitabımda ilk defa bir tercih yaptım. Şöyle ki:

Kadim ağabeylerimizden Abdullah Yeğın, Said Özdemir, Salih Özcan, Mehmed Fırınacı, Mehmed Kırkıncı, Nusred Kocabay, Gültekin Sarıgül, Abdulvahid Mutkan, İhsan Kasım ve -alfabetik sırayla- akademisyen ve yazarlardan Prof. Dr. Abdulkadir Özcan, Prof. Dr. Ahmed Akgündüz, Prof. Dr. Alaaddin Başar, Prof. Dr. Himmed Uç, Halid Ertuğrul, Necmeddin Şahiner, Ümit Şimşek gibi bu sahada eserler vermiş bilirkişilere başvurdum. Onlardan Ağabeyler Anlatıyor kitapları hakkında görüş, tavsiye, ihtar ve eleştiri talep ettim. Lûtfedip beyanda bulundular. Kıymetli tahlillerini hiç değıştirmeden bu kitabın sonuna ekledim. Kendilerine teşekkür

ediyorum... Ayrıca Mustafa Sungur ve Hüsnü Bayram ağabeylerimizden henüz bir görüş talep etme fırsatım olmadan, bilvesile kanaatlerini öğrenmiş oldum. Onları da kitabın sonuna ilave ettim.

Rabbim rızasına nail eylesin; her türlü riya, ucb, fahr ve menfaat marazından mahfuz buyursun. Âmin...

ÖMER ÖZCAN

İzmir, Aralık 2017

Ağabeyler Anlatıyor kitaplarım hakkında, Kadim ağabeylerimiz ile Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretleri hakkında önemli eserler vermiş on sekiz kurmaya başvurdum. Onlardan, ne söylerlerse aynısını kitabımda yayınlayacağımı bildirerek görüş, tavsiye, ihtar ve eleştiri talep ettim. Lûtfedip beyanda bulundular, görüşlerini müsaadeleriyle kayıt altına aldım, aynen neşrediyorum.

Ömer Özcan

MUSTAFA SUNGUR

Ömer Kardeş! Çok hayırlı bir hizmet yapmışsın. Kitabını okudum, hatta bazı yerlerde ağladım, çok duygulandım. Seni tebrik ediyorum. Devam et... Konuşturun bu eski ağabeyleri... Tekrar, tekrar tebrik ediyorum...

(Merhum Mustafa Sungur ağabeyimiz 17 Haziran 2006 tarihinde telefonda söylemişti bu sözleri. Yanında Mehmed Fırıncı, Safa Mürsel ve merhum Temel Yılmaz varken beraber aramışlar. Fırıncı ve Safa Mürsel ağabeyleri teyit için sonradan aradığımda şu bilgileri verdiler: "2006 yılında Avukat Bekir Berk ağabeyin vefat yıl dönümünde mezarı başına gittik. Sungur Ağabey de vardı. Bir ara Sungur Ağabey senin ilk çıkan Ağabeyler Anlatıyor kitabını okuduğunu ve çok beğendiğini söyledi. Safa Mürsel ve Temel Yılmaz da yanımızdaydı. Cemaat de çok kalabalıktı. Telefon açalım, tebrik edelim dedik. Oradan telefonla seni aramıştık, hatırlarsın."

HÜSNÜ BAYRAM

Üstad'ımız Bediüzzaman hazretlerinin istisnasız bütün vasiyetnamelerinde kendisine ve Risale-i Nur'a varis ve vekil tayin ettiği Hüsnü Bayram ağabeyimizin; Risale-i Nur dışında herhangi bir metnin altına imza atmadığını bildiğimden, kendisinden araştırmalarım ve kitaplarım hakkında herhangi bir görüş talebim olmadı. Muhterem Hüsnü ağabeyimizin prensibini bozmak istemedim. Sadece aramızda şöyle bir görüşme geçmiştir:

Ağabeyler Anlatıyor-4 kitabını İzmir ziyareti sırasında Hüsnü Bayram ağabeye hediye etmiştim. Bir dahaki Nisan ayı 2011'deki görüşmemizde: "Ömer kardeş, güzel şeyler yazmışsın maşallah, maşallah..." dedi. Sonra da bir meseleyi hatırlatarak, "madem bunları da yazacaktın, niye yazmadın?" diye sitemde bulundu. Şimdilik o meseleyi açıklamaya mezun değilim.

ABDULLAH YEĞİN

Ömer kardeş, Üstad'ımızla alakalı kitaplarını biliyorum. Okuduğum kısımlar da oldu. Sana tavsiyelerim olacak: Risale-i Nur'a aykırı bir şey yazma. Ölçümüz Risale-i Nur'dur. Benim ağzımdan bile Risale-i Nur'a aykırı bir şey çıksa, onu da yazma. Birisinin aleyhinde konuşulmuşsa onu da yazma. Batılı tasvir safi zihinleri idlâldir, onları da yazma. Bunların dışında bir mahzuru yok, devam et. Allah seni bu hizmette istihdam etsin.

SAİD ÖZDEMİR

Ağabeyler Anlatıyor kitaplarını biliyorum, bazı yerlerini de okudum. Bu hizmetini çok takdir ediyorum. Sizin bu çalışmalarınızla Hz. Üstad'a hizmet eden ağabeylerin hayatlarında geçen mühim hadiseleri, Risale-i Nur'a olan hizmetlerini araştırıp, dile getirip basmanızda çok büyük fayda var. Büyük bir hizmet olduğuna kaniim. Devam edin inşallah. Allah bu hizmetinizde, bu araştırmalarınızda yardımcınız olsun.

SALİH ÖZCAN

Bana gönderdiğin Ağabeyler Anlatıyor kitaplarını okudum, çok beğendim. Allah razı olsun, devam et çalışmalarına. Ben o gönderdiğin kitapları okuduktan sonra, Urfa'ya Harran Üniversitesinin kütüphanesine gönderdim, orada okunuyor şimdi. Bir kişi değil elli kişi okuyor orada.

MEHMED FIRINCI

Ömer Kardeş “Ağabeyler Anlatıyor” kitaplarının bazılarını okudum, çok beğendim ve istifade ettim. Üstad ve Risale-i Nur’a aid hatıralardan çok hususları Üstad’ı görenlerden öğrenmiş oluyoruz. Hakikaten çok faydalı bir hizmet meydana gelmiş oluyor. İnşallah hayırlara vesile olur.

Bir tarihte Hürriyet Gazetesi Üstad’ımızın naşını denize attılar iddiasını manşetten vermişti. Beni çok izlenen bir televizyona, canlı yayına davet ettiler. Ben senin kitabını kaynak alarak Üstad’ımızın mübarek naşını bulan kardeşimizin ifadelerini aktardım. Çok güzel hayırlı bir hizmet olmuştu.

MEHMED KIRKINCI

Ömer Efendi, Üstad’ımız Bediüzzaman hazretlerinin yanında kalan veya onu gören, onunla konuşan ağabeyleri arayıp bulman, anlattıklarını kaydedip neşretmen çok hayırlı bir hizmettir. İstikbalde bu hatıralar daha da kıymetli olacaktır. Devam et inşallah. Allah kabul etsin.

NUSRED KOCABAY

Ömer kardeş, sen Risale-i Nur talebesisin. Senin yazmış olduğun kitaplar gaye, maksad, niyet, nazar olarak Risale-i Nur’un gölgesinde, sâyesinde kalsın. Çok dikkat et. Mübalağadan kendini muhafaza et. Hak ve hakikata mebni, Risale-i Nur’a mutabık, şahs-ı maneviyeye uygun olmuş olduğu müddetçe yaz. Allah mübarek etsin.

Kitap yazmakla birlikte ziyade olarak takva, amel-i salih, uhuvvet, ihlâs, kanaat, sadakatte; bu altı ile mücehhez olmaya gayret et. Maneviyat olmazsa maddiyat zahir manada insanı kurtaramaz. İlla maneviyat... Hizmetini Cenab-ı Allah kabul buyursun. Yazmış olduğun kitapları Cenab-ı Hak dine, imana, Kur’ana, İslamiyet’e, hakikata vesile etsin. Nefsinde şöhret ile kendini meydana vermek sevdasını Cenab-ı Allah sana vermesin.

GÜLTEKİN SARIGÜL

Ömer kardeş, Üstad'ı gören, hizmetin ilk günlerini yaşayan, o günleri iyi bilen ağabey ve kardeşlerin hatıralarını alıyorsun. Bu çok güzel bir hizmet... Bir arşiv hizmetidir bu... Hizmetin başlangıcı ve takip ettiği merhaleler itibarıyla hazırladığın bu arşiv ileride mehzaz olacaktır. Ağabeyler Anlatıyor kitapların 50-100 sene sonra bile bu hizmetin araştırmasını yapacak olanlar için hakikaten mühim bir mehzazdır.

Bazı tenkitler de gelebilir. Risale-i Nur varken bu kitaplara ne lüzum var denilebilir. Her fikir hareketinin bir ana kitabı vardır, buna Arapça minhac denir. Bir de –Frenkçe tabirle- Literatürü vardır. Mesela Risale-i Nur minhaçtır, onun hakkında yazılan kitaplar ise literatürdür. Literatür olmadığı zaman o hususta çalışmalar olmamış demektir. O bakımdan tenkitlere pek üzülme. Kendini ortaya koymak, kendini satmak gibi niyetin de yok. Fahri şekilde devam ediyorsun. Bu tebrike şayan bir neticedir. Cenab-ı Hak sana daha güzel kitaplar yazmayı nasip buyursun.

ABDÜLVAHİD MUTKAN

Sizin bu Ağabeyler Anlatıyor çalışmalarınızda Allah'ın pek çok lütufları müşahade ediliyor. Şimdiye kadar az kimselere nasip olan çalışmalara misal olabilir. Rabbimizin bu nimetleri faydalı, hem nurun hedef ettiği rızayı ilahiyi, hem ehli imanın imanlarını takviyeye; hem okuma, okuduğunu anlama, anladığını yaşama ve yaşatma esası üzerine yürümekte olduğunu; hem de Müslümanların kimden olursa olsun istifadelerini nazara veriyor. Okuduklarımdan bazı bölümleri düzenlemeye veya bazılarını metinden çıkarmaya münasip gördüğünüz kimselerin de meşveretiyle yapmaya ne dersiniz? Böyle bir heyetle yapılacak çalışmalar, ayrı bir mahiyeti de içine alır. Çalışmalarının tesirinde kalmışım, tebrik ederim.

İHSAN KASIM

Ömer kardeş, Üstad'ımız Bediüzzaman hazretleriyle ilgili çalışmalarını yakından takip ediyorum. Bu zahmetli çalışmalara çok önem veriyor ve çok takdir ediyorum. Topladığın hatıralar, belgeler, kayıtlar, fotoğraflar, isimler, mekânlar gelecekte çok işe yarayacak.

Yalnız çok önemli bir tavsiyem var; sakın ayrıntıları atlama. Mesajlar ana hatlarda değil, daha çok, önemsiz zannedilen ayrıntılarda gizlidir. Sen de bir kitabında yazmışsın, bir örnek vereyim; Kırılan kaşığı lehimletmek için tekeciye gönderiyor Hz. Üstad; ağabeyler de o eski kaşığı atıp, yenisini alıyorlar götürüyorlar Üstad'a. Kabul etmiyor Hz. Üstad, "Ben, yirmi beş senedir bana hizmet eden dostumu istiyorum" diyor. Yaşanmış bu hadise... Bu kaşık olayı belki o zamanlar teferruat sayılabilirdi. Ama bugün "Kaşık, Dostluk ve Vefa"dan yola çıkılarak bir kitap yazılabilir, hatta bu üç kelime bir kitabın adı bile olabilir.

Tarihçe-i Hayat kitabının başında şöyle diyor: "...Üstadın mesleğini, meşrebini ve hususî ahvalini, pek çok seciye ve hasletleri şahsında ve hizmetinde toplayan şahsiyetini tarif edemedik. Onun yaşadığı müteaddit hayat safhalarını yakından gören ve içinde bulunan talebe ve hizmetkârlarını birer birer dinlemek ve görüşmek lâzımdır ki, tarihçe-i hayatı bir derece mufassal hazırlanabilsin." (Tarihçe-i Hayat 22 - Hazırlayanlar). İşte Ömer kardeş, senin yaptığın çalışma da tam olarak budur. Devam et...

ABDÜLKADİR ÖZCAN, Prof. Dr.

Son yıllarda önemi artan sözlü tarih geleneğinin, özellikle yakın tarihimiz için önemi tartışılmaz. Zira olayların içinde bulunmuş kişilerin anılarına dayanan bu bilgiler, bir yönüyle hatırat değerindedir. Hatırat türü eserler ya hadiselerin içinde yaşamış kişilerce kaleme alınmış veya bir araştırmacı tarafından o kişiler konuşturularak meydana getirilmiştir. Her ikisinin kaynak değeri eşit seviyededir. Kaleme alındıktan sonra konuşturulan kişi tarafından gözden geçirilen ve tashih edilen röportaj türü hatıratın adeta orijinal ve otantik bir arşiv belgesi kıymetinde olduğu söylenebilir. Konuşturulan kişilerle ilgili görsel malzeme ile zenginleştirilmiş röportaj hatıratlar ise müstakbel tarih araştırmacıları için birinci elden kaynak malzeme durumundadır.

Yıllardır eserleriyle asrımızın büyük iman kurtarıcısı olan Bediüzzaman Said Nursi ve Risale-i Nur Külliyyatı ile ilgili çalışmalar yapmakta olan aziz kardeşim Ömer Özcan'ın, bir akademisyen

titizliğiyle ortaya koyduğu çalışmalar ciltler halinde yayımlanmış ve yayımlanmaya devam etmektedir. Risale-i Nur Hizmetkârları Ağabeyler Anlatıyor genel başlığı altında çıkan bu eserlerin, gelecekteki tarih araştırmacıları için paha biçilmez kaynak değeri taşıdığında şüphe yoktur. Bu bakımdan profesyonel bir tarih araştırmacısı olarak, sevgili kardeşimi can u gönülden tebrik ediyor, çalışmalarının devamını diliyorum.

(Yeniçağ Tarihi Anabilim Dalı hocası Prof. Abdülkadir Özcan, benim iki yaş büyüğümdür, ağabeyimdir. Risale-i Nur'u tanımama ağabeyim vesile olmuştu. Ağabeyler Anlatıyor seri kitap araştırmalarımda da lojistik destek aldım ağabeyimden. Bu şu demek; Kaleme aldığım hatıratı menkıbe veya abartılmış destanımsı hikâye tarzından, tarihçilerin ciddiye alabileceği bir me haz, bir kaynak eser biçimine geçmesi için gerekli kıstasları, ölçüleri, şartları Prof. Abdülkadir Özcan'ın tembih ve telkinlerinden öğrendim. Allah razı olsun. Ö.Ö.)

AHMED AKGÜNDÜZ, Prof. Dr.

Ağabeyler Anlatıyor adlı eser, Üstad'ın hayatı ile alakalı istihdâmın meyvesidir

Bediüzzaman gibi manevî şahsiyetlerin hayatları hakkında bir şeyler kaleme almak, hikâye, roman yahut bir araştırma eseri yazmaya benzemez. İstihdâm edilmek önemli bir şarttır. Bediüzzaman hakkında çok eserler yazılmıştır. Ancak bunlardan sadece bir kısmı istihdâm neticesidir.

Bu istihdâm edilenlerden birisi, şüphesiz Necmeddin şahiner Ağabey'dir. Son şahitler ve Aydınlar Konuşuyor gibi kıymetli eserler bu istihdâmın meyveleridir. Bunlar olmasaydı, diğer eserler çok zor telif edilirdi. Bu muhalled eserler, asır yeniden yaşanmadan kaleme alınamayacak eserlerdir.

Bunların ikincisi, Abdülkadir Badıllı Ağabey'dir. Başta Mufassal Tarihçe olmak üzere kaleme aldığım eserler istihdâmın ürünleridir. Ömrünün tamamını bu hizmete vakfetmedike ve Nurlara tam vâkıf

olmadıkça, bu eserlerin kaleme alınamayacağını mütâla'a edenler idrâk edebilirler. Allah rahmet eylesin.

İstihdâm edilenlerden üçüncüsü de, Ömer Özcan Ağabey'dir. Nasıl Abdülkadir Badıllı Ağabey, bütün eserlerinin dijital kopyalarını vererek bize tarihî bir kolaylık sağlamış ve kullanımımıza izin vermişse, Ömer Özcan Ağabey de son iki cilt için çok önemli olan Ağabeyler Anlatıyor adlı muhteşem serinin altı cildinin de Word dokümanlarını bize vermesi, bizim için ayların kısaltılması manasına gelmiştir. Bu eserler olmadan, bizim Bediüzzaman* adlı eserimizin çoğu kısımları eksik kalırdı. Böylece Ömer Özcan'ın Ağabeyler Anlatıyor isimli altı ciltlik muhteşem eserleri, önemli kaynaklarımız arasına girmiştir.

Ağabeyler Anlatıyor adlı eseri satır satır okumak Bediüzzaman'ın hayatını belgesel bir filmde seyretmeye benziyor. Siz de bu manevî zevkten mahrum kalmayınız. Zaten sırada bu mukaddime yazdığımız Yedinci Cilt geliyor.

Hürmetlerimle, 16.11.2015, Rotterdam

Prof. Dr. Ahmed Akgündüz

(*Muhterem Ahmed Akgündüz hocamızın bahsettiği eser: "Arşiv Belgeleri Işığında Bediüzzaman Said Nursi Ve İlmî Şahsiyeti" adlı 6 ciltlik, büyük boy 7 bin sekiz yüz sayfalık hazineler değerindeki dev eserdir. Ö.Ö.)

ALAADDİN BAŞAR, Prof. Dr.

Üstadımıza her yönüyle sahip çıkan, onun bazen kolu ve kanadı, bazen de eli ve kalemi olarak hizmetinde bulunan muhterem ağabeylerimizin, bu kudsî davanın ulaşmış olduğu bugünkü seviyesinde çok büyük hisseleri olduğu muhakkaktır. "Sebep olan işleyen gibidir." kaidesince, yapılan bütün Nur hizmetlerinden hâsıl olan sevapların bir katı da bu bahtiyar zevatın sevap defterlerine geçmektedir.

O muazzez simaları hatırlamak, kendilerine minnettar olmak hepimiz için bir vefa borcudur. Bu borcumuzun ödenmesinde, Ömer Özcan'ın bu çalışmalarının özel bir yeri olduğuna inanıyorum.

HALİD ERTUĞRUL

Ağabeyler Anlatıyor kitaplarını okuyorum. Günümüzde Üstad'la ilgili yapılan bütün çalışmalar çok değerli, çok kıymetli. Bunlardan birisi de bu hatıralardır. Hizmetin tam manasıyla anlaşılabilmesi için Üstad ve talebelerinin anlaşılması lazım. Risale-i Nur'un hafızı olun, bu çok önemli bir şey, ama yetmiyor. Çünkü Risale-i Nur'un uygulanış biçimini biz ağabeylerden görüyoruz. İman hakikatlerinin tebarüz etmesi, hayat-ı içtimaide uygulamalarının görülmesi ağabeylerin hayatlarıyla ilgilidir. Her ağabeyin hayatı Risale-i Nur'un bir manasının tebarüzüdür. Biz nurculuğu ağabeylerin hayatında gördük. Onların iletişimde, oturuşlarında, kalkışlarında gördük. Ağabey derken; sanki Bediüzzaman'ın etrafındaki bütün fıtratlar farklılaşmış, onlar toplandığı zaman bir külli fıtrat ortaya çıkmış... Bütün ağabeyleri tanımadan, ağabeyleri tanımak da eksik olur.

Bu manada ben sizi tebrik ediyorum. Maşallah, bin Barekallah. Allah şahid olsun bunu bütün yüreğimle söylüyorum. Yaptığınız bu çalışmalar bu hizmet zincirini tamamlayacak olan halkalardan birisidir. Yoksa eksik kalırdı. Kendi hazırladığım kitaplarımda ve verdiğim konferanslarda Ağabeyler Anlatıyor kitaplarınızdan çok istifade ediyorum.

HİMMET UÇ, Prof. Dr.

Ömer Özcan, bir biyografi ustası... Eserlerinde Bediüzzaman'a yakınlık göstermek, onun mukaddes davasında risk almak gibi büyük bir çileye katlanan insanları tecessüsle aramış, bulmuş, onlardan onun hizmetine yaptıkları katkıları ve çektikleri çileleri yazmış.

Ömer Özcan'ın kitapları roman–biyografi türünde kaleme alınmışlar. Mesela bu kitap otuz şahıs ve bu şahısların içinde özne şahıs durumunda olan Bediüzzaman'ın ve onların yanında yine fon durumunda şahıslar, mekânlar ve olayların bulunduğu bir büyük

roman. Mark'sın hayatını kaç romancı anlatmış. Bir Bulgar kadın yazar Ateşi Çalmak diye kaç ciltlik roman yazmış. Sanatçıları olmalı bir davanın. Ömer Özcan bir büyük hazinenin parçalarını toplayıp kuyumcu titizliğinde eserler meydana getiriyor.

Ömer Özcan'ın bu canlı eserinde o kadar farklı malzeme var ki edebiyat ve sanatın hazine parçaları dolu bu eserler. İnsanlar roman ve tiyatro konusu, hatta bazıları trajedi olacak büyüklükte. Mesela bir Atıf Ural ismi anılınca insanın ayağa kalkacağı bir büyük insan...

Bir hazine buldum, Allah ömür verirse bu kahramanlar kervanının altın parçalarını işlemeye çalışacağım. Bilgiler sayın saygıdeğer Ömer Özcan'ın kitabındandır.

NECMEDDİN ŞAHİNER

Ömer Özcan kardeşim, yedinci kitabını bitirdin, maşallah... Üstad vefat edeli yarım yüzyılı geçti. Talebelerinin de ekserisi ahirete gitti. Ama yine de çok var. Sen yine hazine tut, gevşek, tembel durma, acele çalış. Biz ölmeden, onlar ölmeden ulaşmaya bak ağabeylere. Gidemediğimiz daha çok var. Bu hatırımdan geçiyor hep. Keşke onlara da çabucak ulaşabilsen...

Benim için rağbet-i amme önemlidir. Sizin bu çalışmanızı görüyorum, duyuyorum, umuma mal oldu. Herkes tarafından aranıyor, okunuyor. Bu güzel bir şey... Bu sizin samimiyetiniz ifadesidir. İnşallah elini çabuk tut.

ÜMİT ŞİMŞEK

Bediüzzaman Hazretleri dünyamızdan ayrılırken, arkasında yazılı eserlerinin yanı sıra bir de yaşayan eserler bıraktı. Yazılı eserleri, çok şükür, yazıldığı şekilde elimizde bulunuyor. Yaşayan eserlerine gelince, onunla tanışma şerefine ermiş, onun dersleriyle hayatına yeni bir yön vermiş, onun derslerinde ve hizmetinde bulunmuş kimseler vasıtasıyla bize intikal eden bu bilgiler, Risale-i Nur gibi yaşanarak öğrenilen bir iman dâvâsını öğrenmek ve hayata geçirmek hususunda yeri doldurulmaz bir önem taşıyor. Bu da,

Bediüzzaman'ın yaşıyan eserlerini bulmak ve onlar vasıtasıyla bize intikal eden bilgileri sıhhatli bir şekilde tesbit etmek için uzun ve titiz çalışmaları gerektiriyor.

Ömer Özcan'ın bu sahada yaptığı ve yapmakta olduğu hizmetler bugün Risale-i Nur talebeleri için paha biçilmez bir kaynak teşkil ediyor, bu iman dâvâsını kavramak ve yaşamak hususunda önlerinde yeni ufuklar açıyor ve şevklerini, azim ve gayretlerini yeniliyor.

Abdulmuhsin Alev

(1931 -)

NUR TALEBELERİNİN Muhsin Alev Ağabey olarak da bildikleri 'Abdul-Muhsin Alkonavi' 1931 Konya doğumludur. Adını sonradan değiştirmiştir. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümüne yaptırdığı kayıtlarla başlayan üniversite hayatı Psikoloji ve Sosyoloji eğitimi ile tamamlanır. Daha sonraları Berlin Teknik Üniversitesi'nde İnşaat Mühendisliğini de bitirir. Risale-i Nur'da Bediüzzaman Hazretlerinin kendisine hitaben yazdığı bir mektup ve Tarihçe-i Hayat'ta Abdulmuhsin imzasıyla bir mektubu bulunmaktadır. 1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi'nin zahiri müsebbibi Muhsin Alev'dir. Çünkü 1951'de Gençlik Rehberi'ni yeni harflerle matbaada tab ettiren Muhsin Alev ve Ahmed Aytimur'dur. Bu şerefli hizmet Bediüzzaman'ın talebi üzerine onlara nasip oluyor. Bediüzzaman, bu mahkeme vesilesiyle otuz sene sonra tekrar İstanbul'a avdet etmiş oldu. 1952 Gençlik Rehberi davasında Said Nursi Hazretleri maznun olarak yargılandı; Muhsin Alev şahid olarak dinlendi. Zannedildiği gibi Muhsin Alev sanık değil, tanıktı. Bunun sebebi var... Mahkeme üç celsede beraatla neticelendi.

Üstad Bediüzzaman, bir yıl sonra 1953 senesinde Samsun'da başlatılan bir mahkeme vesilesiyle bir kez daha İstanbul'a geldi. Hz. Üstad 1952 ve 1953 İstanbul seferlerinin her ikisinde de üçer ay

kadar İstanbul'da kalmış oldu. Diğer bazı ağabeyler gibi Muhsin Alev de hep yakınındaydı Üstad'ın.

Abdulmuhsin Ağabey, 1954'de maceralı bir yolculuktan sonra Isparta'ya gider ve Bediüzzaman Hazretlerinin kaldığı-şimdi müze olan-evin bir odasında, kendi satın aldığı daktilo ve teksir makinesiyle üç-dört ay içinde, başta El Huccet-ül Zehra Risalesi olmak üzere eserlerden epeyce çoğaltır.

1954 yılında ani bir kararla Berlin'e hicret eden Muhsin Ağabey halen Berlin'de ikamet etmektedir. Türkiye'ye sadece bir geceliğine gelmiş ve hemen geri dönmüştür. Almanya'da üniversite tarafından kabul edilen, "Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin yazılarındaki (Risale-i Nur'larda) diktatörlük ve anarşi veya kaosa karşı İslamî Cemiyet" adlı mastır çalışması var. Bu tez, Almanca kitap olarak basılmıştır.

Çok kıymetli bilgiler ihtiva eden çile ve fedakârlılıklarla dopdolu İstanbul ve Isparta hatıraları Muhsin ağabeyin kendi dilinden okunacak inşallah...

Araştırmalarım sırasında, ağabeylerin hizmet hatıralarını kaydederken İstanbul Süleymaniye Camii yakınlarında bulunan Kirazlı Mescit Sokak 46 Numaralı dersanenin adı sıkça geçiyordu. Çünkü hizmetin dert ve meşakkatini çeken ilk İstanbul Risale-i Nur Hizmetkârları bu iki katlı küçücük evde kalıyorlardı. 46 Numara, İstanbul'un ilk dersane-i nuriyesidir. Bir zamanlar İstanbul ve Anadolu nur talebelerinin uğrak yeri olan bu dersane şimdi metruk vaziyettedir. 46 Numara'nın adı geçtikçe Muhsin Alev ismi, Ahmed Aytimur, Mehmed Fırıncı, Mehmed Birinci ve diğer başka ağabeylerle beraber mutlaka anılıyordu. Çünkü onlar, orada beraber kalıyorlar veya sıkı irtibat halindeydiler. Muhsin Alev, 1954'de Almanya'ya hicret edinceye kadar bu evde kalmıştı. 46 Numara, aynı zamanda Zübeyir Gündüzalp ağabeyin 1962-1971 yılları içinde kaldığı ve orada vefat ettiği dersane-i nuriyedir. O tarihlerde 46 Numara devamlı polis gözetimi altında tutuluyor ve sayısız polis baskınlarına hedef oluyordu.

Muhsin Alev ağabeyimizi ve hizmet hatıralarını çok merak ediyordum... 1954'den beri Almanya/Berlin'de ikamet ettiği için kendisiyle irtibat zordu. 2003 yılında bir Avrupa seyahatimiz olduğu halde bazı sebeplerden dolayı maalesef kendisiyle münasebet kuramadım. Bir çare bulmalı, Muhsin Alev ağabeye ulaşmalıydım, konuşturmalıydım...

İşleri icabı bir ayakları Berlin'de olan iki sadık nur talebesi Ayhan Efe ve Orhan Efe kardeşler çaremiz oldu. Ayhan İzmir'de, Orhan Berlin'de ikamet ediyor. Bu hizmet onlara nasip oldu. Ricamız üzerine önce 2009 yılında, Berlin'de, Muhsin ağabeyin evinde video çekimleri yaptılar. Hatıraları taslak halinde yazdım. Bu metni onlarca soru daha yönelterek 2015'de Ayhan Efe ile tekrar Muhsin ağabeye gönderdim. Hatıraların tashihi ile beraber, hazırladığım soruların cevaplarını yeni ilave bilgilerle tamamladık. Anlattıklarını o zamanlara aid elimizdeki mahkeme ve emniyet belgeleriyle destekledik; belgelere göre bazı düzeltmeler de yaptık. Bu değerli hizmetlerinden dolayı Orhan ve Ayhan kardeşlerimizi tebrik ve teşekkür ediyorum. Yanlış bir şey olsun istemiyordum. Telefonla Abdulmuhsin ağabeyi defaatle arayıp metnin son şeklini kendisine okudum. Tereddütlü yerleri, kapalı kalmış mevzuları ısrarla sordum; sabırla cevap verdi bize. Muhsin Alev, fevkalade kibar ve şefkatli bir ağabeyimiz. Yaşı kemale ermiş olan Muhsin ağabeyimiz, Berlin'de insanlara fazla karışmadan tek başına yalnız olarak, bir nevi uzlet halini yaşıyor şimdi. Türkiye'deki nur talebelerinden dualar talep etti.

Abdulmuhsin Alev Anlatıyor:

1931 Konya doğumluyum. Baba tarafından aslımız Bulgaristan'a dayanır. Risale-i Nur'u 1946'da ortaokulda okurken Konya'da tanıdım. Lise eğitimimi de 1949'da Konya'da tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümüne kaydoldum; fakat bu iş uzun sürecek diyerek Felsefe bölümünü bıraktım, Psikoloji ve Sosyoloji bölümlerinin imtihanlarına girerek sekiz, dokuz gibi notlarla bu bölümleri tamamladım. İstanbul'da 1954 senesine kadar hizmetlerle iştigal ettik. Üstad Hazretlerinin isteği ile

1951’de Gençlik Rehberi’ni matbaada tab ettirdim. Hz. Üstad mahkemeye verilince 1952’de İstanbul’a geldi. Bir sene sonra, Samsun davasından dolayı Üstad 1953’de tekrar geldi İstanbul’a. Her iki İstanbul ziyaretleri sırasında Üstad’la beraber bulundum. 1954 senesinde bizzat Hz. Üstad’ın talebiyle 3-4 ay kadar Isparta’da yanında teksir işleriyle meşgul oldum. Aynı sene içinde ani bir kararla Almanya’ya göç ettim. Berlin’de ikamet ediyorum. Almanya’da ekseri yeminli tercüman olarak çalıştım. Berlin Teknik Üniversitesi İnşaat Mühendisliği bölümünü de bitirdim. Bir ara inşaat mühendisliği de yaptım; üniversitede okul inşaatlarında mühendis olarak çalıştım. Risale-i Nur hakkında bir kitap yazdım, Almanca olarak basıldı. O kitap doktora olarak kabul olundu, doktorayı kazanmış oldum; fakat ben isim ve resim ile uğraşmıyorum. Kitabın adı: “Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin yazılarındaki (Risale-i Nur’larda) diktatörlük ve anarşi veya kaosa karşı İslamî Cemiyet”

Muhsin Alev'in 1994 yılında doktora tezi olarak hazırladığı Almanca kitabın kapağı.

“Bediüzzaman Said Nursi hazretlerinin yazılarındaki (Risale-i Nur'larda) diktatörlük ve anarşi veya kaosa karşı İslamî Cemiyet”

Almanya'da Adımı Abdul-Muhsin Alkonavi Olarak Değiştirdim

Resmi soyadım 'Alkonavi'dir. Manası 'Konyalı' demektir. Konya'da Sadreddin Konevi diye tanınmış bir zat var ya; ona binaen eskiden 'Alev' olan soyadımı Almanya'da 'Alkonavi' olarak resmen değiştirdim. Bu isim nüfusuma, her yere geçti.

Abdulmuhsin Alev, kimlik kartında görüldü gibi ismini Almanya’da resmen

“Abdul-Muhsin Alkonavi” olarak değiştirmiştir

Risale-i Nur’u İlk Okuduğumda Bana Çok Tesir Etti

Risale-i Nur’u, 1946-47 senelerinde Konya’da ortaokul talebesi iken ilk defa okumuş oldum. Gençlik Rehberi ile Asâ-yı Mûsa geçti elime. Bu kitapları Konya’da Ahmet Remzi Hatip (bkz. Ahmet Atak, Ağabeyler Anlatıyor-5) vermişti bana. Gençlik Rehberi, Ceylan Çalışkan tarafından Eskişehir’de matbaada bastırılmış. Asa-yı Musa ise gayet büyük teksir halindeydi; İnebolulu Ahmed Nazif Çelebi ile oğlu Selahattin Çelebi neşriyat yapıyorlardı, onlardan gelmiş...

Risale-i Nur’u ilk okuduğumda bana çok tesiri oldu. Muhtaç olduğum, alâkadar olduğum soruların cevaplarını bulmuştum. Risalelerin benim ve gençlerin ihtiyacını tatmin edecek, çok lüzumlu hakikatler olduğunu anladım ve dört elle yapıştım. Ve arkasını da takip ettim...

Yarabbi! Sen Bu Zatı Maddi-Manevi Nimetlerinle Ne Güzel Yaratmışsın

1949 senesinde Konya’da liseyi bitirdim, İstanbul’a gittim, Hukuk Fakültesi’ne kaydımı yaptırdım. Ben İstanbul’a giderken Üstad daha Afyon hapisanesindeydi. O arada, benim trenle İstanbul dönüşümde Üstad hapisaneden henüz çıkmış, benim haberim

olmamıştı. 1949 senesinin sonuydu, Ekim-Kasım ayları... Tren Afyon üzerinden gidiyordu Konya'ya.

Dönüş treni gece yarısı Afyon'a geldiğinde trenden indim. Ben daha Üstad hapiste diye, gece yarısı faytonla Zübeyir ağabeyin adresine gittim. Zübeyir Ağabey: "Kardeş ne yapıyorsun, Üstad hapisten çıktı, bu evde kalıyor. Sen şimdi otele git, yarın sabah gelirsın" dedi. Ve o şekilde otele gittim...

Sabahleyin geldim, Üstad'ımızın huzurunda oturuyorum. Üstad, Zübeyir abiye iltifat ediyor, şaka yapıyor, "Bir şeye ne güzeldir demeyin, ne güzel yaratılmış deyin" gibi bir şeyler öğretiyordu... Ben de böyle bakıyor, "Yarabbi! Sen bu zatı maddi-manevi nimetlerinle ne güzel yaratmışsın..." diye, bu şekilde düşünüyordum. O sırada Üstad'ı, manayı harfi ile Allah'ın kıymetli bir eseri olarak gördüğümü hatırlıyorum.

Üniversite Kaydımı Hukuk'tan Felsefe'ye Aldırdım

Üstad'ın yanından dışarı çıktım. Zübeyir Ağabey bana: "Okul işini ne yaptın?" dedi. "Hukuk Fakültesi'ne kaydoldum" dedim. "Kardeş, ne yapacaksın oralarda, şimdi hizmet zamanı, Ziya Arun kardeşimiz tıbbiyeden felsefeye geçti, sen de onun gibi yap" dedi. Beni ikna etti... Ben de annemin bana verdiği bir kavanoz tereyağı kalmıştı, ona verdim. "Bu hediye değil, bizzat İktisat Risalesi'nin arttırdığı bir şeydir" dedim ve kabul ettirdim.

Sonra tekrar İstanbul'a gittim ve kayıtları Hukuk Fakültesi'nden Edebiyat Fakültesi'nin Felsefe Bölümüne aldırdım. Tabi arkadaşlar, 'Herkes buradan oraya gitmeye çalışıyor, sen tersini yapıyorsun' diye şaşıırıyordu. Fakat az evvel anlattığım gibi sonradan, bu iş uzun sürecek diye felsefe bölümünü bırakıp, psikoloji ve sosyoloji bölümlerini sekiz, dokuz gibi notlarla tamamladım. Lisede de bütün notlarım hep 10, jimnastikten 9 idi.

Allah rahmet eylesin, Zübeyir Ağabey bana dedi ki: "Üç yüz lira verirsın, sana bir takım el yazması Risale-i Nur gelir." Ben de parayı verdim ve Üstad'ın el yazısıyla tashihli risalelerden bir bavul dolusu

kitap geldi. Bu bavulu daha sonra polis almıştı. Sonradan geri iade ettiler ama benim elime geçmedi. O zamanlar Ankara’da hizmet eden kardeşlerin eline geçmiş. Şimdi bavulun nerde olduğunu bilmiyorum. İnşallah hizmettedir...

Kirazlı Mescit Sokakta Bulunan 46 Numaralı Dersanede Kaldım

Ben 1949’da İstanbul’a gelince ilk olarak (Ahmed) Ramazan Tuncer ve Yusuf (Kenan Karaduman) diye iki arkadaşla beraber Kadırga Yokuşu’nda bir evde kalmıştım, sonradan Ziya Arun da geldi. Yusuf’un soyadını hatırlayamadım, Allah rahmet etsin bir kazada vefat etmiş. Daha sonra Süleymaniye Camii yakınındaki Kirazlı Mescit Sokağı’nda bulunan 46 Numaralı dersaneye geçtim. Ahmet Aytimur vardı orada. O hala oradaydı, sonradan yakınında bulunan başka bir yere taşınmış...

Gençlik Rehberi Davasında Ben Şahit, Üstad Maznundu

Üstad 1951 senesinde, ‘Abdulmuhsin Gençlik Rehberi’ni bastırsın’ diye İstanbul’a haber göndermiş. Gençlik Rehberi eserinden Salih Midillioğlu’nun sahibi olduğu Tecelli Matbaa’sında iki bin adet bastırdık. Babiâli Yokuşu’nda bir handa ciltçi vardı, ben kitapları o ciltçiye götürüyordum. O sırada polisin matbaaya baskın yapacağı haberini aldık. Polis matbaaya gelmiş, burada Salih, Muhsin, Mustafa diye birileri var mı diye sormuş. Bize çırağı göndermişler. Çırak, matbaaya polis geldi diye haber verdi bize. O gece yarısı Gençlik Rehberi kitaplarını ben, Mustafa Oruç ve Salih Midillioğlu üçümüz sırtımıza yükledik, Babiâli Yokuşu’ndan ofise taşındık. Ertesi günü polis matbaayı basmış. Bir tane kitap geçiyor ellerine, başka bir şey bulamıyorlar. Ciltçi ise kendisine bir tane Gençlik Rehberi ayırmış, onu da ondan almışlar. Altı ay beni yakalayamadılar...

Bir cumartesi günü, Kadırga Yokuşu’nda beraber kaldığımız ve bize tab işlerinde yardımcı olan Ramazan Tuncer, Beyazıt’ta kitapçılarından Üstad’ın eski eserlerini arıyormuş. Orada bir sivil polis, “Sende Gençlik Rehberi var mı?” deyip, bizim eve Gençlik Rehberi almaya geldiler. Ramazan Tuncer’in odasında 51 adet kitap buldular. Benim odam aranmadı. Ramazan, Büyük Doğu dergisinin neşriyat

müdürlüğünü yapmıştı. Hakkında açılmış davalar olduğundan, hapse girmemek için Irak'a geçti^[1].

Ramazan Tuncer'e geldikleri halde, bana gelmedikleri için beni aramayacaklar herhalde diye düşündüm. Ama belki ararlar diye, bende 50 tane Gençlik Rehberi vardı, onları götürdüm kendim polise serbest olarak verdim, hediye ettim. Polis beni ve Ahmet Aytimur'u aldı götürdü. Ben tabi Üstad'ın "Her söylediğin doğru olsun, her doğruyu söylemek doğru değildir" sözüne binaen polise fazla açılmadım. İşime geleni söyledim, alakam yok dedim; işin başında olduğum halde... Ben tabii suçlu olarak yakalanmadım. Sonradan polis o elli Gençlik Rehberi'ni Üstad'a iade edince, Üstad benim hayrına dağıtmış onları.

Gençlik Rehberi'nin tabi'nı yaptığımız için mahkeme açıldı. Dolayısıyla Üstad 1952'de İstanbul'a gelmiş oldu. Altı ay içinde beni yakalayamadıklarından dolayı ben şahit olarak, Üstad da sanık müellif olarak muhakeme olunduk. Mahkemede şahit olarak konuştum; Gençlik Rehberi'ni okuduğumu, hoşuma gittiğini ve harçlığımla bastırdığımı söyledim. Eşref Edip kitabında yazdı bunları.

Besim isminde bir polis Üstad'ın yanına gitmiş, "Senin taleben Abdulmuhsin bana herşeyi söylemedi, beni kandırdı" diye Üstad'a şikâyet etmiş. Üstad beni müdafaa etmiş. Hiç hapis yatmadım.

RİSALE-İ NUR
MİZANLARINDAN

GENÇLİK
REHBERİ

MÜELLİFİ
BEDİÜZZAMÂN
Said Nursi

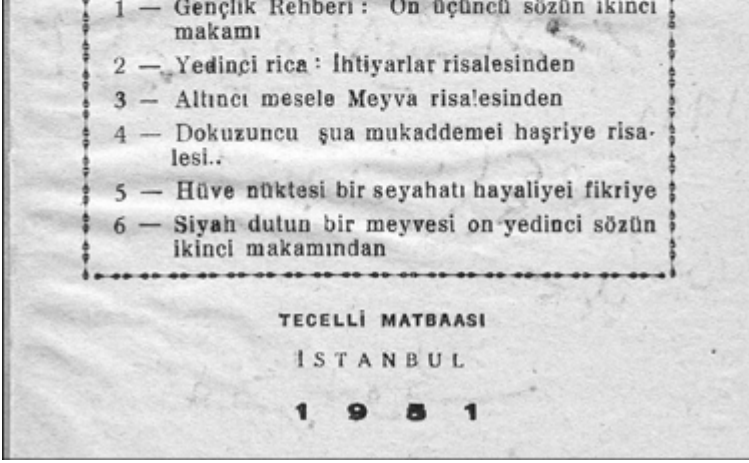
GENÇLİK
REHBERİ

Müellifi :

Bediüzzaman

Said Nursi

MUHTEVİYATİ:

Abdulmuhsin Alev tarafından 1951'de tab ettirilen Gençlik Rehberi kitabının dış ve iç kapakları

TARİHÇE-İ HAYAT KİTABINDAN GENÇLİK REHBERİ MAHKEMESİ VE MUHSİN ALEV'İN KONUŞMASI

“Üstad 5 Mart 1952, son mahkeme günü, yine genç mekteblilerle halk tabakalarından müteşekkil binlerce kendisini sevenlerin arasında mahkeme salonuna girdi. Mahkeme salonundaki izdihamın geçen defaki gibi mahkemenin devamına mani olacak dereceye varmaması için, müteaddit polis müfrezeleri Adliye binasının merdivenlerini ve koridorları muhafaza altına almışlar, geçidleri kapamışlardı. Bununla beraber, mahkeme salonu kapılara kadar hıncahınç dolmuştu.

“Mahkeme başladı. Şahid olarak Gençlik Rehberini bastıran üniversite talebesi dinlendi. İfadesinde: Şark ve Garbın eserlerini okuduğunu, sonra Risale-i Nur eline geçtiğini; bu eserlerden aklı, fikri, ruhu ve kalbi son derece müstefid bulunduğunu, irade ve ahlâkı üzerinde mühim tesirler yaptığını; Gençlik Rehberinin, gençlerin îman ve ahlâkını temin ve muhafaza yolunda büyük tesiri olması dolayısıyla, bir hizmet-i vataniyye yapmak emeliyle bastırdığını, suç mahiyetini haiz bir şey görmediğini söylemiştir.” (Tarihçe-i Hayat 649)

Said Nursi Hazretleri, 1952 Gençlik Rehberi mahkemesi için geldiği İstanbul Adliye binasının merdivenlerinde polis eşliğinde sevenleriyle beraber

Gazetelerde Gençlik Rehberi Davası:

1952 Gençlik Rehberi mahkemesi hemen bütün gazetelerde Hz. Üstad'ın fotoğrafları ile beraber haber konusu olmuştu. DÜNYA Gazetesi'nin son duruşma haberi aynen şöyledir. (İmla hataları düzeltilmemiştir)

06.03.1952 DÜNYA

Said Nursî Beraat Etti

Gençlik Rehberi adlı risale dinî propagandaya âlet etme mahiyetinde görülmedi.

“Gençlik Rehberi” isimli risalesi ile dinî propaganda yapmaktan sanık, seksen beş yaşında Sait Nursî’nin son duruşması dün Birinci Ağır Ceza Mahkemesinde yapılmıştır. Bundan evvelki duruşmalardaki izdihamı önlemek maksadiyle, duruşma saatinden önce, İkinci Şube Müdür Muavini Nusret Özdemir riyasetinde inzibat tedbirleri alınmış ve salon polis kordonu ile kuşatılıp, meraklı bir grup muhakemeyi kordon dışından takib etmiştir.

Mahkeme heyeti yerini aldıktan sonra ilk olarak “Gençlik Rehberi” isimli risaleyi Tecelli Matbaasında bastıran Edebiyat Fakültesi Felsefe Şubesi 6’ncı sömestr talebesinden Muhsin Alev dinlendi ve şunları söyledi:

“– Sait Nursî hocayı Afyon’da yapılan bir muhakemeden tanırım. Onun “Gençlik Rehberi”ni okudum. Bu eser benim ahlâkım ve iradem üzerinde büyük tesirler yarattı. Bu tesirden arkadaşlarım da istifade etsin diye risaleyi bastırmayı düşündüm. Kitabın basılmasında kanunî bir mahzur olup olmadığını tanıdığım avukatlara sordum. Mahzurlu olmadığını söylediler. Hattâ risaleyi basan Tecelli Matbaasının sahibi Salih’e de “izin almak lâzım mı?” diye sordum. “Basılsın, sonra resmî makamlara birer adet yollarız” dedi. 200 liraya 2000 adet basmayı kabul etti. Ben de aldığım risaleleri birer liradan sattım.”

Reis, Muhsin Alev’e eski yazı bilip bilmediğini sordu. 21 yaşında olduğunu söyleyen Muhsin, “küçük yaştanberi arap harfleri ile okuyup yazmayı öğrendim” dedi. Sözlerine devam eden Muhsin Alev, şunları ilâve etti:

“– Kitaplar basıldıktan bir müddet sonra birgün oturduğum eve bir kiracı geldi. Adının Ramazan olduğunu öğrendiğim bu kiracı, sanat mektebi mezunu olup, Büyük Doğu mecmuasında çalışıyordu. Kendisine “Gençlik Rehberi”nden bahsettim, odamdaki bütün kitaplarımı da onun odasına naklettim. Her akşam Ramazan’ın odasında ders çalışıyordum.

Bir gün eve, zabıta memurları geldi. Ramazan'ın odasını aramak için ellerinde savcılıkta kâğıt vardı. Odayı aradılar. Benim getirdiğim 50 adet Gençlik Rehberini de alıp götürdüler. Sonra öğrendim ki, Ramazan'ı "Gençlik Rehberi" yüzünden takib ediyorlarmış. Kitapları bastıran benim. İddia edildiği gibi kitapları bastırmak için matbaaya, Emin ve Mehmet isminde iki şahısla gitmedim."

Muhsin Alev'in hazırlık tahkikatındaki ifadesi de okundu. İfadede de birer formalık 500 adet Mûnacâat'dan bahsediliyordu. Reis bunların mahiyetini sordu. Muhsin Alev şöyle cevap verdi:

"– Babamdan gelen paraları biriktirip, bu eseri bastırdım. "Gençlik Rehberi" ile beraber ikisini 125 kuruşa veriyordum. Mûnacâat'tan elimizde mevcut kalmamıştır. Ramazan'ın odasından alıp götürülen Gençlik Rehberleri'nden birinin içinde bir tane var zannediyorum."

Adı geçen Ramazan'ın ifadesi okundu. Ramazan bu ifadesinde şöyle söylüyordu: "Evimde bulunan eserler bana ait değildir. Ben Sait Nursî'nin eserlerini okumadım. Muhsin bize gelip okurdu."

Bundan sonra Sait Nursî hoca ayağa kalkarak salonda hiç kimsenin anlıyamadığı, Osmanlıca ıstılahlarla yazılmış bir kâğıttan müdafasını okudu.

Daha sonra savcı söz aldı ve adresleri bulunamıyan Emin ile Mehmet'in şehadetlerinden feragat edilmesini talep ederek:

"Gençlik Rehberi" adlı eserin müellifi her ne kadar Sait Nursî hoca ise de, adı geçen eserin Tecelli Matbaasında bastırmanın ve satanın Muhsin Alev olduğu ortaya çıkmıştır. Bu eserin basılıp satılmasından haberi olmayan Sait Nursî hocanın beraatini isterim" dedi.

Müdafaaya geçildi. Hocayı iki avukat müdafa ediyordu. Avukatlardan biri söz alarak, "Gençlik Rehberi" hakkında raporu veren ehli vukufu tenkide başladı. Müdafî, ehli vukufu "kaş yapayım derken göz çıkartan" olarak tavsif etti. Sözlerinin bir yerinde ilâhi ilhamdan bahsetti ve ilhamdan nasibi olmayınları odun parçası

olarak vasıflandırdı. Bu söz üzerine Reis avukata, “Şimdi siz, kaç yapayım derken göz çıkartıyorsunuz” diye mukabelede bulundu.

Tam bu sırada Sait Nursî Hoca “öğle namazına ne kadar vakit var?” diye sordu. Muhakemeyi takibedenler arasından biri “1,5 saat var hocam” diye bağırdı.

İkinci müdafii fazla bir şey söylemeyeceğini tebarüz ettikten sonra “Ben bu işi bu muhakemeye sevkeden zihniyetle mücadele etmek isterdim, bugün bunu yapmıyacağım,” dedi.

Ahmed Aytimur Gençlik Rehberi Mahkemesini Anlatıyor:

– 1952’de mahkemesi olan Gençlik Rehberi’ni siz mi basmıştınız?

– Evet, İstanbul’da 1951 senesinde yeni harflerle ‘Gençlik Rehberi’ baskısı oldu. 1952’de Üstad’ın da gelip muhakeme edildiği, İstanbul’da mahkemesi olan kitap odur... Ramazan Tuncay, Hâfız Emin, Abdulmuhsin, Yusuf Ziya Arun,-Ziya Nur değil o başka birisidir-beraber tab ettirdik... Yeni harflerle...

– Üstad mı size emir vermişti, ‘Gençlik Rehberi’ni basın’ diye?

– Evet. Üstad, ‘Gençlik Rehberini yeni harflerle tab edin’ diye telefonla söylemiş. Öyle tab edildi... Sonra mahkemeye verildi...

– Bu mahkemede siz de vardınız... Nasıl geçti mahkeme?

– Gençlik Rehberi Mahkemesi çok kalabalıktı. Salon çok doluydu... Mahkeme reisi cemaatin dışarı çıkmasını istedi, fakat olmadı. Sonra “Hocaefendi siz söyleyin” deyince; Üstad’ın bir işareti ile salon boşaldı. Bir de yemin verirken Reis Üstad’a ayağa kalk dedi; Üstad başını salladı, kalkmadı. Hâkimler oturunca Üstad kalktı ayağa... Öyle olunca hâkim; “Hocaefendi oturun siz” dedi. O zaman Üstad oturdu. Hâkimler müspetti, beraat verdiler, zaten bir şey yoktu ki. Bediüzzaman Hazretleri hep onlar için, onların kurtulmaları için çalışmış zaten... Bir de Üstad’ın başında sarık vardı. Hâkim “Sarığı çıkar” dedi. Üstad çıkardı ama belinde bir tane daha vardı, hemen

onu bağıladı. Ona da bir şey diyemediler... Üstad'ımız İstanbul'a geldiğinde ilk olarak otelde kaldı. Sonra evde kalıyordu.

Emniyet'te Birinci Şube irtica ile uğraşıyordu ya; Üstad Hazretleri 1. Şubenin komiserine: "Siz bu Gençlik Rehberi'ni içindeki Hüve Nüktesi için toplattırdınız. Çünkü o tabiatı tar-u mar ediyor" dedi. Üstad bu kelimeyi kullandı. Komiser de kabul etti, tasdik etti yani. Ben oradaydım...

– Kitaplarda da geçiyor bu cümle^[2].

– Geçiyor ama komiserin ikrarı geçmiyor kitapta.

(Ömer Özcan, Ağabeyler Anlatıyor-3)

Vatan Gazetesi'nde Ziya Arun ve Muhsin Alev'in evinin arandığı haberi

T.C.		
İSTANBUL İLİ		
Emniyet Müdürlüğü		
Sıra	Ek	Konu
1		3353

C. 4168

Üz:Gençlik rehberi adı
kitap E.

İçişleri Bakanlığı

72 32/A10

1- Müdüresine karar verilmiş olan Saidi Nursi'nin (Gençlik rehberi) kitabından, evvelce bir müddet Büyük Doğu dergisinin nes'ul müdür-
lüğüne yamış olan Ramazan Tuncer ile Ahmet Aytimur ve Yusuf Kenan Karaduman
isimlerinde ki arkadaşlarının kira ile oturdukları kadırga Emin Si-
nan mahallesi Silühter Mehtep sokak 17 numaralı evin bir odasında saklı
bulunduğu haber alınması üzerine hakiki kararı ile yapılan aramada 51 adet
bulunarak alınmıştır. Aynı evin başka bir odasında kiraacı Muhsein Alev
isimindeki bir üniversite talebesinde de bulunduğu öğrenildiğinden kendi-
sinden itibaren ve 49 adet teslim etmiştir.

Yapılan incelemede; Ramazan Tuncer ile, Ahmet Aytimur ve Yusuf Kenan
Karaduman, bu kitaba başka işinden haberleri olmadıklarını bildirilmiş-
ler ve bunlardan Ramazan Tuncer, mezkûr kitaplara talebe Muhsein Alev'e
ait olduğuna söylemiştir. Kır Muhsein Alev ifadesinde; evvelce inkâr etmiş
ise de bilhassa mahkûm ile yapılan yüzleşmeleri neticesinde, kitaplara
kendisi tarafından bastırıldığını ve el altından muhtelif zamanlarda ta-
mamdığı kimselere sattığını, toplu olarak hiç kimseye vermediği gibi ki-
bir tarafa da devretmediğini itiraf etmiş ve elde edilen kitaplar Ediliye
Bürosüne teslim edilip bu husustaki evrak da Cumhuriyet Savcılığı-
na verilmiştir.

Arları geçenlerden Ramazan Tuncer; Malatya'nın Petürge ilçesi Te-
pehan bucacı şükran büyü 25 numaralı hane nüfusuna 1927 doğumu ile ka-
yıtlıdır. Babasının adı Salih, annesinin Ayşe'dir. Malatya Sanat Enstitü-
sünden mezundur. Bir müddet Büyük Doğu dergisinin nes'ul müdürlüğünü yap-
mıştır ve halen boşundur.

Yusuf Kenan Karaduman; Petürge ilçesinin Tepehan bucacı Alkan Kar-
tafa büyü 2 numaralı hane üzerine 935 doğumu ile nüfusa kayıtlı-
dır. Babasının adı Kase, annesinin Kenan'dır. Ramazan Tuncer ile kârâbeti
olduğu anlaşılmıştır. Çakmakçılar yokuşunda 47 numarada işlikiçi ve güm-
lekiçi Mustafa İşlikiçi'nin yanında çalışmaktadır. Üç ay kadar evvel ili-
size gelmiş olan bu şahın babasının Malatya demir fabrikasında ça-
lışmakta olduğu öğrenilmiştir.

İstanbul Emniyet Müdürlüğünün İçişleri Bakanlığına sunduğu bu raporda
Ramazan Tuncer, Ahmet Aytimur, Yusuf Kenan ve Muhsin Alev
hakkında
ayrıntılı bilgiler ihtiva etmektedir

80 lık ihtiyar Salt Nursi dün koltukla Ağır Ceza Mahkemesine getirilirken (Foto: Hürriyet)

Dini siyasete âlet eden 80 lık pirin duruşması

Salt Nursi dün kendisine yapılan isnatları reddetti

Dini siyasete âlet ederek propaganda yaptığı iddiasıyla ve Basın Kanununun 16 ncı maddesi deâletiyile hakkında dâva açılan Salt Nursi isminde birinin muhakemesine dün Birinci Ceza Mahkemesinde bağlanmıştır.

Gayri mevcut olarak muhakeme edilen Salt Nursi'nin hüviyeti teâbi edilmiştir. Halen 80 yaşında bulunan sanığın sorgusunu yapmak bir hayli güç olmuştur. Sorgu hâkimliğinin son tahlükaten açılı-

(Devamı Sa. 8; Sü. 1 de)

(Baş taradı 1 inci sayfa) masına dair okunan kararname-sinde, "Gençlik rehberi, adli kitap bun Bakanlar Kurulu kararıyla top lanturduğu, Tecelli Matbaasında tab'ettirilen bu kitapta, Salt Nursi'nin lâikliğe aykırı olarak siyasi menfaat ve şahsi nüfuz teminine çalıştığı, bu sebeple tecziyası yoluna gidilmesi istenmekte idi."

Söz alan savcı, mahkemenin gizli olarak devam etmesini talep etmişse de mahkeme heyeti mucip bir hal görmediğinden aleni vâpl-masına karar vermiştir.

Sanığın söyledikleri

Sorgusuna bağlanan Salt Nursi anlaşılması güç bir ifade ile şunları söylemiştir:

"Ben propaganda yapmış de-âlim. Isnat olunan suçu reddeder-

1952 Gençlik Rehberi mahkemesinin ilk duruşmasını veren 22 Ocak 1952 tarihli HÜRRIYET Gazetesi. Bediüzzaman'ın sol kolunda Hayrullah Lim, sağ kolunda Mehmet Babacan ve yanında arkada Muhsin Alev.

"Hayatımın En Yüksek Gayesi Kur'an'a, İmana Risale-i Nur ile Hizmet Etmektir" Diye Yemin Ettik

1952 Gençlik Rehberi mahkemesi devam ediyor... Üstad İstanbul'da. Mahkemeye gideceğimiz sırada misafir olarak kardeşler gelmişti; Abdullah Yeğin, Hüsnü Bayram, Ahmet Aytimur, Ziya Arun vardık. Üstad o gece bize yemin ettirdi. Yemin şöyle: "Hayatımın en yüksek gayesi Kur'an'a, imana Risale-i Nur ile hizmet etmektir. Bunu hayatımın gayesi olarak biliyorum ve o şekilde hareket edeceğim."

Üstad evvela Ziya Arun’a yöneldi. O felsefe talebesi olduğu için çok titiz olduğundan, her seferinde “İnşallah, inşaallah” diyordu. Üstad “Yeminde inşaallah olmaz, ‘yapacağım’ diyeceksin” dedi. Nikâhta da öyledir... İnşallah bu hanımı alıyorum desen olmaz. ‘Nikâhıma alıyorum” diyeceksin. Ziya Arun, boyna “İnşallah” dedi. Üstad “olmaz” dedi. Yine “İnşallah” dedi. Kur’an’da “İnşallah” diyor ama istisna olarak yeminde “inşaallah” olmaz, nikâhta da olmuyor^[3]. Velhasıl o gece yemin ettik...

Avukatlar: “Efendim Bunları Okumasanız, Çok Zarar Olur” Dediler. Ama...

Yemin ettiğimizin ertesi günü yine biz aldık Üstad’ı mahkemeye gittik. 1952 Gençlik Rehberi mahkemesinden bahsediyorum. Tüccarlardan, Tâhirî Mutlu’nun akrabası Nazif Çelebi ile Avukatımız Abdurrahman Şeref Laç falan vardı. Mahkemede bir müdafaa okuyacağını söyledi Üstad. Avukatlar Üstad’a: “Efendim bunları okumasanız, çok zarar olur filan” dediler. Üstad onları dinler mi... Bana döndü “Bunlara söyle, yaparız!” dedi. Yüzlerine baktım, yüzleri kıpkırmızı oldu... Üstad bize akşam öyle dersler verdi ki, onların söyledikleri Üstad’ın yanında çocuk oyuncağı...

Bediüzzaman Hazretleri 1952 Gençlik Rehberi mahkemesinde adliye çıkışında

Üstad 1952 ve 1953 Senelerine Üçer Ay İstanbul'da Kaldı

Netice olarak 1952 İstanbul Gençlik Rehberi davası üç celsede beraatla sonuçlandı. Üstad bu mahkeme vesilesiyle üç ay İstanbul'da kalmış oldu.

Bir sene sonra 1953'de Samsun'da açılan bir dava sebebiyle Üstad tekrar İstanbul'a geldi. Sıhhatinin müsaid olmadığını belirterek rapor aldı, Samsun'a gitmedi. İkinci kere üç ay kadar daha kalmış oldu İstanbul'da. Bizler her iki gelişlerinde de hizmetlerinde bulunduk. Çok hatıralarımız var. Bazılarını anlatayım.

Akşehir Palas'ta Üstad'ın Yemeğine Zehir Attılar

Üstad İstanbul Akşehir Otelinde kalırken ayrı bir odada kalıyor, ben de onun karşısındaki bir odada kalıyordum. Bir oda daha vardı, o

oda da Üstad'ın yanına bitişikti. İnebolulu İbrahim Fakazlı tutmuş bu odayı. Yalnız bir gün kapıyı kilitlememiş. Baktım birisi o odadan çıktı, önümden geçip koridora doğru gidecekti, beni görünce korktu, aşağı indi. Meğer bu adam oraya girmiş Üstadın yemeğine zehir atmış. Ben tabi o zaman Allah öyle şeylere müsaade etmez diye düşündüğümünden pek önemsememiştim. Fakat o aşağıdayken Üstad bunu anlamış, yediği yemekten farkına varmış zehirli olduğunu. Üstad yemeği yiyince hastalandı. Bu mesele risalelerde bir yerde bahsediliyor. Onlar iki-üç kişi Edirne'den gelmişler İstanbul'a. Akşehir Oteli'nde kalıp Üstad'ın yemeğine zehir atmak için gelmişler.

Yemeği Yarı Fiyatına Alınca...

Üstad Akşehir Palas Oteli'nde kalıyordu. Sene 1952. Orada bir cami imamı ve lokanta sahibi Trabzonlu birisi vardı. Ben Üstad'a istediği zaman onun lokantasından yemek getiriyordum. Azıcık Ispanak, 80 kuruş... Yahu bu çok pahalı diyordum. Ticaret haktır, ben onu yarıya indiriyordum. Üstad anladı... Başkaları gittiği zaman fiyatları başka, ben getirdiğim zaman fiyatlar düşük... Üstad: "Bu nasıl oluyor keçeli?" dedi. Dedim: "Ticaret haktır. Siz yazmışsınız, Hazreti Ömer ibn-i Abdullah bir bedevi ile münakaşa ediyor, ufak bir ücret için. "Keçeli! Abdullah ibni Ömer benim, bedevi sensin" dedi Hz. Üstad (gülüyor). Hakikaten bedeviliğimi anladım ve kabul ettim. Sonra bana dedi ki: "Niçin kendini avukat gibi müdafaa ediyorsun?" Ben ne düşünsem hemen onu bilir ve bildirirdi.

Yüzüne Bakınca Yemek Yemeyi Bıraktı

Üstad'la beraber Akşehir Oteli'nde kalıyoruz. O katta, balkonlu odada Ziya Arun'la oturuyordum. Üstad da şöyle karyola gibi bir şey de oturuyordu. Üstad bize yemek vermişti, yiyorduk. Ben, ağzına yemek alırken Üstad'ın yüzüne bakınca Üstad sıkıldı; "Ben okuyayım, siz yemek yiyin" dedi, yemeği bıraktı. Yani Üstad'ın yüzüne bakmaya iznimiz yoktu, cesaretimiz de yoktu, rahatsız olur diye. Ben Risale-i Nur Külliyyatı elime geçtiğinde hepsini okuduğum için, Üstad'a, mana-yı harfi ile Allah'ın güzel bir mahlûku, maddi-manevi bir emaneti şeklinde bakardım.

Bediüzzaman'a Darwin'i Sordum

Bir gün Üstad Bediüzzaman'la beraber Akşehir Palas Otelinden çıktık, taksi ile mahkemeye doğru gidiyoruz. 1952 İstanbul Gençlik Rehberi mahkemesinden bahsediyorum. O tarihi su bentleri var ya, oradan geçiyorduk. Orada Üstad'a dedim ki: "Efendim, eğer bir mü'min, Cenab-ı Hak insanı Darwin'in tahmin ettiği gibi yaratmış mı dese, küfür olur mu?" "Olmaz" dedi Üstad. Sonra şöyle tamamladı: "Çünkü Allah kâinatı, insanı nasıl yarattığına dair bize hesap vermeye mecbur değildir. Bize okuyun diyor. Kâinat kitabını okumak 'OKU' emrine uymaktır. Bu şekilde Kur'an, emriyle bizi ilimleri araştırmaya teşvik ediyor. İlimler de bu şekilde inkişaf ediyor" dedi. Bu Darwin'i tasdik ediyor manasına gelmez.

NOT: "Bediüzzaman Hazretlerinin Muhsin Alev'e verdiği cevap Darwin'i doğrulama anlamına asla gelmez. Risale-i Nur baştan sona inkâr üzerine bina edilen evrim teorisini çürüten delillerle doludur. Burada kâinat kitabını okuyarak sorgulamanın, araştırmanın caiz olduğunu, hatta emir olduğunu beyan ediyor Hz. Üstad." (Ömer Özcan)

Sorularla İslamiyet Sitesinden sorgulamayla ilgili Kur'andan ayet mealleri:

İlgili ayetin meali şöyledir: "Bir vakit de İbrâhim: "Ya Rabbî, ölüleri nasıl dirilteceğini bana gösterir misin?" demişti. Allah: "Ne o, yoksa buna inanmadın mı?" dedi. İbrâhim şöyle cevap verdi: "Elbette inandım, lâkin sırf kalbim tatmin olsun diye bunu istedim." Allah ona: "Dört kuş tut, onları kendine alıştır. Sonra kesip her dağın başına onlardan birer parça koy. Sonra da onları çağır! Koşa koşa sana geleceklerdir. İyi bil ki Allah azizdir, hakîmdir/üstün kudret, tam hüküm ve hikmet sahibidir." (Bakara, 2/260)

Necip Fazıl Bediüzzaman'ı Ziyaret Etti

Sene 1952. Üstad, Sirkeci'deki Akşehir Palas Otelinde kalıyor. O yıllarda Necip Fazıl Büyük Doğu dergisini çıkarıyordu. Ben, Kâmil

Öztürk'le beraber bazen Necip Fazıl'ın yanına gidiyor, Risale-i Nur'dan bazı parçaların Büyük Doğu'da neşrini sağlıyorduk.

Bir gün Necip Fazıl, Üstad'ı ziyarete gelmişti. Üstad, kendisini alaka ile karşıladı, bir sandalyeye oturttu. Necip Fazıl, kendisinin yanına gelip giden gençleri Bediüzzaman'ın yanında ve hizmetinde görünce üzülmüş olacak ki, Üstad bunu hissetti. Necip Fazıl'a: "Üzülme! Üzülme! Ben Doğu'cuları, Risale-i Nur talebesi olarak kabul ettim. Ben seni Risale-i Nur'a yirmi sene hizmet etmiş olarak kabul ediyorum" dedi. Sonra şöyle dedi Üstad: "Biz aynı ağacın meyveleriyiz. Aramızda ayrılık-gayrılık yok, aynı yere gidiyoruz."

Osman Yüksel Serdengeçti Geldiğinde, 'Oğlum Olsaydı İsmi Osman Koyardım' Dedi

Üstad 1952 senesinde İstanbul'a geldiği zaman ilk önce Sirkeci'de bulunan Akşehir Palas Otelinde kaldı, sonra Fatih'teki Reşadiye Oteline geçti. Burada da çok ziyaretçiler geliyordu. Bunlardan birisi de Osman Yüksel Serdengeçti'ydi.

Bediüzzaman o ziyaret sırasında Osman Yüksel'e iltifatlarda bulundu. Şöyle demişti: "Seni oğlum gibi kabul ediyorum. Oğlum olsaydı ismini Osman koyardım. Yazılarında şahıslarla, bilhassa menfi şahıslarla uğraşma" dedi.

Sokrat İntihar Etmedi

Bir gün Üstad Bediüzzaman'la beraber bulunduğum bir ders esnasında bahis Sokrat'tan açıldı. Ben, "Sokrat zehir içerek intihar etti" diye bir şey söyledim. Üstad, Sokrat'ın intihar ettiğini kabul etmedi. Şöyle dedi: "Nasıl intihar edebilir? İntihar etmedi, mahkûm edildi... Zehir içmeye mahkûm edildi, zehir içirilerek öldürüldü... İntihar etmek günahtır... İntihar eden büyük katil olur..."

Kardeşim, Şimdi Hürmet Zamanı Değil, Hizmet Zamanıdır

Sene 1952. Üstad Akşehir Palas Otelinde... Çok çeşitli ziyaretçiler geliyordu. Bir gün Urfa'dan iki kardeş geldi. Bunlar durmadan ağlayıp

duruyor, Üstad'a çok fazla hürmet ediyorlardı. Üstad bunların aşırı hürmetlerinden sıkılmıştı. Onları, "Kardeşim! Şimdi hürmet zamanı değil, hizmet zamanıdır" diye ikaz etti.

İstanbul'un Fethinin 500. Yıldönümünde Bediüzzaman İstanbul'da

1952 İstanbul Gençlik Rehberi mahkemesinden sonra, Üstad Bediüzzaman Hazretleri Samsun'da açılan bir dava yüzünden, bir sene sonra 1953'de tekrar İstanbul'a geldi. Samsun mahkemesi ısrarla Üstad'ın Samsun'a celbini istiyordu. Üstad yolculuk yapmaya sıhhatinin müsaade etmediğine dair rapor aldı, Samsun'a gitmedi, üç ay İstanbul'da kaldı. Otelde, altta bir kadın rahatsız ediyordu. Üstad bundan sıkıldı, bir yerlere gidelim dedik. Mehmed Fırıncı, bizim eve gidelim dedi. Annesini, babasını başka bir yere almış, Üstad Fırıncıların evine geçti, orada kalmaya başladı. Ben de hizmetinde bulunuyordum. Bir gün aşağıda yatıyordum. Üstad yanıma geldi, ben de hamamcı olmuşum, kalkmak istemedim. Üstad anladı, gülümsedi, hafifçe benim kulağımdan çekti, o şekilde kusurumuzu görmedi. Neyse...

O sene (29 Mayıs 1953) İstanbul'un fethinin 500. yıldönümünüydü. Fatih Camii avlusunda bir merasim tertip edilmişti. Bu merasime Üstad'la beraber iştirak ettik. Üstad, merasimi tribünden takip etti; bilhassa mehter takımını sevinçle, memnuniyetle seyretti.

Bediüzzaman Patrik Athenagoras ile Görüşmüş

Sene 1953. Üstad Çarşamba'da Mehmed Fırıncı'nın evinde kalıyordu. Dışarı çıkmak istedi. Ziya Arun'a, "Ben hizmet yapacağım burada, sen git" diye rica ettim. Ziya Arun gitmişti. Ziya Arun gelince anlattı bana. Dedi ki: "Giderken Athenagoras'a rastladık, Üstad onunla konuştu." Ben bu hadiseye o şekilde vakıf oldum. O gün Üstad'ın yanında değildim.

Nevruz Mahlûkatın Bayramıdır

Bildiğiniz gibi Üstad Bediüzzaman Hazretleri bilhassa bahar ve yaz aylarında kırlarda, bağlarda gezmeyi çok severdi. Mahlûkatla baş

başa kalır, onları seyredip derin derin tefekkür ederdi.

Sene 1953, Üstad İstanbul'da. 21 Mart Nevruz Günü geldi. Üstad'la beraber kıra gezmeye gittik. Kırdan çok neşeliydi Üstad. "Bugün mahlûkatın bayramıdır" diyordu. Orada köpekler ekmek parçaları verdi. "Bu Nevruz bayramından, bu köpeklerin bile bir hissesi vardır. Bahar mahlûkatın bayramıdır. Biz de onların bayramına iştirak edelim" dedi. Nevruz günü çok sevinçliydi Üstad...

Sultan Abdulhamid'e 'Veli' Nazarıyla Bakıyorum

Üstad Bediüzzaman İstanbul'da, ben de hizmetindeyim. Herhalde 1953 senesi olacak. Bir gün Eşref Edip bana: "Bir şahıs nurcularla görüşmek istiyor" dedi. O adamın Bab-ı Âli'deki bürosuna gittim. O, bir şeyler yazdığını söylüyordu. "Kimi kastediyorsun?" dedim. "Abdulhamid" dedi. Üstad'ın yanına gittiğimde, "Böyle bir şahıs, Sultan Abdulhamid'e 'Kızıl Sultan' diye şeyler söylüyor" dedim. Üstad: "Fesuphanallah! Sultan Hamid altmış milyon Müslüman'ın halifesiydi. Ben ona 'Veli' nazarıyla bakıyorum" dedi. Üstad çok üzüldü ve Abdülhamid Han hakkında bir lahika mektubu neşretti^[4].

Bediüzzaman: Kürtler İttihad-ı İslam'a Vesile Olacaklar

Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretleri İstanbul'da. Ben de yanında hizmet ediyorum. 1953 senesi olabilir. Bir gün Şarklı bir zat geldi ziyarete. Üstad'la Kürtçe konuşmak istiyordu. Üstad, kabul etmedi. Dedi ki: "Kardaşım, Türkçe konuş. Bunlardan saklayacak bir şeyimiz yoktur. Hem ben Kürtçeyi unutmuşum" dedi. Sonra, "Kürtler Türkiye'de, Suriye'de, Irak'ta, İran'da çeşitli memleketlerde dağınık olmalarından dolayı, eğer İslâm milliyetini esas alırlarsa İttihad-ı İslam'a sebep olacaklar" dedi.

Kadınların Açık-Saçık Gezmesinde Erkekler Kabahatli

Sene 1953. Bahar aylarındayız. Üstad, Mehmed Fırıncı'nın Çarşamba'daki evinde kalıyordu. Bazı günlerde Üstad'ı gezintiye çıkarıyorduk biz. Bir gün, "Bugün beni bırakın, ben yalnız başıma gideceğim" dedi. Tramvayla gitti. Akşama doğru döndüğünde

üzüntülüydü. Kadınların açık-saçık hallerinden dolayı üzüntülüydü. Üstad, hanımların açık-saçık gezmelerinde erkeklerin kabahatli olduğunu, bu suçun erkeklere ait olduğunu söyledi. Erkeklerin, kadınlara makamlarından fazla hürmet ettiklerini, yüksek muamele yaptıklarını, onlar bir er veya onbaşı iken, albay gibi muamele ettiklerini söyledi. Bu şekilde kadınların hâkimiyeti ellerine alarak istediklerini yaptıklarını ve açık-saçık gezdiklerini üzümlere anlattı.

‘Nur Âleminin Bir Anahtarı’ Kitabının Adını Üstad İstişare ile Koydu

Üstad 1953 senesinin baharında, İstanbul’da ‘Nur Âleminin Bir Anahtarı’ adlı eserini telif edip bitirdi. Bu risale Üstad’ın en son telif ettiği eseridir. Hz. Üstad bu kitaba bir isim koymak istiyordu. Hem bize ders vermek, hem de istişarenin ehemmiyetini anlatmak için bizimle istişare etti. Eserin ismi ne olsun diye bize sordu. Neticede ‘Nur Âleminin Bir Anahtarı’ olmasına karar verildi. O kitabı da ben bastırmıştım matbaada.

‘Nur Âleminin Bir Anahtarı’ Kitabında Geçen İki Üniversiteli

Sene 1953. Üstad’ımız Bediüzzaman’la beraber Bakırköy taraflarına kırlara çıkmıştık. Bakırköy’den dönerken Muammer Topbaş’ın arabasındayız. Arabada Musa Topbaş ve Mustafa Oruç (Ramazanoğlu) da vardı. O anda arabanın radyosundan mevlid-i şerif okunuyordu. Okunan mevlidi Üstad’la beraber dinleyerek takip ettik. Bu mevlidin bahsi, “Nur Âleminin Bir Anahtarı” isimli risalede geçmektedir^[5]. Orada iki üniversiteli diye Üstad’ın kastettiği; ben Edebiyat Fakültesi talebesi Muhsin Alev ile Tıp Fakültesi talebesi Mustafa Oruç’tur.

Teksir Makinesini Isparta’ya Götürürken
Başımıza Gelen İnayet

Sene 1954. Üstad Hazretleri Isparta’da, ben İstanbul’dayım. Bende teksir makinesi ve daktilo vardı. Üstad, “Abdulmuhsin makineleri alsın gelsin” diye haber gönderdi. Ben de teksir makinesini bir bavula yatırdım, koydum. Ceylan Çalışkan ve Bayram Yüksel ile beraber

trene bindik. O bavulu kompartımanın yukarı kanepesine koymuştum. Kompartıman dolu, dışarısı dolu, omuz omuza ayakta bekleyenler var. Ben karşı taraftaki üst kanepede yatıyordum. Aşağıdaki kanepede de Ceylan Çalışkan ve Bayram Yüksel oturuyordu. Eskişehir’de, oradan birisi: “O bavulu indirelim, sen üzerine otur, biz de onun yerine...” dedi. “Bavula oturulmaz” dedim. Ceylan, Bayram; “Yapma” filan dediler bana. Adamlar kızdılar, “Herhalde o bavulda bir şey var, Afyon’da polise ihbar edelim” diye konuştular. Sonra hiç beklemediğimiz bir şey oldu; tren arıza yaptı, yolda kaldı, beklemeye başladık. O adamlar “Beklemekle olacak gibi değil” deyip, taksiye binip gittiler. Bizim bavul böylece kurtulmuş oldu. Risale-i Nur’un keramet oldu, elhamdülillah. Teksir makinesi yakalansa gizli neşriyat falan diye başımıza iş açılabilirdi...

Isparta’da, Üstad’ın Yanında Teksir Makinesiyle Risale Çoğalttım

İşte 1954 senesinde teksir makinesi ve daktilo ile beraber Isparta’ya vardık. Üstad Isparta’da Fıtnat Hanım’ın üç odalı evinde kalıyordu. Müze olan ev... Bu odaların birine makineyi koydum. Odanın birisinde Üstad kalıyordu. Üçüncü odada da Zübeyir Ağabey, Ceylan Çalışkan, Bayram Yüksel ve Ben beraber kalıyorduk. Yerde yataklar vardı, yan yana yatıyorduk. Orada üşürdük, ısınalım diye sırt sırta dayanıp yatardık bazen Bayram’la. Maşallah, hala hatırlıyorum...

Hüsrev ağabeyin evinden mumlu kâğıda yazılmış sayfaları alıp, teksir makinesinin kolunu çevirerek basıyordum. Veya daktiloyla yazıp, teksir ediyordum. Orada o şekilde çalışıyorduk... Zühret-ün Nur Risalesi böyle basıldı orada. Altı ay kadar bu şekilde çalıştık Üstad’ın yanında.

Abdulmuhsin’in Eli, Dili, Kalbi İyidir, Fakat Aklına Karışmam

Ben 1954 senesinde Isparta’da Üstad’ın yanında teksir yaparken, Üstad talebeleriyle devamlı olarak umumi ders yapmazdı. Ben ayrıldıktan sonra ders yapmaya başlamış. Yalnız bir gün bana bir ders okuttu. 12. Söz’de geçen ehl-i felsefe ile ehl-i Kur’an’ın karşılaştırılmasını; ‘manayı harfi’ ve ‘manayı ismi’ ile ilgili dersi okuttu bana. Dedi ki: “Bunun hangisini daha iyi görüyorsun?” Ben ise

Üstad'ın beklediği cevabı veremedim. “Üstad'ım gerek manayı ismi, gerekse manayı harfi her ikisini de gerek görüyorum” dedim. Üstad beni kırmadı... Sonra oturmuştuk bir odada. Orada birkaç kardeş daha vardı. Üstad dedi ki: “Abdulmuhsin'in eline, diline, kalbine itirazım yok, aklına karışmam.”

Eli iyidir derken şunu kastediyordu Üstad: Teksir makinesiyle yaptığım teksirler çok güzel oluyordu. Hakikaten benden sonra kardeşler teksir makinesi almışlar, “Yapamadık” dedi Bayram Yüksel.

Dili iyidir demek ise: İstanbul'da Cumartesi akşamları, Süleymaniye Camii'nin çok yakınında bulunan Tâhirî ağabeyin akrabası Atabeyli Nazif Çelebi'nin evinde (şimdi Suffa Vakfı'nın olduğu bina) toplanıyor, orada Risale-i Nur okuyorduk. Bir gün Ahmet Feyzi Ağabey İstanbul'a geldi, onunla orada görüştük. Ahmet Feyzi Ağabey, Üstad'a benim için: “Abdulmuhsin, Risale-i Nur'u bir nutuk gibi heyecanla okuyor” demiş. Dili iyidir bu manaya gelse gerek diye düşünüyorum.

Kalbi iyidir derken de: Babam Mevlevi olduğundan ben zikre alışmışım. Hatta çocukken bana sorarlarmış; “Baban ne yapıyor?” “Allah! Allah!”, “Annen ne yapıyor?” “Tesbih...” Çok küçükken öyle dermişim. Ben de onlardan böyle alışmışım. Yolda bile giderken “Allah, Allah, Lâ ilahe illallah...” diye mırıldanırdım. Bir gün sokaktayım, Akşehir Otel'i'ne doğru gidiyordum. Ben alışmışım ya, hafifçe başımı sallayarak “Lâ ilahe illallah” diyerek geliyorum. Üstad, ta dört kat yukarıdan beni görmüş. Çıktım yanına, dedi: “Keçeli sen zikrediyordun.” Üstad bu derece dikkatli ve anlayışlı idi.

Almanya'ya Gitmeyi, 1954'De Isparta'da İken Karar Verdim

Isparta'da Üstad'ın yanında makinelerle risale çoğaltırken, orada karar verdim ki; “Ben İstanbul'a gideyim, inşaat tahsilli yapayım yahut da Almanya'ya gideyim” diye düşündüm. Üstad da bir zatın vefatıyla cenaze namazına gitmişti, oradan geldi. Biz o üç odanın ortasında, koridorda oturuyorduk. Ben kararımı vermiştim. Üstad bana dedi ki: “Uhuvvet Risalesi'ni tab et.” Hâlbuki bir ay evvel Uhuvvet Risalesi'ni basmıştık. Üstad benim karar aldığımı anladı;

“Uhuvvet Risalesi’ni Abdulmuhsin hayatına düstur edinmiş” dedi. Biz Uhuvvet Risalesi’ni okuyoruz ama onun düsturlarını tatbik etmiyoruz gibi... O zaman Üstad; kardeşlerle aramızda biraz rahatsızlık olduğunu anlamıştı.

Safranbolulu Mustafa Oruç (Ramazanoğlu) diye bir arkadaşımız vardı, İstanbul’da tıbbiyede okuyordu. 1948’de Afyon’da hapse girmiş Üstad’la beraber. O anlatmıştı bana hapishanenin nasıl bir yer olduğunu. Şöyle dedi: “Koğuşun ortasında bir kabin vardı... Bu hücre içerisinde hem yüznumara, hem abdest alma, hem de yıkanma yeri... Hatta bir gün ben yıkanırken birisi giriverdi hücreye... Pencerelerde tel örgüler vardı; çok soğuktu, öyle kapatılmış o pencereler... [6]”

Ben bunları da hatırlayınca korktum, kaçtım İstanbul’a geldim. Çünkü Isparta Sorgu Hâkimliği’nde hakkımda bir dava devam ediyordu. O dava için ifademi İstanbul’da verdim. Orada bir profesörden, “Müslümanlara İspanya’da çok işkence yapılmış...” diye işitmiştim. İfademde: “Türkiye’yi, ıspanya gibi yapmayın, Müslümanlara onların yaptığı gibi yapmayın” dedim. Sonradan bu dava kapanmış [7].

İstanbul’a dönünce, teksir ve daktilo makinelerini aldığım fiyata İnebolulu Selahattin Çelebi’ye verdim. Tabii fiyatlar yükselmiş, ben aldığım fiyata devrettim, Almanya’ya geldim. Sene 1954.

Bir Kere Türkiye’ye Gittim, Bir Gece Kaldım

1954 senesinden beri Berlin’deyim, Türkiye’ye sadece bir kere gittim, bir gece kaldım. Türk Hava Yolları uçağı ile İstanbul’a geldim. O gece (20 Temmuz 1969) Amerikalılar aya adam indirmişlerdi. Benim hanım, çocuklar İstanbul’daydı. Onlar tabi haber almamışlardı. Havaalanından herkes gitti, ben yalnız kaldım. Orada yatsı namazını kıldım, sonra bir taksiye bindim eve gittim. O gece evde kaldım, ertesi gün tekrar Berlin’e döndüm.

Türkiye’deki kardeşlere selam ediyorum. Bana da dua etsinler. Gelecek nesillere tavsiyem; “Risale-i Nur’u devamlı okumak, sadece

okumak değil, oradaki hakikatlerin tatbikatına çalışmak” şeklinde olacaktır.

Muhsin Alev sağ başta ayakta Almanyalı gençlerle

Muhsin Alev, Eşref Edip ile İlgili Mektubun Yazılış Sebebini Anlatıyor

Ziya ve Abdulmuhsin’e hitaben yazılan mektup şöyle:

Aziz, Sıddık kardeşlerimiz Ziya ve Abdülmuhsin!

Üstadımız diyor ki:

“Eşref Edib kırk seneden beri iman hizmetinde benim arkadaşım ve Sebilürreşad’da makale yazan ve şimdi vefat eden çok kıymetli kardeşlerimin mümessili ve hakikî İslâmiyet mcahidlerinden bir kardeşimdir ve Nur’un bir hmisidir. Ben vefat etsem de Eşref Edib, Nurcular içinde bulunmasıyla büyük bir teselli buluyorum.

Fakat Nur Risalelerinin ve Nurcuların siyasetle alkaları yok ve Risale-i Nur, rıza-i İlahden başka hiç bir şeye âlet edilmediğinden, mümkün olduğu kadar Risale-i Nur’un mensubları, itima ve siyasî cereyanlara karışmak istemiyorlar. Yalnız Sebilürreşad, Doğu gibi mücahidler iman hakikatlarını ehl-i dalaletin tecavzatından muhafazaya çalıştıkları için, ruh u canımızla onları takdir ve tahsin

edip onlarla dostuz ve kardeşiz, fakat siyaset noktasında değil. Çünkü iman dersi için gelenlere tarafgirlik nazarıyla bakılmaz. Dost düşman derste fark etmez. Halbuki siyaset tarafgirliği, bu manayı zedeler. İhlas kırılır. Onun içindir ki, Nurcular emsalsiz işkencelere ve sıkıntılara tahammül edip Nur'u hiç bir şeye âlet etmediler. Siyaset topuzuna el atmadılar. Hem Nur Risaleleri küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altındaki anarşiliği ve üstündeki istibdad-ı mutlakı kırdığı cihetle, bir nevi siyasete teması var tevehhüm edilmiş. Halbuki Nur'un tercümanı, birtek mes'ele-i imaniyeyi dünya saltanatına değişmediğini mahkemelerde dava edip yirmibeş sene tarz-ı hayatıyla ve emarelerle isbat etmiştir."

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Kardeşleriniz
Sadık, İbrahim, Zübeyir
(Emirdağ Lâhikası 35)

Bu mektubun yazılış sebebini Muhsin Alev Ağabey şöyle anlattı: "Eşraf Edip'in o zaman siyasete kayma ihtimali vardı. Üstad vaziyeti bildiği için bir mecburiyet olmadan, böyle bir işe girmeden anlattı. Bu mektup bize hitaben yazıldı. Çünkü Üstad, bizim Eşref Edip ile temasımızın olacağını bildiği için bize bildiriyor ki yanlış bir iş yapılmasın şeklinde... Ona hitaben değil, bize hitaben yazdırıyor. Üstad siyasetten çekilmişti. Ben Eşref Edip'le haftada bir iki defa görüşüyordum."

NOT: Cevad Rıfat Atılhan liderliğinde 1 Ağustos 1951 tarihinde kurulan İslam Demokrat Partisi'ni; Eşref Edip'in çıkarmakta olduğu Sebilürreşad ile Necip Fazıl'ın neşrettiği Büyük Doğu dergileri bu partiyi destekleyen yazılar yayınlanmaya başlamıştı. Hz. Üstad nezih ifadelerle kadim dostunu incitmeden, nazikâne bu mektubu Eşref Edip'le münasebeti olduğunu bildiği Ziya ve Abdulmuhsin talebelerine hitaben; diğer talebeleri Sadık, İbrahim, Zübeyir imzalarıyla gönderiyor. İDP 22 Kasım 1952 tarihli Hüseyin Üzmez'in Malatya Hadisesi vesile edilerek temelli kapatılıyor.

Ömer Özcan

Muhsin Alev'in Tarihçe-i Hayat Kitabında Neşredilen Mektubu

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Çok Aziz Çok Mübarek Çok Müşfik Çok Sevgili Üstadımız Hazretleri,

Risale-i Nuru, himmet ve dualarınızla, dikkat ve tefekkürle okudukça, bu muazzam eser külliyyatının tılsım-ı kâinatın muammasını keşf ve halleden bir keşşaf olduğunu, hâl ve istikbalin bir mürşid-i ekberi ve bir rehber-i a'zamı olduğunu, yine dua ve himmetinizle idrak ediyoruz. Evet Üstadımız Hazretleri! Risale-i Nuru okuyan her idrak sahibi anlıyor ki; Risale-i Nur, gerek bu asrın, gerekse önümüzdeki asrın beşeriyetini fikir karanlıklarından kurtarıp, tenvir ve irşad edecektir.

Risale-i Nur, yalnız bu vatan ve millet için değil, Âlem-i İslâm ve bütün beşeriyetin ihtiyacına cevap verecek bir külliyyat olarak te'lif edilmiştir. Bugün, tarihte hiç görülmemiş bir fecaat ve felâket içerisinde çırpınan beşeriyet için, halâskâr olarak Risale-i Nura sarılmaktan ve ne bahasına olursa olsun, Risale-i Nurun nurani ve parlak eczalarını elde edip dikkat ve tefekkürle okumaktan başka bir kurtuluş çaresi yoktur. Risale-i Nuru okuyan herkes, bu hakikatı idrak etmiş ve etmektedir. Eğer biz muktedir olsak; bu hakikatı, kâinata nazır bir mahalle çıkıp, bütün kâinata ilân edeceğiz. Fakat mademki buna muvaffak olamıyoruz ve mademki Risale-i Nurun cihanşümül kıymetini bu derece Üstadımızın himmetiyle idrak etmişiz; şu halde o nur ve feyiz hazinesi, irfan ve kemalât membaı olan Risale-i Nuru, bir dakikamızı bile boş geçirmeden, mütemadi ve devamlı bir şekilde her gün ve her saat okuyacağız, ve bu uğurda geceli gündüzlü çalışacağız inşaallah. Fakat, her an bütün işlerimizde olduğu gibi, bunda da büyük Üstadımızın dua ve himmetiyle muvaffak olabileceğiz.

Hem şu hakikat zâhir ve bâhirdir ki: Bir kimse allâme dahi olsa, Risale-i Nurun ve müellifinin talebesidir. Risale-i Nuru okumak zaruret ve ihtiyacındadır. Eğer gaflet ederse, kendisini aldatan enaniyetine boyun eğip, Risale-i Nur külliyyatını okumazsa, büyük bir

mahrumiyete d   ar olur. Fakat biz, idrak ettiğimiz bu muazzam hakikat karşısında, beşeriyetin hal  sk  arı ve milyarlarca insanların fevkinde olan bir memur-u Rabban  ye nasıl minnettar ve medyun olduğumuzu tarif edemiyoruz. Yine dua ve himmetinizle idrak etmişiz ki; Kur'an-ı Ker  min bir mucize-i maneviyyesi olan harika Risale-i Nur K  llyatının bir satırından ettiğimiz istifadenin, bir miktar-ı mukabilini dahi ödemeye gücümüz yetişmez. Bunun için, ancak, Cenab-ı Hakka şöyle yalvarma  a karar verdik:

“Y   Rab! Bizi ebed   haps-i m  nferidden kurtarıp bâki ve sermedi bir   lemin saadetine nâil edecek bir hakaik hazinesinin anahtarını Risale-i Nur gibi nazirsiz bir eseriyle bah  eden sevgili ve müşfik Üstadımızı, z  limlerin ve düşmanların su-i kasıdlarından muhafaza eyle, Kur'an ve   man hizmetinde daima muvaffak eyle. Ona sıhhat ve   fiyetler, uzun ömürler ihsan eyle!” diye dua ediyoruz.

Evet   stadımız Hazretleri! Risale-i Nuru dikkat ve tefekkürle okumak nimet-i uzmasına nail olan biz bir kısım   niversite gençliği, bir hüsn-   zan veya bir tahmin ile değil, tahkik   ve tedkik   bir surette, sarsılmaz ve sarsılmıyacak olan ilmelyak  n bir kuvvet-i   maniyye ile inanıyoruz ki; zemin yüzünün bu asra kadar görmediği bir vahşet ve dehşetin sebebi olan dinsizlik ve ilhadı, Bediüzzaman ortadan kaldırmağa inayet-i Hak ile muvaffak olacaktır.

Bizim bu kanaatımız, safdil  ne veya tahminle değildir; ilmî ve delile müstenid bir tahkik iledir. Bunun için, muarız olan dahi bu hakikatı kalben tasdik edecektir. Dua ve şefkat buyurun, Kur'an ve   man hizmetinde fed  i olalım. Risale-i Nuru, bir dakikamızı bile kaybetmeden okuyalım, yazalım, ihlâs-ı tamme muvaffak olalım.

Üniversite Nur Talebeleri Namına
ABDULMUHS  N
(Tarihçe-i Hayat 641)

Abdul-Muhsin Alkonavi, Ayhan Efe'ye kitaplığında bulunan tarihi kitap ve belgeleri gösterip açıklarken

Abdulmuhsin Alev'den Bediüzzaman'a Mektup

چوچ عزیز چوچ مشفق استاد عزیز افتخار حضرت تبار

ادب؛ بکلام سلام و خدمت عزیز لار و ایا قدر بگردن کویر

ثانیاً؛ بو عرب عصای صبی سزه کتیرن قرده کتیر

آصال کبر سلی نام ایانق و انشا الله سز مشفق

استاد عزیز قاپول و همکار حقیقی بر نور

ملک سلی اولور دییه تقدیم ایدیور و دعا ایدیور

اوزار قرده شیزان تاتلی وار مکتب لری تان آچلمس

داها چوچ وار معاده ایدر سکر قاسونلر

ادجیمی؛ اولار و کتخلای رحبردی ایچون

چالشیور. داها موافق اولامادق

درجیمی؛ نجب فضلای جواد رجعاتلی سلاملی

وار **اشرف** ادیب ناربخیجی ^{جانی} جیقارنجی زیارتکزه

کله جکن سولیدی

شجیمی؛ سرنکچیدیه چیقان سزه عائد

یازیده خلاصہ یا بلاغت سولہ یوردی
 (تبراز) ایدہ جلدک چو شکر آخند رمزی بک
 از محترم استاد بزرگ معہدہ آذوقہ
 (وگرنہ از)
 العجسی: چو قیام مکتوب بکری اسپارطہ قہرمانی
 آتما بکری حرو بلو لطف لیلہ سہ آلتی عدد آسور
 بتون دوشلہ و ملامان صحریر لہ او قویور
 دما لیکری بکار الیکری دن لور
 اقدیمز و صوری کلمہ کز
 عبدالحی
 شمدلک جلد جیبہ یور عدد
 عربی عصای مسی کلمہ ۵۰ عددک
 اورقاہ کیدہ جنگی امر لیکری اوزنہ
 سولہ دن جواد رفعات او مکتوب بکری شکر
 ایدہ یور داحا حقیقہ ای حقیقہ تقدیم ایدہ جہ
 فصاحت لیکری باتما بکری

Bismihi subhanehu

Çok aziz, çok müşfik Üstadımız efendimiz hazretleri,

Evvela; binler selam ve hürmetlerimizle el ve ayaklarınızdan öperiz.

Saniyen; Bu Arabî Asâ-yı Mûsa'yı size getiren kardeşimiz (Üzeyir Şenler) aslen Kıbrıslı. Tam uyanık. İnşallah siz müşfik Üstadımızın kabul ve himmetleriyle hakiki bir nur talebesi olur diye takdim ediyor

ve dua ediyoruz. Özer kardeşimizin tatili var. Mekteplerin açılmasına daha çok var. Müsaade ederseniz kalsınlar.

Üçüncü olarak; Gençlik Rehberleri için çalışıyoruz. Daha muvaffak olamadık.

Dördüncüsü; Necip Fazıl'ın, Cevad Rifat'ın selamları var. Eşref Edip Tarihçe-i Hayat'ı çıkarınca ziyaretinize geleceğini söyledi.

Beşincisi; Serdengeçti'de çıkan size aid yazıda hülasa yapacağını söylüyordu. İtiraz edecektik. Çok şükür Ahmed Remzi beyin siz muhterem Üstadımızdan müsaade aldıklarını öğrendik.

Altıncısı; Çok kıymetli mektuplarınızı Isparta kahramanı ağabeyimiz Hüsrev beyin lütuflarıyla beş altı adet alıyor, bütün dostlara ve Müslüman muharrirlere okuyoruz. Dualarınızı bekler, ellerinizden öperiz efendim.

Kusurlu köleniz Abdulmuhsin.

Şimdilik ciltçiye yüz adet Asâ-yı Mûsa gelmiş. 50 adedin Urfa'ya gideceğini emirleriniz üzerine söyledik. Cevad Rifat o mektubunuzu neşrediyor. Daha çıkmadı, çıkınca takdim edeceğiz. Kusurlarımıza bakmayınız.

Muhsin ağabeyimizin mektubu böyle...

Abdulmuhsin ağabeyin Hz. Üstad'a yazdığı başka mektuplar da var. Mektupların altına "Ahmed, Abdulmuhsin" veya "Abdulmuhsin" diye imza atmış. Kendisini telefonla aradım, "Ahmed" ismini sordum. Ahmed Aytimur olduğunu söyledi. O tarihte Süleymaniye 46 numaralı dersanede beraber kaldıklarını anlattı.

Yayınladığımız iki sayfalık mektup aslında yabancım değildi. 2008 yılında evinde ziyaret ettiğim merhum Üzeyir Şenler Ağabey bahsetmişti mektubun içeriğinden. Maşallah aynısını aktarmış bize... Muhsin Ağabey bu mektupta Hz. Üstad'a Necip Fazıl'dan, Cevad Rifat Atılhan'dan, Eşref Edip'ten ve günlük hizmet faaliyetlerinden

bahsediyor, malumat veriyor. Mektupta, hizmetin rüzgârın önünde yuvarlanarak gitmediğinin, Said Nursi Hazretlerinin her faaliyetten haberdar olduğunun, bilgilendirildiğinin ipuçları var. Mektuba geçmeden evvel;

Üzeyir (Özer) Şenler Anlatıyor:

1952 senesinde lise 1. sınıfta okulu ve evi terk edip, 46 numaralı dersanede Risale-i Nur'lara çalışırken, içime bir sevda düşmüştü.

Mayıs, temmuz ayları gelince Muhsin Alev ağabeye: “Ağabey ben Üstad Hazretlerini bizzat ziyaret etmek istiyorum” dedim. “Üstad kimseyi kabul etmez” dedi. “Ama ben illa görmek istiyorum” dedim. “O zaman bir hafta sabret. İnebolu’dan gelen kitaplar ciltlenecek. Üstada aid olanları sen götürürsün, bu vesile ile ziyaret de etmiş olursun” dedi. Biz de öyle yaptık... Üstad o sırada Emirdağ’da idi.

Kitaplar geldi, ciltlendi, Üstad’a gidecek paket ayrıldı. Muhsin Ağabey de notunu yazdı. Bu pusulada Üstada bilgi veriliyordu. Şu kadar kitap geldi, şuraya şu kadar gönderildi gibi... Osmanlıca yazmıştı. Ama ben de hemen öğrenmiştim yazıyı... Muhsin Ağabeye dedim ki: “Bak burada iki satır boş yer kalmış. Buraya ‘Ben 1,5 ay Üstadın yanında kalmak istiyorum’ diye yazsana dedim.” O zaman lise 1. sınıfı terk etmiştim. Okulların açılmasına daha 1,5 ay vardı. Muhsin ağabey, “tamam” dedi ve benim namıma yazdı. Muhsin Ağabey bana yolu tarif etti. (Ömer Özcan, Ağabeyler Anlatıyor-4)

Ahmed Feyzi Kul’dan Abdulmuhsin Alev’in de Adının Geçtiği Bir Hatıra

Ahmed Feyzi Kul ağabeyin bir hizmet için İstanbul’a gitmesi icap ediyor. Üstad Hazretleri de İstanbul’da... Sene 1952...

Arşivimizde bulunan ses kaydında hadisenin devamını şöyle anlatıyor Ahmed Feyzi Ağabey:

Ertesi gün kendi paralarımızla otobüs biletlerini aldık. O zaman Ankara’dan İstanbul’a 10 liraya gidiliyordu. Paranın ehemmiyetine

bak... Trenle filan gitmek bizim için mümkün değil. Bizi uğurladılar. Epey yol aldıktan sonra Hüsnü bana dedi ki: 'Ağabey, biz oraya gece yarısı varacağız. Bu otobüs Sirkeci'den Fatih'e Reşadiye Otel'i'ne varana kadar gece yarısını geçecek. Üstad'ın yanındaki kardeşler de evlerine gidecek. Bizi de Reşadiye Otel'i'ne kimse almaz. Biz orada meydanda kalacağız!' dedi. Ben gayr-i ihtiyari, 'Kardaşım! Merak etme, bizim buradan oraya gittiğimizi söylerler ona' dedim. Hiç... Kim söyleyecek? Bizim ne gittiğimizden, ne de geldiğimizden kimsenin haberi yok.

Neyse Üsküdar'a vardık. Araba vapurunda sıra bize gelip Sirkeci'ye varana kadar gece yarısı oldu. Hemen alelacele indik, bir taksi tuttuk. Hücum Fatih'e... Ben eskiden İstanbul'u bilirim. Şehzadebaşı'ndan geçerken Hüsnü: 'Ağabey, kardeşler geçiyor!' dedi. Ben de: 'İn, onları çabuk yakala!' dedim. Arabadan indi ve onları yakaladı. Bana doğru geldiler, sarıldık. Ben İstanbul'a bir şeyler götürmüştüm, onları koltuklarına aldılar. Onların yerine, yani Süleymaniye'deki medreseye gittik. Şimdi Almanya'da bulunan Abdulmuhsin kardeş gülmeye başladı. 'Ne gülüyorsun?' dedim. O da: 'Sorma! Biz hiç bu yoldan geçmiyorduk, Şehzadebaşı'ndan... Hadi bugün de bu yoldan gidelim, dedik. Sonra daha garip bir şey var' dedi. Ben: 'Ne o?' dedim. 'Üstad Hazretleri bugün, 'Ekmek alın bana' dedi. 'Canım Üstadım, ekmeğimiz çok, sana bunun bir tanesi on gün yetiyor, ekmeği aldırıp da ne yapacaksın?' dedik. 'Yok, yok, alın! Sizin aklınız ermez, misafir falan olur' dedi. Zorla bunlara üç tane ekmek aldırılmış. İstanbul'da o zaman ekmek vesikayla bile bulunmuyor... İmaretten talebelerden alıyorlar. Neyse yumurta filan yaptılar, karnımızı doyurduk.

Ertesi sabah otele gittik. Üstad Hazretlerine benim geldiğimi haber verdiler, kabul etti. Abdulmuhsin: 'Efendim, dün bize ekmeği boşuna aldırmanmışsınız!' dedi. Üstad da: 'Sus, bir şey yok onda. O, hizmetin kerametidir, bize ait bir şey değil' diyerek adeta onu azarladı. Neler gördük, neler, neler... Bu hakikatleri mezarda ne yapalım? Onun için bu hakikatleri sizlere beyan etmek, vazifemizdir. (Ağabeyler Anlatıyor-1)

Ufak Şiir Gibi Mısralarım Var. Daimi Gurbete, Teselliye Nefsimi
Alıştırdım.

EuroNur-Avrupa Nur Cemaati'nin 2010 yılında Köln şehrinde tertip
ettiği konferansta Abdulmuhsin ağabeyin okuduğu şiir:

Üstad'ım Said Nur

Onun kitapları var Risale-i Nur

* * *

Eline alır

Ve kırlara açılır

* * *

Güneş onu kucaklar

Rüzgârlar onu okşar

* * *

Çiçekler tebessümle ona doğru bakarlar, çünkü o kâinatta elemenden,
ayrılıktan bahsetmedi

Sevinçten, kavuşmaktan haber verdi

* * *

Böyle tes'îd eyledi

Nurunun bir bendesi Abdulmuhsin Alkonavi

Ben Konya'da doğdum. Babam Mevlevi tarikatındaydı. Mevlana
Celaledin-i Rumi neyden, dille ayrılıklardan şikâyet ediyor. Bu hava
içinde yetişirken Risale-i Nur bize hayata çıkmanın zevkini, neşesini

getirdi. Onun için bu şiirimi Mevlana'nın o şiirine mukabil 'tes'îd eyledi Nurunun bir talebesi Abdulmuhsin Alkonavi' dedim.

Çünkü Üstadımız firaktan, ayrılıktan, elemden bahsetmemiş. Sevinçten, kavuşmaktan, visalden haberler vermiş. Diyor ki: "Biz hiçlik âleminden bu varlık âlemine çıktık ve Allah'a ham ediyoruz.

Babam Mevlevî idi, Mevlana'ya hürmetim çoktur. Fakat o zaman onlar ayrılık eleminden bahsediyorlar. Fakat Bediüzzaman varlık âlemine çıkmanın neşesini yaşıyor ve bizlere onu yaşıyor.

Elimi açtım; bu 81, diğeri 18, toplamı 99 eder. Dedim: "Yâ Rabbi! Bir şey yapamadım, bana uzun ömür ver, 90 yaşını geçeyim." Sonra işittik, bir Müslüman âlim 148 yaşına gelmiş. Dedim: "Yâ Rabbi! Bana da uzun ömür ver. Bir şey yapamıyorum ama yetişen gençlerin faaliyetleri, gayretleri, hizmetleriyle sana şükredeyim." Ben kaplumbağa gibi giderken onlar beni sağımdan solmadan geçiyorlar. Onları tebrik ediyorum...

[1] Bu konunun devamı, bu kitaptan, Ahmed Ramazan (Tuncer) maddesinden okunabilir.

[2] Ahmed Aytimur ağabeyin anlattığı polis itirafı Bediüzzaman tarafından şu şekilde işaret edilmektedir:

"Aziz, sıddık, mütefekkir kardeşlerim!

Evvelâ: Çok emarelerle kat'î kanaatim gelmiş ki; gizli dinsizler, resmî bazı memurları aldatıp Nur'un mahrem büyük risaleleri içinde yalnız Rehber'i musırrane medar-ı ittiham tutmaları ve bir buçuk seneden beri bana sıkıntı vermelerinin sebebi Rehber'deki "Hüve Nüktesi" olduğunu kat'iyyen bildim." (Emirdağ Lâhikası II-67)

[3] "Yemin edildikten sonra hemen peşinden "inşallah" denilirse, bozulması halinde keffaret gerekmez. Çünkü Hz. Peygamber (s.a.v) 'Yemin edip de istisna eden (inşallah diyen) isterse, döner, isterse yemini bozmadan terk eder' buyurmuştur (Ebû Davud, Eyman, 9;

Nesâî, Eyman,18; Ahmed b. Hanbel, II, 6, 49). Ancak bu hükmün geçerliliği yeminle “inşallah” demenin arasında konuşulmamasına veya konuşacak kadar susulmamasına bağlıdır. İbn-i Kudame’nin bildirdiğine göre “inşallah” denildiğinde kefaretin gerekmeyeceğinde dört mezhep müttefiktir .” (<http://www.enfal.de/yemin.htm>)

[4] Muhsin Alev’in, Sultan Abdulhamid hakkında yazılmasına vesile olduğu bu mektup gayri münteşir Emirdağ Lâhikasında bulunmaktadır. Mektup Bediüzzaman’ın isteği ile o sırada hizmetinde bulunan Muhsin Alev ve Ziya Arun imzasıyla yazılmıştır.

Mektubun son paragrafı şöyledir:

“Râbian: Üstadımızdan hem işitmiş, hem halinden anlamışız ki, ecnebîlerin şiddetli desise ve kuvvetlerine karşı gösterdiği sebat ve kanaat; husûsan Âlem-i İslâmın kısm-ı âzamının halîfesi olmak; hem, bîçare vilâyât-ı Şarkiyenin bedevî aşâirini Hamidiye Alayları ile en yüksek bir derece-i askeriye ve medeniyeye onları sevk etmesi, Hamidiye Câmii’nde her Cuma günü bulunması, şeâir-i İslâmiyeye elden geldiği kadar mürâât etmesi, dâimâ Yıldız dairesinde ma’nevî üstâdı kabul ettiği bir şeyhi var olduğu gibi, çok hasenâtı için, Üstâdımız, bütün hayatında onun padişahlar içinde bir nevî velî hükmüne geçtiğini kanaat etmişti.

O zaman Üstâdımız Said Nursî’nin hizmetinde bulunan Muhsin-Ziyâ. 1953, Fâtih/İstanbul.”

[5] Muhsin Alev Ağabeyimizin bahsini ettiği bu mevzu Nur Âlemi’nin Bir Anahtarı kitabında şu şeklide geçmektedir:

“Bu Nur Anahtarının radyo bahsine dair, iki üniversiteli ile, bir gün hareket etmekte olan, hiçbir telle bağlı bulunmayan bir otomobilde bulunan radyo ile, uzakta bir mevlid-i şerif dinliyorduk. O iki Nurcu üniversitelilere dedim:

“Nurda dahi, hayat, vücut gibi doğrudan doğruya kudret-i İlâhiyenin perdesiz tecellîsi bedahetle görüldüğüne bir delil budur ki: Şimdi bu makineciikteki tırnak kadar bir hava, mânevî az bir nur, yalnız bu

mevlidden gelen kelimeleri dinler, söyler değil, belki binler, milyonlar kelimeleri aynı anda dinler, söyler ki, binler istasyondaki ayrı ayrı kelimeleri şimdiki işittiğimiz kelimeler gibi işitir ve işittirebilir, bize söyleyebilir. Demek en cüz'î, en küllî olur.”

[6] Mustafa Oruç, 1948 Afyon hapishanesinin dehşetini şöyle anlatmıştı bize:

Afyon Hapishanesi, eski Osmanlı zindanlarından... Bir koğuşta 80-90 kişi balık istifi kalıyor. On beş gün lâğımların içinde kaldık. Gece gündüz farelerle beraberdik. Bir-iki defa Üstad'ın testisini doldurdum. O kadar zayıflamışım ki hapisten çıkınca bavulumu alıp otele zor gidebildim! Bir gün savcı çağırdı: ‘Siz talebesiniz, bu Kürt'tür; devlet kuracak, sizi maşa olarak kullanıyor!’ dedi. Bunları Üstad'a anlattım, Üstad da güldü geçti... (Ömer Özcan, Ağabeyler Anlatıyor-1)

[7] Elimizdeki belgelere göre Isparta Sorgu Hâkimliği'nde devam eden bu dava, Hz. Üstad'la beraber 89 sanıklıdır. Hep olduğu gibi lâikliğe aykırılık ve gizli cemiyet kurmak ithamı ile açılmıştır. 11 Mayıs 1956 tarihinde men-i muhakeme kararı ile neticelenmiştir.

[7] Elimizdeki belgelere göre Isparta Sorgu Hâkimliği'nde devam eden bu dava, Hz. Üstad'la beraber 89 sanıklıdır. Hep olduğu gibi lâikliğe aykırılık ve gizli cemiyet kurmak ithamı ile açılmıştır. 11 Mayıs 1956 tarihinde men-i muhakeme kararı ile neticelenmiştir.

[6] Mustafa Oruç, 1948 Afyon hapishanesinin dehşetini şöyle anlatmıştı bize:

Afyon Hapishanesi, eski Osmanlı zindanlarından... Bir koğuşta 80-90 kişi balık istifi kalıyor. On beş gün lâğımların içinde kaldık. Gece gündüz farelerle beraberdik. Bir-iki defa Üstad'ın testisini doldurdum. O kadar zayıflamışım ki hapisten çıkınca bavulumu alıp otele zor gidebildim! Bir gün savcı çağırdı: ‘Siz talebesiniz, bu Kürt'tür; devlet kuracak, sizi maşa olarak kullanıyor!’ dedi. Bunları Üstad'a anlattım, Üstad da güldü geçti... (Ömer Özcan, Ağabeyler Anlatıyor-1)

[5] Muhsin Alev Ağabeyimizin bahsini ettiği bu mevzu Nur Âlemi'nin Bir Anahtarı kitabında şu şeklide geçmektedir:

“Bu Nur Anahtarının radyo bahsine dair, iki üniversiteli ile, bir gün hareket etmekte olan, hiçbir telle bağlı bulunmayan bir otomobilde bulunan radyo ile, uzakta bir mevlid-i şerif dinliyorduk. O iki Nurcu üniversitelilere dedim:

“Nurda dahi, hayat, vücut gibi doğrudan doğruya kudret-i İlâhiyenin perdesiz tecellîsi bedahetle görüldüğüne bir delil budur ki: Şimdi bu makineciikteki tırnak kadar bir hava, mânevî az bir nur, yalnız bu mevlidden gelen kelimeleri dinler, söyler değil, belki binler, milyonlar kelimeleri aynı anda dinler, söyler ki, binler istasyondaki ayrı ayrı kelimeleri şimdiki işittiğimiz kelimeler gibi işitir ve işittirebilir, bize söyleyebilir. Demek en cüz'î, en küllî olur.”

[4] Muhsin Alev'in, Sultan Abdulhamid hakkında yazılmasına vesile olduğu bu mektup gayri münteşir Emirdağ Lâhikasında bulunmaktadır. Mektup Bediüzzaman'ın isteği ile o sırada hizmetinde bulunan Muhsin Alev ve Ziya Arun imzasıyla yazılmıştır.

Mektubun son paragrafı şöyledir:

“Râbian: Üstadımızdan hem işitmiş, hem halinden anlamışız ki, ecnebîlerin şiddetli desise ve kuvvetlerine karşı gösterdiği sebat ve kanaat; husûsan Âlem-i İslâmın kısm-ı âzamının halîfesi olmak; hem, bîçare vilâyât-ı Şarkiyenin bedevî aşâirini Hamidiye Alayları ile en yüksek bir derece-i askeriye ve medeniyeye onları sevk etmesi, Hamidiye Câmii'nde her Cuma günü bulunması, şeâir-i İslâmiyeye elden geldiği kadar mürâât etmesi, dâimâ Yıldız dairesinde ma'nevî üstâdı kabul ettiği bir şeyhi var olduğu gibi, çok hasenâtı için, Üstâdımız, bütün hayatında onun padişahlar içinde bir nevî velî hükmüne geçtiğini kanaat etmişti.

O zaman Üstâdımız Said Nursî'nin hizmetinde bulunan Muhsin-Ziyâ. 1953, Fâtih/İstanbul.”

[3] “Yemin edildikten sonra hemen peşinden “inşallah” denilirse, bozulması halinde keffaret gerekmez. Çünkü Hz. Peygamber (s.a.v) ‘Yemin edip de istisna eden (inşallah diyen) isterse, döner, isterse yemini bozmadan terk eder’ buyurmuştur (Ebû Davud, Eyman, 9; Nesâî, Eyman, 18; Ahmed b. Hanbel, II, 6, 49). Ancak bu hükmün geçerliliği yeminle “inşallah” demenin arasında konuşulmamasına veya konuşacak kadar susulmamasına bağlıdır. İbn-i Kudame’nin bildirdiğine göre “inşallah” denildiğinde kefaretin gerekmeyeceğinde dört mezhep müttefiktir .” (<http://www.enfal.de/yemin.htm>)

Safranbolulu Mustafa Oruç (Ramazanoğlu) diye bir arkadaşımız vardı, İstanbul’da tıbbiyede okuyordu. 1948’de Afyon’da hapse girmiş Üstad’la beraber. O anlatmıştı bana hapishanenin nasıl bir yer olduğunu. Şöyle dedi: “Koğuşun ortasında bir kabin vardı... Bu hücre içerisinde hem yüznumara, hem abdest alma, hem de yıkanma yeri... Hatta bir gün ben yıkanırken birisi giriverdi hücreye... Pencerelerde tel örgüler vardı; çok soğuktu, öyle kapatılmış o pencereler...”^[6]

[2] Ahmed Aytimur ağabeyin anlattığı polis itirafı Bediüzzaman tarafından şu şekilde işaret edilmektedir:

“Aziz, sıddık, mütefekkir kardeşlerim!

Evvelâ: Çok emarelerle kat’î kanaatim gelmiş ki; gizli dinsizler, resmî bazı memurları aldatıp Nur’un mahrem büyük risaleleri içinde yalnız Rehber’i musırrane medar-ı ittiham tutmaları ve bir buçuk seneden beri bana sıkıntı vermelerinin sebebi Rehber’deki “Hüve Nüktesi” olduğunu kat’iyyen bildim.” (Emirdağ Lâhikası II-67)

[1] Bu konunun devamı, bu kitaptan, Ahmed Ramazan (Tuncer) maddesinden okunabilir.

Sene 1953. Üstad’ımız Bediüzzaman’la beraber Bakırköy taraflarına kırlara çıkmıştık. Bakırköy’den dönerken Muammer Topbaş’ın arabasındayız. Arabada Musa Topbaş ve Mustafa Oruç (Ramazanoğlu) da vardı. O anda arabanın radyosundan mevlid-i şerif okunuyordu. Okunan mevlidi Üstad’la beraber dinleyerek takip

ettik. Bu mevlidin bahsi, “Nur Âleminin Bir Anahtarı” isimli risalede geçmektedir^[5]. Orada iki üniversiteli diye Üstad’ın kastettiği; ben Edebiyat Fakültesi talebesi Muhsin Alev ile Tıp Fakültesi talebesi Mustafa Oruç’tur.

Ben bunları da hatırlayınca korktum, kaçtım İstanbul’a geldim. Çünkü Isparta Sorgu Hâkimliği’nde hakkımda bir dava devam ediyordu. O dava için ifademi İstanbul’da verdim. Orada bir profesörden, “Müslümanlara İspanya’da çok işkence yapılmış...” diye işitmiştim. İfademde: “Türkiye’yi, ispanya gibi yapmayın, Müslümanlara onların yaptığı gibi yapmayın” dedim. Sonradan bu dava kapanmış^[7].

Üstad Bediüzzaman İstanbul’da, ben de hizmetindeyim. Herhalde 1953 senesi olacak. Bir gün Eşref Edip bana: “Bir şahıs nurcularla görüşmek istiyor” dedi. O adamın Bab-ı Âli’deki bürosuna gittim. O, bir şeyler yazdığını söylüyordu. “Kimi kastediyorsun?” dedim. “Abdulhamid” dedi. Üstad’ın yanına gittiğimde, “Böyle bir şahıs, Sultan Abdulhamid’e ‘Kızıl Sultan’ diye şeyler söylüyor” dedim. Üstad: “Fesuphanallah! Sultan Hamid altmış milyon Müslüman’ın halifesiydi. Ben ona ‘Veli’ nazarıyla bakıyorum” dedi. Üstad çok üzüldü ve Abdülhamid Han hakkında bir lahika mektubu neşretti^[4].

Bir cumartesi günü, Kadırga Yokuşu’nda beraber kaldığımız ve bize tab işlerinde yardımcı olan Ramazan Tuncer, Beyazıt’ta kitapçılardan Üstad’ın eski eserlerini arıyormuş. Orada bir sivil polis, “Sende Gençlik Rehberi var mı?” deyip, bizim eve Gençlik Rehberi almaya geldiler. Ramazan Tuncer’in odasında 51 adet kitap buldular. Benim odam aranmadı. Ramazan, Büyük Doğu dergisinin neşriyat müdürlüğünü yapmıştı. Hakkında açılmış davalar olduğundan, hapse girmemek için Irak’a geçti^[1].

Üstad evvela Ziya Arun’a yöneldi. O felsefe talebesi olduğu için çok titiz olduğundan, her seferinde “İnşallah, inşallah” diyordu. Üstad “Yeminde inşallah olmaz, ‘yapacağım’ diyeceksin” dedi. Nikâhta da öyledir... İnşallah bu hanımı alıyorum desen olmaz. ‘Nikâhıma alıyorum’ diyeceksin. Ziya Arun, boyna “İnşallah” dedi. Üstad “olmaz” dedi. Yine “İnşallah” dedi. Kur’an’da “İnşallah” diyor ama

istisna olarak yeminde “inşallah” olmaz, nikâhta da olmuyor^[3].
Velhasıl o gece yemin ettik...

– Kitaplarda da geçiyor bu cümle^[2].

Abdünnur Sezgin

(1936 -)

NÜFUS KAYDINDAKİ TAM adı, “Altan Abdülnur Sezgin” olan ağabeyimiz Mersin’in saff-ı evvelidir, bu şehrin ilk nur talebesidir. Biz nur talebeleri arasında bilinen adıyla “Abdünnur” ismini kullanmayı tercih ettik. Mersin’e Risale-i Nur hizmetleri ilk defa onun eliyle girmiş ve gittikçe inkişaf eden iman/Kur’an hizmetleri bugünlere gelmiştir.

İstanbul Üniversitesi talebesi Abdünnur Sezgin, Hz. Üstad’ın 1960 yılının ilk gününde bir gün/bir geceliğine gittiği İstanbul’da o gün yaşananların önemli bir şahididir. O gün Piyer Loti Oteli’nde Hz. Üstad’ı ziyaret eden Abdünnur Ağabey, yaşadıklarını ve gördüklerini bizimle paylaştı. İlave sorularımızla ayrıntıları yakalamaya çalıştık. Şimdiden dikkatleri çekmek istediğim bazı hususlar var. Şöyle ki:

Sökmen Baykara adında bir gazetecinin, Hz. Bediüzzaman’ın balkonuna gizlice geçip, iki kare fotoğraf çekmesi önemli bir hatıradır. Bu olaya yakından şahid oluyor Abdünnur ağabeyimiz. Hz. Üstad’ın, şemsiye altında otelden indirilirken yaşananlar, bütün ayrıntılarıyla yine bu hatıraların içinde olacaktır. Piyer Loti Oteli’nden Kabataş Vapur İskelesi’ne kadar Hz. Üstad’ın otomobilinin etrafında koşturan üniversiteli gençlerin fotoğrafları o günkü bütün gazetelerde neşredilmişti. Abdünnur Sezgin o gençlerden birisidir. Hele Bediüzzaman hazretlerinin arabalı vapur üzerinde otomobille

geçerken bir duruşu var ki; bu sihri şimdiden bozmamak için anlatımını metne bırakıyorum.

Hatıralarını video kayıtlarından çözüp taslak olarak yazdıktan sonra, Abdünnur Sezgin ağabeyi birkaç kere telefonla aradım ve metne son şeklini beraberce verdik.

Abdünnur Sezgin Anlatıyor:

1936 Mersin doğumluyum. Ön adım 'Altan'dır. İlk ve orta tahsilimi Mersin'de, liseyi İstanbul Kabataş Lisesi'nde okudum. Liseyi bitirince İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne kaydoldum. Türkoloji okuyordum. Fakülteyi bitirmeden son sınıftan ayrıldım. 1960'da askerliğimi yaptım, 1962'de Mersine geldim ve halen Mersin'de oturuyorum. On dönümlük arazimiz vardı, orayı limon bahçesi yaptım.

Risale-i Nur'u tanımam şöyle oldu: 1957 yılında tatil için İstanbul'dan Mersin'e gelmiştim. Dayım Abdüsselam efendinin elinde dağıtılmak üzere Mersin'e gönderilmiş, Gençlik Rehberi isminde birkaç tane kitap gördüm. Kitapları kim gönderdi bilmiyorum. Merak ettim bu kitaplardan birini okudum ve çok etkilendim. Bundan sonra Risale-i Nur'la irtibatım başlamış oldu. Dayımla beraber İstanbul'a dönünce Süleymaniye'de bulunan ve '46 Numara' denilen bir medreseye gittik ve oradaki kardeşlerle tanıştık. Ahmed Aytimur, Mehmed Emin Birinci, Mehmed Fırıncı, Galip Gigin, Hakkı Yavuztürk, Üzeyir Şenler vardı medresede. O kardeşlerden Galip Gigin beni evimde ziyaret etti. Onun teşvikiyle ve bende bıraktığı güzel intibalar ile medreseye devam etmeye başladım. Birkaç sene çeşitli yerlerdeki derslere iştirak ettim ve oradaki kardeşlerle de tanıştım. Dayımın Risale-i Nur faaliyeti olmadı.

Üstad Piyer Loti Oteli'ne Gelmişti

Böyle devam ederken 1 Ocak 1960 tarihinde Üstad Bediüzzaman hazretlerinin Ankara'dan İstanbul'a geldiğini, bir gün sonra öğrendim.

Sabahleyin kalktığımda bir gazetede, büyük bir manşet olarak, “Nurcubaşı İstanbul’da” diye bir haber gördüm. Gazete Üstad’ın Piyer Loti Otel’ne gittiğini yazıyordu. Ben o sırada İstanbul’da üniversite okuyorum.

Hemen hazırlanıp Piyer Loti Otel’ne gittim. Otelin lobisinde hem gazeteciler, hem de sivil polisler vardı. 20-25 kişilik bir kalabalık... Benim içeriye girdiğimi görünce hepsi birden dikkat kesildiler. Bir nurcu daha yakalanacak diye dikkat ettiler herhalde. Resepsiyonda bir memur vardı, yanına gittim. Ben bu memurun sivil polis olabileceğini düşünerek ismimi vermemeye çalıştım. “Bediüzzaman Hazretleri buraya gelmiş, acaba kaçınıcı katta, hangi numaralı odada bulunuyor, onun yanına gitmek istiyorum” dedim. O da hemen cebinden bir defter çıkardı: “Evet Üstad hazretleri burada, kim geldi diyelim?” dedi. “Bir talebeniz gelmiş” dersiniz dedim. “Yok, ismini vermezsen kabul etmiyor” dedi, ısrar etti. Ben de vermemekte ısrar ettim. Biz böyle mücadele ederken, Mehmed Emin Birinci, Avukat Bekir Berk ve Avukat Necdet Doğanata ağabeyleri yukarıdan, merdivenlerden aşağı inerlerken gördüm. “Tamam, ben arkadaşlarımı buldum, onlarla gider görüşürüm” dedim. Meğer o resepsiyondaki adam İrtica Masası Şefi imiş, sivil polis. Bunu sonradan öğrendim. Avukat ağabeyler gazetecilere Üstad’ın gaye ve maksadını anlatan bazı açıklamalar yaptıktan sonra yukarıya çıktık, Üstad’ın dairesine geldik. Otelin asansörü yoktu.

Gazetecinin Balkondan Üstad’ın Fotoğrafını Çekmesine
Şahid Oldum

Üstad hazretleri, Piyer Loti Otel’nin teras katı altındaki üçüncü katta kalıyordu. Bu kata girilince hol ve yan yana sıralanmış odalar vardır. Arkadan balkonları müşterektir bütün odaların. Üstad için iki oda tutulmuştu. Odalardan birinde Üstad Hazretleri, diğerinde ise yanında gelen talebeler kalıyordu.

Bediüzzaman hazretlerinin 1 Ocak 1960 tarihinde bir gün kaldığı İstanbul Piyer Loti Otelı. Hz. Üstad teras katının altındaki 3. katta kalıyordu. Gazeteci Sökmen Baykara bu iki kare fotoğrafı gizlice çıktığı balkondan çekmiş ve Abdünnur Sezgin bu olaya bütün ayrıntılarıyla şahid olmuştu.

Biz odasına vardığımızda Üstad Hazretleri bazı kimselerle, talebeleriyle konuşuyordu. Onlara: “Artık küfür ölmüştür, hiç korkmayın, bunlar bana 31 Mart hadisesinde bir şey yapamadılar, şimdi mi yapacaklar. Korkmayın, hiçbir şey yapamazlar, küfür ölmüştür.” Diye teselli verici, cesaret verici konuşmalar yapıyordu. Sonra yan taraftaki odaya Zübeyir, Hüsnü Bayram, Bekir Berk ve diğer ağabeylerle beraber geçtik. Orada bu kardeşlerle beraber bir

müddet durduk. O sırada balkona bir gazeteci çıkmış ve oradan Üstad'ın resmini çekmek istiyordu. Şimdi sizden öğrendiğime göre bu gazeteci Sökmen Baykara imiş... Yaşlı karı kocanın kaldığı yan odadan çıkıyor ortak balkona. Bu gazeteci Zübeyir ağabeye, bir tane resim çeksem diye bir işaret yapıyordu. Zübeyir Ağabey, bırakın bir tane resim çeksin dedi ve oradan hadi bir tane çek dediler. O da gitti Üstad'ın penceresinin önüne, oradan iki tane resim çekmiş. Bu resimler Üstad seccade üzerinde iken çekiliyor. Bir tanesinde Hz. Üstad eliyle yüzünü kapatıyor.

Üstad'ı Piyer Loti Oteli'nden Şemsiye Altında Çıkardık

Üstad'ımız Eyüp Sultan hazretlerine ziyarete gidecekti. Vazgeçti. Çünkü gazeteciler çok tehacüm gösteriyordu. Onların rahat bırakmayacaklarını anladı ve Ankara'ya geri dönmek için arabasının hazırlanmasını istedi. Biz de arabayı hazırlayıp otelin kapısına getirdik. Bütün gazeteciler Üstad nereye gidiyor diye soruyorlardı. Biz de söylemiyorduk. Eşyalarını, kabını kacağını, yorganını aşağıya indirdik, arabaya koyduk. Arabanın arka yan camlarını da kâğıtla kapladık. Ön yan camlar açıktı.

Üstad'ı şemsiyesiyle beraber, Piyer Loti Oteli'nin üçüncü katından aşağıya, arabanın yanına indirmeye başladık. Ben Üstad'ın sağ tarafındaydım ve Üstad'la beraber şemsiyeyi tutuyordum. Şemsiye altına iken çekilen o bildiğiniz fotoğrafta en açık şekilde görünüyorum. Üstad şemsiyenin altında iken gazeteciler için, "Sizler vazifenizi yapıyorsunuz, hepinize hakkımı helal ediyorum" demiş. Urfalı Yaşar Yayla kardeşimiz Üstad'ın bu sözlerini bağırarak gazetecilere aktardı. O da üniversite talebesiydi o sırada. Gazetecilerden, "Vazifemizi yapıyorsak, yüzünü aç da çekelim" diye konuşanlar oldu. Üstad arabaya yaklaşınca gazeteciler bir kargaşa çıkardı, şemsiyeyi açtırıp Üstad'ın resmini çekmek istiyorlardı. O sırada Üzeyir Şenler bir gazetecinin yakasına yapıştı ve bir itişme-kakışma oldu. Üstad şemsiyenin altında, biz de etrafında korur vaziyette, resim de çektirmemeye çalışarak koridordan, merdivenlerden aşağıya indik, Üstad'ı arabanın arka koltuğuna

oturttuk. Üstad yorganını önüne koydu ve burnunun üstüne kadar çekti.

Bediüzzaman Hazretleri şemsiye altında Piyer Loti Otelinden çıkarılırken. Şemsiyenin önünde, önüne doğru bakan ve sağ eliyle şemsiyenin sapını tutan genç Abdünnur Sezgin'dir.

Üstad'ın Gözünü Kaldırıp da Otomobilden Dışarı Bakmadı Hiç

Üstad hazretlerini şemsiye altında Piyer Loti Otelinden çıkardık ve otomobiline bindirdik. Hüsnü Bayram Ağabey şofördü. Hüsnü ağabeyin yanına Zübeyir Ağabey, onun yanına da Avukat Bekir Berk oturdu. Üstad arka koltukta, yan camları gazete kâğıdı ile kapalı olarak tek başına oturuyor... Gazeteciler fotoğraf çekip de Üstad'ı rahatsız etmesin diye biz kapattık yan camları. Yalnız şoför mahallinin camları açık...

Böylece Kabataş Araba Vapur İskelesi'ne kadar gittik. Üstad giderken talebeler olarak bizler arabanın etrafında sağlı sollu olarak koşuyorduk. Gazetelerin bastığı bir fotoğrafta, otomobilin sağ penceresinin hemen yanında koşarken görünen pardösülü genç benim. Gazeteciler de geldi bizimle...

Bediüzzaman hazretleri Piyer Loti Otelinden ayrılıp Kabataş İskelesine giderken. Otomobilin sağ kapısının yanında koşan genç üniversiteli Abdünnur Sezgin'dir.

İskelede biraz sıra beklemek icap etti. Gerek sıra beklerken, gerekse araba vapuru ile karşıya geçerken ben hep arabanın yanındaydım. Gazetecilere resim çektirmemeye çalışıyorduk. Bir taraftan da Üstad'ı daha fazla görmek için ön yan camlardan, Zübeyir ve Bekir Berk ağabeylerin arasından içeriye bakmaya çalışıyordum. Üstad hep aşağıya doğru bakıyor, dışarı hiç bakmıyordu. Kendi âlemindeydi Üstad. Bir şeyler okuyor, dışarıyla hiç alakadar olmuyordu. Üstad'ın o sırada gözünü kaldırıp da bir kere bile dışarı baktığını görmedim. Hâlbuki otomobilin dışında gazetecilerle bizim aramızda bir kargaşa, bir itiş-kakış yaşanıyordu. Gazeteciler makinelerini cama doğru yaklaştırıp düğmesine basıyorlar, biz de elimizle aşağı doğru bastırıyorduk makineleri. Bediüzzaman kesrette değil, vahdetteydi. Biz olsak merak eder neler oluyor diye bakardık dışarıya.

Böylece karşı tarafa Üsküdar'a geçtik. Bekir Berk Ağabey arabadan indi. Üstad, Zübeyir ve Hüsnü ağabeyler beraber olarak Ankara yoluna doğru devam ettiler. Üsküdar'dan Üstad'ı yolcu ettikten sonra biz geri döndük.

Mersin'de Risale-i Nur'u Bilen Yoktu

Askerliğimi tamamladıktan sonra 1962 yılında Mersin'e geldim. Mersin'de hizmetlere başladım. Daha Risale-i Nur'u bilen yoktu. Evimizin bahçesine iki odalı bir yer yaptım, oradan hizmete başladık. Ev Mersin'in merkezi bir yerindeydi. Her akşam ders için medreseyi açıp ders okuyorduk. Müslümanlar grup grup geliyorlardı. Bu nurcular nasıl insanlar, neler yapıyorlar, neler konuşuyorlar, fikirleri nedir diye merak edenler gelip, okuduğumuz dersleri dinliyorlardı. Onlara Risale-i Nur'dan okuyordum. Gittikçe Risale-i Nur'u beğenen, takdir eden ve onunla daimi meşgul olmak isteyen kimseler çoğalmaya başladı. Mersin nur dairesi teşekkül etti. Nur dairesi zamanla gelişerek bugünkü haline geldi. Elhamdülillah...

Avukat Bekir Berk ağabeyle beraber o sıralarda bütün Türkiye'de devam eden mahkemelere çok gittik. Epeyce ağabeyle tanıştık, beraberliğimiz oldu onlarla. 27 Mayıs 1960 İhtilalı'nda İstanbul'da kayınpederimin evinin bodrum katında Mehmed Emin Birinci ile "Risale-i Nur Sönmez" diye bir teksir neşrettik. Ağabeyler çok sevinmişti o zaman. Tâhirî ağabeye teksir işlerinde yardımlarım oldu. Abdullah Yeğın Ağabey Yeni Lügat'i basarken ona da yardımlarım oldu. O günkü şartlarda hizmet çok zordu.

İki defa hapishaneye girdim. Bir seferinde 1968 yılında 8 ay yattım Mersin'de. 12 Eylül 1980 İhtilalı'ndan sonra da, 4 ay daha yattım yine Mersin hapishanesinde. Baskın olmuştu medresemize, ders yapıyorduk. 40 kişi kadar götürdüler bizi.

Ahmed Gümüş

(1937 – 2012)

AHMED GÜMÜŞ AĞABEY 1937 Ermenek doğumludur, Zübeyir Gündüzalp ağabeyin hemşerisidir. 1952 senesinde daha henüz 15 yaşında iken Risale-i Nur'u Konya'da tanır. Nurların ve nurların müellifi Bediüzzaman Hazretlerinin cazibesi, cevval fitratlı Ahmed Gümüş'ü bir anda kuşatır. Çocuk yaşında hizmet hareketi içinde bulur kendini. Kur'anın tefsiri Risale-i Nur okuduğu için, okuduğu okullarda başına gelmedik kalmaz. Konya'da Abdülmecid Ünlükul, Isparta'da Üstad Bediüzzaman, Isparta ve İstanbul'da Zübeyir Gündüzalp ile çok beraberlikleri olur. Bu birliktelik, hatıralar okununca da anlaşılacağı gibi oldukça yakın bir sahada geçer. Gümüş ağabeyimiz Hz. Üstad'la rahat konuşabilen, sorular sorabilen atak mizaçlı ağabeylerimizden birisi... Hafızası da çok kuvvetli...

Ahmed Gümüş, eşinin Gaziantep'li olmasından dolayı, 1982 senesinde bu şehre taşınmış ve 1999 yılında Vakıflar Müdürlüğü'nden emekli olmuştur. Gaziantep'te ikamet ediyor.

Risale-i Nur Hizmetkârları'nın hatıralarını toplarken satır aralarında 'Ahmed Gümüş' adı çok geçiyordu. Geç kalmışlığın verdiği telaşla 22 Mart 2011 tarihinde Antep'e gittim. Dersaneden bir grup kardeşlerimizle beraber Ahmed Gümüş ağabeyden randevu talep ettik, evine gittik. Oğlu Said kardeşimiz de evdeydi. Gümüş ağabey

yüksek şekerden dolayı maddi gözlerini kaybetmiş görmüyordu, âmâ idi. Basar kaybolmuş ama basiret açıldı... Kendisine sorularımız oldu, cevaplarını kaydettik. Oğlu Said Gümüş yardımcı oldu bize. Gördük ki Ahmed ağabey konuşmayı, anlatmayı çok seviyor. Zaman zaman konular dağılsa da yazıda onları birleştirdik. Antep'ten ayrıldıktan sonra Ahmed Gümüş ağabeyle irtibatımız kesilmedi, telefonla görüşmeye devam ettik. Hatıralarına bir o kadar daha ilaveler yaptı.

2011 Mart'ında yaptığımız ziyaretimizden yaklaşık bir buçuk sene sonra, 12 Ağustos 2012 tarihinde Ahmed Gümüş ağabeyimiz 75 yaşında iken dar-ı ahirete irtihal eyledi. Allah rahmet etsin...

Ahmed Gümüş Anlatıyor:

Konya'nın Ermenek kazasının Tepebaşı Köyünde doğdum. Doğum tarihim 1937'dir. Karaman il olunca Ermenek Karaman'a bağlandı. Köyümün ilk ismi Betlam'dır. Sonra Halimbey oldu, en son olarak da Tepebaşı koydular.

Risale-i Nur'u İlk Defa 1952'de Ermenek'te Duydum

15 yaşıma kadar Ermenek'te kaldım ben. Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı da ilk defa 1952'de Ermenek Ortaokulu'nda okurken tanıdım. Ermenek'te Ali Kaynak Ağabey vardı, PTT memuru. Onun oğlu İbrahim Kaynak^[8] ve İbrahim Canan'la aynı sınıftaydık biz. İbrahim Canan köyden okumak için gelmiş, Ali Kaynak ağabeyin evinde kalıyordu. Bir gün İbrahim Canan: "Seni Hatice yenge istiyor" dedi. Hatice yenge benim dayımın eşi olur. Yengem beni, İbrahim Kaynak ve İbrahim Canan'la hususi görüştürmek için PTT memuru Ali Kaynak'ın evine davet etti. Gittim... Orada bana Risale-i Nur'dan ve Bediüzzaman Hazretlerinden bahsettiler. Ben dinledim ama pek bir şey anlamadım. Üstad'ın resmini gösterdiler, daha kim olduğunu bilmiyorum. Ali Kaynak ve İbrahim Canan daha önceden Zübeyir Ağabeyden Risale-i Nur dersleri almışlar. Osmanlıca'yı güzel okuyup yazıyorlardı. Ben Kur'an okumasını biliyordum ama Osmanlıca

okumasını bilmiyordum. Risale-i Nur'u, Üstad'ın hayatını okudukça bunların hakiki Kur'an tefsiri olduğunu anlamaya başladım ve eserlerin müellifini görme arzusu başladı bende... Ermenekli Zübeyir Gündüzalp Ağabeyin Afyon Müdafaasını da okudum ve hatta Zübeyir Ağabeyin anne, babasıyla tanıştım...

Abdülmecid Ağabey ile Üstad'ın İrtibatını Sağlıyordum

Ermenek'te Ortaokul'a devam ederken arkadaşlarımla geçinemedik, okulu bıraktım. Konya İmam Hatip Okulu'na başladım. İmam Hatip'e başlamamın sebebi de; o sırada Risale-i Nur okumaya başladığım için, "Bu çocuk Risale-i Nur sebebinden tahsilini bıraktı" demesinler diye oldu. Fakat Ermenek'te İmam Hatip Okulu yok... Konya'da var... Babama söyledim, babam çok memnun oldu. Şöyle oldu;

1953 yılında Konya İmam Hatip Okulu'na kaydımı yaptırmak için önce Taşkent'e kadar katırla, Taşkent'ten de Konya'ya arabayla gittim. Fakat kış şartlarından dolayı gecikme oldu, on dört gün kayıt zamanını geçirmişim, o sene almadılar, boşta kaldım. Kur'an Kursuna devam ettim o zaman.

Konya İmam-Hatip Okulu'na bir sene sonra 1954'de başladım. Mesela babamdan biraz fazla para geliverse, o parayla Konya-Isparta arası altı liraydı, gidiş-geliş on iki lira. On iki lirayı bulduğum gün Isparta'ya gidip geliyordum. İmam Hatip talebesi olduğum için hafta sonları Kur'an okumaya giderdik. Orada bana para da verirlerdi. Elime o para geçti mi doğru Isparta'ya giderdim. Hatta bir seferinde Zübeyir ağabeye: "Ağabey, gelecektim ama para bulamadım" dedim. Zübeyir Ağabey: "Kardeşim böyle ulvi bir niyet maddi sebeplerle tehir edilmez, geliş-gidiş paran benden" dedi. Bu durumda sık sık, üç ayda bir Üstad'ın yanına gidip gelirdim. Üstad Hazretlerinin yanına gittikçe ilk önce kardeşi Abdülmecit Efendiye, ailesini, çocuklarını sorar, onlarla çok alakadar olurdu. Konya-Isparta hattında Abdülmecid ağabey ile Üstad'ın irtibatı benimle sağlanıyordu.

Konya'da Hayri Rahim vardı, o bana Risale-i Nur kitaplarından sattı. Gençlik Rehberi, büyük boy Asâ-yı Mûsa kitaplarını aldım. Üstad'la

bir araya geldiğimizde yarım saat, bir saat konuşurduk. Ekseri hizmetlerden konuşulurdu. Tabi sıkı takibat vardı Üstad için. Bana hangi kitabı okuyorsun diye sorardı. Ben de “Gençlik Rehberi, Asâ-yı Mûsa” gibi söyledim. Bunlar Lâtin harfleriydi, onları yazardım ben. Osmanlıca’yı bir hattattan öğrenmeye başlayınca kabakulaktan hastalanıverdim, devam ettiremedim. Üstad’ın o konuşmalarını ben o zaman Konya’da arkadaşlarıma anlatıyordum. Bu şekilde benim de hafızamda kalmış oluyordu.

Zübeyir Ağabey: “Ben Emirdağ’da Üstad’ın her konuşmasını kaydeder yazardım. Sonradan Emniyet, Emirdağ’daki kitaplarımı götürdü, o notlar da gitti” demişti. Öğretmen İbrahim Ünal vardı, ona birkaç kere “Gel arayalım, bu notları nasıl elde ederiz?” dedim, gelmedi. Sonra Mehmed Birinci ağabeye söyledim; bakarız dedi. Sonradan öğrendim ki bu notlar Said Özdemir ağabeyin eline geçmiş^[9].

Bediüzzaman: İmam Hatip Okulları Eski Medreseler Gibidir

Konya İmam-Hatip Okulu’na 1954’de başladım ama Risale-i Nur eserlerini okuduğum için, tasdikname ile okuldan uzaklaştırıldım. Ben de, Konya İmam Hatip Okulu’nda Arapça hocası olan Üstad’ımızın kardeşi Abdülmecid Ağabeye müracaat ettim. Abdülmecid ağabey beni Isparta’ya, Üstad’ımıza gönderdi. Isparta’ya gittim. Üstad’ımızın Barla’da olduğunu öğrendim. Kurban Bayramına bir gün kala Üstad’ın Barla’daki evine vardım. 1954 Ağustos ayı... Zübeyir Ağabey karşıladı beni; abdestli olduğumu, fakat henüz namaz kılmadığımı söyledim. Zübeyir Ağabey: “Kardeşim, Üstadımız mescitte tesbihatını yapıyor, sen şimdi yanına yaklaşma” dedi. Ben namazımı müezzin mahfelinde kılarken, Üstad mescitten ayrıldı. Namazımı bitirdim. Üstad çağırdı, “Hoş geldin” dedi. Abdülmecid ağabeyi, babamı, annemi ve Zübeyir Ağabeyin babasını, annesini sordu. Yatsı namazını Üstad’la beraber mescitte kıldık. Sabah namazını da öyle... Bayram namazı için camiye Ceylân Ağabeyle gittim. Sonra Üstadımızın yanına geldim.

Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretleri benim İmam-Hatip Okuluna devam edeceğime çok memnun oldu. "Ben o okulları eski zamanın mübarek medreseleri olarak kabul ediyorum" dedi. Hatta Üstad, İmam Hatip Okulları'nın açılmasını eski medreselerin devamı olarak kabul ediyordu. "Eski medreseler nasıl İslamiyet'e hizmet ettilerse İmam Hatip Okulları da aynı şekilde İslamiyet'e hizmet edecekler" demişti. Evet, bunu bizzat böyle duydum ben Üstad'tan. O zaman yedi tane İmam Hatip Okulu vardı Türkiye'de. Konya, Isparta, Ankara, İstanbul, Adana, Kayseri ve Maraş...

Üstad'ımız: "İmam-Hatip Okulu'nun müdürüne git, benim selamımı söyle, seni okula kaydetsin" dedi. Bunun üzerine okula gittim. Müdür beye: "Üstad'ımın selamı var, ben Konya İmam Hatip'ten tasdikname ile geldim, beni kayıt edeceksiniz" dedim. Müdür Bey: "Hangi Üstad?" dedi. "Üstad'ımız Bediüzzaman" dedim. Müdür hemen ayağa kalktı, gözlerimden öptü, "Seni aldım yavrum. Değil mi ki sen bana Üstad'tan selam getirdin, beni müdürlükten de alsalar yine seni aldım" dedi, kaydımı yaptırdı. Böylece 1954 senesinde Konya İmam Hatip Okulu'ndan, Isparta İmam Hatip Okulu'na geçmiş oldum. Benden daha sonraları gelen Ahmed Emin Sağbaş ve Ali Zeybek ile beraber üçümüz, Üstad'ımıza elli metre yakınlıkta bir evde kaldık. Bu beraberliğimiz Üstad'ımızın emriyle olmuştu.

Sağdan; M. Ali Zeybek, A. Emin Sağbaş, Ali Zeybek,
Ahmed Gümüş, Salim Zeybek, Ali Yılmaz
Isparta İmam Hatip Okulu talebeleri 6 Şubat 1961

Hız. Mevlana Bu Zamanda Gelseydi Risale-i Nur'u O Yazardı

Ziyaretlerimde Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerinden duyduğum sözleri hiç unutmam. Bazılarını sana da aktarayım:

“Komünist ve masonların bütün plânlarını Risale-i Nur yerle bir etti. Risale-i Nur bir âmiden, bir feylesofa kadar herkese hitap eder. Bir risale insandaki en az bin tecessüsün karşılığı olarak yazılmıştır. Temsillerdeki hakikatlerden anladığınız size kâfidir, anlayamadık diye üzölmeyin. Bir bahçeye giren, o bahçedeki elma ağacından boyunun yetiştiği dallardan eli yetiştiği elmaları yemesi kâfidir. Yüksekteki elmalar ise boyu uzun olanlarındır. Ben bile Risale-i Nur'a muhtacım, tekrar tekrar okudukça dersimi alıyorum. Hazreti Mevlana şimdi bu zamanda gelseydi, Risale-i Nur'u o yazardı. Ben de Hazreti Mevlana zamanında gelseydim, Mesnevi'yi yazardım. O zaman hizmet Mesnevi tarzındaydı, şimdi Risale-i Nur tarzındadır.”

Üstad, Öğretmenlerime Nasıl Davranacağımı Öğretti Bana

1955 senesinde yine bir gün Üstad Hazretlerini ziyarete gittim. Bana öğretmenlerime ve arkadaşlarıma karşı nasıl davranacağımı anlattı. “Muallimlerin din aleyhinde konuşurlarsa, onlarla münakaşa etme. Risale-i Nur'dan o mevzuu bul, talebe arkadaşlarına oku, anlat. Çünkü muallimini mağlûp etsen, o anda enaniyeti mağlûbiyeti kabul etmez.” diye ders verdi.

Risale-i Nur'u İki Kişiyeye Tanıtsan Vazifeni Yapmış Sayılırsın

Bir ara ben Konya'dan ayrılıp İstanbul'a gitme niyetindeydim. Bunu Zübeyir ağabeye söylemişim. Zübeyir Ağabey de Üstad'a söylemiş. Üstad ‘Bu işte bir parmak var’ diye razı olmuyor. Üstad'ımız bir yerde sadakat ve sabırla sebat etmemizi isterdi.

Hız. Üstad bir gün bana: “Sizin mektepte Risale-i Nur okuyan kaç kişi var?” diye sordu. Ben de yetmiş kişi olduğunu söyledim. Üstad Hazretleri hayret etti: “Ben o mektepte bir kişi olduğunu biliyordum, sen yetmiş kişi var dedin, acaib” dedi. Sonra: “Kardeşim kemiyet insanı aldatır, iş keyfiyettedir. Sen bütün talebelik hayatında Risale-i

Nur'u fitraten arayan iki kişinin nurları tanımasına vesile olsan, onlar da imanlarını kurtarsalar, vazifeni yapmış sayılırsın. İhlâs kemiyette değil, keyfiyettedir.” dedi.

Hakikaten Hz. Üstad'ın bir kişi var demesinin sırrı sonradan şöyle anlaşıldı:

O sırada arkadaşlarımızdan asker olan Recep Putgöl, Ceylân Ağabeye bir mektup yazmış. Mektup savcılığın eline geçmiş. Mektupta bizlerden bahis olduğundan, isimlerimiz tespit edilmiş. Konya'da emniyet bizleri aradı, mahkemeye verdi. Mahkeme beraat verdi ama o yetmiş arkadaştan, korkudan kimse kalmadı. Hatta korkularından bazıları aleyhimize bile geçti.

Her Gördüğüne Risale-i Nur Verme

Konya İmam Hatip Okulu'nda okurken mahkemeye verilişimizden dolayı diğer talebelerin korkularından dağılmasından sonra Üstad Hazretleri bana: “Sen her gördüğüne Risale verme. Ata et, arslana ot verme. Ata ot, arslana et ver. Senden birkaç defa Risale-i Nur istesinler o zaman ver. Biz kitapçılar gibi kitap satmayız. İhtiyaç duyan, müştak olan kimselere veririz.” dedi. Zübeyir Ağabey de bu hususta çok dikkatli olmamız için bizi tembih ederdi.

İşârâtü'l-İ'caz'ın Tercüme Edilmesine Vesile Oldum

Konya'da bir gün yorgancı Hacı Mehmet Parlayan'ın dükkânındayım. Söz İşârâtü'l-İ'caz'dan açıldı. Hacı Mehmed İşârâtü'l-İ'caz'ın at üstünde, avcı hattında şehit ruhuyla yazıldığını anlattı. Arapçadan tercüme edilmesini de Üstad'ın kardeşi Abdülmecid efendiden başka kimsenin gücünün yetişemeyeceğini söyledi. Abdülmecid efendiye gittim, ‘Tercüme etsek olur mu?’ dedim. ‘Olur’ dedi. Ben de Zübeyir ağabeye, ‘Mesnevi-i Nuriye ile İşârâtü'l-İ'caz'ı Abdülmecid efendinin tercüme etmesine Üstad'ımız müsaade eder mi?’ diye yazdım. Üstad Hazretleri ‘Demek İmam Hatip Okulu talebelerinin ihtiyacı var...’ demiş ve kabul etmiş. Bunun üzerine Zübeyir Ağabey Abdülmecid Efendiye bir mektup yazıyor, mektubu Abdülmecid efendiye ben getirdim. Abdülmecid Efendi mektubu evvela kendisi okudu, sonra

bana okudu; ‘Nur-u aynım, bana hayat kazandırdın; boştum, işsizdim. Hazret bana hizmet verdi. Buna sen sebep oldun’ dedi ve gözlerimden öptü.

Abdülmecid Efendi İşârâtü’l İ’caz’ı tercüme ettikçe formalar, Isparta’ya Rüştü Çakın ağabeye benim ismimle gönderilirdi. O sırada Abdülmecid Efendi ile Hz. Üstad arasındaki mektuplaşma usulü şöyleydi; mektuplar önce Konya’ya Hacı Mehmet Parlayan’ın dükkânına geliyor, ben de onları alıp Abdülmecid efendiye götürüyordum. Konya’dan da Rüşdü Çakın ağabeye gönderilirdi mektuplar. Oradan Üstad’a verilirdi. Böylece İşârâtü’l İ’caz 1955 senesinde tercüme edilmiş oldu.

Risale-i Nur Bütün Dünyaya Yayılacak

1955 yılının Haziran ayında Üstad Hazretlerini Çam Dağı’nda ziyaret ettim. Üstadımız, hainlerce kesilen o çam ağacının gövdesine tahtadan yapılan menzilinde ibadet ve zikir yapıyordu, aşağıdan seyrettim. Zübeyir, Sungur, Ziya Arun ve Ceylân ağabeyler de oradaydı. Öğle namazını kıldıktan sonra Üstad’ımız bizi huzuruna aldı; Çam Dağı’nın ehemmiyetini anlattıktan sonra aynen şunları söyledi:

“Kardeşlerim, biz kendi kendine hareket edenlerden değiliz, biz inayet altındayız. 1400 sene evvel mübarek bir ümmî ve öksüzün eliyle o zamanın krallarının, sultanlarının muhalefetine rağmen, İslâmiyet bütün dünyada nasıl yayılmışsa, Kur’ânın hakikatleri olan Risale-i Nur da Hz. Ali’nin Celcelutiye’sinde bildirdiği gibi, gizliden gizliye inkişaf edecek, nura müştak Nur talebeleri vasıtasıyla da bütün dünyaya ilân edilecektir. Evvela kalemle, sonra teksirle yayıldığı gibi yakın bir zamanda da matbuat ve radyo vasıtasıyla ilan edilecektir.”

Üstadımız beni üç gün misafir olarak kabul ettiğini, fakat şimdi takip olduğundan gitmeme müsaade ettiğini söyledi. Üç gün için bir lira verdi, o zaman ekmek otuz kuruştı.

Zübeyir Ağabeyin Parmağında Dolama Çıkınca

Bir gün Zübeyir Ağabey rahatsızlanmış, parmağında ‘dolama^[10]’ çıkmıştı. Derse iştirak edemeyecek durumdaydı. Bizden durumu idare etmemizi istedi. Sungur ağabeyle beraber ders için Üstad’ın yanına girdik. Hz. Üstad, Zübeyir ağabeyi sordu. Geçıştirmeye çalıştık ama olmadı. Üstad ciddî bir tavırla: “Zübeyir olmadan derse başlamıyorum, Zübeyir’i getirin” dedi. Zübeyir ağabeyi getirdiğimizde Üstad Hazretleri çok hiddetlendi ve dedi ki:

“Ben Zübeyir’i öyle zannederdim ki; değil parmak, kellesi gitse başsız gövdesiyle ‘Risale-i Nur... Risale-i Nur... ‘ diye koşacak bilirdim. Bir parmak hastalığı ile benim ümidimi kırdı. Ben öyle fedakâr talebe istiyorum ki, değil parmak, kol gitmiş aldırış etmeyecek. Böyle hastalık gibi bahaneler için bu kudsî davada tembellik edilmez. Said hak için hiçbir zaman kelleyi vermekten çekinmemiştir. Risale-i Nur’a her şeyini feda edecek fedakâr talebe lâzım...” Hz. Üstad böyle deyince benim kalbimden, “Hey Üstadım! Siz Zübeyir ağabeye bu derece itab ediyorsunuz. Demek ki Risale-i Nur, talebesini bulmamış. Ne garip...” diye geçiverdi. Birden Üstad bana döndü: “Risale-i Nur ve ben talebemizi bulmuşuz” dedi.

Zübeyir Ağabeyin Şahsında Bizlere Sadakat Dersi Veriyordu

Bediüzzaman’ın latifeleri de derstir. Üstad’la aramızda geçen latifeli bir konuşmamızı anlatayım sana:

Üstad Hazretleri bir gün beni çağırdı. Zübeyir Ağabey için;

“Ahmed, senin bu hemşerin çok ahmak, benim için her şeyini terk etti. Görüyorsun onu dövüyorum, kovuyorum, bir türlü gitmiyor. Memur iken maaşı 700 liraydı, ben 30 kuruş veriyorum, hiç sesini çıkarmıyor. Senin bu hemşerin ahmak değil mi?” dedi.

“Üstad’ım, ahmak değil.”

“Neden? Bak babasını anasını terk etti, memuriyeti terk etti, üstelik benden dayak da yer. 30 kuruş gibi pek cüz’î bir para veriyorum. Sen söyle 30 kuruş mu çok, 700 lira mı çok?”

“Üstad’ım, sizin verdiğiniz 30 kuruş çoktur.”

“Sen mekteplisin, hiç hesap okumadın mı? 30 kuruş 700 liradan çok olur mu?”

“Üstad’ım Zübeyir Ağabey en iyisini yapmıştır. Sizin verdiğiniz o 30 kuruş, 700 liradan çok daha iyidir.”

“Nasıl iyi olur? Anlaşıldı sen hemşerini tutuyorsun, sen de ahmaksın. Hemşerini benim yanımda müdafaa ediyorsun, anlaşıldı. Ondan sana ahmaklık bulaşmış ve seni kandırmış.” Bu latife ile Üstad Hazretleri aslında Zübeyir Ağabeyin şahsında bizlere sadakat dersi veriyordu.

İslâmiyet İçin Fethedilmeyecek İnsan Yoktur

1956 senesinin sonbahar mevsiminde bir gün Üstad hazretlerinin Isparta’daki evindeyim, ziyarete gitmişim. O sıralarda Afyon mahkemesi bütün Risale-i Nur eserlerine beraat kararı vermişti. Üstad Hazretleri çok sevinçliydi. Üniversitelerde nur talebelerinin arttığını söyleyerek, Mustafa Oruç (Ramazanoğlu) ve diğer üniversiteli talebelerinden misaller verdikten sonra bize de şöyle bir ders verdi:

“Kardeşlerim, İslâmiyet için fethedilmeyecek insan yoktur. İnsan yüz kapılı bir saraya benzer. Fıtrat icabı insanda mutlaka bir kapı açıktır. O kapıdan girilerek o insan fethedilebilir. Mühim olan, fıtrata münasip hareket edilerek o kapıyı bulmaktır. Bin senedir Avrupa zındıkları ve Asya münafıkları bu asil Türk milletinin çocuklarını yanıltarak o 99 kapıyı İslâmiyet’e kapatmışlar. Ferasetle o açık kapıyı keşfedip, oradan girilirse, diğer kapalı kapılar da içeriden İslâmiyet hesabına açılır; o insan, İslâmiyet için fethedilir. İhlâsla, acelecilik yapmadan, Risale-i Nur mizanlarıyla hareket etmek lazımdır. Acelecilik, lüzumsuz yere münakaşa ve ithamlar o kapalı kapılara hücum olduğundan, açık olan bir kapının da kapanmasına sebep olur. Risale-i Nur muhakeme-i aklıyeye ehemmiyet verir. Ve sonra onu İslâmiyet dairesine alır.^[11]”

Menderes İslâmiyet İçin Samimidir Fakat Yalnızdır

Yine bir gün Üstad hazretlerinin yanındayım. Bir mesele açıldı, Üstad Menderes'i çok övdü. Ben o zamanki kafamla hayret ettim. "Bu şahıs, Bediüzzaman gibi faziletli bir zat tarafından övülmeye lâyık mıdır?" diye içimden geçiverdi. Üstad birden bana döndü: "İslâmiyet için samimidir, fakat yalnızdır. Menderes İslâmiyet'in ulviyetini anlayan samimi bir Müslüman'dır. Sen bilmiyorsun, senin konuştuğun o insanlar da bilmiyor." dedi.

Ben o sıralarda Konya'da Millet Partililerle oturup kalkıyordum. Onlar da Milliyetçiler Derneği'ni kapattı diye Adnan Menderes'e kızıyorlardı. Hz. Üstad herhalde 'Konuştuğun o insanlar da bilmiyor' derken bunu kastetmiş olsa gerek.

Eskişehir'de Hapiste İken Camide Namaz Kılma Hadisesi

Bir gün Hz. Üstad'ın huzurundayız. Tarihçe-i Hayat kitabından, Eskişehir'de hapiste iken Ak Cami'de namaz kılma hadisesi okundu. İçimden geçirip, "Ya buna ne diyeceksin Üstad'ım" der gibi yüzüne bakıverdim. Üstad bana döndü: "Kardeşim! Bu hâdise doğrudur. Fakat O, ben değilim. İlm-i Kelâma göre evliyanın kerameti haktır. Bu öyle yüksek bir makam da değildir. O zat, Kur'ân'a, Risale-i Nur'la hizmet etmek isteyen birisidir. Her Nur talebesi hizmet esnasında bunun gibi iltifat-ı Rabbaniyeye mazhar olabilir" dedi.

Haşir Risalesi'nin İlk Defa Matbaada Basılması

Üstad'ın kurban kesip kesmediğini soruyorsun. Ben görmedim. Ama şunu biliyorum; Şafilerde kurban kesmek vacib değildir. Üstad'ımızın mali durumu çok düşküncü. 1952'de İstanbul'da Savcı, Üstad Hazretlerine soruyor; "Ne iş yaparsın?" "Hocayım" diyor Üstad. Savcı, "Yaz, boş gezer" diyor. Zübeyir Ağabey derdi: "Yüz otuz parça eser telif eden bir zata müellif demiyor da, boş gezer diyor..."

Bu vesileyle bir hatıra anlatayım. Tâhirî Mutlu Ağabey Haşir Risalesi'nin matbaada basılmasını şöyle anlatmıştı bana:

“O sırada koyunlarla meşgul olan Barlalı Bekir (Dikmen) Efendi-Şefkat tokatlarında ismi geçer^[12]-koyunları satmış, beş yüz lira para ile Üstad’ın yanına geliyor. Üstad Haşir Risalesi’ni ona anlatıyor, ‘Bu kitabı tab ettirecek para lazım, para olmadığından tab ettirilemedi’ diyor. Bekir Efendi çıkarıyor beş yüz lirayı: ‘Üstad’ım, şu beş yüz lira kâfi gelir mi?’ diyor. ‘Gelir kardeşim’ diyor. Alıyor Üstad parayı yastığın altına koyuyor^[13]. Fakat Bekir Efendinin kalbini de incelemeye almış. Bir şey keşfetse al paranı diyecek. O zaman köylüler, Bekir Efendiye ‘İşte eşeğimin ayağı kırıldı, öküzüm hastalandı’ diye yalvarırlarmış para için. Bekir Efendi ‘Parayı hocaya verdim’ diyor. Köylüler: ‘Sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Hoca parayı alır çeker gider, kimden sorabilirsin, o parayı yer içenler’ demişler.”

Tâhirî ağabey, diğer ağabeylere: “Bekir Efendiyi ifsad ediyorlar, hemen parayı alın, İstanbul’a götürün.” Diyor. Kendisi de İstanbul’a gidip, o meşhur Abdullah Cevdet vardı, onun matbaasında beş yüz adet Haşir Risalesi bastırıyorlar. Tanesi bir liraya geliyor. Tabi o zamanda beş yüz lira büyük para yani.

Hatta Abdullah Cevdet son sayfalar basılırken biz Haşre karşıyız diyor ve eliyle eziyor kâğıtları. Son yetmiş seksen tanesi öyle bozuk çıkmış. Bekir Berk ağabey onları bana göstermişti. O zaman en büyük gaye Haşri inkâr üzerineydi. Ehl-i küfür bunu iyi keşfetmiş, Haşri inkâr ettirince insanları istediği gibi elinde oynatabiliyor yani.

Ahmet! Said Hayli Cesurmuş Değil mi?

Ben Üstad’ın sabah derslerine devam ederdim. Diğer derslerine okul olduğu için iştirak edemezdim. Bir sabah eser okunuyordu. İngilizlerin Cebbar Kumandanına karşı ‘Tükürün zalimlerin hayâsız yüzüne’ diye cevap veren, Ankara’da Mustafa Kemal’e verilen cevap, Rusya’da cebbar komutana ayağa kalkmamak hadiseleri okunurken Üstad: “Ahmet! Said hayli cesurmuş değil mi?” dedi. “Evet, Üstad’ım” dedim. “Bu cesarete karşı onlar Risale-i Nur’u hissetmişler, çekinmişler; Said de Risale-i Nur hesabına konuşmuş ve şimdi de Risale-i Nur hesabına kavga ediyorum” dedi Üstad.

1962'de İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'ne Devam Ettim.

İmam Hatip Okulu'nu bitirince 1962'de İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'ne devam ettim. Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitiremedim, 1964'de ayrıldım. Belgelenmiş oldum. Yüksek İslam Enstitüsü'ne kayıt olurken, dokuz bin lira yatılı parası vardı. Halil Yürür Ağabey benim velim oldu, bana kefil oldu. Okuldan ayrılınca, bu paranın-Ecevit affı ile faizleri kalkınca-asıl miktarı olan 3.295 lirayı yatırdım ben.

Arapçayı da öğrenmek istiyordum. Bunun için Şam'a gittim. Şam'da üç ay kaldım. Bu arada faaliyetlerim bulunuyordu. Şam'dan sonra tekrar İstanbul'a Zübeyir ağabeyin yanına döndüm. O da beni Ankara'ya gönderdi. Ankara/Cebeci'de Dr. Mehmet Akay'la yedi-sekiz ay beraber kaldım. Tekrar İstanbul'a döndüm, Zübeyir ağabeyin yanında epey kaldım. Eyüp Ekmekçi ile beraberdik. Zübeyir ağabey: "Kim Risale-i Nur'u çok okursa, Risale-i Nur'a o vâkıf olur" derdi. Risale-i Nur'u devamlı okuyan kazanır.

Teksir Kolunun Yönünü Rusya'ya, Çin'e, Japonya'ya Çevirin

Bir gece İstanbul Zeyrek'te teksir yapıyoruz. Teksir kolu malum elle çevriliyor. Halil Yürür baş mimarımızdı, bizler hizmetçisiydik yani. Çok güzel teksir çıkarırdı o. Zübeyir Ağabey Halil Yürür'e demiş ki: "Kardeşim, sen böyle teksir kolunu çevirdikçe o çıkan nur sayfalarından fışkıran haleler, ışınlar; cisimler hiç mani olmadan her şeye nüfuz eder. Teksir ederken teksirin kolunu Rusya'ya, Çin'e, Japonya'ya çevirin." Halil Ağabey teksir yaparken bize hem bunu anlatıyor, hem de teksir makinesinin yönünü çeviriyordu.

Zübeyir Ağabey: "Bu nurlar basılıp çıkıp satıldığı zaman İstanbul'un bahar çiçekleri açıyor. O çiçekleri arılar keşif kolu olarak tespit ediyorlar, kovana işaret veriyorlar, sabah arılar kalktığına doğru bahar çiçeklerinin olduğu yere gidip orada tozlaşma yapıyorlar, o tozlaşmalar Kur'anın ballı ve Nurlu meyveleridir. Kur'an bahçesi, İslam bahçesine çevriliyor." Diyordu.

Hendek Muharebesinde hendek kazılırken Selman-ı Farisi güçlü kuvvetli imiş. Bir taş rast geliniyor, kazma kürek işlemez olmuş. Peygamber Efendimize (a.s.v.) haber veriliyor. Efendimiz, Bismillah deyip taş vurduğu zaman taştan bir ışık parlıyor, İran'ın sonu; bir daha vurduğu zaman Bizans; Hindistan... Bunun gibi işte...

1982'de İstanbul'dan Antep'e Taşındım

1982'de İstanbul'dan Antep'e geldim. Eşim Anteplidir. Gaziantep'te Vakıflar Müdürlüğünde çalıştım. Sonra tayinim Bitlis Vakıflar Müdürlüğüne çıktı. İstifa ettim, 1999 yılında emekli oldum. Yüksek şekerden dolayı gözler gitti. Altı kere ameliyat oldum, iyi netice alamadık, kader böyleymiş.

[8] İbrahim Kaynak, Hz. Üstad'ın kardeşi Abdülmecid Ünlükul'un kızı Saadet hanımla evlidir.

[9] Said Özdemir ağabeye sordum; Zübeyir ağabeyden kendisine torbalar halinde mektuplar geldiğini teyid etti. Ömer Özcan

[10] Dolama: El parmaklarının uçlarında çıkan ağrılı ve cerahatli iltihap.

[11] Ahmed Gümüş ağabeyin Üstad Bediüzzaman Hazretlerinden naklettiği bu mühim hatıra 13. Lem'ada geçen bir meselenin şerhi olsa gerek:

“Bir saray, yüzer kapalı kapıları var. Bir tek kapı açılmasıyla, o saraya girilebilir, öteki kapılar da açılır. Eğer bütün kapılar açık olsa, bir iki tanesi kapansa, o saraya girilemeyeceği söylenemez. İşte hakaik-i imaniye o saraydır. Herbir delil, bir anahtardır, isbat ediyor, kapıyı açıyor. Bir tek kapının kapalı kalmasıyla o hakaik-i imaniyeden vazgeçilmez ve inkâr edilemez. Şeytan ise, bazı esbaba binaen, ya gaflet veya cehalet vasıtasıyla kapalı kalmış olan bir kapıyı gösterir; isbat edici bütün delilleri nazardan iskat ediyor. “İşte, bu saraya girilmez, belki saray değildir, içinde bir şey yoktur.” der kandırır.” (Lem'alar 89)

[12] Haşir Risalesi'nin matbaada basılmasına vesile olan Bekir (Dikmen) Efendi, 1898 senesinde Barla'da doğmuş, Barlalı bir tüccardır. 1954 senesinde İstanbul'da vefat etti. Bekir Efendinin adı 10. Lem'a Şefkat Tokatları Risalesi'nde şu şekilde geçmektedir:

“ALTINCISI: Bekir Efendi'dir. Şimdi hazır olmadığı için; ben, kardeşim Abdülmecid'e vekâlet ettiğim gibi, onun itimad ve sadakatına itimadım ve Şamlı Hâfız ve Süleyman Efendi gibi bütün has dostlarımin hükümlerine (bildiklerine) istinaden diyorum ki: Bekir Efendi, Onuncu Söz'ü tab'etti. İ'caz-ı Kur'ana dair Yirmibeşinci Söz'ü yeni huruf çıkmadan tab'etmek için ona gönderdik. Onuncu Söz'ün matbaa fiyatını gönderdiğimiz gibi, onu da göndereceğiz diye yazdık. Bekir Efendi, benim fakr-ı halimi düşünüp matbaa fiatı dörtyüz banknot kadar olduğunu mülâhaza ederek ve kendi kesesinden vermek, belki Hoca razı olmaz diye onun nefsi onu aldattı. Tab'edilmedi. Hizmet-i Kur'aniyeye mühim bir zarar oldu. İki ay sonra dokuzyüz lira hırsızların eline geçti. Şefkatli ve şiddetli bir tokat yedi. İnşâallah ziyaa giden dokuzyüz lira, sadaka hükmüne geçti.” (Lem'alar 43)

[13] Bediüzzaman Hazretlerinin bu parayı borç aldığı ve kitap basıldıktan sonra geri ödemediği, aynı haşiyede açıkça belirtilmektedir. Şöyle: “Bekir Efendi, Onuncu Söz'ü tab'etti. İ'caz-ı Kur'ana dair Yirmibeşinci Söz'ü yeni huruf çıkmadan tab'etmek için ona gönderdik. Onuncu Söz'ün matbaa fiyatını gönderdiğimiz gibi, onu da göndereceğiz diye yazdık.”

Bir gün Zübeyir Ağabey rahatsızlanmış, parmağında 'dolama^[10]' çıkmıştı. Derse iştirak edemeyecek durumdaydı. Bizden durumu idare etmemizi istedi. Sungur ağabeyle beraber ders için Üstad'ın yanına girdik. Hz. Üstad, Zübeyir ağabeyi sordu. Geçıştirmeye çalıştık ama olmadı. Üstad ciddî bir tavırla: “Zübeyir olmadan derse başlamıyorum, Zübeyir'i getirin” dedi. Zübeyir ağabeyi getirdiğimizde Üstad Hazretleri çok hiddetlendi ve dedi ki:

“O sırada koyunlarla meşgul olan Barlalı Bekir (Dikmen) Efendi-Şefkat tokatlarında ismi geçer^[12]-koyunları satmış, beş yüz lira para

ile Üstad'ın yanına geliyor. Üstad Haşir Risalesi'ni ona anlatıyor, 'Bu kitabı tab ettirecek para lazım, para olmadığından tab ettirilemedi' diyor. Bekir Efendi çıkarıyor beş yüz lirayı: 'Üstad'ım, şu beş yüz lira kâfi gelir mi?' diyor. 'Gelir kardeşim' diyor. Alıyor Üstad parayı yastığın altına koyuyor^[13]. Fakat Bekir Efendinin kalbini de incelemeye almış. Bir şey keşfetse al paranı diyecek. O zaman köylüler, Bekir Efendiye 'İşte eşeğimin ayağı kırıldı, öküzüm hastalandı' diye yalvarırlarmış para için. Bekir Efendi 'Parayı hocaya verdim' diyor. Köylüler: 'Sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Hoca parayı alır çeker gider, kimden sorabilirsin, o parayı yer içerler' demişler."

[13] Bediüzzaman Hazretlerinin bu parayı borç aldığı ve kitap basıldıktan sonra geri ödediği, aynı haşiyede açıkça belirtilmektedir. Şöyle: "Bekir Efendi, Onuncu Söz'ü tab'etti. İ'caz-ı Kur'ana dair Yirmibeşinci Söz'ü yeni huruf çıkmadan tab'etmek için ona gönderdik. Onuncu Söz'ün matbaa fiyatını gönderdiğimiz gibi, onu da göndereceğiz diye yazdık."

[12] Haşir Risalesi'nin matbaada basılmasına vesile olan Bekir (Dikmen) Efendi, 1898 senesinde Barla'da doğmuş, Barlalı bir tüccardır. 1954 senesinde İstanbul'da vefat etti. Bekir Efendinin adı 10. Lem'a Şefkat Tokatları Risalesi'nde şu şekilde geçmektedir:

"ALTINCISI: Bekir Efendi'dir. Şimdi hazır olmadığı için; ben, kardeşim Abdülmecid'e vekâlet ettiğim gibi, onun itimad ve sadakatına itimadım ve Şamlı Hâfız ve Süleyman Efendi gibi bütün has dostlarımin hükümlerine (bildiklerine) istinaden diyorum ki: Bekir Efendi, Onuncu Söz'ü tab'etti. İ'caz-ı Kur'ana dair Yirmibeşinci Söz'ü yeni huruf çıkmadan tab'etmek için ona gönderdik. Onuncu Söz'ün matbaa fiyatını gönderdiğimiz gibi, onu da göndereceğiz diye yazdık. Bekir Efendi, benim fakr-ı halimi düşünüp matbaa fiatı dörtyüz banknot kadar olduğunu mülâhaza ederek ve kendi kesesinden vermek, belki Hoca razı olmaz diye onun nefsi onu aldattı. Tab'edilmedi. Hizmet-i Kur'aniyeye mühim bir zarar oldu. İki ay sonra dokuzyüz lira hırsızların eline geçti. Şefkatli ve şiddetli bir tokat yedi.

İnşâallah ziyaa giden dokuzyüz lira, sadaka hükmüne geçti.”
(Lem’alar 43)

“Kardeşlerim, İslâmiyet için fethedilmeyecek insan yoktur. İnsan yüz kapılı bir saraya benzer. Fıtrat icabı insanda mutlaka bir kapı açıktır. O kapıdan girilerek o insan fethedilebilir. Mühim olan, fıtrata münasip hareket edilerek o kapıyı bulmaktır. Bin senedir Avrupa zındıkları ve Asya münafıkları bu asil Türk milletin çocuklarını yanıltarak o 99 kapıyı İslâmiyet’e kapatmışlar. Ferasetle o açık kapıyı keşfedip, oradan girilirse, diğer kapalı kapılar da içeriden İslâmiyet hesabına açılır; o insan, İslâmiyet için fethedilir. İhlâsla, acelecilik yapmadan, Risale-i Nur mizanlarıyla hareket etmek lazımdır. Acelecilik, lüzumsuz yere münakaşa ve ithamlar o kapalı kapılara hücum olduğundan, açık olan bir kapının da kapanmasına sebep olur. Risale-i Nur muhakeme-i aklıyeye ehemmiyet verir. Ve sonra onu İslâmiyet dairesine alır.^[11]”

[11] Ahmed Gümüş ağabeyin Üstad Bediüzzaman Hazretlerinden naklettiği bu mühim hatıra 13. Lem’ada geçen bir meselenin şerhi olsa gerek:

“Bir saray, yüzer kapalı kapıları var. Bir tek kapı açılmasıyla, o saraya girilebilir, öteki kapılar da açılır. Eğer bütün kapılar açık olsa, bir iki tanesi kapansa, o saraya girilemeyeceği söylenemez. İşte hakaik-i imaniye o saraydır. Herbir delil, bir anahtardır, isbat ediyor, kapıyı açıyor. Bir tek kapının kapalı kalmasıyla o hakaik-i imaniyeden vazgeçilmez ve inkâr edilemez. Şeytan ise, bazı esbaba binaen, ya gaflet veya cehalet vasıtasıyla kapalı kalmış olan bir kapıyı gösterir; isbat edici bütün delilleri nazardan iskat ediyor. “İşte, bu saraya girilmez, belki saray değildir, içinde bir şey yoktur.” der kandırır.”
(Lem’alar 89)

[8] İbrahim Kaynak, Hz. Üstad’ın kardeşi Abdülmecid Ünlükul’un kızı Saadet hanımla evlidir.

[10] Dolama: El parmaklarının uçlarında çıkan ağrılı ve cerahatli iltihap.

[9] Said Özdemir ağabeye sordum; Zübeyir ağabeyden kendisine torbalar halinde mektuplar geldiğini teyid etti. Ömer Özcan

“O sırada koyunlarla meşgul olan Barlalı Bekir (Dikmen) Efendi-Şefkat tokatlarında ismi geçer^[12]-koyunları satmış, beş yüz lira para ile Üstad’ın yanına geliyor. Üstad Haşir Risalesi’ni ona anlatıyor, ‘Bu kitabı tab ettirecek para lazım, para olmadığından tab ettirilemedi’ diyor. Bekir Efendi çıkarıyor beş yüz lirayı: ‘Üstad’ım, şu beş yüz lira kâfi gelir mi?’ diyor. ‘Gelir kardeşim’ diyor. Alıyor Üstad parayı yastığın altına koyuyor^[13]. Fakat Bekir Efendinin kalbini de incelemeye almış. Bir şey keşfetse al paranı diyecek. O zaman köylüler, Bekir Efendiye ‘İşte eşeğimin ayağı kırıldı, öküzüm hastalandı’ diye yalvarırlarmış para için. Bekir Efendi ‘Parayı hocaya verdim’ diyor. Köylüler: ‘Sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Hoca parayı alır çeker gider, kimden sorabilirsin, o parayı yer içenler’ demişler.”

Zübeyir Ağabey: “Ben Emirdağ’da Üstad’ın her konuşmasını kaydeder yazardım. Sonradan Emniyet, Emirdağ’daki kitaplarımı götürdü, o notlar da gitti” demişti. Öğretmen İbrahim Ünal vardı, ona birkaç kere “Gel arayalım, bu notları nasıl elde ederiz?” dedim, gelmedi. Sonra Mehmed Birinci ağabeye söyledim; bakarız dedi. Sonradan öğrendim ki bu notlar Said Özdemir ağabeyin eline geçmiş^[9].

15 yaşıma kadar Ermenek’te kaldım ben. Risale-i Nur’u ve Bediüzzaman’ı da ilk defa 1952’de Ermenek Ortaokulu’nda okurken tanıdım. Ermenek’te Ali Kaynak Ağabey vardı, PTT memuru. Onun oğlu İbrahim Kaynak^[8] ve İbrahim Canan’la aynı sınıftaydık biz. İbrahim Canan köyden okumak için gelmiş, Ali Kaynak ağabeyin evinde kalıyordu. Bir gün İbrahim Canan: “Seni Hatice yenge istiyor” dedi. Hatice yenge benim dayımın eşi olur. Yengem beni, İbrahim Kaynak ve İbrahim Canan’la hususi görüştürmek için PTT memuru Ali Kaynak’ın evine davet etti. Gittim... Orada bana Risale-i Nur’dan ve Bediüzzaman Hazretlerinden bahsettiler. Ben dinledim ama pek bir şey anlamadım. Üstad’ın resmini gösterdiler, daha kim olduğunu bilmiyorum. Ali Kaynak ve İbrahim Canan daha önceden Zübeyir

Ağabeyden Risale-i Nur dersleri almışlar. Osmanlıcayı güzel okuyup yazıyorlardı. Ben Kur'an okumasını biliyordum ama Osmanlıca okumasını bilmiyordum. Risale-i Nur'u, Üstad'ın hayatını okudukça bunların hakiki Kur'an tefsiri olduğunu anlamaya başladım ve eserlerin müellifini görme arzusu başladı bende... Ermenekli Zübeyir Gündüzalp Ağabeyin Afyon Müdafaasını da okudum ve hatta Zübeyir Ağabeyin anne, babasıyla tanıştım...

Ahmed Ramazan Canbek (Tuncer)

(1927 -)

1927 MALATYA DOĞUMLU olan Ahmed Ramazan Ağabey, 1948'de Askerliğini İstanbul'da tamamlar. Kendisine bir Şeyh aramaya başlayan Ahmed Ramazan'a bazı adresler verilir. Gider, ama o tatmin olmaz. Emirdağ'da Bediüzzaman var derler. Sene 1949. Emirdağ'ında ilk ziyareti gerçekleşir. Ahmed Ramazan Ağabey, bize ağlayarak anlattığı Bediüzzaman'ın üç açık kerametine şahit olur. Emirdağ'ına geldiği saati, adını ve içindeki Şeyh arama niyetini okuyup bilir Hz. Üstad. Üstad'ın ilk sözü: "Senin aradığın bizde yok ha" şeklindedir. Risale-i Nur'a işaret eder. Ahmed Ramazan aradığını bulmuştur... Çok uzun, çok zahmetli, çok maceralı, çok bereketli yurtdışı hizmet hayatının temelleri de o gün, orada atılmış olur...

Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabının 'Hariç Memleketler' bölümünde Ahmed Ramazan ismi üç yerde geçmektedir. Kitabın bu bölümünde Ahmed Ramazan ağabeyimizin Bağdat ve Şam'dan yazdığı veya onun vesile olduğu hizmetleri anlatan üç mektup vardır. Zira Ahmed Ramazan'ın hayatı hep hariç memleketlerde geçmiştir. Yurtdışında kaldığı 65 sene içinde, adı geçen mektuplar gibi yüzlerce mektubu dünyanın her tarafındaki tanınmış şahsiyetlere, İslam merkezlerine, Müslüman cemaat liderlerine Risale-i Nur'un neşri için

yazmıştır. Bu mektuplar hep hizmetle, Risale-i Nur'un tanıtımıyla alakalıdır. Hz. Üstad'la ve ağabeylerle de daima irtibat halindedir.

Ahmed Ramazan'ın yurtdışı macerası, 1951'de İstanbul'da Gençlik Rehberi kitabının matbaada tab edilmesinden sonra başlar. Kitabı Abdulmuhsin Alev, Ahmed Aytimur ağabeylerle beraber bastırırlar ve elbette mahkemeye verilirler. Aynı günlerde Ahmed Ramazan Ağabey merhum Necip Fazıl'ın çıkardığı Büyük Doğu dergisinin yazı işleri müdürlüğünü de yapmaktadır. Büyük Doğu siyasi bir dergidir... Bu yüzden hakkında açılmış dokuz dava daha vardır. Gelişmelere muttali olan Bediüzzaman Hazretleri Gençlik Rehberi davasının diğer siyasi davalarla karışmaması için tedbir alır. Hadiseler şöyle gelişir:

Bediüzzaman Hazretleri, 1951'de Ahmed Ramazan talebesini İhvanı Müslimin Cemiyeti'ne yazdığı bir mektubu götürmesi için ilk önce Kahire'ye gönderir. Ahmed Ramazan Ağabey Arapça bilmez, parası da yoktur. Mektubun üzerinde isim ve adres de yoktur. "Başüstüne Üstad'ım" der ve büyük zahmetlerle Kahire'ye vasil olur. Mektubu İhvan'ın reisine verdiği gibi, Mısır'da, başta son Osmanlı Şeyhülislam'ı Mustafa Sabri Efendi olmak üzere başka tanınmış şahsiyetlerle de görüşür. Altı-yedi ay sonra tekrar Türkiye'ye dönen Ahmed Ramazan, Hz. Üstad'ı Eskişehir'de üçüncü defa ziyaret eder.

Hz. Üstad Eskişehir'de Yıldız Oteli'ndedir. Ahmed Ramazan'a der ki: "Seni Bağdat'a göndereceğim." Hiç düşünmeden "Başüstüne Üstad'ım" der ve yollara düşer Ahmed Ramazan Ağabey. Çok zahmetli yolculuklar yapar... Bir seferinde, 960 kilometreyi şoförün verdiği bir battaniye ile bir kamyonun açık kasasında gider. On sekiz yıl Bağdat'ta kalır. Bağdat'ta iken, 1964 yılında Suriyeli tanınmış âlim Ramazan El Buti'nin bacısıyla evlenir. Irak'ta ihtilal olunca, derhal Irak'ı terk etmesini ister yeni idare... 1968'de Bağdat'tan Şam'a taşınan Ahmed Ramazan, on altı sene de Şam'da kalır. 1985 yılında umre ibadeti için Şam'dan Suudi Arabistan'a giden Ahmed Ramazan Ağabey, orada merhum Başvekil Turgut Özal'la görüşür. Akrabası olan Turgut Bey'den, Medine'de ikamet edebilmek için yardım talep eder ve arzusu yerine gelir. Böylece 1985'de Medine'ye, Resulullah'ın komşuluğuna hicret etmiş olur. El'an Medine'de iskân

etmektedir. Yedi çocuğu vardır. Seyrek de olsa zaman zaman Türkiye gelen ağabeyimiz, bu hususta da çok sıkıntılar çekmiştir.

Ahmed Ramazan Ağabey her ne kadar ağırlıklı olarak Bağdat, Şam ve Medine-i Münevvere’de ikamet etse de bilvesile uğradığı merkezler de vardır. Bunlar arasında Erbil ve Kerkük de vardır. Kerkük Risale-i Nur’un Arapça mütercimi İhsan Kasım ağabeyin memleketidir. Risale-i Nur’u ilk defa orada Ahmed Ramazan’dan duyar ve öğrenir İhsan Kasım. 1953’de Kudüs’te toplanan ilk İslam Konferansı’na da yapılan davet üzere iştirak eder Ahmed Ramazan Ağabey. Daha Bağdat’a taşınmadan evvel, henüz Şam’da iken yanına Zübeyir ağabeyi gönderir Hz. Üstad.

Ahmed Ramazan Ağabey, 1 Mayıs 2016 tarihinde bizi Medine’de kendi evinde kabul etti. İhsan Kasım ağabeyin selamı ile gitmiştim. İhsan Ağabey sıkı tembih etti; “Ömer kardeş, Ahmed Ramazan ağabeyin hatıralarını mutlaka kaydetmelisin. Yalnız fazla konuşmayı, hatıra anlatmayı sevmez, hele ki kamera gibi şeylere müsaade etmez. Artık ona göre kendini hazırla” demişti. Ahmed Ramazan ağabeyden randevu almak da kolay olmadı. Bu hususta Medine-i Münevvere’de bulunan Medrese-i Nuriye’nin ehl-i hizmet, vakıf kardeşimiz Ömer Feyzioğlu’nun ve Ahmed Ramazan ağabeyin en küçük oğlu Abdulvahab Salih’in çok yardımları oldu. Beraber gittik. Ahmed Ramazan Ağabey, baştan bazı serzenişlerde bulundu; “Hakkımda benim söylemediğim hatıralar yazılıyor, yorumlar yapılıyor” dedi. Biz kendisine çok ciddi çalıştığımızı, diğer bütün ağabeylerde olduğu gibi kendisinin son tashihinden ve onayından geçmeden hatıralarını yayınlamayacağımızın garantisini verdik. Sağ olsun bize güvendi ve: “E hadi bakalım, ne soracaksan sor” dedi. Kuşlar gibi hafiflemiştik... Kameramızı açtık ve saatlerce konuştuk, çekim yaptık.

Ahmed Ramazan ağabeyden kaydettiğimiz hatıraları, taslak metin olarak yazdıktan sonra Medine’ye, oğlu Abdulvahab Salih’e gönderdim. Salih kardeşimiz gerekli tashihâtı yaptırdıktan sonra bize tashihli olarak iade etti...

Ahmed Ramazan Anlatıyor:

1927 Malatya doğumluyum. Adım ‘Ramazan Tuncer’ iken, mahkeme kararıyla ‘Ahmet Ramazan Canbek’ olarak resmen değiştirdim. ‘Tuncer’ soyadını ‘Cankbek’ olarak ben değiştirdim, ‘Ahmed’ ilavesini ise Üstad’ımız Bediüzzaman yaptı. Bunun nasıl olduğunu anlatacağım...

İlk Ziyaretimde Üstad: “Senin Aradığın Bizde Yok Ha...” Dedi

1947’de İstanbul’a gittim asker olarak. Maltepe’de yaptım askerliğimi. Terhisten sonra da İstanbul’da kaldım; kendime bir şeyh, bir tarikat aramaya başladım. Birkaç yer söylediler; Diyarbakır, Elazığ falan... Gittim onları gördüm, beni doyurmadı, tekrar İstanbul’a döndüm.

Sene 1949... Emirdağ’ında Bediüzzaman var dediler. Tanımıyordum daha, gittim Emirdağ’ına. İkindiden sonraydı, otele gideyim yarın görüşürüm diye düşündüm. Otele gittim, baktım birisi geldi. Kâtibe: “Ramazan isminde bir genç size gelmiş?” dedi. Kâtip, “İşte bu” diye beni gösterdi. O talebe: “Üstad seni çağırıyor” dedi bana. Hâlbuki Üstad’ın ve hiç kimsenin benden haberi yoktu.

O genç beni aldı götürdü Üstad’ın evine. Elini öptüm, gözlerine baktım, çok etkileyiciydi. Daha ben bir şey demeden: “Senin aradığın bizde yok ha” dedi. Ben Şeyh arıyorum ya... Tekrar: “Senin aradığın bizde yok, tahkik-i iman için Risale-i Nur var, onu okuyacaksın” dedi. Emirdağ’ına geldiğimi bildi, adımı bildi, içimdekini okuyup Şeyh aradığımı da bildi... Allah Allah! Ah Üstad... (çok duygulandı)

Üstad konuşuyor ama tam anlamıyorum ki... Nerde Risale-i Nur, nerde kendi konuşması... Günlük konuşması ile Risale-i Nur’un hiç alakası yok... Risale-i Nur, doğrudan doğruya ilham-ı ilahi... Günü, saati belli değil... Talebeleri daima yanında kalem, defter hazır... Her an, ‘Yaz kardeşim!’ diyebilir...

Sonra Üstad bana kendi el yazıysa dualar yazarak, üç el yazması kitap verdi. O kitaplar şimdi Malatya’da. Biraz daha oturduk, ezan

okundu. Akşam namazını beraber kılalım dedi Üstad. Namazı kıldık ve ben ayrıldım.

Büyük Doğu Neşriyat Müdürlüğüm ve Necip Fazıl

Risale-i Nur'u ve Üstad'ı tanıdıktan sonra İstanbul'da Kadırga Yokuşu'nda Ahmed Aytimur, Muhsin alev, Ziya Arun, Yusuf Karaduman gibi yedi kişi beraber kalıyorduk biz. Öyle bir ev tuttuk ki yedi odalıydı, her birimiz bir odada kalıyoruz. Yusuf Karaduman benim yeğenimdir, avukattı, vefat etti.

1950'de ben Necip Fazıl'ın çıkardığı Büyük Doğu'da çalışmaya başladım. Yalnız Büyük Doğu'ya girmeden evvel risale hizmetlerine başlamıştık biz. O zamanlar risaleler daha çok posta ile değil de elden gönderilirdi. Bana verdiler bir sandık risale, onları Diyarbakır'a götürdüm. Diyarbakır'da Abdulkadir Aksu'nun babası Muzaffer Aksu ile tanıştım. O merkez gibiydi Diyarbakır'da. PTT'de veznedardı. Mehmet Kayalar'ı da, daha Büyük Doğu'ya girmeden önce tanımış oldum.

Büyük Doğu Mecmuası'nda Neşriyat Müdürü olarak çalışıyorum... Bir sene kadar Necip Fazıl'la beraber olduk. Benim Büyük Doğu'ya girme sebebim, orada Risale-i Nur'dan neşredebeyim dıyedir. Fakat Necip Fazıl hiç o taraflı olmadı. Ben isterdim ki Risale-i Nur'dan da neşriyat yapsın, ama hiç o taraflı olmadı. Benim zamanımda olmadı, sonradan Risale-i Nur'dan da neşretmiş ama onları da kendi tarzına çevirerek neşretmek istemiş. Üstad da razı olmamış, benim bunlardan bilgim yok. Necip Fazıl ayrı bir fıtrattı... O kadar makaleler gönderirler, hepsini değiştirirdi. Büyük Doğu'ya bak, sanki hepsi bir kaleminden çıkmış gibidir. Bazıları kızar, bir daha göndermeyiz derlerdi. Necip Fazıl da, göndermezsen gönderme derdi. Ben yazı işleri müdürüyüm ya o zaman, her şeye vakıfım.

Gençlik Rehberi Davası ile Büyük Doğu Davaları Karışmasın Diye...

1951'de matbaada Gençlik Rehberi kitabını bastırdık biz. Kitapların hepsi de benim odama konuldu. Bir gün polisler evimize baskın yaptılar, ifademi aldılar, kitapları alıp götürdüler ve mahkemeye

verdiler. Ben ise o sırada Necip Fazıl'ın çıkardığı Büyük Doğu'da Neşriyat Müdürü olarak çalışıyorum. Neşriyat Müdürü olduğumdan dolayı hakkımda dokuz dava açılmıştı. Büyük Doğu'da, 1946'da neşredilmiş "Başımızda Kulak İstiyoruz" diye bir kapak vardır. İsmet İnönü reisicumhurdu o zaman, mahkemeye verdi. O andaki Neşriyat Müdürü olarak ben müdahil olmuşum. Hatta bir avukat göndermişti mahkemeye. O avukata: "Seninle muhatap olmam, İsmet İnönü'nün kendisi gelsin" demiştim.

Biliyorsunuz Üstad siyasetten gayet uzak... Ben siyasi bir mecmuada olduğum için Üstad: "Gençlik Rehberi davasını kendi üzerine almasın" diye derhal bir haber gönderdi bize. Peki, kim üzerine alsın diye sorulduğunda "Abdulmuhsin alsın" diye haber geldi. Abdulmuhsin üzerine aldı. Ben Bağdat'ta iken Abdulmuhsin Alev ile irtibatımız vardı. Resimlerini göndermişti bana, Bağdat'a. Sonra irtibatımız kesildi.

Sonra Üstad'tan Büyük Doğu'dan ayrılısın diye bir haber daha geldi bana. Pazar günüydü, gittim hemen Moda'ya. Orada oturuyordu Necip Fazıl. Ama bunu Necip Fazıl'a söylemek çok zordur. Necip Fazıl'ı yakından tanıyanlar bilir. Öyle yanına gidip, "Ben yarın dergiye gelmiyorum" demek kolay bir iş değildir. Dedim: "Ben yarın gelmiyorum, bir kişi bulsanız iyi olur." Tabi sinirli... "Davaya hıyanet ediyorsun" falan dedi. "Dinlemem, yarın gelmiyorum ben, ona göre" dedim ve çıktım. Necip Fazıl'la, Üstad'la ilgili hiç bir şey konuşmadım.

BÜYÜK

Cumaları çıkar
Siyasi - Edebi
haftalık mecmua

Sahip ve Başmuharriri:
N. F. KISAKÜREK

Müessese Müdürü:
Ömer Karagül

Umumi neşriyatı
fiilen idare eden:
Ramazan TUNCER

İSTANBUL

Solda; 2 Şubat 1951 tarihli Büyük Doğu kapağında, “Umumi neşriyatı fiilen idare eden Ramazan Tuncer” ismi görülmektedir.

Sağda; 13 Aralık 1946 tarihli Büyük Doğu’nun kapağında, İsmet İnönü’ye imaan, “Başımızda Kulak İstiyoruz” şeklinde fotoğraflı başlık görülmektedir.

Üttad İhvan-ı Müslimin’e Götürmem İçin Bir Mektup Verdi

1951’de Büyük Doğu’nun neşriyat müdürlüğünden ayrıldıktan sonra, ikinci kere Emirdağ’ına gittim ve Üstad’ı tekrar ziyaret ettim; “Üstad’ım ne yapacağım ben?” dedim. Dedi: “Bir mektup hazırlamışım, bunu Mısır’a İhvan-ı Müslimin’e götüreceksin.” “Peki,

başüstüne” dedim; ama Arapça bilmiyorum, para yok... Hatta bir arkadaş dedi ki: “Arapça bilmiyorsun, nasıl kabul ettin?” “Gideceğim! Üstad emretsin de, Allah’ın gönderdiği vazifeli bir şahsa yok diyemem” dedim. Neticeyi düşünmüyorum. Bir taraftan da mahkemeler var...

Üstad, İhvan-ı Müslimin’e verilmek üzere hazırladığı mektubu yanımda bir zarfa koydu ve kapattı. Mektup iki büyük kareli yapraklı. Zarfın üstünde isim ve adres yoktu. İhvanı Müslim’in kurucusu Hasan El Benna daha önce bir suikastla (1949) öldürülmüştü. Ben mektubun içini görmedim ama ya nasihat veya taziye mesajıydı diye düşünüyorum. İkisinden birisi...

Üstad’a: “Hakkımda açılmış dokuz dava var, ben arıyorum, pasaport alamam” dedim. “Alacaksın” dedi. Müracaat ettim, bir haftada verdiler. Polisler bir odada benim ifademi alıyor, bir odada da pasaport veriyorlardı...

Neyse pasaportu aldım, gittim Suriye’ye. Önce Halep’e, oradan Şam’a geçtim. Halep’te Şeyh Zeynel Abidin vardı, Üstad ona selamımı götür demişti. Şeyh Zeynel Abidin Üstad’ın eski arkadaşlarındandı. Türkiye’den Halep’e firar etmişti. Zeynel Abidin’le beni görüştürmediler. “Ayağı kırıldı kimseyi kabul etmiyor” dediler. Şam’da bir de Üstad’ın ablasının kocasının kardeşi vardı; Molla Abdulmecid. Onunla görüştüm.

Bağdat’a geçtim, altı ay kadar kaldım. Orada Vakıflar Umum Müdürü ile tanıştım. Aslı Rizeli. Babası Subay olarak gitmiş; orada doğmuş, büyümüş ve kalmış. Bir müddet o müdürün yanında çalıştım. Çünkü Kahire’ye gidecek kadar param yoktu. Ancak güvertede gidecek kadar bir para biriktirdim. Önce Beyrut’a gittim, oradan da vapurla Kahire’ye geçtim.

Kahire’de Üstad’ın Mektubunu İhvan-ı Müslim’in Reisi’ne Verdim

Kahire’de Türk talebelerinden İhvan-ı Müslimin’in merkezi nerede diye sordum. “İhvan-ı Müslimin’in merkezi yakıldı, yeni bir merkeze geçtiler, onu da biz bilmiyoruz” dediler. Neyse ben bir caddede

yürürken yolun karşı tarafında İhvanı Müslimin'in kurucusu Hasan El Benna'nın damadı Said Ramazan geçiyormuş, o beni gördü. Nasıl tanıdı beni? Ben Büyük Doğu'da çalışırken Türkiye'ye gelmişti on-on beş günlüğüne. On gün beraberdik hep. Kendisini dolaştırıyordum. Hasan Benna 1949'da bir suikastla öldürölünce, o yerine geçmişti. Fakat İhvan-ı Müslimin'in büyükleri bir genç nasıl reis olur diye çekemediler onu. Hoca değildi aslında, ama kendisini yetiştirmişti. İslam memleketlerine gidemiyordu. Abdunnasır, ona da düşmandı.

Said Ramazan İstanbul'da iken bir gün dedi ki: "Bana bir Cuma hutbesi verdirdeseler?" Türkçe bilmiyor, Arap. Fakat çok heyecanlı bir gençti. Bir gün Diyanet İşleri Reisi Ahmed Hamdi Akseki gelmişti İstanbul'a. Bir misafir geldiğinde Süleymaniye'de Nazif Çelebi'nin evinde (şimdi Suffa Vakfı'nın olduğu bina) toplanıyorduk biz. Ben de gittim o gece. Orada Ahmed Akseki'ye: "Böyle bir zat geldi, bir Cuma hutbesi istiyor" dedim. "Tamam, Fatih'te yapsın" dedi. Cuma hutbesini yaptı, fakat millet öyle anlıyor ki, kalpten çıkıyor çünkü. Hatip, hem de nasıl hatip ama... Hutbeyi, Mustafa Runyon vardı, tercümesini o yapıyordu. Bir de Salih Özcan vardı.

İşte o vesile ile İstanbul'da tanıştığımız Said Ramazan Kahire'de beni yolda gördü. İhvan'ın yeni merkezi için bazı arkadaşlarıyla tefrişat alışverişine çıkmışlarmış meğer. Onları bıraktı, beraber yeni merkeze gittik. Orada Üstad'ın mektubunu verdim kendisine. Mektubu benim yanımda açmadı. Oturduk sohbet ettik^[14]. Sene 1951.

Mustafa Sabri Bediüzzaman Adını Duyunca Ağlamaya Başladı

Mısır'da son Osmanlı Şeyhülislam'ı Mustafa Sabri ve Zahid Kevserî ile de görüştüm. Zahid Kevserî, Şeyhülislam iken Meşihat'ta Mustafa Sabri'nin sekreteriydi. Yalnız Mustafa Sabri Efendi Kahire'de değildi, İskenderiye'ye oğlunun evine gitmiş. İskenderiye'ye gittim, evinde görüştük. Kendimi tanıttım, Üstad'tan bahsettim, hizmetlerini anlatım. Mustafa Sabri Efendi Bediüzzaman adını duyunca çok duygulandı, ağlamaya başladı. "Bediüzzaman çok iyi yaptı, biz hep dağıldık... O çok iyi yaptı... O direndi memlekette kaldı..." diyerek ağladı...^[15]

Üstad'ın bana Mustafa Sabri ile görüş diye bir talimatı olmamıştı, ben gittim.

Mustafa Sabri Efendi yurt dışına sürülen 150'liklerdendi. Gümülcineli Hafız Ali de öyleydi. Bağdat'ta iken onunla da mektupla tanıştım. Ekmeleddin İhsanoğlu'nun babası İhsan Efendi Kahire'de medrese hocasıydı, onunla da görüştüm.

Sultan Abdülaziz'in torunu Şevket Efendi ile bir de kızı vardı Kahire'de. Kızı maşallah, Türk talebelerden hangisi hastalanırsa hastalansın, eğer hastaneye düşerse, gider hemşire libasını giyer, onlara hizmet ederdi. Hâlbuki sağlıkçı da değildi kendisi.

Yirmi gün kadar Mısır'da kaldım. Geri döneceğim, fakat para yok. Şevket Efendiden 20 lira Mısır Parası olarak borç aldım. Sonradan o parayı gönderdim, borcumu ödedim.

Zübeyir Ağabey Şam'a Yanıma Geldi

Kahire'den tekrar Şam'a döndüm, bir ay kadar daha kaldım Şam'da. Türkiye'ye döneceğim yine para yok. O zaman Hal Pazarı'nda bir kahvecinin yanında çalıştım, müşterilere çay dağıttım. Para biriktiriyorum. Baktım Zübeyir Ağabey geldi. "Niye geldin Zübeyir Ağabey?" dedim. "Üstad gönderdi" dedi. Üstad, "Git, Ramazan'dan hiç haber yok. Ne yapıyor, ne ediyor, var mı-yok mu git bak" diyor. Zübeyir Ağabey o zaman İslâhiye'de PTT memuru olarak çalışıyordu. Bir hafta kaldı yanımda, sonra geri döndü.

Kahire Dönüşü Ziyaretimde Üstad Adıma 'Ahmed' İlave Etti

1951'de Üstad'ın emriyle gittiğim Kahire'den ayrılıp, Şam'da bir ay daha kaldıktan sonra, tekrar Türkiye'ye döndüm. Ama kaçak girdim Türkiye'ye, çünkü hakkımda açılmış davalar vardı. Üstad'ı Eskişehir'de ziyaret ettim. Yıldız Oteli'ndeydi Üstad. Gece saat 12.00'de vardım otele. Üstad beni görür görmez atladı karyoladan, hemen beni kucakladı, 'Ahmed Ramazan'ım geldi" dedi. Böyle deyince Ahmed Ramazan oldu ismimiz. 'Ahmed Ramazan'ı o zaman söyledi Üstad. Sonradan Malatya'da mahkeme kararıyla adıma

‘Ahmed’ de ekledim. Soyadımı da ‘Tuncer’ iken ‘Canbek’ olarak ben değiştirdim. Neşriyat Müdürü olduğum zamanki Büyük Doğu mecmularına bakılırsa ‘Ramazan Tuncer’ olarak görürsünüz adımı.

Üstad Arapların İyi Taraflarını Anlat Dedi Bana

1951’de Kahire ve Şam dönüşümde, Eskişehir Yıldız Otel’nde Üstad’ın huzurundayım. Bir ara ben Üstad’a Arapların İslam’ı yaşamadığını falan söylemeye başladım. Üstad hemen ‘Sus’ işareti yaparak sözümü kesti; “Kardeşim! Bana onların iyi hallerini anlat, fena vaziyetlerini anlatma” dedi. Ben Türkiye’den çıkarken bütün Arap âlemini evliya gibi görüyordum, öyle zannedyordum. Çünkü İslamiyet onlardan çıktı, onlardan geldi... Kur’an oradan... Peygamber oradan... Oraya girince... Onları görünce... Yanlıklar çok... Hele şimdi... Hele şimdi...

İhsan Kasım’ın Risale-i Nur’u Tanıması

1951’de Kahire ve Şam dönüşümde, Eskişehir Yıldız Otel’nde Üstad’la görüşmeye devam ediyoruz. “Üstad’ım ben nerede kalacağım?” dedim. “Seni Bağdat’a göndereceğim” dedi. “Başüstüne Üstad’ım” dedim. Daha önce Bağdat’a gitmedim hiç. İnanmışım ben Üstad’ımıza, onun kim olduğunu biliyorum.

Tekrar döndüm Şam’a. Şam’dan Bağdat’a geçeceğim fakat yine param yok. Yine bir yerlerde bir müddet çalıştım, yol parasını biriktirdim. Sonra bir kamyoncu rast geldi, yükünü indirmiş Irak’a gidiyormuş. Kamyonun kasasında gidiyorum, bana bir battaniye verdi. Yalnız ben Bağdat demiştim kamyon şoförüne, ama o Erbil’e gidiyormuş. Beni Erbil’e indirdi. (Şam, Erbil arası 960 kilometredir) Erbil’de bir camiye gittim, namaz kılıyorum... Tabi belli yabancı olduğum. Bir zat geldi yanıma, “Yabancısın galiba?” dedi. Türkçe konuşuyordu. “Evet” dedim. Evine götürdü, birkaç gün kaldım, sonra beni Kerkük’e gönderdi. Kerkük’ün meşhur bir âlimi vardı, ‘Şeyh Molla Rıza Vaiz’ ona gönderdi beni. Onda da bir ay kaldım.

Türkiye’den gelirken Hüsrev ağabeyin el yazması külliyyatın tamamını yanıma almıştım. Onları, Kerkük’te Türkçe bildikleri için bir

mektebeye yani kütüphaneye vakfettim. İşte yıllar sonra Risale-i Nur'un tamamını Arapçaya tercüme eden İhsan Kasım Risale-i Nur'u orada tanıdı, ilk olarak o kitaplardan tercüme etti. Onları okuyarak tanıdı Risale-i Nur'u, o zaman, gençti. İhsan Kasım Kerküklüdür. Sonra Bağdat'ta üniversite okumaya başladı. Bağdat'ta da daima yanıma gelirdi. En güzel tercümeyi İhsan Kasım yaptı. Risale-i Nur'u anlayarak tercüme etti. Ama kendisi de söylüyor, tam tercüme değil... Kerküklü bütün gençlerle tanışmışım o zaman. Ama ne gençlerle tanıştım... Tanıdıktan sonra geliyorlardı bana...

Ahmed Ramazan Ağabey ile
Risale-i Nur'u tanımasına vesile olduğu,
Risale-i Nur'un Arapça mütercimi İhsan Kasım Ağabey

On Sekiz Yıl Bağdat'ta Kaldım; Emced Zehavi ve Fuad Alusi

Kerkük'te misafiri olduğum Molla Rıza Vaiz'in bir oğlu vardı, Nureddin Vaiz. Irak'ın meşhur avukatlarındandı. O beni Bağdat'a Emced Zehavi'ye gönderdi. Emced Zehavi Reis-i Ulema... Irak'ta en büyük fıkıh âlimi... İstanbul'da Kadil Kudat (Hukuk-Kadılarının kadısı) okumuş ve 1906'da birincilikle bitirmiş. Üstad da o sırada İstanbul'da, Üstad'ımızla çok yakın dost olmuşlar. Ali Hikmet Berki'nin de sınıf arkadaşı. İstanbul'da okuduğu için Türkçe de biliyor. Emced Zehavi birinci olduğu için Sultan Hamid çağırıyor, "Gel burada hizmet" diyor. İki sene kalıyor ama dayanamıyor, gideceğim diyor. Ama ağlayarak ayrılıyor İstanbul'dan. Bilhassa

Bediüzzaman'dan nasıl ayrılacağım diye ağlıyor. Eski Said döneminde Üstad'ın arkadaşı. Bediüzzaman'dan çok bahsederdi bana. Üstad'ın ilme kadir olduğunu çok iyi biliyor, onun için üzüyor ayrılacağına.

Emced Zehavi'nin Bağdat'ta Süleymaniye Medresesi vardı. Orada bana bir oda verdi. Orada kalıyordum. Bana kefil oldu. O kefil olunca herkes biliyordu beni.

Sonra Bağdat'ta Alûsilerle tanıştım. Fuad Alûsi, tarihi Mecran Medresesi'nin hatip ve imamı, müderris... Fuad Alûsi Zehavi'ye dedi ki: "Bunu bana ver, bende kalsın." O da, Mecran'da bana bir yer verdi. Medresenin Reis-ül Uleması'nın orada kalıyordum artık. Beni talebe olarak kaydettiler, burs veriyorlardı. Şimdi o tarihi medreseyi müze yapmışlar. Bir tarafı kırk oda talebelere, diğer tarafı da kırk oda talebelere. Karşıda da yatma, yeme müştemilatı vardı.

Ahmed Ramazan'ın Hz. Üstad'a Bağdat Yolculuğunu Anlattığı Mektup

Ahmed Ramazan'ın Bağdat'tan Üstad Bediüzzaman'a yazdığı mektup

Ahmed Ramazan, 1951'de Eskişehir'de Üstad Said Nursi'yi üçüncü kere ziyaret eder. “Seni Bağdat’a göndereceğim” der Hz. Üstad. Ve Ahmed Ramazan yollara düşer... Uzun bir yolculuktan sonra Bağdat’a vasil olan Ahmed Ramazan Ağabey, oradan Üstad’ına bir mektup yazar. Mektupta uğradığı şehirleri ve görüştüğü şahısları anlatır ve müjdeli havadisler verir ve acele olarak Risale-i Nur eserlerinden talep eder.

Özetle:

“Siz mübarek Üstad’ımdan ayrıldıktan sonra Malatya’da bir hafta kaldım ve Elazığ’a giderek Hulusi Bey’i gördüm” diye başlar mektup. Diyarbakır ve Mardin’e de uğradıktan sonra Irak’a geçtiğini; sırasıyla Duhok, Erbil, Kerkük tarikiyle Bağdat’a vasil olduğunu yazar... Bağdat’tan en büyük ulemalardan Emced Zehavi ile Reis-i Ulema Fuad Alusi’nin selam ve hürmetlerini iletir Hz. Üstad’a. Mektupta bir ayrıntı daha var: “Siz mübarek Üstad’ımızı Halep’te görmüş olan Mustafa’nın selam ve hürmetleri...” Bediüzzaman’ın Halep’e gitmesi Eski Said döneminde, muhtemelen Şam yolculuğu sırasında olması gerekiyor. Ahmed Ramazan bir de Kerkük’ten Şeyh Hamid Talabani’nin selam ve hürmetlerini takdim ediyor Üstad’a...

Mektubun tamamı şöyle:

BİSMİHİ SÜBHANEHU

Esselâmu aleyküm ve rahmetullahi ve berekatuhu ebeden daimen,

Çok müşfik, çok sevgili mübarek üstadım!

Evvelen: İstifsar-ı hatırla mübarek ellerinizden öper, hürmetler ederek dua ve himmetlerinizi beklerim.

Saniyen: Siz mübarek üstadımızdan ayrıldıktan sonra Malatya’da bir hafta kaldım. Ve Alazize giderek Hulusi beyi gördüm. Bir Asâ-yı

Musa, eski harfle bir de Siracünnur aldık. Sonra Diyarbakır'a giderek oranın da risalelerini vererek parayı kendileri göndermek üzere Mardin'e hareket ettim. Havanın yağmurlu, yolların da kapalı olması sebebiyle Cizre'ye gidemedim. Irak'a gittim ilk önce Dahuk'ta Şeyh Nureddin oğlu Şeyh Mahmud'u ziyaret ettim, siz üstadıma ve kardeşlere selam ve hürmetleri vardır. Cizre'ye gidecek olan Sözler mecmuasını bu zatla gönderdim. Molla Hamza Dahuk'a yakın bir yerdedir, fakat yolların kış dolayısıyla kapalı olmasından gidemedim. İnşallah yarın giderim. Şeyh Mahmud'un bundan birkaç ay evvel Hicaz'a gönderdiği bir adet İşârat-ül i'caz tefsiri, ora uleması tarafından fazla beğenilerek; öyle bir tefsir-i Kur'an şimdiye kadar görmedik; binlerce nüsha bastırarak dağıtmışlar. Dahuk'tan sonra Erbil'e geldim, kardeşlerin ısrarı üzerine bir hafta kaldım. Elhamdülillah günden güne kardeşler çoğalıyor. Orada Şeyh Salih oğlu Şeyh Muhiddin selam ve hürmetlerini takdim ediyor.

Ayrıca kardeşlere selam eder, hürmetle mübarek ellerinden öperek dualarınızı bekliyoruz

Salisen: Erbil'den sora Kerkük'e geldim. Maşallah burası daha faal, Risale-i Nur'u okuyan ve istifade eden fazla, çünkü buranın Türkçesi bizim Türkçeye daha yakın. Bütün kardeşler selam ederler. Ayrıca dualarınızı beklerler. Şeyh Cemil Talabani, Şeyh Rıza El Vaiz selam ve hürmetlerini takdim eder, dua talep ederler. Burada cemiyet reisinin pederi Şeyh Rıza El Vaiz'in bir şiirini takdim ediyorum:

Zuhur etti iki zat-ı mukaddes

Hasan El Benna Arapta ve Türkte Nursi

Bu iki muhteremler daim olsa cihan ıslah olur

Çıkmaz bed ses

Rıza, et bunlara hayırlı dualar

Duadan ma'ada yoktur bir ses

On gün Kerkük'te kaldıktan sora Bağdat'a geldim. İki gündür Bağdat'a yerleşmiş bulunuyorum. Şeyh Emced Zahavi cemiyetinden bir oda verdiler. Yalnız Emced Efendi Pakistan'a kongreye gittiğinden burada yoktur. Şubat sonuna gelecekmiş. Hacı Fuad Alusi selam ve hürmetlerini takdim eder. Ayrıca siz mübarek üstadımla Halep'te görüşmüş olan ve şimdilik burada cami imamı molla Mustafa selam ve hürmetlerini takdim ederek dualarınızı bekler.

Hamisen: Mektuplar devamlı olarak buralara geliyor. Ve üç takım risale isteniyor. Bir kısmı çok acele istiyorlar. Arapça ve Türkçe bütünü, ayrıca varsa bir takım İşârat-ül İ'caz tefsiri, mümkün olursa bastırırız.

Muhterem üstadım mektubu o şirin ve güzel yazıyla yazamadığımdan müteessirim bundan bir an evvel kurtulmam için dua ve himmetlerinize çok ihtiyacım olduğundan bu biçareyi dualarınızda unutmamanızı yalvarıyorum. Bütün kardeşlere selam eder, duanızı beklerim.

Dualarınıza muhtaç,
kusurlu biçare talebeniz
Ahmed Ramazan

Bağdat'ta Mektuplar Yazar Risale-i Nur'u Tanıtırdım

On sekiz yıl Bağdat'ta kaldım. 1951'den 1968'e kadar... Yurtdışında kaldığım süre içinde dünyanın her tarafındaki tanınmış şahsiyetlere, İslam merkezlerine, Müslüman cemaat liderlerine Risale-i Nur'un neşri için mektuplar yazdım. Üstad'la, ağabeylerle daima irtibatımız vardı. Urfa'da Abdullah Yeğin vardı, ben ona mektup gönderirdim, o da bana gönderirdi. Mektuplar hep hizmetle, Risale-i Nur'un tanıtımıyla alakalı idi. Bağdat'ta bilhassa Pazar günleri benim mektup yazma günlerimdi. Mektuplarda tercüme edilmiş risaleleri gönderiyordum. Çin'e, Hindistan'a, Pakistan'a, Yemen'e, Finlandiya'ya, Tokyo'ya, Arjantin'e ve daha başka yerlere ilk risaleler Bağdat'tan gitmiştir. Mesela bazı risaleleri Finlandiya'ya göndermiştim. Oradan bana Müslüman cemaatin reisi Habiburrahman Şakir mektup gönderdi: "Bu risaleleri yazan kişi asrın

müceddididir” dedi. Çin’den gelen bir mektubu Üstad’a gönderdim. Formoza Adası’nda (Tayvan) Müslümanlar yaşıyordu. Başkanları General Ömer diye birinden mektup geldi. Onu da gönderdim Üstad’a. Bu mektupların bazıları Tarihçe-i Hayat kitabında var. Diğer mektuplar duruyor ama bazı nüshalar kayıp.

Büyük kızım Şam’da ilkokulda okurken hocası, “Baban ne iş yapar?” diye soruyor. “Babam mektup yazar” diyor. “Geliri ne, ne iş yapar?” diyor tekrar. “Valla bilmiyorum, hep mektup yazar” diye cevap veriyor. “Kızım bu iş değil” deyince; “Bilmem, başka bir şey bilmiyorum, oturur hep mektup yazar” demiş kızım.

Birisi benim için Üstad’ın postacısıydı, Üstad mektup yazar, âleme dağıtırdı diye yazmış. Bu doğru değil. Ben Üstad’tan sadece bir mektup götürdüm. O da İhvanı Müslimin’e... Mektupları ben kendim yazar, bütün dünyaya gönderirdim. Birisi de, Üstad’ın verdiği mektubu Hasan El Benna vefat ettiği için veremedi, kendisinde kaldı diye yazmış. Sormadan böyle şeyler yazılmamalı.

Bediüzzaman’ın Tarihçe-i Hayatı’nda Ahmed Ramazan ve Mektupları

Bediüzzaman’ın Tarihçe-i Hayat kitabında üç yerde Ahmed Ramazan ismi geçmektedir. Ahmed Ramazan ağabeyimizin yazdığı veya onun vesile olduğu hizmetleri anlatan mektuplar şöyle:

Pâkistan’daki Nur Talebelerinin Üstad Said Nursî’den İstedikleri Mesaj Münasebetiyle, Irak’taki Bir Nur Talebesinin Gönderdiği Mektub:

Bundan bir kaç gün evvel, Pâkistan’da talebeler konferansı vardı. Hazret-i Üstaddan bir mesaj istemişlerdi ve bunun tarihî bir tesiri olacaktı. Haber aldık ki; Salih, Nur Talebeleri namına bir mesaj göndermiş. Sizlere de yazmışlar ki, acele Hazret-i Üstada bildirirsiniz... Konferansta, Hazret-i Üstad ve Nurlar çok methedilmiş. Komünistler tarafından itirazlar yapılmış. Fakat reis hepsini reddetmiş. Hazret-i Üstadın fotoğrafları teşhir edilmiş. Yakında Nur ve Nura ait uzun ve resimli bir yazı ile bir mecmua çıkaracaklarmış. Sonsuz selâm ve dualar.

AHMED RAMAZAN
(Tarihçe-i Hayat 729)

* * *

Washington'daki İslâm Cemiyetinin ve İslâm Kültür Merkezinin Genel Sekreteri Dr. Muhammed Habilullah'dan, Irak'taki Nur Talebesi Ahmed Ramazan'a Gelen Mektub:

Washington İslâm Kültür Merkezine hediye etmek lûtfunda bulunduğunuz Bediüzzaman Said Nursî'nin "Hutbet-üş-Şamiye" ve "Risale-i Nur Mizanları" adlı kitablara mukabil halis teşekkürlerimin kabulünü rica ederim. Tekrar tekrar teşekkürlerimi arzeder, iyi ve saadetli günler dilerim.

İslâm Kültür Merkezi Genel Sekreteri El-Muhlis

Dr. MUHAMMED HABİLULLAH
(Tarihçe-i Hayat 737)

* * *

Yunanistan'da Risale-i Nur'un Neşriyatını yapan Ve Yüzlerce Nur Talebesi Yetiştiren Bir Zâtın, Türkiye'deki Nurcu Kardeşlerine Yazdığı Mektub:

Din ve İmana Hâdim (hizmet edici), Şirk ve Küfrü Hâdim (yıkıcı) Pek Aziz Kardeşlerim, (Abdullah, Hüsnü, Abdülkadir, Mehmed ve Süleyman Nurdaşlarım)

Saniyen: Gönderilmesine lûtfettiğiniz "Hutbe-i Şamiye", "Şekva" ve sair mahkeme kararı ile mektublar melfufatını alarak fevkalhad memnun oldum. Bunun cevabını vermek üzere iken, Kerkük'ten Ahmed Ramazan kardeşimizden gönderilen "Sözler Mecmuası"nı aldım. Onun için de bînihaye tahassüslerle meşhun-u mesâr oldum. Ona da şimdi sizinle beraber teşekkür babında mektub yazıyorum. Bu memnuniyet ve teşekkürlere dahi cemaatimizin bütün efradı iştirak ederek hepimizi selâmlar ve aziz Nurdaşlariyle kardaşlanırlar.

HÂFİZ ALİ
(Tarihçe-i Hayat 737)

* * *

1953'De Başlayan İlk İslam Konferansı'na İştirak Ettim

İlk İslam Konferansı 1953 senesinde Kudüs'te toplanmıştı. Bu toplantıya davet üzerine ben de iştirak ettim. Toplantıda siyasi olarak Ürdün Kralı Hüseyin, Endonezya Devlet Başkanı Sukarno ile Müslüman Cemaatin Başkanı ve Başbakanı olan Muhammed Naser, Malezya Hariciye Vekili vardı. Diğerleri hepsi ulemaydı. Seyyid Kutup ve Şeyh Şamil'in torunu Said Şamil de vardı.

İkinci toplantı Şam'da oldu, Başvekil davet etti, gitmedim. Üçüncüsü Pakistan'da oldu, Eyüp Han'dan davetiye geldi, ona da gitmedim. Çünkü gördüm Konferans'ın içini... Hiçbir faydası yok... Nutuklar, yeme-içme, en güzel otellerde yat-kalk, gez...

Kudüs 1953. İlk İslam Konferansı'na iştirak eden devlet adamları ve ulema.

Ön sırada sağdan ikinci Şeyh Şamil'in torunu Said Şamil, arkasındaki gözlüklü Endonezya Devlet Başkanı Sukarno, yanındaki fesli Malezya Hariciye Vekili. En arkada sağda Seyyid Kutup, ortada siyah elbiseli Kral Hüseyin. Ahmed Ramazan üçüncü sırada feslinin arkasında.

1960'da Türkiye'ye Geldim MİT Sorguya Çekti

1960'da mahkemeler mürur-u zamana uğradığı için Türkiye'ye gittim. İhtilal olmuştu Türkiye'ye döndüğümde. Bana gelen mektuplar, benim gönderdiğim mektuplar Milli İstihbarat'ta kontrol ediliyormuş. Ne yapıyor, ne ediyor diye takip ediliyor. O mektupların hepsi 1960'da Türkiye'ye döndüğümde ortaya çıktı. Üç gün Malatya'da evde kaldım, üçüncü günü gece aldılar götürdüler beni Vali'nin dairesine. Savcı kızmış Vali'ye; üç gündür niye bize haber vermediniz diye kızmış. Hemen o gece polis mahiyetinde beni aldılar götürdüler Diyarbakır'a hapishaneye. Şimdi müze yapmışlar o hapishaneyi. On gün kaldım o hapishanede. Dosyalar geldi Ankara'dan, üç tane kalın dosya. Onları açıp açıp soruyorlardı. MİT'ten gönderdikleri benim hakkımda verilen raporlardı bunlar. Kimlerle görüştüğümü, neler yaptığımı falan yazmışlar. Bana gelen mektupların, benden giden mektupların birer kopyası alınıyor, ondan sonra yerine gidiyormuş.

Ahmed Aytimur bana 150 lira göndermişti. "Sana para göndermişler?" dedi MİT mensubu. "Geldiğini söylüyorsun da, geri gönderdiğimi de bilmiyor musun?" dedim. Hakikaten o parayı yemeyip, geri göndermiştim ben. Takip edildiğimi biliyordum zaten. "Senin hakkın idam" dedi. "Maşallah, ne var yahu, ne yapmışım ben?" dedim. "Sen Atatürk'ü sevmiyor musun?" dedi. "Benim dinime imanıma ihanet eden, çöl bedevisi diyen birini nasıl severim? Sevmiyorum!" dedim. "Seni bir memuruma havale etseydim senin halin haraptı" dedi. "Ne olursa olsun" dedim.

Ben Bağdat'ta iken emekli bir Yüzbaşı gelmişti, biz bilmiyoruz tabi kendisini. Güya Arapça öğrenmeye geliyor benim yanıma. Onun MİT'ten olduğunu yine MİT'ten birisi bildirdi bana. "Böyle birisi geliyor, dikkat et" dedi. Bunu bana söyleyen Cevad Rifat Atilla idi. Ziyaretlere götürdüm bunu. Nebi-i Yuşa'ya gittik. Bağdat'ta da bir Yuşa Aleyhisselam makamı vardır. Orada ne yapsak kapı açılmıyor, anahtar çalışmıyordu. Oradaki kapıcı bana dedi ki: "Bunun âdeti İsrail Peygamberlerini sevmeyen geldi mi kapı açılmaz, anahtar çevrilmez." Bunu, Yüzbaşı'ya tercüme ettim ben. "Evet, ben İsrail

Oğulları peygamberlerini sevmiyorum” dedi. “Sen Kur’an’a mugayir konuşuyorsun” dedim. Neyse geldik camiye ikinci okundu, halen münakaşa ediyor. Dedim: “Sen Müslüman değilsin, öyle ise camiye girme.” Sonra artık dayanamadım, sağına soluna öyle tokatlar attım ki... O zaman meydana çıktı, “Ben ne yazacağımı biliyorum” dedi. “Ne Yazarsan yaz” dedim.

Netice olarak, bana Malatya’da ispat-ı vücud şartıyla altı ay ceza verdiler.

Pasaport Vermediler Gazetelere Yazı Yazdım

Altı ay sonra pasaporta müracaat ettim. Önce vermediler pasaportumu. Gazetelerde; “kaçakçılara, filancalara verdiniz, ben ne yapmışım ki?” diye yazdım. İçişleri Bakanlığı’ndan bir mektup geldi; evrakların tamam değil, tamamla gönderelim dediler. Gönderdim, verdiler pasaportumu. Yeğenimi İstanbul’a götürüyordum, Ankara’da polis hemen tuttu beni; Umum Müdürlüğe gideceğiz dedi. Umum Müdürlüğe gittim, müdür pasaportu elimden aldı, yırttı, çöpe attı. Sonra tekrar gazetelere yazdım, yine verdiler. Ondan sonra çıktım artık. Müsteşarlığın kararı; bunun dışarıda kalması, içerde çıkmasından daha hayırlı. Böyle gidip-geldim hep ben...

Türkiye’de Cami Var mı?

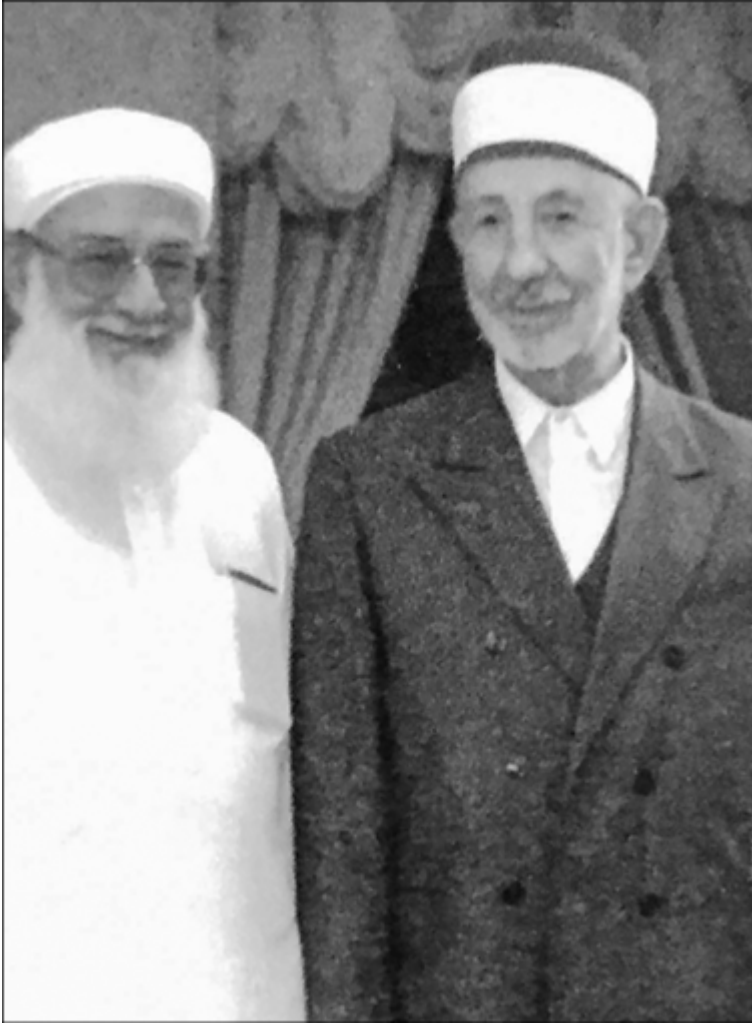
Irak’ta çöllere gittik, bedevilerle görüştük. Sultan Abdülhamid’e dua eden bedeviler vardı. Bütün vilayetleri de gezerdim. Arap coğrafyasında bana hep sorarlardı: “Türkiye’de cami var mı, Müslüman var mı?”

Hatta Kültür Bakanlığı’na cami resimleri gönderin bana diye yazdım. Bir zamanlar İstanbul cami resimleri çıkmıştı ya; onları, anlasınlar diye istedim. O cami resimlerini gösterir, dağıtırdım. Bakın işte derdim... En sonunda Vakıflar Bakanı’na söyledim; “Bu böyle olmaz, bunu halledelim” dedim. “Nasıl istersen öyle yapalım” dedi. “Arapça bilen birkaç kişi davet edelim, camileri, kursları, imam hatipleri gezdirelim” dedim. İsim ver bana dedi. Yaşar Tunagür o zaman Diyanet Reis vekiliydi. Ona yazdım. Bana isimleri gönder davet

edilsin burada anlatılsın diye cevap verdi. Kendisi, Abdurrahman Gürses, bir de genç bir hafız vardı... nn ismini verdim. Hemen bakanlık davet etti n de. Vilayetleri dolaştırıp, 15 gün kadar onları gezdirdiler.

1964'te Ramazan El Buti'nin Bacısıyla Evlendim

Bağdat'ta ikamet ederken, 1964'de Suriye'nin tanınmış İslam Âlimi Ramazan El Buti'nin bacısıyla evlendim. Şam'da evlendim, Bağdat'a aldım götürdüm. Arap âlemine stad'ı ve Risale-i Nur'u ilk tanıtan Ramazan El Buti'dir. Camide cemaate Kur'an tefsiri yaparken öldürdüler onu.

Ahmed Ramazan, kayınbiraderi Ramazan El Buti ile

Şam'da On Altı Sene Kaldım

Bağdat'ta inkılâp olunca bana üç gün mühlet verdiler, "İrak'ı terk edeceksin" dediler. Başkanlığa ve İç İşleri Bakanlığı'na bakan Abdusselam Arif'e gittim. İnkılâbı yapan kişi... Bir müddet daha izin verdi. Sonra 1968'de ayrıldım, İstanbul'a gittim, iki sene kaldım. Çocukların okuma vakti geldi. Ben, "Burada okutmam" dedim ve Şam'a geldim. Şam'da da on altı sene kaldım. Orada da on altı sene boyunca dünyanın her tarafına mektuplar göndererek risaleleri neşrettim.

Suudi Arabistan'a 1985'te Taşındım

Suudi Arabistan'a 1985 yılında taşındık. Şam'da oturuyorduk, umreye gelmiştik 15 günlüğüne. Günümüz bitti, o sırada Turgut Özal geldi Suudi Arabistan'a. Başvekil'di o zaman. Hemen koştum otele. Dedim: "Bize ikamet..." O zaman Abdullah Veliaht idi, Kral değil. Çok severlerdi birbirlerini. Turgut Bey: "Ankara'ya gidince resmen yaparım" dedi. "Ben şimdi istiyorum" dedim. Turgut Özal'la akrabalığımız var zaten. Bizden kız almışlardı.

Bağdat'ta iken bir gün Korkut Özal geldi, adresimi soruyor sefarete. "Hariciyenin hiç kimseye adresi verilmeyecek, kimseyle görüştürülmeyecek" diye emri var demişler. Neyse Korkut beni buldu. Dicle kenarında balık yedik.

Ben Şam'da iken Turgut Özal da geldi, ona da vermemişler adresimi. O da buldu beni. Şam'a geldiğinde başvekil'di yine. Demiş, falanla görüşmek istiyorum; İstihbarat'ın şefi de beni tanır. O, programdan dışarı çıkamazsın demiş. Ama Turgut beni buldu...

Korkut Özal, Vecdi Gönül, Abdulkadir Aksu

Bir gün Vecdi Gönül'ü gördüm. İzmir Valiliği, Emniyet Umum Müdürlüğü, Bakanlık da yapmıştı. Benim dosyama bir baksana dedim ona. Gitti, baktı geldi; "Senin dışarı çıkman yasak, nasıl gidip geliyorsun devamlı?" dedi. "Valla bakmıyorlar, zorlarına gidiyor dosyayı karıştırmak" dedim.

Sene 1989. Bir gün ailece hep beraber geliyoruz arabayla, Türkiye'ye giriyoruz. Türkiye'ye girdik, gümrük kapısında beni durdurdular, girmen yasak dediler. "Niye? Ben giriyorum" dedim. O zaman bilgisayar koymuşlar da ona bakmışlar, yasaklı olduğum hemen çıkmış ortaya. Sonra: "Neyse, git bunların muamelesini bitir" dedi memura. Ben bu muameleleri tamamlarken, Antakya Valisi'ne telefon ettiler. Çünkü ben, İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu ile görüşmek istiyorum demiştim. O İstanbul'da imiş o zaman. Turgut Özal'ın kardeşi Korkut Özal ile görüşmek istiyorum dedim. O zaman aradılar Vali'yi.

Ahmed Ramazan Canbek, Ömer Özcan'a hatıralarını anlatıyor.
1 Mayıs 2016 Medine

Hemen gittik İstanbul'a. Korkut'a, böyle böyle diye söyledim. Hemen gece saat 12.00'de Abdulkadir'e telefon etti. "Ağabeyimin arkadaşısındır, akrabayız" dedi. "Biliyorum, tamam" dedi Abdulkadir Aksu. Bir hafta sonra İstanbul Emniyet Müdürü telefon etti; "Gel evrakını al, yasak tamamen kaldırıldı" dedi. Türkiye'ye en son 2013 yılında gittim.

İslam Âlemi Türkiye'ye Bakıyor, Bir Şeyler Bekliyorlar

Üstad'ın: "Mekke'de olsam da buraya gelirdim" sözünden ne anladığımı soruyorsun. Hilafet oradaydı... İslam âlemi yeniden Türkiye'ye bakıyor... Hep Türkiye'den bir şeyler bekliyorlar... İşte bundan çekindikleri için bütün güçleriyle Türkiye'yi yıkmak istiyorlar...

Hem İçerden, hem dışarıdan yıkmak istiyorlar... Üstad Türkiye'nin önemini bildiği için öyle diyor...

[14] Said Ramazan ismi Emirdağ Lâhikası'nda Salih Özcan ağabeyin bir mektubunda şu şekilde geçmektedir:

“Ali Ekber Şah'ı, Said Ramazan'ı, Abdurrahîm Zapsu görmüş; Pakistan'da çok hürmet etmişler. Üstadımız yerine ellerini öptüler, duanızı rica etmişler. Seyyid Sâlih”

[15] Mustafa Sabri ve Zahid Kevserî'nin isimleri Emirdağ Lâhikası'nda şu şekilde geçmektedir:

“Bir-iki hafta evvel Mısır'ın Câmi-ül Ezher'inin büyük bir müderrisi olan Ali Rıza buraya hususî bir adamı gönderdiği gibi, iki gün evvel de aslen Buhara'lı ve Medine-i Münevvere'de mücavir ve Mısır'da büyük âlimlerle ve hususan eski Şeyhülslâmımız ve Dâr-ül Hikmet'te benim arkadaşım Mustafa Sabri Efendi'yle alâkadar ve bu tarafa geleceğine dair onlarla görüşen ve bir derece onların namına mühim bir âlim yanıma geldi. Ben de Câmi-ül Ezher'e hediye-i vakfiyem olarak 11 tane hususî mecmualarımı o zât vasıtasıyla âlem-i İslâm'ın büyük medresesi olan ve o âlimin ihbarıyla şimdi yirmiyedi bin talebesi bulunan Câmi-ül Ezher'e hediye olarak o zâta verdik. Hem dedik: Başta Mustafa Sabri ve Ali Rıza ve Mehmed Zâhid Kevserî olarak Nur mecmualarına benim bedelime sahib ve hâmi ve vâris olsunlar ve Arabî'ye tercümeyle çalışsınlar, dedik. Mektub da yazdık. O zât aldı gitti. Umum kardeşlerime ve hemşirelerime selâm ederim, dualarını isterim.El Bâki Hüvel Bâki Said Nursî (Emirdağ Lâhikası 60)”

İşte o vesile ile İstanbul'da tanıştığımız Said Ramazan Kahire'de beni yolda gördü. İhvan'ın yeni merkezi için bazı arkadaşlarıyla tefrişat alışverişine çıkmışlarmış meğer. Onları bıraktı, beraber yeni merkeze gittik. Orada Üstad'ın mektubunu verdim kendisine. Mektubu benim yanımda açmadı. Oturduk sohbet ettik^[14]. Sene 1951.

[15] Mustafa Sabri ve Zahid Kevserî'nin isimleri Emirdağ Lâhikası'nda şu şekilde geçmektedir:

“Bir-iki hafta evvel Mısır'ın Câmî-ül Ezher'inin büyük bir müderrisi olan Ali Rıza buraya hususî bir adamı gönderdiği gibi, iki gün evvel de aslen Buhara'lı ve Medine-i Münevvere'de mücavir ve Mısır'da büyük âlimlerle ve hususan eski Şeyhülislâmımız ve Dâr-ül Hikmet'te benim arkadaşım Mustafa Sabri Efendi'yle alâkadar ve bu tarafa geleceğine dair onlarla görüşen ve bir derece onların namına mühim bir âlim yanıma geldi. Ben de Câmî-ül Ezher'e hediye-i vakfiyem olarak 11 tane hususî mecmualarımı o zât vasıtasıyla âlem-i İslâm'ın büyük medresesi olan ve o âlimin ihbarıyla şimdi yirmiyedi bin talebesi bulunan Câmî-ül Ezher'e hediye olarak o zâta verdik. Hem dedik: Başta Mustafa Sabri ve Ali Rıza ve Mehmed Zâhid Kevserî olarak Nur mecmualarına benim bedelime sahib ve hâmi ve vâris olsunlar ve Arabî'ye tercümeye çalışsınlar, dedik. Mektub da yazdık. O zât aldı gitti. Umum kardeşlerime ve hemşirelerime selâm ederim, dualarını isterim.El Bâki Hüvel Bâki Said Nursî (Emirdağ Lâhikası 60)”

[14] Said Ramazan ismi Emirdağ Lâhikası'nda Salih Özcan ağabeyin bir mektubunda şu şekilde geçmektedir:

“Ali Ekber Şah'ı, Said Ramazan'ı, Abdurrahîm Zapsu görmüş; Pakistan'da çok hürmet etmişler. Üstadımız yerine ellerini öptüler, duanızı rica etmişler. Seyyid Sâlih”

Mısır'da son Osmanlı Şeyhülislam'ı Mustafa Sabri ve Zahid Kevserî ile de görüştüm. Zahid Kevserî, Şeyhülislam iken Meşihat'ta Mustafa Sabri'nin sekreteriydi. Yalnız Mustafa Sabri Efendi Kahire'de değildi, İskenderiye'ye oğlunun evine gitmiş. İskenderiye'ye gittim, evinde görüştük. Kendimi tanıttım, Üstad'tan bahsettim, hizmetlerini anlatım. Mustafa Sabri Efendi Bediüzzaman adını duyunca çok duygulandı, ağlamaya başladı. “Bediüzzaman çok iyi yaptı, biz hep dağıldık... O çok iyi yaptı... O direndi memlekette kaldı...” diyerek ağladı...^[15] Üstad'ın bana Mustafa Sabri ile görüş diye bir talimatı olmamıştı, ben gittim.

Ahmed Urfalı

(1924 – 2013)

TARİH 25 TEMMUZ 2010, günlerden Pazar. Emirdağ'ındayız... Emirdağ Çarşı Camii'nde önemli bir randevumuz var. Tarihi camide, Üstad'ımız Said Nursi Hazretlerinin 16 yıllık Emirdağ Hayatı'nın yakın şahitlerinden Ahmed Urfalı ağabeyimizle buluştuk. Ahmed Urfalı'ya ilk sorumuz soyadı oldu. Sorularımız devam etti ve camide uzun kamera çekimleri yaptık. Ahmed Urfalı Ağabey daha sonra bizi, Hz. Üstad'ın belki yüz defa önünde durduğu ve çocuklarını burada sevip okşadı dediği evinin önüne götürdü. Çekimlerimiz orada da devam etti. Pek kıymetli bilgiler aldık Ahmed Urfalı ağabeyimizden.

Anlatılanların daha faydalı olması için Emirdağ ve Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ Hayatı hakkında kısaca hatırlatma yapmayı uygun gördük. Şöyle;

Emirdağ ilçesi, 70 kilometre mesafede bulunan Afyon iline bağlıdır. Eskişehir'e uzaklığı 110 kilometredir. Genel olarak İlçe düz bir yapıya sahiptir. Kuzey ve doğusunda oldukça geniş ovalar yer almaktadır. İlçeyi güneyde Emirdağları çevreler. Emirdağları'nın en yüksek tepesi olan Emirdede Tepesinde yükseklik 2.295 m. ulaşır. Kışları soğuk ve kar yağışlı, yazları sıcak ve yağış oranı yok denecek kadar azdır. 2014 TÜİK bilgilerine göre nüfusu 38.269 kişidir. Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ'a geldiği 1944 senesinde ise nüfusu 5.491 kişidir. Küçük bir yerleşim merkezi...

Hız. Üstad'ın namazlarını kıldığı-evine yakın-Emirdağ Çarşı Camii 1902 yılında Emirdağ Lâhikası'nda "Buranın korkak müftüsü" şeklinde bahsi geçen Abdulkadir Bilge'nin babası Müftü Hacı Mehmet Hayri Efendi tarafından yaptırılmıştır. Emirdağ kozmopolit bir yerdir o zamanlar. İnsanların dinle alakası zayıf, köylerin hiç alakası yok. Ölüler bile öylesine gidiyor. Namaz, gusül bilinmiyor... Hacı Mehmed Hayri Efendi, Afyon'dan Emirdağ'a Müftü olarak atanınca biraz da zengin; köyleri dolaşıyor, çocukları topluyor, para istemeden onları eğitiyor ve imam olarak tekrar köylere gönderiyor. Afyon'daki bir caddeye de "Müderris Mehmet Hayri Caddesi" ismi verilmiştir^[16].

Üstad Bediüzzaman'ın Emirdağ'da kaldığı ahşap ev, çift cephelidir. Bir tarafı Bolvadin yoluna, diğer tarafı Uzunçarşı'ya bakar. Alt kat dükkândır, Hız. Üstad üst katta kalıyordu. Ev, Emirdağ'ın tam merkezinde ve çarşı içindedir. Üstad'ın namazlarını kıldığı Çarşı Camii'ne çok yakındır. Evin kapısı Bolvadin Caddesi tarafından açılırdı. Alt kattan üste ahşap merdivenle inilip çıkılırdı. Uzunçarşı tarafında kapı yoktu, pencereler vardı. Evin pencereleri hafif cumbalıydı. Oradan hem hükümet konağı, hem de Bolvadin Caddesi görünüyordu. Bu evi sahipleri sonradan yıktılar, yerine işyeri yaptılar... Evin yıkılmadan önce, 1969 yılında, Bolvadin Caddesi tarafından alt ve üst katlar görünecek şekilde tam boy olarak bir kare fotoğrafını çekmek nasip olmuştu bize. Bu fotoğraf şimdi tarihi bir belge hükmüne geçti. Fotoğraf bu metin içine konulmuştur.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri Denizli Mahkemesi'nden beraat aldığı halde Hükümet kararıyla Emirdağ'a sürgün olarak gönderildi. Emirdağ'a ilk gelişı 1944 senesinin Ağustos ayında olmuştur. Dört sene sonra yeni bir bahane ile Afyon mahkeme safahatı başlatılır ve Bediüzzaman 1948'in ilk günlerinde Emirdağ'dan alınarak Afyon hapishanesine sevk edilir. Afyon mahkemesi sonrası 1949'un son günlerinde tekrar Emirdağ'a gönderilen Üstad Said Nursi, yine aynı eve yerleşir. Böylece Hız. Üstad, 1944-1948 yıllarından sonra 1949'dan 1953'e kadar dört sene daha Emirdağ'da kalmış olur.

Bu arada Mayıs 1950'de Demokrat Parti iktidara gelmiş ve Said Nursi kısmen rahatlamıştır. 1953 yılında Isparta'ya, şimdi müze olan eve taşınır ve Mart 1960'da vefatına kadar bu evde ikamet eder. Bediüzzaman'ın 1950 senesinde biraz hürriyetine kavuşmasıyla bazı seyahatleri de başlamıştır. Bilhassa Emirdağ ile irtibatı hiç kesilmemiş ve kaldığı ev daima muhafaza edilerek, Hz. Üstad Isparta'dan gelerek bu evde sıkça kalmaya devam etmiştir. Hz. Üstad Isparta, Emirdağ, Eskişehir üçgeninde çok sevgili talebeleriyle irtibatını hep devam ettirmiş, onlara otomobille ziyaretlerde bulunmuştur. Bu arada kısa süreli İstanbul, Ankara, Konya seyahatleri de vardır. Görüldüğü gibi Bediüzzaman'ın en uzun süreli münasebeti Emirdağ ile olmuştur. Sekiz sene daimi, sekiz sene de fasılalı ikamet olmak üzere tam on altı sene; Barla, Kastamonu ve Isparta hayatlarından daha fazla... 1944'den 1960'a kadar...

Bediüzzaman Said Nursi hazretlerinin polis ve bekçilerin tarassudu ve kapı nöbetleri altında en işkenceli ev hapsine alındığı, zehirler verildiği, misafirlerinin karakollarda işkence edilerek geri çevrildiği dönem 1944-1948 'Birinci Emirdağ Hayatı' sırasında olmuştur. En dehşetli, en sıkıntılı, en acımasız hapisane hayatı ise 1948 Afyon mahkemesi sırasında vuku bulmuştur. Tespitlerimize göre Hz. Üstad diğer ev ve hapisane hayatlarında bu kadar eza ve cefa çekmemiştir...

Ahmed Urfalı ağabeyimizle, sonradan ilave bilgiler isteyeceğimi ve sıkı bir tashihten sonra hatıralarını yayınlayacağımı tembih ederek vedalaştık. Oradan ayrıldıktan sonra Mahmud çalışkan ağabeyle medresede buluşup, görüştük, onunla da kayıtlar yaptık. Sıralamada bir hesap hatası yapmıştım... Yaşlı Ahmed Urfalı ağabeyimizin hatıralarının yazımını üç sene geciktirdim. Ve ağabeyimiz 16 Mayıs 2013 tarihinde vefat ediverdi. Daha çok soracaklarım vardı. Anlattıklarını tashih de ettiremedim, fakat kamera kayıtlarımız duruyor. Buna da şükür dedik. Yapılacak bir şey yoktu artık...

Ahmed Urfalı Anlatıyor:

1340 (1924) Emirdağ doğumluyum. Urfa'dan gelme soyumuz. Emirdağ'da hane numaramız '4'. Büyük büyük dedemin kervanı varmış. Urfa'dan İstanbul'a geçerken burada teravih namazına rast gelmiş. O zaman iki-üç aile varmış burada. Kervan da 10-15 kişilik. Ev sahibi demiş ki: "Sizde teravih kıldıracak yok mu?" Dedem rahmetli Hafız Mustafa: "Ben kıldırırım" diyor ve kıldırıyor. Bunlar kalkıp gideceklerken ev sahibi diyor ki: "Sen gidemezsin, bize teravih'leri kıldıracaksın." O zaman burası çiftlik gibi bir yermiş. Bu şekilde büyük büyük dedem buradan ayrılmamış ve buraya yerleşmiş. Bu hadise 3-5 nesilden de önce oluyor. Kesin olarak hangi asırda olduğunu bilemeyeceğim. Ben Emirdağ'ında ticaretle meşgul oldum.

Hasan Basri Çantay'a Bediüzzaman'ın Selamını Götürdüm

Üstad Bediüzzaman Hazretleri Emirdağ'ına 1944 senesinde (Ağustos ayında) Denizli'den gelmişti. O sene ben Balıkesir'de askerdim. Üstad'ı 1945'de tanıdım. O zaman 2. Cihan Harbi vardı. İzin yok, fakat beni vazifeli olarak gönderdiler Emirdağ'ına. Üstadımızın tasarrufudur bu, başka bir şey değil. Bana, "Buraya büyük bir hoca gelmiş" diye bahsetmişlerdi. Ziyaret etmek istedim.

Üstadımız, 16 sene, şimdi içinde bulunduğumuz bu 'Emirdağ Çarşı Camii'nde, işte şurada üst kattaki mahfilde namaz kıldı. Rahmetli Hafız Namık Şenel^[17] hocaefendi o zaman bu caminin imamıydı. Onun arkasında çok namaz kıldı Üstad'ımız. Ben de Üstad'ımızı ilk defa bu mahfilde yatsı namazını kılarken gördüm. Namazdan sonra elini öptüm. Ben asker kıyafetliydim. "Selamun aleykum" dedim. Üstad: "Aleykum selam. Hoş geldin" dedi. Asker kıyafetli olduğum için hoş geldin dedi bana. "Buralı mısın?" dedi. "Buralıyım efendim" dedim. "Adın ne?" "Ahmed." "Seni kabul ettim" dedi. Neyi kabul etti, ne demek kabul etmek bilmiyorum ki. Üstad'ı bilmiyorum ki daha. Eve kadar gittik. Ertesi gün yine aynı vaziyette evine kadar gittik, "Yarın gidiyorum" dedim. "Nerde askersin?" dedi. "Balıkesir'de" dedim. "Balıkesir'de Hasan Basri var, selam götür" dedi. "Peki, efendim" dedim. Hasan Basri Çantay, birinci mecliste Üstad'ın arkadaşıydı.

Balıkesir'e vardım. Orada Zağnoğ Paşa Camisi vardır. Öğlen namazını o camide kıldık. Esmer, ben boyda birisi bana bakıyor... Ben de ona doğru vardım, "Selamun aleykum" dedim." "Aleykum selam. Nerelisin?" diye sordu. "Afyon'un Emirdağ kazasındanım" dedim. "Yakında gittin mi Emirdağ'a?" dedi. "Dün geldim" dedim. "Üstad Bediüzzaman orada" dedi. Ben de, 'Üstad Bediüzzaman' olduğunu ondan öğrenmiş oldum. 'Bediüzzaman' olduğunu ondan öğrenmiş oldum yani. Ali isminde bir kardeşmiş. Ona dedim: "Burada Hasan Basri Çantay varmış, Üstad'ın ona selamı var" dedim. "Ben biliyorum onu, götürürüm seni" dedi. Bu da Allah'ın izniyle, Üstad'ımızın tasarrufu ile olmuştu. Yoksa ben o selamı ne zaman, nasıl götürecektim. Ertesi günü gittik Hasan Basri Çantay'ın evine. Yerde minderde oturuyordu. Ali kardeş: "Efendim, bu asker Afyon'un Emirdağ kazasından. Üstad Bediüzzaman'dan sana selam getirmiş" dedi. Hasan Basri heyecanla iki eliyle gel, gel, gel diye işaret ederek beni yanına çağırdı. Gittim, yanına oturttu. "Nasıl, Bediüzzaman iyi mi? Sıhhati yerinde mi? Eziyet ediyorlarmış?" dedi. Ben daha bir şey bilmiyorum ki anlatayım... Selamını söyledim, o kadar.

Sağda Bediüzzaman'ın da arkasında namazlarını kıldığı Emirdağ Çarşı Camii imamı Hafız Namık Şenel, solda yakın arkadaşı Ahmed Urfalı. 1965 Emirdağ

Bediüzzaman hazretlerinin Emirdağ'da kaldığı evin
Bolvadin Caddesi tarafından görünüşü.
Fotoğraf 1969 senesinde Ömer Özcan tarafından çekilmiştir.
Gözlüklü görünen Feyzi Allahverdi'dir.

Bediüzzaman'ın Emirdağ'da Kaldığı Evin İlk Sahibi

Denizli mahkemesi 1944'de beraatla bittiği halde Bediüzzaman'ı
Ankara'nın kararıyla sürgüne tabi tuttular. Üstad kendisi sürgün yeri
olarak Emirdağ'ını istiyor. Artık Üstad Emirdağlıdır, Emirdağ
nüfusuna kaydettiler. İlk geldiğinde şimdi yıkılan Gücenmez Otel'i'nde
kalıyor Bediüzzaman. Ceylan'ın amcası Hasan Çalışkan geliyor:
"Efendim siz yabancısınız, bir isteğiniz var mı?" diyor. "Senin adın
ne?" diye soruyor Üstad. "Hasan" diyor. Üstad: "Hasan kardeşim,
benim isteğim yok, elhamdülillah. Emirdağ'ına mukim olarak geldim.
Ölesiye geldim, bana bir ev lazım" diyor. "Buluruz efendim" diyor
Hasan Çalışkan.

Ertesi günü devamlı içen, pek ayık gezmeyen Bakırcı Hasan usta
geliyor, "Selamun aleykum" diyor. "Aleykum selam, senin adın ne?"
diye soruyor Üstad. "Hasan" deyince, Üstad: "Oo, hep Hasan'larla
karşılaşıyoruz. Evladım ben buraya mukim olarak geldim. Bana bir
ev lazım, başka bir ihtiyacım yok" diyor. Bakırcı Hasan, o bildiğiniz
yıkılan evin sahibi... Karadenizlidir, Laz Hasan da derlerdi ona. O
bina yıkıldı... Emirdağ için en büyük bir kayıp... Bakırcı Hasan: "Ben
şu evde oturuyorum, arzu edersen buyur beraber oturalım" diyor.
"Senin ailen var?" "Ailem yok, bir oğlum var" diyor Hasan usta. "Olur"
diyor Üstad. Geliyorlar, tamtakır koca bir ev. O anda Hasan
Çalışkan'ın haberi oluyor, geliyor: "Efendim hayırlı olsun, evi
bulmuşsun." "Evi bulduk ama vaziyete bak, buraya bir kilim ister."
"Efendim hiç merak etmeyin, hepsini halledeceğiz, merak etmeyin"
diyor. Hasan Çalışkan gidecek, Üstadımız: "Bana bir karyola lazım"
diyor. Üstadımız daima karyolada yatardı. Aynı katta odalar ayrı
kalıyorlar Hasan'la^[18]. İçki falan da kalmamıştı onda. Üstad'la
müşerref olunca tamamen terk ediyor içkiyi. Namaza başlıyor.

Üstad, 1948’de Afyon hapishanesine gittiğinde bu ev boş kaldı, ama eşyaları olduğu gibi muhafaza edildi. Anahtarları bizdeydi. Kirasını da biz ödüyorduk. Üstad 1949’da hapisten geldiğinde üç ay Abdullah Gayretlioğlu’nun evinde kaldı. Önce bir hafta aşağıda bir evde kalmıştı. O ev duruyor hala. Niye direk buraya gelmedi onu bilemiyorum. Biz hizmetine bakıyorduk. Isparta’ya gidip-geliyordu Üstad.

Üstad’ın kaldığı evin sahibi sonradan bir hanımdı. O hanım Üstad’a: “Buranın tapusunu sana vereceğim” diyordu. Allah rahmet eylesin. Tapusu alınamadı ama kardeşlerimiz ve ilçe belediye reisi asar-ı antika (tarihi eser) kimse dokunamaz yaptılar orayı. Sonra onun küçük torunu, gitti Kenan Evren’e-Cumhurbaşkanıydı o zaman-şikâyet etti. Kenan Evren, ev normal olsun diye emir veriyor. Yıkılmaz, satılmaz kararını iptal ettirdiler. Daha sonra ev satılıyor, el değiştiriyor. Yeni sahibi manifaturacıydı, size vermeyeceğim dedi ve evi yıktı, yerine iş hanı yaptı. Emirdağ için en büyük kayıp...

T. C.
BAŞVEKÂLET
MEMURİYET UMUMİ KODU: 1000
Karar No: 1399
1399

Kararname

25/4/1935 tarihli ve 2/2406 sayılı kararname ile Kastamonu Vilâyet merkezine yerleştirilmiş olan Bediüzzaman Saidi Kürdi'nin Afyon Vilâyetinin Emirdağ kazasına nakli; Dahiliye Vekillîğinin 21/7/1944 tarihli ve 13311-22-35079 sayılı tezkeresiyle yapılan teklifi üzerine 2510 sayılı kanunun 2848 sayılı kanunla değiştirilen 11 inci maddesi-nin B fıkrasına tevfiğin, İcra Vekilleri Heyetince 9/ 8 / 1944 tari-hinde kabul olundukturalar.

REİSİCUMHUR

İsmet İnönü

B. V. ve
Na. V. V.

Ad. V.

M. M. V.

Da. V.

H. V.

Ma. V.

M. V.

Na. V.

İ. V.

S. İ. M. V.

G. İ. V.

Z. V.

M. V.

T. V.

080 18 0 02 106 59 13

Bediüzzaman Said Kürdi'nin EMİRDAĞ kazasına nakil için hükmet tarafından hazırlanan kararname 9/8/1944 tarihinde kabul edilmiştir. Kararnamede Reısıcumhur İsmet İnönü'nün de imzası var.

Kararname

24/5/1934 tarihli ve 2/2406 sayılı kararname ile Kastamonu vilayet merkezine yerleştirilmiş olan Bediüzzaman Said-i Kürdi'nin Afyon vilayetinin Emirdağ kazasını naklini dahiliye vekilliğinin 21/7/1944 tarihli ve 13311-22-35079 sayılı tezkeresiyle yapılan teklifi üzerine 2510 sayılı kanunun 2848 sayılı kanunla değiştirilen 11 inci

maddesinin B fıkrasına tevkiyan, icra vekilleri heyetince 9/8/1944 tarihinde kabul olunmuştur.

REİSİCUMHUR

İsmet İnönü

Ve

Bakanlar kurulu imzaları

Keçeli Sen Yeni Evlendin, Seni Hapse Almıyorum

Dört sene yani tam 48 ay askerlik yaptıktan sonra 1948'de terhis oldum. Ben geldiğimde Üstad daha Emirdağ'daydı. Yani Üstad Hazretleri o sene henüz daha Afyon hapsine götürülmeden önce ben Emirdağ'ına gelmiştim.

Üstad'ımız bana: "Kardeşim Ahmed sen evlenme" derdi. Üstad evlenme diyor bana... Allah Allah... Hâlbuki biz karar almıştık babamla. "Evlenmiyorum ben baba" dedim. Babam dayattı... Sonunda evlatlıktan reddederim seni deyince korktum, evlendik... Mustafa Acet rahmetli: "Üstadım, sen Ahmed'e evlenme diyordun, o evlendi" dedi. Fesuphanallah! Üstad dedi ki: "İstemedik ama Allah hayırlı mübarek etsin." Çok geçmedi üçüncü medrese-i yusufiye, Afyon Mahkemesi başladı. Açık bir kamyon... Üzerinde 15-20 talebesi dolu. Hemen şu kapı, açık arabadan Üstad bana baktı baktı: "Keçeli sen yeni evlendin, seni hapse almıyorum" dedi. Nurun kahramanları kamyonda... Sonra gittiler, biz kaldık.

Kader-i İlâhi Evlenmenize Mani Olmadı

Bu evlenme hadisesiyle ilgili gelişme Üstadımız Said Nursi Hazretleri Afyon hapishanesinden döndükten sonra şöyle devam etti:

Üstad'ımız Afyon hapishanesinden çıkınca tekrar Emirdağ'ına geldi. Tekrar bize nasip oldu hizmetine girmek. Bir sabahleyin yanına vardım "Selamun aleykum" dedim. "Aleykum selam. Gel keçeli abdestin var mı?" dedi. "Var efendim" dedim. Yukarıda, başı üzerinde asılı Kur'an vardı. "Kur'an'ı indir" dedi. İndirdim. "Filan sayfayı aç" dedi. Açtım. "Bak: 'câhedâke li tuşrike...' diyor" dedi. (Ayetin

tamamının meali: Biz insana ana ve babasına güzellik ve iyilik yapmasını tavsiye ettik. Eğer onlar, hakkında bilgin olmayan tanımadığın bir Şey'i bana ortak koşman için uğraşırlarsa kendilerine itaat etme. D n ş n z ancak banadır. Bin en'aleyh ne yapar idiyseniz size ben haber vereceğim. (Ankebut-8 Hasan Basri antay Meali)

Sonra  st d Hazretleri: "Sen Kur'ana, İslam'a, Nura hizmet etmek istiyorsun anan, baban mani oluyor. Sen onları dinlemezsen mesul değilsin." Dedi.  st d'ımız karyolada ben yanındayım. Onu söyleyince oraya  k vermişim. " st d'ım bu ayeti kerimeyi evlenmeden önce bilseydim de evlenmeseydim, reddetseydim" dedim.  km ş m oraya, utanıyorum. Hala utanırım.  st d parmağı ile bana işaret ederek: "Kalk, kalk kader-i ilahi... Kader-i ilahi evlenmenize mani olmadı. Ben senin dünya işlerini Risale-i Nur namına kabul ediyorum" dedi^[19].

Bediüzzaman Afyon Hapishanesinde ektiği Sıkıntıyı Hiçbir Yerde çekmedi

 st d, Afyon hapishanesine gittikten yedi-sekiz ay sonra bir belediye memuru: "Bediüzzaman'ı asacaklarmış" diye konuşmaya başladı. Ben de: "Bediüzzaman'ın kılına kimse dokunamaz" diye kızdım. Adam hemen gitmiş beni şikâyet etmiş. Bediüzzaman'ı savunuyor demiş. Sabahleyin karakol... Sorgu sual yok... Hemen kelepçeyi taktılar... Haydi hapishaneye... Bir hafta Emirdağ hapishanesinde yattım. Allah rahmet etsin, ben o memura şimdi dua ediyorum. Vesile oldu bana, hapse girmeme. Allah affetsin diyorum. 1949'da oluyor bu hadise.

Afyon'a götürdüler, hapse girdim. Ceylan alışkan, Mustafa Acet, Halil alışkan ve diğerleri ordalar. Bir adam bana ve diğer talebelere bağırdı-çağırdı. Ne dedi bilmiyorum, savcıymış. Korkutuyordu... Ceylan rahmetli bana: "Sen ifadeye gireceksin, ifadeni değiştir" dedi. Çok seviyorduk birbirimizi Ceylan'la. "Olur, Ceylan" dedim. Beni 4. koğuşa, Tâhirî Mutlu ağabeyin koğuşuna verdiler. Namaz kılıyordu Tâhirî ağabey. Baktı, beni gördü. O da: "Kardeşim ifadeye

gireceksin, ifadeni değiştir, tahliye olacaksınız” dedi. Ona da: “Peki, ağabey” dedim. Hakikaten tahliye olduk. 15 gün kaldım Afyon hapishanesinde. Üstad’ımız oradan ayrılmadan çıktık.

Üstad Hazretlerinin hapishanede kapısı ayrıdır, ayrı odada kalıyordu. Kapısında nöbetçi vardı, kimseyle görüştürmüyorlardı. Onun için hapishanede hiç görüşemedik Üstad’la.

Afyon hapishanesinde camları kırık büyük bir koğuşta, camların iki milim buz tuttuğu zemheride, sobasız, yapayalnızdı Üstad Bediüzzaman. Afyon hapishanesinde en büyük eziyeti çekti Üstad. Bediüzzaman Hazretleri, Afyon hapishanesinde çektiği sıkıntıyı hayatında hiçbir yerde çekmedi. Bir de zehir veriyorlar hapishanede. Zehirleme çok da... En şiddetlisini Afyon hapishanesinde veriyorlar. Üstad’ımız üç gün kendine gelememiş. Ondan sonra Allah’ın izniyle kendine geliyor. Bir gün Ceylan’ın babası Mehmed Çalışkan: “Üstad’ım zehirleri bilerek yiyorsun, niye yiyorsun?” diyor latife olarak. “Keçeli onların da vazifesi var” diyor Üstad. Mehmed Çalışkan anlatmıştı bunu bana.

Mustafa Acet Sabah Namazlarından Sonra
Üstad’ın Hizmetini Görürdü

Mustafa Acet asker arkadaşımdı. Askerden geldikten sonra Mustafa Acet’le beraber hizmet ettik Üstad’a. Odun getirir, sobasını yakardım. Bazen çarşıya çıkar, yemek de pişirirdim. Yemeği, çoğu zaman piriņ çorbası olurdu. Eski yazıyı Üstad’ın yanında kalan talebelerinden öğrendim, üç defa Sözler kitabını yazdım.

Mustafa Acet imam oldu, Üstad’ın evine yakın sayılabilecek İncili Cami’sinde imamlık yaptı. Mustafa, sabah namazlarından sonra Üstad’ın evine gider, hizmetini görürdü. Biz gidemezdik. Üstad’ın evinin karşısındaki kahvede 10-20 tane sivil polis olur, giren-çıkanı tespit ederlerdi. Yakaladıklarını dövüp gönderiyorlardı. Biz Emirdağlı olduğumuzdan bize bir şey demezlerdi. Mustafa Acet sonradan Ankara’ya, Ankara’dan da Hicaz’a gitti, orada kaldı. Medine’de vefat etti, mezarı orada.

Bediüzzaman'ın Faytonunu Kullanırdım

Üstad'ı Emirdağ'ında faytonla çok gezdirdik biz. Önce yayan, sonra faytonla, daha sonra taksi ile... Faytonu Eskişehir'den bir zat-Allah-u âlem Yıldız Oteli'nin sahibi-göndermişti. Bu faytonu biz kullanırdık. Önde Mustafa Acet ve ben iki kişi olurduk. Bazen Halil Çalışkan'la... Üstad'ın konuşması yok... Faytonda konuşmazdı ama çocuklar yalın ayak, dikenlerin içine basa basa gelirler Üstad'a hücum ederler, ellerine yapışıp öperlerdi. Üstad onlara: "Siz masumsunuz bana dua edin" derdi. Altı-yedi yaşlarındaki kız çocukları da Üstad'ın elini öperlerdi.

Üstadımız Evimin Önünde Durur Üç Yaşındaki Kızım Elveda'yı Severdi^[20]

Konya Caddesi üzerindeki evimin önüne Üstad Hazretleri belki bin defa gelmiş ve burada yolda durmuştur. Bir yere gezmeye giderken uğrar üç yaşındaki kızım Elveda'nın başını sıvazlar, sever, bir lira para verirdi. Evin önünden geçerken taksiyi durdurur, "Elveda'yı getir" derdi bana. Ben getirirdim, severdi. Bir gün Elveda'yı işte şurada bir köpek ısırıldı. Kanlar akıyordu. Anası ağlamaya başlayınca Mustafa Acet Üstad'a söylüyor. Üstad da: "Ağlamasın, o iyi olacak inşallah" diye haber göndermiş. O günler geldi geçti...

Üstad'ın Emirdağ'dan son ayrılışında hizmetini biz görmüştük. Üç gün sonra vefat ettiğinde Urfa'ya gittik ama tutuğumuz minibüs eski olduğundan cenaze namazına yetişemedik. Nur talebeleri imanla kabre girecekler inşallah... Üstad'ımızın beşareti var...

Dindar Halkı Demokrat Parti'den Küstürmek İsteyenler

Aşağıda belgesi verilen hadise, 27 Ekim 1957 seçimlerinden bir ay sonra, 28 Kasım'da Eskişehir Yıldız Oteli'nde kalan Said Nursi ve talebeleri polisler tarafından taciz edilerek yaşanmıştır.

Bediüzzaman Hazretleri ve talebeleri 1946'dan itibaren bütün seçimlerde vatan, millet ve İslamiyet namına Demokrat Parti'yi destekledikleri halde, bazı ihbarcı menfaatperestlerin oyunu ile

hükümet namına—hazırlanan tezgâhı fark etmeyen—emniyet ve adliye mensupları alet edilerek, samimi dindarlar takibat altına alınmıştır.

Hazırlanan kirli oyunu fark eden Emirdağlı Nur Talebeleri, Demokrat Parti Teşkilatı'nı da harekete geçirerek Parti Genel Merkezine, Başbakanlığa ve İçişleri Bakanlığına bir istida yazmışlardır. Dilekçede, “Demokrat Partiyi İslamiyet aleyhindeymiş gibi göstermek ve dindar halkı küstürmek” tehlikesi dikkatlere çekilmiştir.

İstida yazısında, Bediüzzaman hazretlerine yapılan haksız takibatlar anlatıldıktan sonra, son iki paragrafta şöyle denilmektedir:

“Geçen 27 Ekim (1957) milletvekili seçiminde Risale-i Nur talebeleri bütün vilayet, kasaba ve köylerde, bilhassa kasabamızda partimize müzahir olduklarından, bunu bilen menfaat mensupları Demokrat İktidarı İslamiyet aleyhinde göstermek ve dindar halkı partimize küstürmek suretiyle kendileri lehine zemin hazırlamak gayesini göstermektedirler.

“Bu gibi keyfi hareketlerin tekerrürü partimizin büyük menfaatimize zarar vereceği düşüncesiyle hadiseyi aynen sizlere arz etmeyi faydalı buluyoruz. Fırsat düşkünlerine meydan verilmemesini partimiz hesabına arz ederiz. Saygılarımızla.”

DEMOKRAT PARTİ GENEL BAŞKANLIĞINA, BAŞVURALARLA
BAHİLİYE VEKALETİNE EMİRDAGI DEMOKRATLARININ
GÖNDERİLMESİ BİR İSTİDADIR.

"Anahamızı, hem ekser vilayetlerde, kasaba ve köylerde
pek çok talebesi ve yaşadığı eserlerin okuyucusu bulunan SA-
İD KURŞİ hastalığı ve ihtiyarlığı icabı olarak teneffüs içi-
naten Emirdağı'na gelir, Dekus senelik ikametgâhı olan erinde
kallır. Umum millî ve ehli - Hükûmete selâm olduğu üzere:
BEDİUZZAMAN SAİD KURŞİ gerek kendisine, gerekse Tuscotas parça
Hisele'i Nur eserlerini okuyan masbûnlerce talebelerinde, ve-
pânen ismet...: teyit edecek hiçbir hareket kaydedilmediği gi-
bi, bil'akis vatan ve milletini dünyevi, uhrevî saadetine
vesile olan iman hakikatlerine hizmetleriyle fevkalâde takdire
lâayık oldukları tahakkuk etmiştir.

İşte bu kadar memleket ve milletini maddî ve manevî
saadet ve selâmetine hayatını vakfetmiş bir zatın umum mese-
lerinden geçtiği asdırap ve hastalıklardan dolayı teneffüs
için İsparta'dan Emirdağı'na geldiğine her zaman olduğu gibi
bu defa da polisler tarafından tarassut edildiğine, bir
parti idare heyeti usulerek şahit olduk... Ve yine haber
aldığımızı göre 28 KASIM 1957 günü teneffüs için Emirdağı'ndan
Eskişehir'e giderek TILURİ otelinde bir iki saat kalıp geri
döncekti. SAİD KURŞİ kendisini ziyarete gelenlerin her vakit
hatırlarını kırıp "benimle görüşmek yerine Hisele'i Nur'u oku-
yan, benimle görüşmekten son derece siyâde istifade etmeli-
miş" diyerek halisân kahrını ve nasarı tiktatlarını delma
eserlerine çevirip kendisi kat'iyyen kimse ile görüşmek ve
sohbet etmek istemiyor.

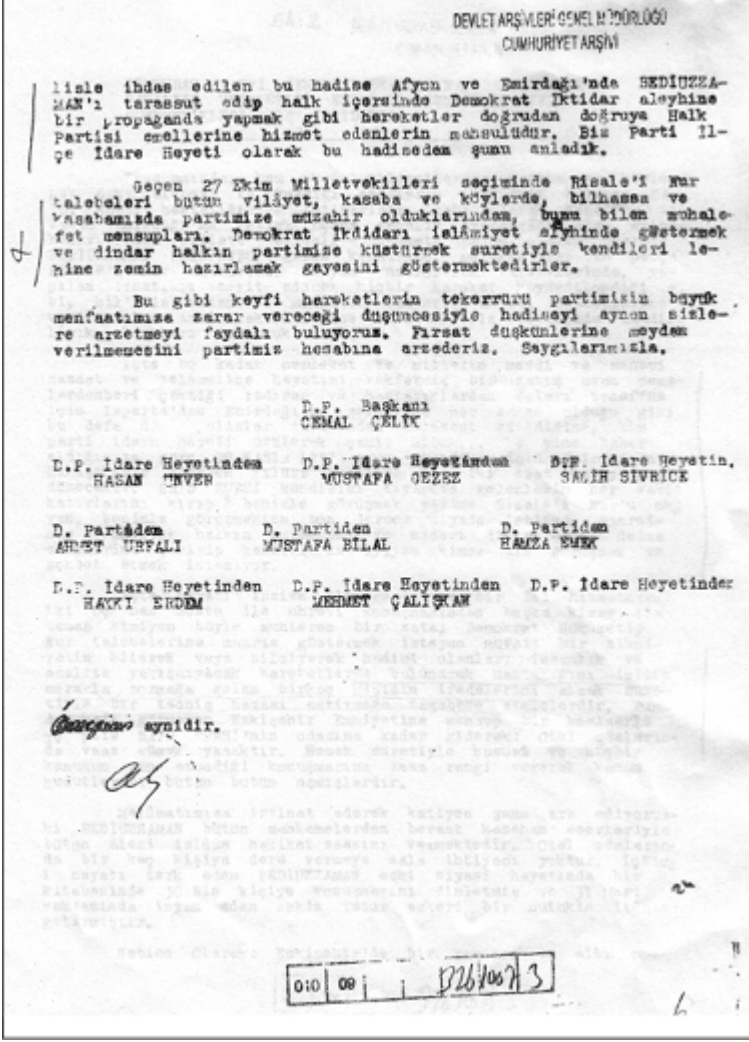
İşte hayatı insiva ile geçen ve bir iki hizmetkârı:
iki üç has dostu ile uhrevî konuşmasından başka kimse ile
temas etmeyen böyle muhterem bir zatı; Demokrat Hükûmeti;
Nur talebelerine muarız göstermek isteyen müfâit bir sihmî-
yetin bilerek veya bilmiyerek hadimi olanları; insanlık ve
adalete yakışmayacak hareketlerde bulunarak hastalığını iltifat
merekla, ornağa gelen birkaç EĞİLMİN ifadelerini almak sure-
tiyle bir tedbiğ havası estirmeye teşebbüs etmişlerdir. Bunu
da kafi görmeyen Eskişehir Emniyetine mameup bir komiserle
gö plis SAİD KURŞİ'nin odasına kadar giderek: Otel odaların-
da vass etmek yasaktır. Benek suretiyle humuş ve hiçbir
kamusun men etmediği konuşmasına vass rengi vererek kamun
hudutlarını bütün bütün aşmışlardır.

Malûmatımıza istinad ederek Katiyen umum ara ediyoru-
ki BEDİUZZAMAN bütün mahkemelerden berast kâzanan eserleriyle
bütün âlemi ıalâma hakikat vassını vermektedir. Otel odaların-
da bir kaç kığıye ders vermeye asla ihtiyacı yoktur. İqtir-
i hayatı terk eden BEDİUZZAMAN eskî siyâsî hayatında bir
kitabesinde 30 Bin kığıye konuşmasını dinletmiş ve 31 Mart
vak'asında isyan eden sekis tabur askeri bir nutukla itaste
getirmiştir.

Netice Olarak: Eskişehir'de bir komiser ve altı pe-

28/11/57

Mehmet Çalışkan, Hamza Emek, Ahmet Urfalı, Mustafa Bilal gibi Emirdağlı Nur Talebeleri ağabeylerin, 1957 yılında yapılan seçimlerden sonra Demokrat Parti Genel Başkanlığı'na, Başvekâlete, Dâhiliye Vekâletine yazdıkları dilekçe. Dilekçede imzası bulunan ağabeylerin isimlerinin önünde, "Demokrat Partiden" şeklinde ekleme vardır.

[16] Geniş bilgi için bkz. Ağabeyler Anlatıyor-5 Abdulkadir Bilge.

[17] Emirdağ Çarşı Camii'nde Bediüzzaman Hazretlerinin imamlığını da yapan Hafız Namık Şenel'in hatıralarını Ağabeyler Anlatıyor-4 kitabımızda yayınlamıştık. Hatıralarında Ahmed Urfalı'nın adı şöyle geçmektedir:

“Aslında ben, Üstad Hazretleri ile rahat konuşup sorular sorabilirdim. Olduğu gibi konuşan bir insandım. Mesela bir gün Üstad Hazretleri komşumuz Ahmet Urfalı Ağabey’i çağdırmamı istedi. Halen Emirdağ’da hayattadır ve Mustafa Acet’in asker arkadaşıdır. Gittim çağdırmaya. Bana, ‘Hamama gitti’ dediler. Ben de gittim Üstad’a, aynen, ‘Hamama gitmiş Üstad’ım’ dedim. Üstad tebessüm etti. O sırada Zübeyir, Ceylan, Mustafa Acet Ağabeyler de orada idi. Sonra bu ağabeyler bana: ‘Yahu Hafız, hiç Üstad’a öyle söylenir mi? Biraz tevilli söyleseydin bari’ dediler. İşte ben olduğu gibi bir insandım.”

[18] Bediüzzaman Hazretlerinin aynı katta, farklı odada bile olsa Bakırcı Hasan usta ile beraber kalma hususu teyide muhtaç idi. Hz. Üstad’ın böyle bir âdetinin olmadığını biliyorduk. Bu kısmı kitaptan çıkarmayı bile düşündüm. Sonra aklıma muhterem Necmeddin Şahiner’in muhteşem Son Şahidler kitapları aklıma geldi. Mehmed Çalışkan ağabeyin hatıraları Ahmed Urfalı’yı teyid ediyordu. Çok sevindim... Yalnız Mehmed Çalışkan Ağabey, Hasan yerine Yaşar demiş. Hasan ismi kesindir. Bunun sayısız şahidleri var. Bu vesileyle tashih etmiş olalım.

Mehmed Çalışkan şöyle anlatıyor:

“Üstad on beş gün kadar otelde kalmıştı. ‘Otel olmuyor, size bir ev bulalım’ dedik. Hemen bir ev bulduk. Hasan Gücenmez’in otelinde kalıyordu. Yeme içme rahat olmuyordu. Evin ihtiyaçlarını temin edip, Üstadı eve yerleştirdik. Evi otelin karşısındaydı. O zamanlar biz Üstadın kıymetini iyice bilemiyor, derin bir hoca olarak görüyorduk. Üstada tuttuğumuz evde Karadenizli Yaşar (Hasan) isminde birisi vardı. Evin üç odası vardı. Kalaycı Yaşar (Hasan) bir odada kalıyordu. Üstadı tanıdıktan sonra, ‘Ben sizi rahatsız etmeyeyim’ diyerek başka bir eve geçti.”

[19] Bazı hususi kabiliyetlere mahsus olan bu teklif, yanlış anlaşılabilir diye Hanımlar Rehberi kitabında yapılan bir açıklamayı buraya alıyoruz:

“Salisen: Risâle-i Nur’un Talebelerine “Başkaları evleniyorlar, siz tezevvüçten vazgeçiniz” denilmemiş, denilmez. Fakat talebeler

birkaç tabakadır. Bir tabakanın hakikî ihlâsı kaybetmemek ve hakikî fedakârlık ve a'zamî bir sadakat taşımak için, dünya ihtiyaçlarına mümkün olduğu kadar ömrünün muvakkat bir kısmında bağlanmaması bu zamanda lâzım geliyor. Eğer hizmet-i Kur'âniye ve imaniyede yardımcı bir hanım bulsa alır. Hizmetine zarar ver-mez. Lillahilhamd bu neviden çok Nur Talebeleri var, zevceleri onlardan geri kalmıyorlar. Belki kadınlardaki şefkatten gelen ücretsiz fitrî kahramanlık ve hakikî ihlâs cihetiyle zevcinden daha ileri gidebilir.

Nur Talebelerinin yetişmiş kısımlarından ekserisi evlenmişler, bu sünneti yerine getirmişlerdir. Risâle-i Nur onlara der ki: Hâneniz bir küçük Medrese-i Nuriye, bir mekteb-i irfan olsun ki; bu sünnet tam yerine gelsin. Sünnet-i seniye'nin meyvesi olan çocuklar âhirette size şefaathçi olsunlar.” (Hanımlar Rehberi)

[20] Röportajımızın bu kısmı, Ahmed Urfalı ağabeyimiz evinin önünde, Hz. Üstad'ın otomobilinin durduğu yerde yapılmıştır.

Üstadımız, 16 sene, şimdi içinde bulunduğumuz bu 'Emirdağ Çarşı Camii'nde, işte şurada üst kattaki mahfilde namaz kıldı. Rahmetli Hafız Namık Şenel^[17] hocaefendi o zaman bu caminin imamıydı. Onun arkasında çok namaz kıldı Üstad'ımız. Ben de Üstad'ımızı ilk defa bu mahfilde yatsı namazını kılarken gördüm. Namazdan sonra elini öptüm. Ben asker kıyafetliydim. “Selamun aleykum” dedim. Üstad: “Aleykum selam. Hoş geldin” dedi. Asker kıyafetli olduğum için hoş geldin dedi bana. “Buralı mısın?” dedi. “Buralıyım efendim” dedim. “Adın ne?” “Ahmed.” “Seni kabul ettim” dedi. Neyi kabul etti, ne demek kabul etmek bilmiyorum ki. Üstad'ı bilmiyorum ki daha. Eve kadar gittik. Ertesi gün yine aynı vaziyette evine kadar gittik, “Yarın gidiyorum” dedim. “Nerde askersin?” dedi. “Balıkesir’de” dedim. “Balıkesir’de Hasan Basri var, selam götür” dedi. “Peki, efendim” dedim. Hasan Basri Çantay, birinci mecliste Üstad'ın arkadaşıydı.

Üstadımız Evimin Önünde Durur Üç Yaşındaki Kızım Elveda'yı Severdi^[20]

Sonra Üstad Hazretleri: “Sen Kur’ana, İslam’a, Nura hizmet etmek istiyorsun anan, baban mani oluyor. Sen onları dinlemezsen mesul değilsin.” Dedi. Üstad’ımız karyolada ben yanıdayım. Onu söyleyince oraya çöküvermişim. “Üstad’ım bu ayeti kerimeyi evlenmeden önce bilseydim de evlenmeseydim, reddetseydim” dedim. Çökmüşüm oraya, utanıyorum. Hala utanırım. Üstad parmağı ile bana işaret ederek: “Kalk, kalk kader-i ilahi... Kader-i ilahi evlenmenize mani olmadı. Ben senin dünya işlerini Risale-i Nur namına kabul ediyorum” dedi^[19].

[20] Röportajımızın bu kısmı, Ahmed Urfalı ağabeyimiz evinin önünde, Hz. Üstad’ın otomobilinin durduğu yerde yapılmıştır.

[19] Bazı hususi kabiliyetlere mahsus olan bu teklif, yanlış anlaşılabilir diye Hanımlar Rehberi kitabında yapılan bir açıklamayı buraya alıyoruz:

“Salisen: Risâle-i Nur’un Talebelerine “Başkaları evleniyorlar, siz tezevvüçten vazgeçiniz” denilmemiş, denilmez. Fakat talebeler birkaç tabakadır. Bir tabakanın hakikî ihlâsı kaybetmemek ve hakikî fedakârlık ve a’zamî bir sadakat taşımak için, dünya ihtiyaçlarına mümkün olduğu kadar ömrünün muvakkat bir kısmında bağlanmaması bu zamanda lâzım geliyor. Eğer hizmet-i Kur’âniye ve imaniyede yardımcı bir hanım bulsa alır. Hizmetine zarar vermez. Lillahilhamd bu neviden çok Nur Talebeleri var, zevceleri onlardan geri kalmıyorlar. Belki kadınlardaki şefkatten gelen ücretsiz fitrî kahramanlık ve hakikî ihlâs cihetiyle zevcinden daha ileri gidebilir.

Nur Talebelerinin yetişmiş kısımlarından ekserisi evlenmişler, bu sünneti yerine getirmişlerdir. Risâle-i Nur onlara der ki: Hâneniz bir küçük Medrese-i Nuriye, bir mekteb-i irfan olsun ki; bu sünnet tam yerine gelsin. Sünnet-i seniye’nin meyvesi olan çocuklar âhirette size şefaathı olsunlar.” (Hanımlar Rehberi)

[18] Bediüzzaman Hazretlerinin aynı katta, farklı odada bile olsa Bakırcı Hasan usta ile beraber kalma hususu teyide muhtaç idi. Hz. Üstad’ın böyle bir âdetinin olmadığını biliyorduk. Bu kısmı kitaptan çıkarmayı bile düşündüm. Sonra aklıma muhterem Necmeddin

Şahiner'in muhteşem Son Şahidler kitapları aklıma geldi. Mehmed Çalışkan ağabeyin hatıraları Ahmed Urfalı'yı teyid ediyordu. Çok sevindim... Yalnız Mehmed Çalışkan Ağabey, Hasan yerine Yaşar demiş. Hasan ismi kesindir. Bunun sayısız şahidleri var. Bu vesileyle tashih etmiş olalım.

Mehmed Çalışkan şöyle anlatıyor:

“Üstad on beş gün kadar otelde kalmıştı. ‘Otel olmuyor, size bir ev bulalım’ dedik. Hemen bir ev bulduk. Hasan Gücenmez’in otelinde kalıyordu. Yeme içme rahat olmuyordu. Evin ihtiyaçlarını temin edip, Üstadı eve yerleştirdik. Evi otelin karşısındaydı. O zamanlar biz Üstadın kıymetini iyice bilemiyor, derin bir hoca olarak görüyorduk. Üstada tuttuğumuz evde Karadenizli Yaşar (Hasan) isminde birisi vardı. Evin üç odası vardı. Kalaycı Yaşar (Hasan) bir odada kalıyordu. Üstadı tanıdıktan sonra, ‘Ben sizi rahatsız etmeyeyim’ diyerek başka bir eve geçti.”

[17] Emirdağ Çarşı Camii’nde Bediüzzaman Hazretlerinin imamlığını da yapan Hafız Namık Şenel’in hatıralarını Ağabeyler Anlatıyor-4 kitabımızda yayınlamıştık. Hatıralarında Ahmed Urfalı’nın adı şöyle geçmektedir:

“Aslında ben, Üstad Hazretleri ile rahat konuşup sorular sorabilirdim. Olduğu gibi konuşan bir insandım. Mesela bir gün Üstad Hazretleri komşumuz Ahmet Urfalı Ağabey’i çağırmamı istedi. Halen Emirdağ’da hayattadır ve Mustafa Acet’in asker arkadaşısıdır. Gittim çağırmaya. Bana, ‘Hamama gitti’ dediler. Ben de gittim Üstad’a, aynen, ‘Hamama gitmiş Üstad’ım’ dedim. Üstad tebessüm etti. O sırada Zübeyir, Ceylan, Mustafa Acet Ağabeyler de orada idi. Sonra bu ağabeyler bana: ‘Yahu Hafız, hiç Üstad’a öyle söylenir mi? Biraz tevilli söyleseydin bari’ dediler. İşte ben olduğu gibi bir insandım.”

[16] Geniş bilgi için bkz. Ağabeyler Anlatıyor-5 Abdulkadir Bilge.

Ertesi günü devamlı içen, pek ayık gezmeyen Bakırcı Hasan usta geliyor, “Selamun aleykum” diyor. “Aleykum selam, senin adın ne?” diye soruyor Üstad. “Hasan” deyince, Üstad: “Oo, hep Hasan’larla

karşılaşıyoruz. Evladım ben buraya mukim olarak geldim. Bana bir ev lazım, başka bir ihtiyacım yok” diyor. Bakırcı Hasan, o bildiğiniz yıkılan evin sahibi... Karadenizlidir, Laz Hasan da derlerdi ona. O bina yıkıldı... Emirdağ için en büyük bir kayıp... Bakırcı Hasan: “Ben şu evde oturuyorum, arzu edersen buyur beraber oturalım” diyor. “Senin ailen var?” “Ailem yok, bir oğlum var” diyor Hasan usta. “Olur” diyor Üstad. Geliyorlar, tamtakır koca bir ev. O anda Hasan Çalışkan’ın haberi oluyor, geliyor: “Efendim hayırlı olsun, evi bulmuşsun.” “Evi bulduk ama vaziyete bak, buraya bir kilim ister.” “Efendim hiç merak etmeyin, hepsini halledeceğiz, merak etmeyin” diyor. Hasan Çalışkan gidecek, Üstadımız: “Bana bir karyola lazım” diyor. Üstadımız daima karyolada yatardı. Aynı katta odalar ayrı kalıyorlar Hasan’la^[18]. İçki falan da kalmamıştı onda. Üstad’la müşerref olunca tamamen terk ediyor içkiyi. Namaza başlıyor.

Hız. Üstad’ın namazlarını kıldığı-evine yakın-Emirdağ Çarşı Camii 1902 yılında Emirdağ Lâhikası’nda “Buranın korkak müftüsü” şeklinde bahsi geçen Abdulkadir Bilge’nin babası Müftü Hacı Mehmet Hayri Efendi tarafından yaptırılmıştır. Emirdağ kozmopolit bir yerdir o zamanlar. İnsanların dinle alakası zayıf, köylerin hiç alakası yok. Ölüler bile öylesine gidiyor. Namaz, gusül bilinmiyor... Hacı Mehmed Hayri Efendi, Afyon’dan Emirdağ’a Müftü olarak atanınca biraz da zengin; köyleri dolaşıyor, çocukları topluyor, para istemeden onları eğitiyor ve imam olarak tekrar köylere gönderiyor. Afyon’daki bir caddeye de “Müderris Mehmet Hayri Caddesi” ismi verilmiştir^[16].

Ali Özek (Prof. Dr.)

(1932-)

PROF. DR. ALİ ÖZEK TÜRKİYE’NİN tanınmış ilim adamlarından birisidir. Bir bakıma ülkemizin son dönem canlı tarihlerindendir. Çok sayıda kitabı ve ilmi makaleleri var. Randevu talebimizi 9 Kasım 2017 tarihinde kabul etti ve Üstad Bediüzzaman Said Nursi ve Risale-i Nur’la alakalı sorularımıza, kurucusu olduğu İslami Araştırmalar Vakfı (İSAV) merkezinde cevaplar verdi.

Ali Özek’in en önemli hatırası; Mısır Ezher Üniversitesinde okurken, son Osmanlı Şeyhülislamı Sabri efendinin Bediüzzaman’a sorduğu soruları Bediüzzaman’a aktarması ve Üstad’ın cevaplarını Sabri efendiye nakletmesidir. Prof. Ali Özek’in Risale-i Nur’un üslubu hakkında kendi araştırmalarına dayalı bilirkşi olarak öyle tespitleri var ki, daha güzel ifade edilemez. Hatıralarını metin haline getirdikten sonra, telefonda kendisine okudum ve tashih ettirdim.

Ömer Özcan
Ağabeyler Anlatıyor

Prof. Dr. Ali Özek Anlatıyor:

Fethiye'nin Doğanlar köyünde 1932 yılında dünyaya gelmişim. İlkokulu bitirince, 1944'de Antalya'da hafız oldum. 1945 yılında, İzmir'in Kestanepazarı Kur'an Kursuna gittim, Arapça ve diğer ilimleri tahsil ettim.

1950 senesinde Mısır'a, Ezher Üniversitesi'ne gittim. Vesile olan İzmir eşrafından, eserleri de olan Hacı Raif Cilasun diye bir zattır. 1950'den 1957 yılına kadar Mısır'da kaldım. Üniversiteyi bitirdim, bir de mastır yaptım orada. Mısır dönüşümde, 1959'un sonuna kadar tekrar İzmir'de, Kestanepazarı'nda kaldım. Aynı senenin sonunda İstanbul İmam Hatip Okulunda öğretmenlik yaptım. Askerlik vazifemi 1962'de tamamladım.

1962-1963 eğitim yılında İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'ne tayin olundum. Beni tayin eden de o dönemin Milli Eğitim Bakanı Şevket Raşit Hatipoğlu'dur. İsmet İnönü o zaman başbakandı. İnönü, İmam Hatip Okullarının kapatılması için emir verdi Hatipoğlu'na, Hatipoğlu da: "Ben bu okulları kapatmam, yenisini açarım" dedi ve hem bakanlıktan, hem de Halk Partisinden istifa etti.

1962'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesine kaydoldum ve 1966'da Edebiyat bölümünü bitirdim. Aynı fakültede doktoramı yaptım, bir taraftan da İstanbul Yüksek İslam Enstitüsünde hocalık yapıyordum. Ayrıca aynı yıllarda İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesinde dört sene Orta Şark uzmanı olarak, İslam İktisadı üzerine görev yaptım.

1970 yılında, İslami İlimler Araştırma Vakfını (İSAV) kurduk. Şu ana kadar 20'den fazla uluslararası tartışmalı ilmi toplantılar yaptık, yüz kadar kitap neşrettik. Devam ediyoruz. 1979'da İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü müdürü oldum, dört sene bu görevim devam etti.

1997 senesinde Kazakistan'da önce 'Orta Asya Medeniyet Vakfı'nı, 2004'te de 'Kazakistan Yabancı Diller ve Mesleki Kariyer Üniversitesi'ni kurdum, bir de kolej açtım. Arada bir gidiyorum, okullar devam ediyor. Kıbrıs'ta da bazı faaliyetlerimiz oldu. Kur'an Kursu, bir cami, bir de yurt açtık; bunlar da devam ediyor. 1999

yılında Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden emekli oldum. Şimdi İSAV'da hizmetleri yürütüyoruz.

Bediüzzaman'ı Emirdağlı Ali Kılınçalp Anlattı Bana

1950'de Mısır'da Ezher'e başladığımda bizimle beraber Ali Kılınçalp diye Emirdağlı bir arkadaş vardı. Yaşı bizden ileriydi (1922), ortaokul kısmında okuyordu. Ezher'de talebe nereli olursa olsun, dersler Arapçadır. Bu arkadaşın Arapçası zayıftı. Ben Molla Cami'ye kadar okuduktan sonra gittim Mısır'a. Bir gün bana dedi ki: "Bana biraz ders ver." "Olur" dedim. Ali Kılınçalp çok iyi bir arkadaştı, aynı zamanda güzel yemek ve çay yapardı. Bediüzzaman'a hizmet etmiş ya... Fakat ben ona ders verirken kapıyı kapatıyordu. Bu vesileyle samimiyetimiz arttı. Bana Bediüzzaman'dan bahsediyordu. Ben Bediüzzaman'ı orada duymuş oldum. Mektuplaşıyordu Bediüzzaman'la, mektuplarında benden de bahsetmiş. "Burada Ali Özek diye bir talebe var, bana yardımcı oluyor" şeklinde. Bediüzzaman da mektuba cevap yazarken, "Ali Özek'e de selam..." diye yazarmış. Bir kaç defa böyle oldu, Ali Kılınçalp söyledi bunları bana.

Sabri Efendi Benden Bediüzzaman'la Görüşmemi ve Leblebi, Kavun Getirmemi İstedi

Ben 1953-1957 yılları arasında Mısır Ezher Üniversitesinde talebe iken, son Osmanlı Şeyhülislam'ı Mustafa Sabri Efendi de Mısır'da idi. Osmanlı şehzadelerinden Şevket Bey diye birisi vardı, onun evinde kalıyordu. Şevket Bey, Sultan Abdülaziz soyundan gelen bir bahriye subayı idi. Biz haftada bir hem şehzadeyi, hem Sabri Efendi'yi ziyaret ediyorduk. Sabri Efendi, Bediüzzaman'ı çok iyi tanıyordu.

1953 yılının yaz tatilinde ben Türkiye'ye gelmeye karar verdim. Sabri Efendi'ye gittim, "Ben Türkiye'ye gidiyorum" dedim. Dedi ki:

"Senden üç şey istiyorum.

1. Çorum leblebisi getir bana.

2. Kırkağaç kavunu getir.

3. Şeyh Said ile görüşeceksin, benden selam söyleyeceksin ve ona diyeceksin ki: ‘Kaç taleben var?’ bunu benim adıma soracaksın. O da sana bir rakam verecek. O zaman diyeceksin ki, ‘Niye duruyor, niye bir harekât yapmıyor Türkiye’de’ diye sorduğumu söyleyeceksin.” Sabri Efendi Bediüzzaman’a Şeyh Said derdi. Bunlar sözlü ifadelerdir, mektuplaşma yok yani.

Bediüzzaman’a Sabri Efendinin Sorularını Aktardım

Mısır’dan Türkiye’ye geldim, Bediüzzaman’ı aramaya başladım. Sene 1953. Bediüzzaman hazretlerinin İstanbul’da Çarşamba’da bir evde kaldığını öğrendim. Gittim, fakat yanında hizmet eden talebeleri müsaade etmediler görüşmeye. Sonra, Bekir Berk’i tanıyordum, onu aradım. Durumu anlattım, tamam ben hallederim dedi. Sonra tekrar gittim, kabul ettiler.

Bediüzzaman divanda uzanıyordu, gittim elini öptüm, oturdum, “Şeyhülislam Sabri Efendinin selamı var” dedim. Selamı var deyince, doğruldu oturdu divana, “Aleykümselâm, kelamı nedir?” dedi. “Sabri Efendi kaç talebeniz olduğunu soruyor” dedim. “Beş yüz bin şakirdim var” dedi. “Bu talebelerle neden bir hareket yapmıyor diye soruyor” dedim. Cevaben dedi ki: “Sen Sabri efendiye selam söylersin, bizim davamız iman davasıdır. O kendisi Türkiye’ye gelsin böyle bir hareket başlatsın, ben de beş yüz bin talebemle ona destek olayım” dedi. (gülüyor)

Bediüzzaman daha çok ilmi meseleleri, iman davasını anlattı bana. “Bizim davamız iman davasıdır, imanı kurtaralım yeter” dedi. Bediüzzaman Hazretleri maddi mücadeleye, vurdu-kırdıya, harekâta, kan dökmeye hayatı boyunca hep karşı durmuştur. Bediüzzaman orada ironi yapmıştır.

Bir saat kadar sohbet ettik. Bana iman davasını anlattı. Benim talebeliğimden bazı şeyler sordu, ben de anlattım kendisine. Bir ara bana dedi ki: “Sen Ali Kılınçalp’in bahsettiği Ali Özek misin?” dedi.

Bunu hatırladı yani. Ben de, evet dedim. Tam hatırlamıyorum ama biraz da Ali Kılınçalp'ten bahsetti.

NOT: Bediüzzaman hazretlerinin 1953 yılında Çarşamba'da üç ay kadar ikamet ettiği evin, Mehmed Fırıncı ağabeyin babası merhum Ahmet Naci Efendi tarafından, kendi ailesi için kiralanıp, ihtiyaca binaen bir süreliğine Hz. Üstad'a teslim ettiğini bildiğim için, Fırıncı ağabeye başvurdum; bu görüşme sırasında evde olup olmadığını sordum. Fırıncı Ağabey şunları söyledi: "Üstad'la Ali Özek'in görüşmeleri anında ben evde değildim. Fakat Prof. Ali Özek ile bir iftar vesilesiyle buluşup, görüştüğümüzde size anlattığı hatıraların aynısını bana da anlattı." Fırıncı Ağabey bu vesile ile Çarşamba'daki bu eve Hz. Üstad'ın nasıl geldiğini de bütün ayrıntılarıyla anlattı...

Şeyhülislam Sabri Efendi: Şeyh Said Efendi Davasında Muvaffak Oldu

Mısır'a dönünce Sabri efendiye, Türkiye'de Bediüzzaman'la aramızda geçen konuşmalarımızı aynen naklettim. Sabri Efendi iyice yaşlanmıştı, hastaydı, rahatsızdı. Anlattıklarımı dinledi, başını salladı, "Öyle mi?" dedi. Şu cevabı verdi: "Şeyh Said Efendi gerçekten haklıdır. Evet, söyledikleri doğrudur. O davasında muvaffak oldu. Biz hata ettik. O, memleketten hiç bir yere ayrılmadı, sebat etti..." diyerek Bediüzzaman'ı tasvip etti.

Şehzade Şevket Bey Benden Vatan Toprağı İstedi

1953'de Mısır'dan Türkiye'ye yaz tatili için geldiğim zaman, Şeyhülislam Sabri Efendi benden Çorum leblebisi ve Kırkağaç kavunu istemişti ya... Sabri efendinin, evinde kaldığı Şehzade Şevket Bey de, burada ölürsem kabrime koysunlar diye benden vatan toprağı istedi. O zaman biz köylü çocuğuyuz.

Çorum leblebisi ve birkaç tane Kırkağaç kavunu aldım. Sonra Fethiye'nin Doğanlar köyünde kendi bahçemizden bir gazyağı tenekesine toprak doldurdum. (gülüyor) Bu yükü Yeşilköy Havaalanına geldim. O zaman Türkiye'nin uçağı yoktu. Hollanda ve Fransız uçakları çalışıyordu. Uçaklar gündüz uçuyor, gece

uçamıyordu. Uzun mesafe de uçamıyordu. Giderken önce Atina'ya, oradan da İskenderiye'ye gidiliyordu. Havaalanındaki memurlar benim yükümü görünce, "Sen bunları götüremezsin" dediler. Özellikle o toprağı bir aletle iyice kontrol ettiler. Olmaz gidemezsin dediler. Vakit de kalmadı, uçak kalkacak. "Bir müdürünüz yok mu, ona götürün beni" dedim. Müdüre götürdüler. Durumu müdüre anlattım. "Bu toprağı bir Şehzade istedi, kabrine koymak için, ben söz verdim" dedim. Müdür beni dinledikten sonra memurları çağırdı. Bırakın götürsün dedi. Akıl alacak şeyler değil ama o şekilde o toprağı, leblebiyi, kavunları Mısır'a götürdüm ben.

Sabri Efendi'yi Kabrine Ben Koydum

Türkiye'den Bediüzzaman'ın selamını ve sorduğu soruların cevaplarını kendisine getirdiğimde Sabri Efendi hastaydı, bir müddet sonra, 12 Mart 1954 tarihinde vefat etti. Sabri efendi'yi kabre ben koydum. Mısır'da kabirler; yer altında mahzenler vardır, mahzenlere konuyor cenazeler. Şimdi adını hatırlayamadığım bir arkadaşla, mahzenin kapısı açılınca, iki kişi mevtayı iki tarafından tutarak aldık,- hatırlıyorum böyle sıra sıra mezarlar-oraya koyduk. Türkiye'den getirdiğim topraktan kabrine atıp atmadığımı hatırlayamıyorum.

Ahmed Feyzi Kul Benden İşârat-ül İ'caz Dersi İstedi

1957 senesinde Mısır'dan, Ezher'den döndükten sonra iki buçuk sene kadar İzmir'de Kestanepazarı'nda kaldım ben. Kestanepazarı'nda kaldığım sırada, Bediüzzaman, Salih Özcan'la, "Bizim talebelere yardımcı ol" diye bir haber gönderdi bana. Ben de o zaman İzmir'deki nurcuların toplantılarına katılıyordum. Ahmed Feyzi Kul en iyi tanıdığım idi. Onun fabrikası vardı, zengindi. Risale-i Nur'da Arapça, Farsça tabirler çok var ya, onları açıklıyordum ben. Bir süre böyle devam ettik.

Ahmed Feyzi Kul bir gün geldi: "Bediüzzaman'ın İşârat-ül İ'caz kitabı var, Arapça, onu okutur musun bana?" dedi. Ben de olur dedim. Kestanepazarı'na geliyordu, ona bir süre o kitabı okuttum. O çok meraklı bir insandı, iyi hatipti.

İşârat-ül İ'caz çok değerli bir eserdir. Kur'anın İ'cazıyla ilgilidir. Mezun olduğum Ezher Üniversitesinde ders kitabı olarak okutulduğunu sizden duymuş oldum. Zaten Ezher'de İ'caz ile ilgili meşhur olmuş eserler okutulur. Bediüzzaman bu konularda derin bir ilme sahiptir.

Risale-i Nur'da Kullanılan Üslub Cezbecidir, Etkileyicidir

İnsanların ifade tarzında üç üslup vardır.

1. Üslub-u Askerî: İnsanları coşturmak için yapılan konuşmalardır. Siyasiler, komutanlar insanları galeyana getirmek için kullanır.
2. Üslub-u ilmî: İlmî meseleleri açıklamak için yapılan konuşmalar veya yazılan eserlerdir.
3. Üslub-u hatabî: Hitabet üslubu demektir.

Bediüzzaman'ın üslubu, üslub-u hatabîdir. Üslub-u hatabî şiirimsidir ve etkileyicidir. Bu yüzden Risale-i Nur'da kullanılan üslub cezbecidir, etkileyicidir. Yani Risale-i Nur'u okuyanlar etkilenir ondan. Bu üslubu kullandığın zaman temsiller getirmen, olayları bir takım misallerle canlandırman gerekiyor ki, bunu yapıyor Bediüzzaman Hazretleri. Evet, risalelerde ateşin ifadeleri var. Onun için çok kimseleri etkilemiştir. Nurcuların üzerinde bu kitapların etkili olmasının asıl sebebi işte bu tarz ilmi izahlardır.

Üslub-u hatabînin bir özelliği de; Risale-i Nur'u okuyan, tekrar okumak ister. Bu özelliğinden dolayı Nurcular bir hayli vardır Türkiye'de. Çünkü risaleleri okuyan insanlar, zaman içinde oraya bağlanıyor. İmam-ı Gazali'nin de üslubu, üslub-u hatabîdir.

Ben Risale-i Nurlarla ilgili ehl-i vukufluk da yaptım mahkemelerde. Bazı yerlerini okudum, oradan biliyorum. Ayrıca Yüksek İslam Enstitüsünde hitabet dersi okuttum, araştırdım bunları.

Prof. Ali Özek, Ömer Özcan İSAV 09.11.2017

Ertuğrul Kireç

(1946 -)

ERTUĞRUL KİREÇ AĞABEY, Bediüzzaman Hazretlerinin “Buranın korkak müftüsü” dediği Emirdağ Müftüsü merhum Abdulkadir Bilge’nin oğlu Necati Müftüoğlu’nun damadı, Nevzat Müftüoğlu’nun da eniştesidir. Bu ailenin soyadları Bilge iken sonradan Müftüoğlu olarak değiştiriliyor. Ertuğrul Kireç ayrıca Said Nursi’nin Emirdağ’da kaldığı evin dükkân komşusu-ki kahramanca hizmetleri var-Hasan Hüseyin Ateş’in bacanağıdır. Ağabeyler Anlatıyor-4 Kitabımızda bu dört Emirdağlının hepsinin de hatıraları geniş olarak neşredilmiştir. Yanlış anlaşılmasın için özenle belirtelim ki, Hz. Üstad’ın bir mana için ‘Korkak Müftü’ dediği Abdulkadir hoca efendinin de Emirdağ’da çok önemli hizmetleri oluyor... İlgili kitaba havale ediyorum...

Malum olduğu üzere Hz. Üstad’ın 1944 senesinden itibaren vefat ettiği 1960 yılına kadar Emirdağ ile münasebeti hiç kesilmemiştir. Ertuğrul Kireç, 14 yaşına kadar Emirdağ’ında kalmış olduğundan dolayı çocukluk ve gençlik çağına geçiş dönemlerinde Bediüzzaman Hazretlerine epeyce yakın olmuş. ‘Bediüzzaman Dede’ ifadesi çocukluk yaşından beri lisanına öyle yerleşmiş ki, biz de hayret ettik. Fakat kendisi de ifade etti ki; hizmetlerin içinde aktif olarak bulunamamış, hatta Risale-i Nur eserlerini hiç okuyamamış. Dostluğu ise sarsılmaz derecede... Ertuğrul ağabeyden kayınbiraderi Nevzat Müftüoğlu bahsetmiş, muhakkak görüşmemi tembih etmişti.

Almanya’da yaşadığından dolayı bu iş gecikmiş oldu... Hiç beklemediğim bir anda Allah Ertuğrul Kireç ağabeyi 2015 Ağustos ayında İzmir’e, yanımıza gönderiverdi. Kendisinden iki kere video çekimi yaptık. Taslak metni titizlikle tashih etti ve yayınlamamıza izin verdi. Bu arada biz de hatıralarında adı geçenlerle telefonla görüşüp gerekli teyitleri aldık.

Ertuğrul Kireç Anlatıyor:

Bediüzzaman Dedemizin haksızlığa uğradığını, yanlış tanıtıldığını bildiğim için içimde hep bir ukde vardı. Ben bu canımı teslim etmeden önce bildiklerimi, yaşadıklarımı anlatmayı çok arzu ediyordum. O mübarek el sırtımı okşadı, hayatım boyunca işlerimde hep muvaffak oldum. Anlatmak istiyordum, bu iş bugün size nasip oldu.

21 Mart 1946 Emirdağ doğumluyum. 1960 yılında ortaokulu bitirinceye kadar Emirdağ’da bulundum. Nazilli Öğretmen Okulu’ndan mezun olduktan sonra, 1967 senesinde Bursa Eğitim Enstitüsünü bitirdim. Çeşitli illerde Matematik/Fizik öğretmenliği yaptım, 1980 yılında Almanya’ya gittim. Berlin Üniversitesi’nde ek öğrenim yaparak, öğretim görevlisi oldum. Matematik/Fizik bölümünde öğretim görevlisiydim. 35 yıl vazife yaptıktan sonra emekli oldum. Halen Berlin’de ikamet ediyorum.

Bediüzzaman Dede’yi İlk Görüşüm

Çok küçüğüm daha... Emirdağ’ına bir evliya gelmiş diye duyuyorduk ama henüz daha yüz yüze gelmemiştik. Bir gün arkadaşlarla yine sokakta top oynuyoruz. Bir baktım ki çok değişik Ay’dan, Merih’ten gelmiş gibi birisi... Normal bir Emirdağlı gibi değil... Oradaki caminin avlusunda toplandık, merakla bakıyoruz... Üzerinde beyaza yakın krem renkte bir cüppe vardı. Tertemiz bir kıyafet, nur gibi bir yüz. Yürüdükçe o haşmet ve heybet bizi iyice meraka, takibe sevk etti. Bilerek konuşuyorum; hani gidenler bilir ya Beytullah’a yaklaştıkça nasıl insan o nuru hissediyor, yaklaştıkça o nur deryasında

boğuluyor. İşte onun gibi ben de o hali hissettim o anda. Hemen koşarak anneme gittim, anlattım. Annem Hüsniye Hanım, Emirdağ Müftüsünün torunu... Annem dedi ki: “Oğlum o çok derin bir hocadır, bir evliyadır... Bediüzzaman onun adı... Müftü dedenin de arkadaşıdır o. Elini öp, duasını al.” Hemen mahalledeki arkadaşlara gittim, onlara da anlattım. Artık bundan sonra biz Bediüzzaman Dedeyi her görüşümüzde elini öpmeye başladık. Bediüzzaman Dede yürürken çok haşmetli, heybetli, meydan okurcasına yürürdü. Ben boylarda, beyaz tenli, en fazla 55 kilo kaddı, zayıftı. O bir fotoğrafı var ya; o fotoğrafta Bediüzzaman Dede sert bakışlı olarak çıkmış. Gazeteler hep de onu kullanıyorlar. Ben buna üzülüyorum. Bediüzzaman Dedenin nurlu bir yüzü vardı, bakışları bize güven verirdi. Yalnız gözlerine devamlı bakamazdık.

Kendi Dedemden Korkardım, Bediüzzaman Dede'ye Koşardım

Bediüzzaman Dede her zaman elini öptüğümüz, şekerini, parasını aldığımız; başımızı okşayan bir arkadaşımız, bir dostumuz olmuştu bizim. Benim kendi üvey dedem vardı; İsmail Hakkı Bozkaya... Arkadaşlarla top oynarken “Deden geliyor!” dediler mi hemen Hamid emminin avlusuna atlar, saklanırdım. Geçti mi, arkadaşlarım: “Geçti, geçti çık” derlerdi. Deden geliyor dediler mi sanki beni dövecekmiş gibi korkardım. “Bediüzzaman Dede geliyor” dediler mi de hemen koşar elini öperdik. Çok nurlu bir yüzü vardı. Kendi dedemden kaçır, hoca dedeyi gördüm mü yanına koşardım. O da bize şeker verirdi. Her seferinde verirdi. Cebinde şeker taşıyordu. Biz tespih şekeri derdik; ipe dizili şekerlerden koparır, koparır verirdi bize. Para da verirdi. Çaputtan olan topumuz patladı mı atardık onu; gidelim dedemizin yanına elini öpelim, bize para verir yeni top alırız derdik. Gider elini öperdik... Bize: “Ben hastayım, sizin duanız makbuldür, bana dua edin” derdi.

Bediüzzaman Dede, benim bacanağım Hasan Hüseyin Ateş'in babası Sabri amcanın tek katlı yün boyama dükkânının bitişiğindeki iki katlı evin üst katında oturuyordu. Hükümet ve Adliye binasının karşısında... Kayınpederim Necati Müftüoğlu da Adliyede zabıt kâtibi, yerine göre savcı vekili de olurdu. O zamanki Emirdağ Müftüsü

Abdulkadir Bilge'nin oğludur. Senin dediğine göre Bediüzzaman ona “Emirdağ’ın Korkak Müftüsü” demiş.

Biz Bediüzzaman Dedenin evinin önünden hususi geçer, günde birkaç kere pencereden selam verirdik. Dede bizi görünce hafif kalkar selamımızı öyle alırdı. Hâlbuki biz çocuğuz, el sallasa bile yeterdi. Ama o vücuduyla alırdı selamı. Anneme de hoca dedemi selamladığımı söyledim; o da her seferinde bana mükâfat olarak bir elma veya başka bir şey verirdi.

Yalankıran’ın Yaylı At Arabası

Emirdağ’da ‘Yalankıran’ lakaplı yaylı at arabası olan birisi vardı. Gerçek adını hala da bilmiyorum. Onun arabası yaylı olduğundan yaylanır, binenleri fazla rahatsız etmezdi. Diğer at arabaları yaysız olduğundan üzerindeki rahatsız ederdi. İşte Bediüzzaman Dede bu Yalankıran’ın yaylı at arasıyla kırlara, köylere giderdi hep. Biz bu at arabasının etrafını sarar, üzerine çıkar, Bediüzzaman Dedemizin elleri öperdik.

Yine bir gün Yalankıran’ın at arabasına çıktım. Köylere gidiyordu hoca dede. Baktım örtülü bir şey var. Kaldırdım örtüyü içinde şöyle küçücük bir çaydanlık, bir bardak, şeker, bisküvi... Onlar herhalde mübareğin yemeği idi. Bunu da hiç unutmam...

Dede sonra faytonla gezmeye başladı. Fayton bizim için biraz daha kapalı olduğundan bize perde olmuş oldu. Daha sonraları bir otomobil alındı Dedeye. O zaman iyice perdeli oldu bizim için. Ama otomobilin arkasından koşarken bizi görünce hoca dede duruyordu yine.

Bediüzzaman Bu Kırlara Gidiyor Ne Yapıyor Buralarda?

Kemerkaya köyünde (Eski adı Çoğu olan bu köy, aynı zamanda Bayram Yüksel ağabeyin de köyüdür) kayınpederimin yeğeni Orhan Bozkaya oturuyordu. Ben ona dayı derdim. Ona gittim ben. Salı günleri Emirdağ’ın pazarı olurdu. Çok büyük bir pazardır. Emirdağ civar köylüleri traktörle pazara mal getirirlerdi. Salı günü sabahleyin

Orhan dayımla biz de bir pazarcı traktörü ile Emirdağ'ına dönelim dedik. Emirdağ'ına yaklaşırken 8-10 km. kadar mesafede bir baktık ki Bediüzzaman Dede... Hava daha yeni aydınlanıyordu. Daha gün doğmamıştı. Demek ki çok erken çıkmışlar Emirdağ'dan. Orhan dayım: "Bediüzzaman Dede değil mi o?" dedi. Motorcunun adı Bayram'dı... "Bayram dur!" dedi, traktörü durdurdu. Atladık koşa koşa yanına gittik. Dayım: Dede biz Emirdağ'ına gidiyoruz, hadi seni de traktörle götürelim" dedi. Dede eliyle sırtını okşadı: "Ben giderim evladım, siz gidin" dedi. Gayet munis bir sesle... Dede bizimle gelmedi...

Biraz ileride arabacıyı gördük. Onunla gelmiş demek ki. Merak ettik sorduk: "Bediüzzaman bu köylere, kırlara gidiyor ne yapıyor buralarda?" dedik. "Valla bilmiyorum yahu. Sabahtan gidiyoruz akşama kadar etrafa bakıyor, yazıyor, düşünüyor, çayla bisküvi yiyor, sonra dönüyoruz. Boşu boşuna para veriyor, hiçbir şey yaptığı yok" dedi. Tabi adamcağız bilmiyor ki Bediüzzaman oralarda bulunan ilahi sanatlardan Allah'ın esmasını okuyor, tefekkür ediyor... Ne bilsin bu elimizdeki kitapların oralarda yazıldığını...

Bediüzzaman, Sarhoşa Senin İçin Dua Ediyorum Dedi ve Gitti

Emirdağ'da, meydanda bir kahve vardı. O kahve epey zamandır yok. Bir gün oradayız. Bediüzzaman Dede orada durdu, kahveye doğru birisine el etti, çağırdı. Geldi... O adama: "Senin için dua ediyorum" dedi ve gitti. Otomobilin penceresinden, yere inmeden söyledi bunu. Allah seni ıslah etsin babında söylemiş bu sözleri. Bu adam berduşun, sarhoşun biriydi. Sonra öğrendik ki; adam bir gün önce Bediüzzaman hakkında ağza alınmayacak şeyler söylemiş. Biz Bediüzzaman Dede gelmiş diye her zaman olduğu gibi hemen arabasının etrafını sarmıştık. O adamla konuşurken pencerenin hemen önünde hoca dedenin yanındaydım ben.

Emirdağ Yangınında Olmayacak Şeyler Oldu

Bir gün Emirdağ'ında çarşı içinde yangın çıktı. Gece saat bir-iki gibiydi... Cayır cayır yanıyor, gökyüzüne metrelerce alevler yükseliyordu. Yangın her taraftan görülüyordu. Bizim ev

Yenimahalle’de, Askerlik Şubesi’nin tam karşısındaydı. Herkes gibi ben de kalktım, annemden izin aldım yangın yerine gittim. “Emirdağ yanıyor...” dediler. Tam da Bediüzzaman Dedemizin evinin karşı bloğu... Ahşap binalardan metrelerce alevler yükseliyor, güvercinler korkup patır patır kanat çırpıp kaçıyorlardı. Bu kuşları bilhassa hatırlarım...

Baktım Bediüzzaman Dede ayakta, kollarını semaya doğru kaldırmış yangına bakıyor, dua ediyor... Sanki orada dedemizin heykeli dikilmiş gibi hiç bir kimseyle ilgilenmiyordu. Yangın bitene kadar heykel gibi bekledi öyle. Ben artık yangını bıraktım Bediüzzaman’ı seyrettim.

İtfaiye geldi ama ufacık su ile o koca yangın için ne olacak... Çok şiddetli bir alev vardı. Manifaturacı Hamza Emek, onun arka tarafında da Mehmed Çalışkan’ın bakkal dükkânları vardı. Cayır, cayır, cayır gelen o yangın tam onların dükkânlarına kadar geldi, gözümüzün önünde bıçak gibi kesildi söndü. Hâlbuki bu binaların hepsi de ahşaptır. Evet, yangın şak diye orada kesildi. Olacak şey değildi. Tahta binalar çatır çatır yanarken sen gel orada, tam orada şak diye kesil, olacak şey değil... Hem vallahi, hem billahi aynen böyle oldu... Üç saat kadar devam etti yangın. Biz sonradan öğrendik ki o dükkânda Risale-i Nur’un müsveddeleri varmış.

Emirdağ Yangını Mektubu

NOT: Emirdağlı Ertuğrul Kireç Ağabey bu dehşetli yangın hadisesini kalabalık bir cemaate anlatıp bitirdikten sonra, kendisine Emirdağ Lâhikası kitabını verip, ilgili mektubu okuttum. Kitabı ilk defa görüyordu. Hele mektuptan hiç haberi olmamış. Mektubun her satırında durup, üst üste yeminler ederek, işte aynen böyle oldu diye diye mevzuu tamamladı. Ömer Özcan. Mektup şöyle:

Aziz, sıddık kardeşlerim!

“Size, manidar ve acib ve Risale-i Nur’un talebeleriyle ve Risale-i Nur’a ve Âyet-ül Kübra’nın kerametiyile ve ehl-i dünyanın ilişmek niyetleriyle alâkadar, karşımda eskiden belediye bulunan hükûmet dairelerinden birisi, hiçbir şey kurtulmayarak, hiç görmediğimiz acib

bir parlamakla gecenin en soğuk bir vaktinde üç saat Cehennem gibi yandığı halde; tam bitişiğinde, Risale-i Nur'un Çalışkanlarından bir talebesi, yine iki kardeşinin, masum Ceylan'ın sermayelerinin kısm-ı a'zamı bulunan büyük mağazaları, o yangın yeri ile iki küçük dükkân fasıla ile o dehşetli yangın bütün şiddetiyle mağazaya doğru gelirken bîçare Ceylan yanıma geldi, dedi: "Biz yanıyoruz, mahvolduk." Ben de iki gün evvel mağazalarında bulunan Âyet-ül Kübra'nın bir kısım matbu' nüshalarını yanıma getirmek için söyledim, fakat getirmedi. Demek o ateşi söndürmek için orada kalmıştı. Ben de Risale-i Nur'u ve Âyet-ül Kübra'yı şefaathı yapıp: "Ya Rabbi kurtar" dedim. Üç saat o dehşetli yangın hücumunda bütün o büyük daireyi mahvetti. Altında ve bitişiğindeki dükkânları bütün yaktı, yıktırdı. Risale-i Nur'un ve Âyet-ül Kübra'nın hıfzında olan mağazaya kat'iyyen ilişmedi ve altındaki şakirdin dükkânı da müstesna olarak sağlam kaldı. Yalnız ahali camlarını kırdılar. Eğer ahali ilişmeseydi, eşyalarını almasaydılar, hiçbir zarar olmayacaktı." (Emirdağ Lâhikası 108)

Ertuğrul Kireç anlatmaya şöyle devam etti: Ben bu mektubu bilmiyordum. Vallahi billahi ilk defa okuyorum burada. Emirdağ Lâhikası diye bir kitap olduğunu da burada gördüm ben. Görüyorsunuz bu kitapta anlatılanların aynısını anlattım ben size. Bunları aynen gözümle gördüm ve yaşadım...

Ertuğrul Kireç Emirdağ yangınına doğru bakıp dua eden
Bediüzzaman'ı tarif ederken

Feyzi Halıcı

(1924 -)

RİSALE-İ NUR'DA İSMİ çokça geçen Konyalı Sabri Halıcı ağabeyin oğlu Feyzi Halıcı'nın da adı, Emirdağ Lâhikası'nda "Sabri'nin mahdumu Feyzi" şeklinde geçmektedir. Hz. Üstad'ın ifadeleriyle cümlelerin tamamı şöyle: "O küçük Abdurrahman'lar ise: Mustafa Oruç, Konya'lı Ziya ve Sabri'nin mahdumu Feyzi ve Bahaeddin, Abdurrahîm ve Kastamonu'lu Ömer ve Aziz ve Şükrü ve Sabri gibi ciddî genç Nurcular Nurlara sahip olmaları, merhum biraderzadem Abdurrahman ve Fuad yeniden on tane olarak dünyaya gelip vazife-i Nuriyeye başlaması gibi beni hem sevindirdi, hem hastalığımı da hafifletti." (Emirdağ Lâhikası 192)

Bu saikle Feyzi Halıcı ağabeyi, randevu alarak İstanbul İstinye'de bulunan boğaza sıfır yalıda, 15 Kasım 2015 tarihinde ziyaret ettik. Muhterem eşi Bahar Hanım olağanüstü bir nezaketle bizi karşıladı ve ikramlarda bulundu. Feyzi Halıcı Ağabey 91 yaşındaydı. Biraz hafıza kaybı olmasına rağmen eşi Bahar hanımın yardımıyla Bediüzzaman Hazretleriyle alakalı kısa hatıralarını kamera ile kaydettik.

Feyzi Halıcı'nın anlattıkları okununca anlaşılacağı gibi, o aynı zamanda bir şairdir. Şiirleri var. Kendi çıkardığı Çağrı dergisinde neşrettiği "Nur doğması zamanıdır" adlı şiirinde Bediüzzaman Hazretlerini anlatan bir kıta şöyledir:

Üstad engelleri yardı

Göğü ins-ü melek sardı

Müjdenin gelmiyor ardı

Nur doğması zamanıdır

Kayıtları yazıp düzenledikten sonra Bahar Hanım vasıtasıyla tashih kendisine ettirdim. Feyzi ağabeyin bazı düzeltmeleri ve ilaveleri oldu.

Feyzi Halıcı Anlatıyor:

1924 Konya doğumluyum. 1887 (1303) doğumlu olan babam Sabri Halıcı Bingöl'ün Kığı ilçesinin, Şaruk köyünden önce Adana'ya hicret ediyor ve Adana'da Âliye hanımla evleniyor; Âliye hanımdan Şehid Pilot Ömer Halıcı ağabeyim doğuyor. İlk eşinden ayrılan babam Konya'ya gelip yerleşiyor ve Konya'da bizim annemiz Hanım Hanım ile ikinci evliliğini yapıyor. Bingöl o zamanlarda Erzurum'a bağlı olduğu için, babam Erzurumlu olarak bilinir. Babam halıcıydı, soyadımız oradan gelir. Konyalı Sabri, Kürt Sabri, Erzurumlu Sabri olarak da tanınır babam.

Kimya Yüksek Mühendisiyim. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nden 1950 senesinde birinci olarak mezun oldum. Çalışkandım ben. Şeker fabrikasında bir yıl kadar mühendislik yaptım. Sonra babamın isteği ile yanına geçtim ve halı ticaretine başladım. Yirmi sene babamın halı mağazasında yardımcı olarak çalıştım. Sanata çok düşkün olduğumdan halı mağazasını bir sanat yuvasına çevirdim. Zamanın şairlerini, edebiyatçılarını, yazarlarını mağazaya davet ederdim. Behçet kemal Çağlar, Fazıl Hüsnü Dağlarca gibi...

1951'de Konya Gazeteciler Cemiyeti'ni, 1959'da Konya Turizm Derneği'ni, 1977'de Konya Kültür ve Turizm Vakfı'nı kurdum ve uzun yıllar başkanlıklarını yaptım. 1968-1977 yılları arasında Konya Senatörlüğü yaptım. 1957'de Kültür ve Sanat Dergisi ÇAĞRI'yı

çıkardım. Derneğimiz Hz. Mevlana ile karşılıklıydı. Türkiye’de olduğu gibi Avrupa’ya, Japonya’ya, Amerika’ya ve daha birçok ülkeye Mevlana törenlerini götürdüm.

Emirdağ’ında ve Konya’da Bediüzzaman’ın Elini Öptüm

Babam Sabri Halıcı, Bediüzzaman hazretlerinin has talebesiydi. 1948 yılında babamla beraber Üstad’ı Emirdağ’ında kaldığı evinde ziyaret ettik, elini öptüm. Ziyaretimizden sonra Bediüzzaman’ı ve talebelerini mahkemeye verildiler, Afyon hapishanesine alındılar. Konya’dan babamı da götürdüler Afyon hapishanesine. 1948’de babamı hapishanede iken ziyarete gitmiştik. Babam Afyon hapishanesinde dokuz ay on gün kalmıştı. Bize, ben orada yeniden doğdum derdi.

1960’da Bediüzzaman’ın Konya’ya geldiğini duydum. Hemen koştum, elini öpmek istiyordum. Baktım ki Bediüzzaman Mevlana Türbesi’nin dış kapısında ellerini açarak dua ediyor. Yanına vardım, polis Bediüzzaman’a yeter artık bu kadar dedi. Ben de, “Görmüyor musun, bak Hz. Mevlana ile görüşüyorlar” dedim. Üstad o polise: “Evladım, ben gidiciyim, kalıcı değilim” dedi ve arabayla oradan ayrıldı. İki ay kadar sonra Üstad Urfa’da vefat etti.

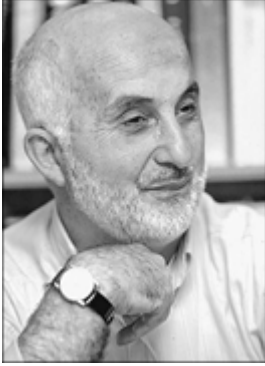
Bediüzzaman büyük hocaydı. Babamlar ona bir araba aldılar, Bediüzzaman hemen geri gönderdi. Hediye kabul etmezdi.

NOT: Feyzi Halıcı ağabeyin anlattığı bu otomobil hadisesi Risale-i Nur’da şöyle teyid edilmektedir: “Otomobil şimdi Konyalı Sabri’nin yanına gönderilmeli, oraya gitsin. O razı olmazsa Medreset-üz Zehra erkânlarına gitsin. Sabri merak etmesin, her ay Nurlara onun hârika hizmeti, bir otomobil fiatından ziyadedir. Onun için gücenmesin.” (Emirdağ Lâhikası 231)

1940'lı yıllarda Konya'da bazı Nur talebeleri:
Ayaktakiler: Feyzi Halıcı (Soldan 1.) Yusuf Ziya Arun (En Arkada),
Muhsin Alev (Soldan 5.), Dr. Mustafa Ramazanoğlu (Soldan 6.)
Oturanlar: Saatçi Muhittin Yürüten (Soldan 3.), Hafız Emin,
Ziya Nur Aksun (Soldan 5.)

Hekimoğlu İsmail (Ömer Okçu)

(1932 -)

HEKİMOĞLU İSMAİL ağabeyimizi randevu alarak 10 Nisan 2015 tarihinde İstanbul Cağaloğlu'nda kurucusu olduğu Timaş Yayınları'nda ziyaret ettik. Bizi fevkalade samimi ve hasbi duygularla karşıladılar, sorularımıza cevaplar verdiler. Kendisini heyecanla dinledik ve konuşmalarımızı kamera ile kaydettik.

Hekimoğlu ağabeyimizin asıl adı Ömer Okçu'dur. Dedesinin ismi olan 'Hekimoğlu İsmail' imzasıyla yazılarını yazdı, böyle tanındı. 1932'de fakir düşmüş bir ailede, Erzincan'da doğdu. Anne ve babasının okuma yazması yoktu. Bu sebeple içinde kitap bulunmayan bir evde büyüdü. 1939 Erzincan Depremi'nde ablası, ağabeyi ve kardeşi depremde ölmüş, annesi, babası ve kendisi yaralı olarak kurtulmuştur.

İlk ve orta öğrenimini Erzincan'da tamamladıktan sonra 1950'de İstanbul'a giderek Zırhlı Birlikler Okulu'na yazılmıştır. 1952'de askeri okulu tamamlamasının ardından Kartal Maltepe'deki 1. Zırhlı Birlikler Tugayı'nda Tank Astsubayı olarak göreve başlamış, bir süre Erzurum/Kandilli'de görev yapmasının ardından 1960'ta Hava Kuvvetleri'ne geçerek 'füzeci' olmuştur. Amerika'ya elektronik

üzerine 6 aylık eğitime gönderilmiş ve füzeler üzerinde uzmanlaşmıştır. Askerlik hayatı boyunca 10 kez Amerika'da eğitimlere katılmıştır.

Ömer Okçu, ilk kez 1957'de gördüğü Kuran'ı okumanın yanında, Arapça, İngilizce ve Osmanlıca'yı da kendi çabasıyla öğrenmiştir. Din ile ilgilenmeye başlaması üzerine eserleriyle adını duyduğu Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri ile bizzat tanışmak için 1957'de Emirdağ'a giderek Risale-i Nur talebeleri arasına katılmıştır.

1972'de ordudan emekli olan Ömer Okçu Nurcu kimliği sebebi ile birçok kez üstlerine şikâyet edilmesine rağmen çalışkanlığı ve bilgisi onun ordudan atılmasını önlemiştir. Ancak, askeriyede çok defa mahkeme kararı ile olmasa da komutan emri ile hapis cezası almıştır.

1967'de haftalık İttihad Gazetesi ile yazı hayatına başlayan Ömer Okçu, kendini gizlemek ve kitaplarını korumak adına Hekimoğlu İsmail müstear adını kullanmayı tercih etmiştir. 1967'de, 100'e yakın baskısı yapılan yüz binlerin okuduğu Minyeli Abdullah romanını yazmıştır. 1969-1974 yılları arasında Yeni Asya Gazetesi'nde köşe yazarlığı yapmış, 1975'te Sur Dergisi'ni çıkarmıştır. 1975'te Ahmed Günbay Yıldız ile birlikte Türdav'ı, 1982'de ise birçok ortakla beraber, şu anda başında oğlu Osman Okçu'nun bulunduğu Timaş Yayınevi'ni kurmuştur. 1988'den beri Zaman Gazetesi'nde köşe yazarlığı yapmaktadır. Hekimoğlu İsmail'in 30'dan fazla eseri vardır. Yurtiçi, yurtdışı konferansları ise yüzlercedir.

Yazıları sebebi ile 11 defa hakkında soruşturma açılmıştır. Bir sene mahkûmiyet cezası almış, infaz yasası gereği cezasında indirimine gidilmesi üzerine 1992'de Şile Kapalı Ceza ve Tevkifevi'nde 72 gün hapis yatmıştır.

Hekimoğlu İsmail 3 Şubat 2002'de Eyüp Sultan Camii'nde bulunduğu sırada beyin kanaması geçirmiş, komadan kurtulup evine getirilmesinin ardından 1 Mart 2002'de ikinci defa beyin kanaması geçirmiştir. Kendisine müdahale eden doktorların yüzde 5 yaşama

şansı vermesine karşın hayatta kalmış ancak vücudunun sol tarafı felç olmuştur.

Hekimoğlu ağabey, hatıralarını bizzat okuyup tashih etmiştir.

Hekimoğlu İsmail Anlatıyor:

Başlangıçta bendeniz Nihal Atsız'la, Türkçülerle beraber çalışıyordum. Necip Fazıl, Osman Yüksel; onlarla da çok beraber oldum. Bir de duydum ki Said Nursi isminde bir kişi varmış, eserleri yasakmış. Madem yasak, ben de ona hizmet edeceğim dedim, gittim Emirdağ'ına. Sene 1957

Bediüzzaman: Amerika'dan ve Almanya'dan Risale-i Nur İsteniyor, Oraya Götür

Bana dediler ki; "Onları Süleymaniye Kirazlımescid sokak, 46 Numara'da bulursun." Gittim oraya. Beni kapıda karşıladılar, gel bakalım dediler dersaneye aldılar. Önce "Niye geldin? Ne istiyorsun?" gibi sorular sordular. Dedim: "Üstad'ı tanımak istiyorum." Dediler: "Üstad misafir kabul etmez, sen bir hizmet yap o hizmetle gidersin Üstad'ın yanına." "Ne yapacağım?" dedim. Orada bana kitaplar verdiler, bunları Üstad'a götür dediler. Böylece Eskişehir üzerinden Emirdağ'ına gittim. Elle yazılan Osmanlıca kitaplardı, onları götürüyorum ben. O zamanlarda da bu risaleler yakalandı mı adamı hapse atıyorlar. Öyle bir devir... Askerdim aynı zamanda. Olsun dedim...

Beni Üstad'ın yanına getirdiler, kapıdan girer girmez hemen oturdum. Dedim: "Efendim, ben Kur'an okumasını bilmiyorum. Ne yapayım?" Üstad dedi: "Günah-ı kebâiri terk et. Sünnet-i Seniyyeye ittiba et. Namazı erkânı ile kıl. Sonundaki tesbihat'ı yap." Tabi ben bunları hiç anlamadım o zaman. Ama hemen yazdım... Malum biz kalem, kâğıt, defter taşıyoruz. Hemen yazdım, anlamadım çünkü. Yanında değil, çıkınca dışarı yazdım. Sonradan gittim müftüye. İstanbul Müftüsü Ömer Nasuhi Bilmen idi. Kâğıdı uzattım, dedim: "Hocam bunlar

nedir?” Baktı “Evladım bunlar ilmihaldir. İlmihali al oku, hallolur bu iş” dedi.

Üstad sonra şunu söyledi: “Amerika’dan ve Almanya’dan Risale-i Nur isteniyor, oraya götür.” Ben de füzeci olduğum için her sene Amerika’ya gidiyorum zaten, orada füze atışları yapıyoruz. İçimden “Tamam” dedim.

Gümrüklerde Yüz Altmış Subayın Bavulu Arandı, Benim Bavulum Aranmadı

Ve Risale-i Nurları Amerika’ya götürdüm. Bir bavula şahsî eşyayı koydum. Bir bavula da Risale-i Nur koydum. Hâlbuki Risale-i Nur’u daha yeni tanıdım, okumuş da değilim. İstihdam işte... Amerika’ya gittim. Türkiye gümrüklerinde, Amerika gümrüklerinde her bavul arandı. (heyecanla anlatıyor) Yüz altmış subay ve astsubayın her bavulu arandı, benim bavulum aranmadı. Bir arkadaş diyordu ki: “Yahu senin ne güçlü torpilin var böyle, senin bavulunu aramıyorlar.” Bazıları biliyordu Risale-i Nur götürdüğümü. Amerika’ya vardık. Üstad Amerika’ya götür dedi ama adres yok. Kocaman Amerika... Ben ne yapacağım şimdi, bu kitapları kime vereceğim diye düşünmeye başladım. Üstad çok keramet gösterirdi. Ben de onlardan bir kısmına şahid olmuşum. Kendi kendime dedim; Üstad bana yol gösterir...

Teksas Eyaleti Elpaso şehrinde dünyanın en büyük füze ve uçak okulundayız. Bavul okulda duruyor. Orada da sormuyorlar; başka hiç bavul yok okulda. Bu nereden geldi, niye geldi, nereye geldi diye soran yok. Başkalarının bavulu yok, yasak zaten. Biz ne kadar rütbeli olsak da okul yani orası, talebeyiz. Ayakkabı boyasına, tıraşımıza kadar dikkat ediyorlar, bavula bakmıyorlar. Papazlar geldi. Yaptığımız füzelerin insanlık âlemine faydalı olması için dua ettiler. Biz de âmin dedik. Ve İncil dağıttılar. Ben hemen bir tane aldım. Bir arkadaş da bana kızdı. “Yahu Türkiye’de hocalık yapıyorsun, burada papaz mı olacaksın?” dedi. Yani korumak istiyor beni aslında. Alma demek istiyor. “Yok, kültürdür bu, okuyacağım size ne.” dedim Yata Khaneye gidince İncil’i birinci sayfadan karıştırmaya başladım. Birinci sayfada “The İsmamic Center Washington” yazıyor. “İslam

Merkezi Washington” Tamam adresi buldum dedim; hemen oraya bir mektup yazdım. “Türkiye’de Bediüzzaman Said Nursi isminde bir İslam âlimi var, eserlerini getirdim. Ne yapayım?” “Postaya ver gönder” dediler. Postaya verdim, gönderdim.

Dört sene sonra tekrar gittiğimde-zaten Türkiye’den giden uçaklar Washington’a iniyor-baktım küçük bir odada fevkalade güzel, özel bir dolap ayırmışlar. Dolabın önü kilitli camekân, Risale-i Nurlar içinde. İhlâs ve Uhuvvet Risalesi Latinceydi. Diğerlerinin hepsi el yazısı, teksir ve el yazısı büyük büyük kitaplar. Tabi anladılar adamlar; asar-ı antika... Ona göre muhafaza etmişler. Sonra, “Bunlar Risale-i Nur’dur, Bediüzzaman’ındır. Bediüzzaman bir İslam âlimidir” diye biraz anlattım onlara.

Bizim Amerika seyahatimiz 1956’da başladı, on sene devam etti. On defa füze atışı yapmaya gittim Amerika’ya. Türkiye NATO üyesi malum... Füzeleri veren de Amerika. Aslında Amerika bizi imtihan ediyor; “Türkler bu füzeleri kullanabilir mi...” diye. Onun için bizim çalışmamıza not veriyorlar devamlı. Elhamdülillah hep birinci olduk orada.

Ben Risale-i Nurları Okumasaydım Hayatım Mahvolurdu

Üstad Bediüzzaman’la bir daha görüşemedim. Tarihçe-i Hayat 1958’de basılırken forma forma alırdım. Onları getirir okurdum. Üstad’ın hayatı bana çok tesir etti. Ben Risale-i Nurları okumasaydım, felsefe ile meşgul olan bir adamdım şimdi. Hayatım mahvolurdu... Beni Risale-i Nurlar kurtardı... Beni en çok etkileyen risaleleri soruyorsun. Risale-i Nur’da önemli olan Uhuvvet, İhlâs, bir de iktisat Risalesi... Bu üç risale beni eskiden beri ilgilendirmiştir. Ve halen de onlarla çalışıyorum. Benim şu anda yazdıklarım, konuştuklarımın hepsi Risale-i Nurdandır. Hala Risale-i Nur okurum. Bak işte önümde, masamda duruyor.

Adam Mûsa as. mı Tanımıyor, Yazıyı Okuyamıyor, Hapse Girmeyi Göze Almış Risale Dağıtıyor

Bir hatıramı anlatayım sana:

Yine 1956 yıllarındayız. Erzincan'da vaiz efendiye götürdüm bir risale verdim. Vazifem dağıtmak yani... Akşam namazından sonra karanlık bastığında kitabı koynuma, pardösümün altına sokmuş öyle götürmüştüm evine. "Hele gel içeriye" dedi. Girdim, kitabı verdim. Vaiz efendi: "Oku bakalım, dinleyelim" dedi. "Ben okumasını bilmem" dedim. Kitap Osmanlıca Asa-yı Mûsa. "Hocam siz okuyun da ben dinleyeyim" dedim. Asa-yı Mûsa'dan okudu birazcık. Dedim: "Hocam bu Mûsa kim?" (Hekimoğlu ağabey gülüyor) Allah! Allah! Dedi adam. Sonra: "Şu hale bak. Adam Mûsa aleyhisselamı tanımıyor, yazıyı okuyamıyor, hapse girmeyi göze almış risale dağıtıyor. Aman ya Rabbi... Kardeşim benim bu işlere aklım ermez. Ne yaparsanız yapın, hiç görüşmemiş olalım. Bana kitap verdiğini kimseye söyleme" dedi. Korkuyorlardı... Bu sevk-i ilahidir... Bu istihdam-ı ilahidir...

Ağabeyler, Üstad'tan Sadakat Dersini Almışlar, Onlar Farklı...

Ankara'da vazife yaparken Bayram Yüksel ağabeyle beraber Ankara'da gezer dersane arardık, kiralık ev. Yayan... O mübarek hiç yorulmazdı, ben çok yorulurdum. Bir gün dedim ki: "Bayram ağabey, ben sana dersaneler için maddeten yardım etmek istiyordum, fakat edemedim. Yazdığım kitaplardan Minyeli Abdullah'ı sana vereyim, sen bastır, sat, parasını hizmette kullan." Dedi: "Kardeşim, Kur'an Allah'ın kitabıdır. Ben Kur'an bile basmıyorum ki bütün gücümü Risale-i Nur'a vereyim. Kur'anı başka Müslümanlar bastırıyor. Biz Risale-i Nur'dan başka bir şeyle meşgul olamayız." Ve kabul etmedi... Onlar Üstad'tan sadakat dersini almışlar, onlar farklı... Bu kesin... Maaş yok... Para yok... Ama koşturuyorlar her gün... Devamlı koşturuyorlar... Böyle sadıktılar onlar...

'Minyeli Abdullah' Gibi Mısırlılar da 'Ankaralı Abdullah' Romanı Yazabilirler

Minye^[21], Mısır'da Nil nehri kenarında olan bir şehirdir. Minye'yi ben de bilmiyordum. 1967'de kitabı yazmaya başlayacağım zaman atlası önüme koydum, herkesin telaffuz edebileceği, Arapça bir kelime aradım, isim olarak. En iyisi "Minye" diye düşündüm. Çok kolay telaffuz ediliyor ve Arap memleketi orası. Minyeli Abdullah'ı öyle

yazdık. Arabistan'dan Mısır elçiliğe ait birisi geldi; “Siz Türkiye'deki olayları Mısır'a yükleyip anlattınız. Biz de Minyeli Abdullah'ı, Ankaralı Abdullah diye yazacağız” dedi. “Yazın, ne yapayım bir şey demem” dedim...

[21] El-Minye ya da kısaca Minye, orta Mısır'da Nil ırmağının batı kıyısında bulunan bir kenttir. Kahire'nin takriben 250 km güneyinde yer almaktadır. Aynı zamanda Mısır'ın Minye ilinin idari merkezidir. Nüfusu 2006 sayımına göre 240.000 kadardır. Kent Yahuda'nın İncili'nin bulunduğu yerdir. Nüfusunun yaklaşık olarak yarısı Hristiyan Kıpti kökenlidir. (Vikipedi Özgür Ansiklopedi)

Minye^[21], Mısır'da Nil nehri kenarında olan bir şehirdir. Minye'yi ben de bilmiyordum. 1967'de kitabı yazmaya başlayacağım zaman atlası önüme koydum, herkesin telaffuz edebileceği, Arapça bir kelime aradım, isim olarak. En iyisi “Minye” diye düşündüm. Çok kolay telaffuz ediliyor ve Arap memleketi orası. Minyeli Abdullah'ı öyle yazdık. Arabistan'dan Mısır elçiliğe ait birisi geldi; “Siz Türkiye'deki olayları Mısır'a yükleyip anlattınız. Biz de Minyeli Abdullah'ı, Ankaralı Abdullah diye yazacağız” dedi. “Yazın, ne yapayım bir şey demem” dedim...

[21] El-Minye ya da kısaca Minye, orta Mısır'da Nil ırmağının batı kıyısında bulunan bir kenttir. Kahire'nin takriben 250 km güneyinde yer almaktadır. Aynı zamanda Mısır'ın Minye ilinin idari merkezidir. Nüfusu 2006 sayımına göre 240.000 kadardır. Kent Yahuda'nın İncili'nin bulunduğu yerdir. Nüfusunun yaklaşık olarak yarısı Hristiyan Kıpti kökenlidir. (Vikipedi Özgür Ansiklopedi)

Hüseyin Abdulhadi

(1949 -)

BEDİÜZZAMAN SAİD NURSİ Hazretlerinin Tarihçe-i Hayat kitabının 'Hariç Memleketler' kısmında altı yaşında Suriyeli bir çocuğun mektubu vardır. Allah nasip etti, biz bu çocuğu bulduk. Hüseyin Abdulhadi... Çocuk deyince aklımıza hemen bir tıfıl bebe geliyor olabilir... Öyle değil elbette... O çocuk, bugün 66 yaşında emekli bir profesör... Gaziantep'li kardeşlerimiz haber verdi bize Hüseyin Abdulhadi'den. İrtibat bilgilerini de verdiler. Hüseyin Abdulhadi şimdi Türkiye'de bulunuyor. Özel bir üniversitede Arapça hocalığı yapıyor. Türkçeyi yeni yeni öğrenmeye başlamış. Türkiye'de tam hizmetlerin içinde olmasa da nur talebeleri ile irtibatının devam ettiğini öğrendik. "Suriyeli Âlimler Birliği Derneği Türkiye Sorumlusu" olarak da bir vazife yürütüyor. Çekimler ve Arapça tercümanlığı için Yusuf Yıldızhan'a ve Hazale Dernek Başkanı Selahattin Demir'e teşekkür ediyorum.

Tarihçe-i Hayat kitabında neşredilen Hüseyin Abdulhadi'nin mektubu aynen şöyle:

22 Şevval 1373

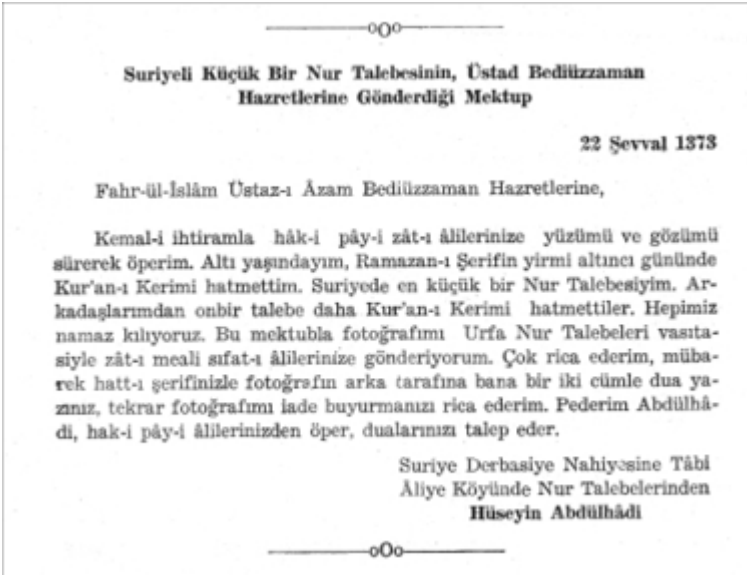
"Fahr-ül İslâm Üstaz-ı A'zam Bedîüzzaman Hazretlerine!

“Kemal-i ihtiramla hâk-i pâ-y-i zât-ı âlîlerinize yüzümü ve gözümü sürerek öperim. Altı yaşındayım. Ramazan-ı şerifin yirmi altıncı gününde Kur’an-ı Kerim’i hatmettim. Suriye’de en küçük bir Nur talebesiyim. Arkadaşlarımdan onbir talebe daha Kur’an-ı Kerim’i hatmettiler. Hepimiz namaz kılıyoruz. Bu mektubla fotoğrafımı Urfa Nur talebeleri vasıtasıyla zât-ı meal-i sıfat-ı âlîlerinize gönderiyorum. Çok rica ederim, mübarek hatt-ı şerifinizle fotoğrafın arka tarafına bana bir-iki cümle dua yazınız, tekrar fotoğrafımı iade buyurmanızı rica ederim. Pederim Abdülhâdi, hak-i pâ-y-i âlîlerinizden öper, dualarınızı talep eder.

Suriye Derbasiye nahiyesine tâbi’

Âliye köyünde Nur talebelerinden

“Hüseyin Abdülhâdi”

Tarihçe-i Hayat kitabının ‘Hariç Memleketler’ kısmında neşredilen Hüseyin Abdulhadi’nin mektubu

Hüseyin Abdulhadi Anlatıyor:

Prof. Hüseyin Abdulhadi, kendisine yönettiğimiz sorulara göre Üstad Bediüzzaman'a yazdığı mektubun hikâyesini kendi hayatını da özetleyerek şöyle anlattı:

Üstad'tan Talep Ettiğim Fotoğraf Bana Geldi, Fakat...

Suriye'nin Haseke iline bağlı Derbasiye nahiyesinin Âliye köyünde 1949 yılında doğmuşum.

Altı yaşındaydım. Babam ve annem Kur'an'ı altı yaşında hatmettiğimden dolayı 1954 (H.1373) yılında Said Nursi Hazretlerine bir mektup yazdılar. Mektup yazılırken bizzat ben oraya not düşürttüm; Üstad'a selam söyledim, bir fotoğrafımı gönderdim ve fotoğrafın arkasına dua yazıvermesini ve tekrar bana iade etmesini rica ettim. O fotoğraf bize gelmişti ama Suriye'deki o malum rejimden dolayı biz her şeyi dağıttık, zayi oldu o fotoğraf. Bir daha da bulamadık. Mektubu, Urfa'daki nur talebeleri vasıtasıyla gönderdik.

Babamın adı Muhammed Abdulhadi'dir. 1973 yılında vefat etti. Mezarı Suriye'de. Babam Urfa'ya sürekli gidip-gelir, Urfa'daki nur talebeleri ile görüşürdü. Abdulkadir Badıllı ile çok görüşürdü. Suriye'de devamlı babamla beraberdim. Üstad Said Nursi'nin hizmet ve kitaplarından, hepsinden haberimiz oluyordu. Ben halen de Üstad'ın talebesiyim. Risale-i Nur Külliyyat'ının tamamını en az bir kere okudum.

1971 yılında Suriye'den ayrıldım, Suudi Arabistan'a yerleştim. Üniversiteyi orada bitirdim, doktora yaptım, akademisyen oldum... Cidde Üniversitesi'nde ilim üzerine talebe yetiştirdim. 30 yıl ilim öğrettim üniversitede. İki yıl önce de emekli oldum. Suudi Arabistan'da iken hacca gelen nur talebeleri ile iç içe oluyorduk. Mekke'de Risale-i Nur'un medresesi var...

Üstad Hazretlerinin üzerimde bir duası var... O dua üzerine benim her işim yolunda gidiyor, elhamdülillah. Üç yıl önce de Üstad'ın duasıyla Türk vatandaşlığını aldım. Türkiye'de nur talebeleriyle irtibatımız devam ediyor. Şimdi Gaziantep'te kurulan Özel Zehra Üniversitesi'nde sadece Arapça üzerine ilim öğretmek üzere

bulunuyorum. Suriyeli zenginlerin, Türklerin de yardımıyla Türkiye’de kurdukları bir niversite... Bu niversiteye Şimdilik sadece Suriyeli talebeler kabul ediliyor. Ailem hala Cidde’de... Cidde’den gelip gidiyorum Gaziantep’e. Türkçeyi yeni ğreniyorum.

İsmail Güven

(1937 – 2016)

1937 BURDUR DOĞUMLU emekli İmam Hatip Lisesi öğretmeni İsmail Güven ağabeyimiz, çok uzun bir süredir Denizlide ikamet etmektedir. Kendisiyle tanışmamızı, bu kitapta çok kıymetli hatıraları yayınlanan Prof. Zekeriya Kitapçı vesile oldu. Isparta İmam Hatip Okulu'nda sınıf arkadaşlarıdır. Karşılıklı çok hukukları var. Zekeriya Kitapçı Isparta İmam Hatip Okulu'nda talebe iken, 1958'den itibaren bir buçuk sene Bediüzzaman Hazretlerinin yanında kalmıştır. İsmail Güven'in hatıralarında Zekeriya Kitapçı ismi çokça geçecek. İsmail ağabeyin Hz. Üstad'ı epeyce ziyaretleri olduğu gibi, Bediüzzaman'a hitaben okul arkadaşlarıyla beraber ortak yazdıkları bir mektup da vardır. Mektup Hz. Üstad'ı çok hoşnud ediyor, mektupta imzaları bulunan on beş talebenin başlarını okşuyor, onları taltif ediyor...

Şimdiden dikkatleri çekmek istiyorum; 1961 yılında Türkiye'de ilk banka soygunu yapan Gangster Necdet Elmas ile nurculuk davasından hapse düşen İsmail Güven ve dava arkadaşları aynı koğuşa düşer. O tarihlerde Necdet Elmas ismi haftalarca gazete manşetlerinden düşmemiştir. Mübağalasız—bazı avam ve sosyete tarafından—Necdet Elmas ismi efsane gibi anılıyordu. Türkiye o zamana kadar gangster nedir, banka soygunu nedir bilmiyordu. Necdet Elmas hapishanede ağabeylerle tanışınca önce Risale-i Nur

okumaya başlar, sonra Kur'anı öğrenir ve namaza başlar... Koğuşun imamı İsmail Güven'dir...

Emekli öğretmen İsmail Güven hocamız bize anlattığı hatıralarını tashih ettikten kısa bir süre sonra 11 Mart 2016 tarihinde Denizli'de vefat etti, Asri Mezarlığa defnedildi. Rahmet dualarımızla anıyoruz...

İsmail Güven Anlatıyor:

İsmail Güven Ağabey, hatıralarını kendini tanıtarak anlatmaya başladı. Şöyle ki:

Burdur'un Çavdır ilçesinin Kozağaç kasabasında 1937 yılında doğmuşum. 1952-53 Eğitim yılında Isparta İmam Hatip Okulu'na kaydoldum. Orta ve Lise kısımları dâhil toplam yedi sene bu okulda okudum. Isparta'da daha çok yurtta kaldım, ama evde de kaldım. O yıllarda Bediüzzaman Hazretleri de Isparta'daydı. Biz İmam Hatip Okulu talebeleri olarak çok defa Hz. Üstad'ın ziyaretlerine gittik. Zekeriya Kitapçı, Ali Yılmaz, Osman Kara benim sınıf arkadaşlarımdı. Bize göre alt sınıflarda Mehmet İman, Ahmet Gümüş, Bircan Çelik, Orhan Kara, Suad Alkan, Ahmet Emin Sağbaş gibi kardeşler vardı. Başka da vardı... Zekeriya Kitapçı ile aynı yaşıydık. Zekeriya, biz İmam Hatip Okulu'nu bitirmeden önce, son bir buçuk senesinde Bediüzzaman Hazretlerinin yanında devamlı olarak kalmaya başladı. Beni daha çok O görüştürdü Üstad'la. Zekeriya sonradan Profesör oldu. Şimdi Konya'da ikamet ediyor.

Biz İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nün ilk öğrencileriyiz. Yüksek İslam Enstitüsü'ne Zekeriya Kitapçı ile beraber 1959'da kaydolduk ve 1963'de bitirdik. Aynı sene kur'a ile Maraş İmam Hatip Okulu'na öğretmen olarak tayinim çıktı. En son görev yerim Denizli İmam Hatip Okulu oldu. Bu okuldan 1989 senesinde emekli oldum ve Denizli'ye yerleştim.

Üstad Cuma Namazlarını Ulu Cami'de Kıldırı

Bediüzzaman'ı, daha yanına gitmeye başlamadan önce 1954 senesinde Isparta Ulu Cami'de görmeye başladım. Biz Cuma namazlarını Ulu Cami'de kılardık. Üstad da oraya Ceylan Çalışkan ağabeyin kullandığı taksi ile gelir; bazen önde, bazen de arkada müezzin bölümünde kılardı namazını. Çıkışında köyden-kentten, kadın-erkek insanlar özel olarak Üstad'ı görmeye gelirler, caminin çıkışında beklerlerdi. Üstad da onları eliyle selamlar, taksisine bindirilir götürülürdü. Ben de ilk olarak orada görmüş oldum Hz. Üstad'ı.

Daha sonra Zübeyir, Bayram Yüksel, Tâhirî, Rüşdü Çakın, Mustafa Ezener gibi ağabeylerle de tanıştık. Bilhassa Bayram Ağabey çok meşgul olurdu bizlerle. Sonra, Hz. Üstad'ın evine gitmeye başladık. Üstad'ın evine gitme sayısını bilemiyorum, ama çok gittik. Okulumuza yakındı Üstad'ın evi. İmam Hatip talebeleri olarak giderdik. Daha çok Zekeriya Kitapçı aracı olurdu bana.

İmam Hatip Okulları Eski Osmanlı Medreseleri Gibidir

İmam Hatip Okulu talebeleri olarak yaptığımız ziyaretler sırasında Hz. Bediüzzaman bize: “Ben İmam Hatip mekteplerine çok önem veriyorum. Onlar gelecekte bu memlekete büyük hizmetler yapacaklar... İmam Hatip Okulları eski Osmanlı medreseleri gibidir... Osmanlı Devletinin o yükseliş devrindeki büyük ulemanın, âlimlerin yaptığı hizmetleri yapacaklar... O hizmetleri şimdi İmam Hatipler yapacak... Onun için geleceğinizden emin olun, hizmetiniz güzel olacak. Sakın kendinizi küçük görmeyin” diye bizi müjdeleyici sözlerle taltif ve teşvik ederdi.

Bir seferinde babamı getirdim Üstad'la görüşsün diye. Hatta babamın şapkası vardı, Üstad'ın evine varınca çıkardı sakladı. Babamın adı Hulusi... Üstad çoklarını kabul etmiyordu gelenlerin. Kapının zilini çaldık, Zübeyir Ağabey çıktı; babamı Üstad'ın elini öpsün diye getirdim dedim. Gitti Üstad'a haber verdi. Üstad kapıya kadar geldi, babamla beraber elini öptük. Üstad “Peki kardeşim safa geldiniz” dedi ve bizi uğurladı, içeri almadı. Bir başka sefer de ağabeyimi götürdüm. Şükrü idi adı... Aynı şekilde Hz. Üstad elini kapıda öptürdü, içeri almadı.

Üstad pek konuşmazdı. Yine bir seferinde 5-6 talebe olarak gittik ziyarete. Bayram Yüksel Ağabey Altıncı Söz'ü okudu. Üstad yatağına uzanmıştı. Biz dinliyoruz, Üstad da dinliyor. Okuma bitince, "Peki, peki kardeşlerim, siz safa geldiniz" dedi. Böyle dedi mi biz işareti anlıyor ve elini tekrar öpüp, derhal kalkıyorduk.

Risale-i Nur kitapları 1957'de matbaalarda basılmaya başladıktan sonra, Zekeriya Kitapçı ile birçok İmam Hatip okuluna posta ile kitap göndermiştik.

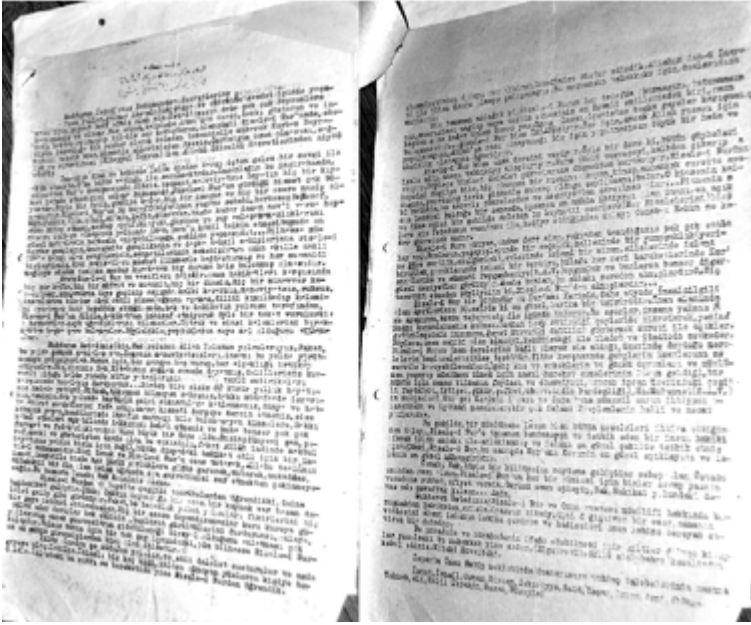
Bediüzzaman Şahsını Ziyarete Gelenleri Almazdı

Başka bir zaman, evde kalıyordum. Bir gün eve doğru gidiyorum. Yolda pejmürde kılıklı bir adamla karşılaştım. Hal ve hatırını sormak geldi içimden. "Ben doğuluyum, doğudan geldim. Bediüzzaman hemşerimiz oluyor, ziyaret etmek istedim" dedi. "Ne oldu?" dedim. "Kabul etmedi. Bir talebesi çıktı kapıya, gitti sordu; sen Risale-i Nur'u oku, daha fazla sevap kazanırsın diyor Üstad, diye kabul etmedi beni" dedi. Sonra aynı adam, "Ben okusam Kur'an okurum" dedi. Adam bitkin bir vaziyetteydi...

Bir müddet sonra ben döndüm geldim Üstad'ın kapısına. Zübeyir Ağabey çıktı. "Ben Üstad'ı ziyaret etmek istiyorum" dedim. Üstad'a gitti haber verdi. Üstad kapıya kadar geldi elini öptüm, böylece ayrıldık. O zaman anladım ki, o zat Üstad'ın şahsını ziyarete gelmiş o yüzden kabul edilmemiş. Biz de şahsına geliyoruz ama eserlerini okuyoruz... O zat Risale-i Nur'un Kur'an tefsiri olduğunu da bilmiyordu demek ki.

İmam Hatip Okulu Talebeleri Olarak Üstad'a Mektup Yazdık

Sene 1958. Zekeriya Üstad'ın yanında kalmaya başlamıştı. Bir ara Zekeriya Kitapçı'nın teklifiyle Isparta İmam Hatip Okulu talebeleri olarak Üstad'a bir mektup yazdık. Hem bayram tebriki, hem duasını almak, hem de hizmetini bildiğimizi ve kabul ettiğimizi bildirmek için yazdık. Mektup benim kalemimden çıktı ama Zekeriya'nın haberi vardı her şeyden. İmam Hatip Okulu'ndaki kardeşlerden birkaç isim daha yazdık altına.

Isparta İmam Hatip Okulu talebeleri olarak İsmail Güven ve Zekeriya Kitapçı'nın önderliğinde Bediüzzaman'a Kurban Bayramı tebriki olarak yazılıp, topluca takdim edilen iki sayfalık mektubun orijinali

Mektubun ilk paragrafı ve sayfanın sonunda isimleri bulunan 15 talebe:

Muhterem Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerine,

Uzun yıllar, yalnız insanlığın dünya ve ahirette saadet içinde yaşaması için gayret sarf etmiş olan siz Üstadımızın daha pek çok Bayramlara kavuşmanız ve cihana nur saçan, kalplere itminan veren. Hakkı gösteren ve insanı haktan ayırmayıp bilakis ona kavuşturan âlem şumul Risale-i Nur'un da ebediyen insanlığa bir rehber olarak kalması temennisiyle mübarek Kurban Bayramınızı tebrik eder, hürmetle ellerinizden öperiz. Ömrünüzün uzun olmasını, sağlık ve sıhhatinizi (El Hayyul Gayyum) olan Allahü Zülcelâl hazretlerinde niyaz ederiz. ...

Isparta İmam Hatip Mektebinde dualarınıza muhtaç talebeleriniz namına

İsmet, İsmail, Osman, Bircan, Zekeriya, Said, Yaşar, Osman, Avni, Nuri, Vehhab, Ali, Halil İbrahim, Hasan, Hüseyin (15 talebe)

NOT: Zekeriya Kitapçı bu mektubun hikâyesini şöyle özetledi: “O talebe arkadaşlarla beraber bir gün oturduk Kurban Bayramını tebrik vesilesiyle Hz. Üstad’a iki sayfalık bir mektup yazdık. Sonra bu mektubu topluca Hz. Üstad’a takdim ettik. Üstad bundan öylesine hoşnud oldu ki, ben bunu anlatamam. “Maşaallah! Bin Barekallah!” diyor mübarek elleri ile yüzümüzü okşuyor, dualar ediyordu.”

Türkiye’nin İlk Gangsteri Necdet Elmas
Bizimle Namaza Başladı

Sene 1963 İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü son sınıftayım. Tıp Fakültesinde okuyan Mehmet Akay’ın Aksaray’daki evinde yani dersanede bir cumartesi günü toplandık, ders yapıyoruz. O sırada polisler bir baskın yaptı, “Eller yukarı” deyip bizi cemselere doldurup 1. Şubeye götürdüler. İki gece oralarda epeyce hırpalandık. O baskında ben, Mehmet Akay, Zekeriya Kitapçı, Servet Armağan, Mustafa Kavurmacı, Sebahaddin Aksakal, Üzeyir Şenler gibi kardeşler de vardı. Aklıma gelenler bunlar... Zekeriya Kitapçı da vardı ama o hapse girmedi. Hiç unutmam, Hâkim Üzeyir Şenler’e “Sen hangi fakültede okuyorsun?” diye soruyor, Üzeyir Şenler de “Ben Risale-i Nur Üniversitesinde okuyorum” diye cevap vermişti. 26 gün Sultanahmet hapishanesinde yattık. Ben de o zaman 26 yaşındaydım. Sonradan kapandı o hapishane, otel oldu. Hapse girdiğimiz gece Zübeyir Ağabey, yanında kalan Abdulvahit Mutkan Ağabey ile bize yatak-yorgan göndermişti. O gece yemekhanede yattık ama iki gecenin uykusuzluğunu çıkardık orada... Sonra koğuşlara gittik. 26 gün sonra çıktım, Mehmet Akay kalmaya devam etti.

Necdet Elmas 1961’de Türkiye’de ilk banka soygunu yapan gangsterdir. Polisi günlerce peşinde koşturduktan sonra yakalanmış ve kaderin tebessümüyle hapishane koğuşunda nurcularla karşılaşmıştır. Risale-i Nur okuyarak namaza başlamış, Kur’an okumayı öğrenmiştir. Mahkeme savunmaları bile değişmişti. 1961 yılının Ağustos ayında itibaren bütün gazete manşetleri bu soygun haberleriyle dolup taşıyordu.

Hapishanede, Türkiye’de ilk banka soygununu yapan adam Necdet Elmas ile tanıştık biz... O bizden önce girmiş. Necdet Elmas çok kabiliyetli, zeki birisiydi... Polisleri epeyce oyalamış. O, orada Kur’an öğrendi bizim arkadaşlardan. Biz cemaatle namaz kılardık. İmamlığı ben yapardım. O günkü hapishane şartlarında koğuşta gürültü, patırtı, radyo sesi olsa da namazlarımızı cemaatle kılardık. Hatim ederdik Kur’anı. Epey hatim ettik. O sırada Necdet Elmas Risale-i Nur’u tanıdı, okumaya başladı. Sonra bizimle beraber namaz kılmaya başladı, Kur’an okumayı öğrendi... Evvelce hiç din ile ilgisi olmayan Necdet Elmas daha sonraki mahkeme müdafaalarında; “Allah-ü Teâlâ Kur’an’da buyuruyor ki, Peygamberimiz buyuruyor ki, Bediüzzaman Risale-i Nur’da buyuruyor ki” gibi ifadeler vererek kendisini dine yöneltmişti. Bize karşı çok hürmetliydi. Hatta hapishaneden çıktıktan sonra, ben Maraş İmam Hatip Okulu’na öğretmen olarak tayin olunmuştum. Oraya, bana bir mektup yazmıştı. Ben hapishane imamlarıydım ya... Mektubunda, “Bana yol gösterdiniz, Allah sizden razı olsun” şeklinde yazıyordu. Şimdi o mektubu bulamıyorum. Necdet Elmas daha sonra bir adada açık hapishanedeymiş, izini de kaybettik...

Medyada Necdet Elmas

Necdet Elmas hakkında dönemin gazetelerinde çıkan haberlerden bir kısmı şöyle:

Necdet Elmas, İÜ Hukuk fakültesinde bir süre eğitim gördüğü için savunmasını çoğu zaman kendisi yapmıştı. Hukuk biliyordu. Son cümleleri ise çok manidardı:

“Duruşmalar sırasında mahkemenizi incitecek bir şey söyledimse bunu haleti ruhiyeme atfetmenizi rica ederim. Suçta bir kasıt aranırsa benim bu suçta bir kastım yok. Suç bir kir, ceza ise bir banyodur. Ben bu banyoda yıkanacağım. Banyonun dozu fazla kaçırılırsa bu banyo fayda değil zarar tevhit eder. İleride bir kitap yazıp durumu efkârı umumiye arz edeceğim. Müdafaalar tali derecede kalır. Esas müdafaanın vicdanlarınızda yapılmasını istiyorum. Adalet önünde boynum kıldan incedir.”

Hapis Hayatının Ardından Necdet Elmas

Hapiste çıkan isyanda mahkûmlarla yöneticiler arasında arabulucu oldu. Bir yangında gözünü kırpmadan alevlerin içine daldı, balık ağlarını zarar görmeden çıkardı. Kütüphane binasını boyadı, tamir ettirdi. Gazeteciler aracılığıyla kütüphaneye yeni kitaplar getirtti. Bahçenin bakımını yaptı, ortasına havuz inşa etti. Konserve ve sabun fabrikasının makinelerini ve jeneratörleri tamir etti. Necdet Elmas bambaşka biri olmuştu. Bu değişimi yetkililer de görmüş, Necdet Elmas’a yedi gün dolaşma izni vermişti. Gazetelerde Taksim Meydanı’nda dolaşırken, Galata’da denizi seyrederken, camide dua ederken fotoğrafları çıkıyordu.

Hilton Oteli’ne gittiği bir gün görevli onun Necdet Elmas olduğunu anlamış ve onu içeriye almamıştı. Gazetede çıkan haberde o anı şöyle anlatıyordu: “Eski Necdet olsaydım suratının orta yerine indirirdim!” Ama eski Necdet değildi...

Elmas 80’lerin başında hapisten çıktı. Beşiktaş Belediyesi’nin ona bir büfe tahsis etmesinin ardından bir süre büfe işletti. Basına bu konu

hakkında yine konuşmadı.

Gazete Tek Başına Cuma Namazı Kıldırılmış Bana

Ben İstanbul'da mahkemede ifade verirken orada bir köşede akşam namazını kılmıştım. Yıllar sonra Maraş İmam Hatip Okulu'na öğretmen olarak tayin olduğumda Akşam Gazetesi nurcular aleyhinde bir neşriyat başlattı. O arada benim fotoğrafım gitmiş oraya. Diyor ki altında: "Bir nurcu Cuma namazı kılarken..." Yani tek başına Cuma namazı kılıyormuşum ben... Talebeler almış gelmişler gazeteyi, "Hocam bu sizsiniz..." dediler. Baktım hakikaten benim. Çocuklara: "Bunda bir şey var mı? Cuma namazı tek başına olmaz, akşam namazı kılıyordum ben" dedim.

İsmail Hakkı Zeyrek

(1935 -)

MANİSALI İSMAİL HAKKI ZEYREK hoca efendi 1935 doğumludur. Kendisini 28 Ekim 2015 tarihinde evinde ziyaret ettik, çok kıymetli hizmet hatıralarını kaydettik ve metrukâtını inceledik.

İsmail Hakkı hoca efendiyi az çok tanıyanlar bilir ki; adı anılınca, Mâidet-ül Kur'an eseri ile Ahmed Feyzi Kul ağabeyin simaları hafızalarda hemen bütünleşir. Nedeni şu; Ahmed Feyzi Kul ağabeyin hazırladığı ve İsmail Hakkı hocanın kalemile yazdığı, Hz. Üstad'ın da önsöz'ünü ve duasını yazıverdiği Mâidet-ül Kur'an risalesinin hazineler değerindeki aslı İsmail Hakkı Zeyrek'tedir. Mâidet-ül Kur'an risalesi Bediüzzaman Hazretleri tarafından Tılsımlar Mecmuası'na zeyl olarak ilave edilmişti. Sonradan, tedbiren yine Hz. Üstad tarafından bu kitaptan çıkarılmıştır. Mâidet-ül Kur'an'ın bir de ikinci kısmı olan Hazinet-ül Bürhan eseri var ki; anlatımını hatıraların akışına bırakıyorum.

İsmail Hakkı Zeyrek ile merhum Ahmed Feyzi Kul'un çok sıkı beraberlikleri olmuş. 'Merhum ağabeyimiz hayatta iken en yakını bendim, beraber çok çalışmalarımız oldu' dedi bize. Zeyrek hocanın anlattıklarının daha iyi anlaşılabilmesi için hemen hatırlatayım; cifir/ebced ilmine tıpkı Ahmed Feyzi Ağabey gibi tam hâkim...

İsmail Hakkı hoca efendinin çok geniş kapsamlı bir eseri daha var. Eserin adı: “Kur’an ve Kur’an harflerinin riyazî dili ile (sayı değerleriyle) çağımıza verilen mesaj.” Adından da anlaşılacağı gibi tamamen ilm-i cifir üzerinden hazırlanmış bu eser... Henüz basılmamış olan bu kitabın önsüzünde cifir/ebced ilmini kabul etmeyenlere İsmail Hakkı hoca efendiden kuvvetli cevaplar var. Bir kısmını metnin sonuna aldık. Bu eserin adını ilk defa Mustafa Sungur ağabeyden duymuştum. Sitayişle bahsetmişti... İsmail Hakkı’nın basılmış başka kitapları da var...

Said Nursi ebced hesabıyla Mugayyebat-ı Hamse’den olan kıyamet vaktini bildirmiş diye itiraz edenlere, İsmail Hakkı Zeyrek’in bu ilmin erbabı olarak bir cevabı var. Bir de, ‘Sırrı İnnâ A’teyna Risalesi’nin, Çam Dağı’nda değil, Barla’da yazıldığını, Hz. Üstad’ın birinci kâtibi Şamlı Tevfik ağabeyden naklen tashih etti Zeyrek hocamız.

İsmail Hakkı Zeyrek, Risale-i Nur’u ilk defa 1952 yılında Manisa’da tanıyor ve 1954 senesinde Hz. Üstad’ı ilk ziyaretini yapıyor. Her sene devam eden bu ziyaretler, 1960’a kadar yedi-sekiz kere sürüyor. Üstad’ı her seferinde onu kucaklıyor veya alnından öpüyor. Görüşmelerin tamamını hatırlayamasa da, çok kıymetli mesajlar almış Hz. Üstad’tan.

O dönemde Manisa Merkez Vaizi olan Emin Zeyrek, İsmail Hakkı’nın babasıdır. Âlim ve fazıl bir zattır... O da Bediüzzaman’ı görme sevdasına düşüyor, Isparta’ya gidiyor. Fakat niyet başka... Said Nursi Mehdi mi, değil mi diye tecessüs için düşüyor yollara... Üstad’ın en sevmediği bir kabahati işliyor... Netice malum, huzura kabul edilmiyor... Ağlayıp merdivenlere yığılıp kaldığı halde Zübeyir ve Bayram ağabeyler; “Mümkün değil hocam, Üstad kabul etmedi” diyorlar. Hâlbuki niyetini Isparta’da bilen de yok... Bu lâtif hatırayı oğlu İsmail Hakkı gülerek anlattı bize... Merhum Emin Zeyrek büyüğümüz, bu olaydan dolayı asla sarsılmıyor... Manisa’da Risale-i Nur’un kuvvetli bir sesi olarak hizmetlere devam ediyor, vaizlik unvanıyla kitlelere nurlardan okuyor...

Senelerce herkes gibi benim de aklımı kurcalayan bir meseleyi İsmail Hakkı hoca efendi ile görüştükten sonra çözmüş olduk.

Ağabeyler Anlatıyor kitaplarında da yazdığımız, doğru bilinen bir yanıltır bu. Şöyle ki: “Ahmed Feyzi Ağabey, Üstad’a gönderdiği mektuba ‘Aydın Müftüsü’ diye imza atınca, 1935 Eskişehir hapishanesinden kurtuldu.” Kitaplarımızda hep böyle yazdık... Nasıl oluyor da, Ahmed Feyzi gibi bir Ağabey, Aydın Müftüsü olmadığı halde, Üstad’a yazdığı ilk mektubuna böyle bir imza atar? Bunun akıllara ziyan bir hikâyesi var. Metne bırakıyorum...

İsmail Hakkı Zeyrek hoca efendinin hatıralarını taslak olarak yazdıktan sonra kendisine gönderdim. Titizlikle tashih ettiğini gördüm. İlave ve düzeltmeleri var...

İsmail Hakkı Zeyrek Anlatıyor:

1935 Manisa doğumluyum. Beş yaşıma gelince babam merhum Emin Zeyrek bana okumayı öğretmeye başladı. Sekiz yaşımda Kur’anı hıfzettim. Babamdan medrese ilmini tahsil etmeye devam ettim. Bu dersler on bir yıl sürdü, icazet aldım. Ortaokulu dışarıdan verdim, liseyi Manisa’da bitirdim. 1960 yılında İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi’ni kazanmış olmama rağmen; Milli Birlik Komitesi, 1940 doğumlulardan itibaren herkes askere gidecek diye bir emir çıkardı, Tıp Fakültesi’ne gidemedim. Sivas’ın Gürün kazasının Yılanhüvük köyünde iki yıl öğretmenlik yaparak askerliğimi bitirdim.

Askerlik dönüşümde, İzmir’de İmam Hatip Okulu’nun orta ve lise kısmını dışarıdan verdim. 1966 yılında İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü’nü kazandığım halde maddi durumumuz müsaide olmadığından İstanbul’a gidemedim; aynı yıl İzmir Yüksek İslam Enstitüsü’ne naklimi yaptırdım, 1970’de mezun oldum. Turgutlu Lisesi, Manisa Lisesi, Manisa İmam Hatip Okulu ve Kemalpaşa Liselerinde meslek dersleri öğretmenliği yaptım. Daha sonra Milli Eğitim’den, Diyanet’e geçtim ve 1982 senesinde emekli oldum. Manisa’da ikamet ediyorum.

Riale-i Nur’u 1952’de Tanıdım

Manisa'da Yarhasanlar Camii'nin eski medrese hocalarından imam Mehmed Efendi vardı, beni çok severdi, ara sıra yanına gidiyordum. Sene 1952. Bir gün bana: "Sana bazı kitaplar versem okur musun?" diye sordu. Ben de, "Hayhay hocam okurum" dedim. Camiden çıktıktan sonra bana Kur'an harfleriyle teksir edilmiş küçük bir Tarihçe-i Hayat kitabı verdi. Bizim ev ile Yarhasanlar Camii bir kilometre kadar mesafedeydi. Ben o kitabı eve varıncaya kadar hatmettim. Kitap doksan küsur sayfaydı. Risale-i Nur'la ilk tanışmam böyle oldu. Sonra Manisa'da Risale-i Nur'la alakadar olanları duydum, onların yanına gittim. Bakkal İbrahim vardı, ne zaman yanına gitsem risalelerden, büyük mecmualardan birini okurken bulurdum onu.

1953'de risaleleri daha çok tanıma imkânım oldu. Yeni Cami'nin medrese odalarında kalıyordum. Orada Risale-i Nur okumaya başladık. Dersleri babam Emin Zeyrek okurdu. 1954'de Abdullah Yeğin Ağabey Manisa'ya yedek subay olarak askerlik yapmak için gelmişti. Bir ev tuttu. Her Pazar Yeni Cami'ye gelir bana bir iki saat risale okurdu. Abdullah Ağabey pek fazla konuşmaz biliyorsunuz, sadece okurdu.

Bediüzzaman Hazretlerine Yaptığım İlk Ziyaret

Üstad'ımıza çok ziyaretlerim oldu. Kaç kere oldu tam hatırlayamıyorum ama yedi veya sekiz ziyaretim olmuştur. İlk ziyaretim 1954 yılında Isparta'da oldu

Küçük Tarihçe-i Hayat kitabını okuduktan sonra, Manisa'da askerliğini yapan Abdullah Yeğin ağabeyden Üstad hazretlerinin hayatta olduğunu öğrendim. Gidip ziyaret etme merakımız uyandı. Bakkal İbrahim ve ehl-i tarik bir zat olan Hacı Yaşar ile üçümüz beraber gitmeye karar verdik. Önce İzmir'e oradan trenle Isparta'ya gidiliyordu. İzmir'de Mustafa Birlik'in Basmane semtinde bulunan Fettah Camii'nin yanında bir dükkânı vardı, oraya gittik. Hasan Atıf ve Muzaffer Arslan'ı ilk defa orada gördüm. Fettah Camii'nde yatsı namazlarımızı kıldıktan sonra Pilot Ali Demirel'in evine derse götürdüler bizi. Ahmed Feyzi Ağabey de geldi bu derse. Onu da ilk defa görüyordum. Feyzi Ağabey iki saat kadar Üstad hakkında

konuştu; çok fazla anlatınca bende bazı şüpheler de uyandı, ama sesimi çıkarmadım.

Bir pazartesi günü trenle gece saat 01’de Isparta’ya vardık. Ertesi günü de Isparta’nın Salı Pazarı varmış. Kapısını aldığımız otellerin hiç birisinde yer yok. Bir gece bekçisi gördü, bize küçük bir otelde yer buldu. Otelci bize: “Siz hoca efendiye ziyarette mi geldiniz?” dedi. “Evet” dedik. Benim babalığım var yakın bir köyde oturuyor, kuşluk vakti gelir, ben sizi onunla tanıştıırırım, o sizi götürür” dedi. Kuşluk vakti babalığı geldi. Meğır teksirle Sikke-i Tasdik-i Gaybi kitabını ilk defa çoğaltan Mustafa Gl ağabeymiş. Otelci vey oğlu imiş. Mustafa Gl Ağabey samimi olarak tanıştı bizimle. Ben nce Hüsrev ağabeyin yanına götüreyim sizi dedi. Bir saat kadar Hüsrev ağabeyle sohbet ettik. Hüsrev Ağabey bizi ğurlarken, “İnşallah stad Hazretleri sizi kabul eder” dedi. Oradan ayrıldık.

Hüsrev ağabeyden ayılınca Mustafa Gl Ağabey bizi stad’ın evinin kapısına kadar getirdi, kendisi geri döndü. Biz kapıyı çaldık, sonradan isimlerini öğrendiğimiz Zübeyir Ağabey ıktı önce; “stad çok ağır hasta kimseyi kabul edemiyor” dedi. Biraz bekledikten sonra gene çaldık kapıyı. Bu sefer Ceylan Ağabey ıktı, aynı şeyi söyledi. Bir müddet geçtikten sonra tekrar çaldık kapıyı. Bu sefer de Bayram Ağabey ıktı, o da aynı şeyleri söyledi. Biz ümidi kestik, otele döndük. Otelin Pazar yerine bakan küçücük bir balkon vardı, üçümüz de oraya sıralandık. Arkadaşlar can sıkıntısıyla uyuklamaya başladılar. Baktım kapıya çıkanlardan birisi pazar yerinde dolaşıyor, birisini aradığı belli yani. Arkadaşlarımı drttm, ndeki aşağı indi, el etti gel diye. Gelen Zübeyir ağabeydi. Bize dedi ki: “stad Hazretleri iinizden birinizi ancak kabul edecek, diğırleri kusura bakmasın” dedi ve benim koluma girdi, nden yürümeye başladık. Arkadaşlarım da elli metre kadar mesafeden arkamızdan gelmeye devam ettiler.

Eve geldik, stad hazretlerinin odasına girdik. Üstad hakikaten çok rahatsızdı, zor konuşuyordu, bazı kelimeleri anlaşılmıyordu. Bir ara konuşurken sözlerimi anlayabiliyor musun diye sordu bana. “stad’ım bazılarını anlayamıyorum” dedim. Zübeyir ağabeye: “Bu kardeşime söylediklerimi tekrar et. İsmi hususi listeme kaydet,

altına da üç defa âmin, âmin, âmin diye yaz” buyurdular. Üstad Hazretleri Risale-i Nur’un ehemmiyetinden bahsettiler, dahasını hatırlayamıyorum. Diğer arkadaşlar için “Arkadaşların namaz kılıyorlar mı?” dedi Üstad. “Kılıyorlar Üstad’ım” dedim. Ben dış kapıya inince, onları da çağırdılar, beş dakika kadar onları da kabul etti Üstad.

Barlalılar Korkudan Arkasını Dönüp Bizden Uzaklaşıyordu

Sene 1955. Manisa’da hoca geçinen Halk Partili bir Mehmet Ali vardı. Çocuğu bizde okuyordu, benim talebemdi. İlla beni de Üstad’a götür diyordu. Ama Bediüzzaman nasıl biri diye merak saikasıyla... Bunu bildiğim için uzun zaman aldırış etmedim ben. Çok ısrar edince aldım götürdüm bunu.

Isparta’dan, Üstad hazretlerinin Barla’da olduğunu öğrendik. Eğridir’e gittik önce. O zaman Barla’nın yolu yoktu. Eğridir’de Van’ın Erciş kasabasından gelmiş Mevlüt Aydın adında fotoğrafçı biriyle karşılaştık. O da Üstad’ı ziyaret için gelmiş. Biz üç kişi bir araba tuttuk. Bizi Barla’ya götüreceksin, bir saat bekleyip geri getireceksin diye, 60 liraya anlaştık. Kişi başına 20’şer lira düştü. Barla’ya yol yoktu ama o külüstür araba bizi keçi yolundan götürecektik...

Barla’ya vardık. Yukarıda eski bir cami var, araba o caminin önünde durdu. Karşısında da karakol vardı. Cemaat de öğle namazını kılmış, dışarı çıkıyorlardı. Biz Üstad hazretlerinin evinin nerede olduğunu bilmiyoruz. Cemaatten bazılarına sorduk; her sordüğümüz adam arkasını dönüp uzaklaşıyordu. Öğrenemedik onlardan. Belli ki cemaat karşıdaki karakoldan korkuyordu. Adavetlerinden değil de korkularından. Karşıda dam üstünde oturan iki genç koşarak yanımıza geldiler: “Siz Üstad’ı mı ziyaret etmek istiyorsunuz” dediler. Evet deyince, biz götürelim dediler ve götürdüler. Aslen Barlalı olan o gençler üniversite talebeleriymiş, yaz tatili için gelmişler Barla’ya.

Üstad’ın 1953’den sonra kaldığı ikinci evi vardır Barla’da, oraya götürdüler bizi. Biz kapıyı çaldık, Zübeyir Ağabey beni tanıyordu. Ziyarete geldik dedim. On iki, on üç basamak var biliyorsunuz o evin üst katına. Üstad Hazretleri yukarıdaki merdivenin başına kadar

çıktılar, çıkmasıyla içeri girmesi bir oldu. Bizim arkadaşların ikisinin de başlarında kasket vardı. Zübeyir Ağabey kasketleri başlarından aldı, merdivenin altına attı. Üstad Hazretleri tekrar çıktı merdivenin başına ve kısa bir konuşma yaptı. Durumun çok nazik olduğunu, çok sıkıştırdıklarını, onun için namazlarımızı yolda kılmamızı, burada eğlenmememiz için tembih buyurdular. Biz öğle namazını daha kılmamıştık. O arkadaşlar tekrar kasketleri aldılar, başlarına koydular, ayrıldık oradan. Namazlarımızı da yolda kıldık.

Üstad İmamlık Maaşımı Sordu

Sene 1956 olabilir. Üstad hazretlerine bir ziyaretim daha oldu. Üstad bana: “Maişetini ne ile temin ediyorsun?” diye sordu. Ben o zaman imamlık yapıyordum. “İmamlık yapıyorum Üstad’ım” dedim. “Kaç lira veriyorlar?” dedi. “Seksen lira veriyorlar” dedim. “Tamam, o yeter bize” dedi. O tarihlerde bir odacının maaşı 130 lira idi.

Bediüzzaman: Benim Size Verecek Hiçbir Şeyim Yok

Sene 1957. Çok safi kalp bir arkadaşımız vardı Manisa’da, Mesci Nuri diye tanınıyordu. O babamla beraber gitmiş Üstad’ı görememişlerdi, çok üzülüyordu. Bir seferinde Üstad’a giderken yanıma onu da aldım, beraber gittik. Emirdağ’da oldu bu ziyaretimiz. Önce kabul edilmedik. Ağabeyler Üstad’ın rahatsız olduğunu söylediler. Biz Çalışkanların dükkânında otururken, bir saat sonra “Gelsinler” diye Zübeyir ağabeyle haber geldi. Gittik. İçeri girdik. Üstad: “Ben hiç kimseyi kabul etmiyordum, ama sizi manevi bir ihtarla aldım” buyurdu. Çok büyük iltifatta bulundular. “Siz uzak diyarlardan kalkıp beni ziyaret ediyorsunuz, benim size verecek hiçbir şeyim yok, onun için yol paralarınızı vereyim” buyurdular. Biz yol paralarımızın olduğunu söyledik. İkimizin de anlımızdan öptü, o şekilde ayrıldık.

Üstad’ın Bize Verdiği Kitapları Almadık, Pişmanım

Sene 1958, başka bir ziyaretim daha oldu Üstad hazretlerine. Liseden bir arkadaşım vardı, Semih isminde. Emirdağ’ına beraber gittik. Sözler, Lem’alar, Mektubat kitapları matbaadan yeni çıkmıştı.

Üstad Hazretlerine, talebe olduğumuzu söyleyince bana bir tane yeni harflerle basılmış Sözler kitabı verdiler. “Üstad’ım bu kitap bende var” dedim. Bizim gayemiz güya istiğna düsturuna riayet etmek (gülüyor). Üstad Sözler’i bıraktı, bir tane Mektubat çıkardı, uzattı. “O da var Üstad’ım” dedim. Bu sefer diğer arkadaş’a da aynı şekilde verdi Üstad. O da beni taklit ederek kitapları almadı, aynı şeyleri söyledi. Üstad gülümseyerek, “Ben de vermeyeceğim” dedi ve kitabı çekti geriye. Biz dönüşte Isparta’ya uğradık. Bayram Yüksel ağabeyi evi temizlemesi için Isparta’da bırakmış Üstad. Biz de yardım ettik. Bayram ağabeye böyle oldu diye anlattım. Kitapları almadığıma sonradan pişman oldum, ama iş işten geçti dedim. “Burada Üstad’ın kendisine aid kitapları var, onlardan vereyim size” dedi ve bir adet Lem’alar kitabı verdi bize.

Urfa’ya Geleceğim, Seni Taziyeeye Gelecekler

1959 yılıydı. Üstad’ı Isparta’da ziyaret ettim. Kapıyı çaldım, Abdullah Yeğin Ağabey açtı kapıyı; ooo sen de mi buradasın dedim. Abdullah Ağabey Manisa’da askerlik yaptığı için iyi tanışıyorduk. Dedi: “Benim Urfa’da canım sıkıldı, biraz Üstad’ın yanında kalayım diye düşündüm, geldim buraya. Ama Üstad Hazretleri: ‘Keçeli sen ne yapmaya geldin buraya? Ben yakında Urfa’ya geleceğim, seni taziyeeye gelecekler, seni buralarda mı arasınlar’ diye latife ediyor benimle” dedi. Abdullah ağabeyle yıllar sonra İstanbul’da karşılaştığımızda, bu hatırayı hatırlıyor musun, böyle söylemiştin diye sordum. ‘Üstad bunu bana çok söyledi’ demişti.

Her halde bu ziyaretimde olacak, Üstad hazretlerinden Ahmed Feyzi Kul ağabeyle alakalı şunları duymuştum: “Ahmed Feyzi, öyle bir salâbet-i imaniyeye sahiptir ki, Ege’de nur talebelerinin tamamı terazinin bir kefesine konsa, diğer kefesine de o konulsa, onun tarafı ağır basar.”

Üstad’ı Ankara’da Bekliyorduk Fakat...

Üstad hazretlerine son ziyaretim 1960’ın Ocak ayında oldu. 1959 yılının son aylarından itibaren Üstad’ımız Ankara, İstanbul, Konya gibi merkezlere veda ziyaretlerinde bulunuyordu. 1960’ın Ocak

ayında Ankara'ya gitmiştim. Ulus'ta Murat Lokantası'nın üstünde dersane vardı. Orada Üstad hazretlerinin gelmesini bekliyorduk. Saat gece 01'i geçiyordu. Bir taraftan yol yorgunluğu, bir taraftan da gece geç saat olmuş, ben beş dakika kadar dalmışım. Âlem-i manada Üstad hazretlerini görüyorum; küçük bir lokum kasasının içerisinde sıkıştırılmış vaziyette. O heyecanla hemen uyandım. Said Özdemir ağabeyle yan yanaydım. Baktım Said Ağabey daha dalmamış, rüyamı anlattım. "O zaman Üstad Hazretleri Ankara'ya gelemeyecek" dedi. Biraz sonra bir telefon geldi. "Üstad Hazretleri Ankara yakınlarına kadar teşrif ettiler, fakat vehham idareciler Gölbaşı'ndan Eskişehir'e doğru geri çevirdi" şeklindeydi gelen telefon haberi. (11 Ocak 1960.)

Biz apar topar kalktık. Her tarafta karlar vardı, hava çok soğuktu. Sırtlarımıza battaniyeler aldık, bir dolmuşla yola çıktık. Avukat Bekir Berk Ağabey de vardı aramızda. Sekiz-on kişiydik. Şafak sökerken Eskişehir'e geldik. Sorduk, Üstad Hazretleri burada kalmadı, doğru Emirdağ'ına geçti dediler. Biz de hemen yolumuzu Emirdağ'ına çevirdik. Kuşluk vaktinde Üstad Hazretleri evinin avlusunda bizi kabul etti, ayakta görüştük. Orada Üstad hazretlerini en sağlıklı ve en çevik haliyle gördüm.

Bu görüşmemizde Üstad bana: "Ben Manisa'ya da geleceğim" buyurmuşlardı. Bu gelme meselesi kendisinin şahsen gelmesi olduğu gibi, hizmetin gelmesi manasına da geliyor. Gerçekten ondan sonra Manisa'da hizmet daha çok inkişaf etti. Bu ziyaretimizden iki ay kadar sonra Üstad Hazretleri vefat etti. Vefat haberini sabah öğrendiğimde Urfa tarafına gidecek uçak bulamadığımdan cenazesine gidemedim.

Babam Emin Zeyrek Üstad'ı Ziyarete Gitti, Fakat...

Babam Emin Zeyrek 15 Mart 1900 doğumludur. 16 Mart 1981'de vefat etti. Mezarı Manisa/Recepli köyündedir. Babam Manisa'da yirmi iki sene vaiz olarak vazife gördü. Sadece on beş gün izin kullandı.

Babam Emin Zeyrek Üstad hazretlerine ilk başlarda pek sıcak bakmazdı. Risale-i Nur eserlerini ilk defa beraber okuduk, tam sahiplendi. Manisa'da, Yeni Cami'in odasında Risale-i Nur derslerini babam yapardı. O oda, 150 kişi kadar alırdı ve tamamen dolardı. Büyüğümüz olduğu için ders yapmayı babama bırakırdık.

Bediüzzaman'ın Ahir Zaman'da beklenen zat olduğu kanaatimizi söyleyince babam buna itiraz etti. Biz ısrar edince, "Öyle ise ben hadis kitaplarını bir tarayayım, sizin söyledikleriniz var mı bakayım" dedi. Hadis kitaplarından ve Evliyaullah'ın bazı sözlerinden bir forma hazırladı. Hatta o eserin Arapçadan tercümesini ben yapmıştım. Beş-altı sayfalıktı. Şimdi o eser elimde yok...

Babam topladığı bu bilgilerden sonra, "Ben gidip Üstad'ı kendim göreceğim" dedi. Çünkü Üstad'ı daha tam olarak bilmiyordu. Ondan önce biz yeni gitmiştik Üstad'a. Biz yarım saat kadar Üstad'ın yanında kaldığımızı söyleyince, "Yarım saat kalınır mı, ben olsam saatlerce kalırdım yanında" dedi.

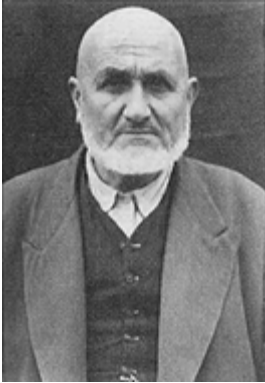
Sene 1956. O niyetle, yani o hadislerdeki alametler Üstad'ın üzerinde var mı diye, Mesci Nuri ile beraber gittiler Isparta'ya. Fakat bütün ısrarlarına rağmen ziyaret imkânları olmamış. Kapıya Zübeyir Ağabey çıkıyor: "Üstad Hazretleri çok rahatsız kabul edemiyor" diyor. İsrar edince bu sefer kapıya Bayram Ağabey çıkmış, aynı şeyi söylemiş. Bayram ağabeyin siyah bir paltosu vardı. Kendisi de esmer olduğu için iyice kararmış(!). Babam bize dedi ki: "Gerildi kapıya, beni dışarı gönderiyor. İçimden şunu ittireyim de, kendim yukarıya çıkayım diye düşündüm. O sırada elim ayağım boşaldı, yığılıp kaldım merdivenlere. Birden içimden ağlamak geldi, hüngür hüngür ağlamaya başladım." Ondan sonra teselli için Zübeyir Ağabey diyor ki: "Hocam, siz gidin Nuri Benli'nin otelinde istirahat edin, Üstad Hazretleri bazen böyle yapar, sonradan kabul ediyor, inşallah sizi de kabul edebilir" diyerek teselli ediyor, gönderiyor otele. Babam bize, "Üstad'ı görmeme o Kara Bayram mani oldu" derdi (gülüyor).

Babam, Üstad hazretlerini ziyaret ettikten sonra, Konya'ya geçip Mevlana hazretlerini de ziyaret etmek istiyordu. Otelde canları sıkılıyor, vasıta bulsa hemen dönecek, ama vasıta yok. Birkaç saat

geçtikten sonra Zübeyir Ağabey geliyor otele: “Hocam, Üstad Hazretleri sizi talebeliğe kabul ediyor, hususi dualarına dâhil ediyor, görmeniz mümkün değil. Hikmet böyle iktiza ediyormuş. Üstad Hazretleri, ‘doğru Manisa’ya dönsünler, başka bir yere uğramasınlar’ buyurdu” diyor. Babam Üstad’ı göremeden dönüp Manisa’ya geliyor.

Biz risaleleri okumaya başladıktan sonra 1954’de Muzaffer Arslan Manisa’ya gelmişti. Dört sene Manisa’da kaldı. Muzaffer Ağabey babama, “Sen yanlış kapıdan girdin” dedi. Mektubat’taki ziyaretçiler bahsini kendisine okuduk. Üstad orada diyor ki: “Malûm olsun ki: Bizi ziyaret eden, ya hayat-ı dünyeviye cihetinde gelir; o kapı kapalıdır. Veya hayat-ı uhreviye cihetinde gelir. O cihette iki kapı var: Ya şahsımı mübarek ve makam sahibi zannedip gelir. O kapı dahi kapalıdır.” Muzaffer Ağabey bu kısmı okuyunca babam: “Bunu daha önce niye göstermediniz bana” diye epeyce yakınmıştı.

Üstad hazretlerini göremediği halde babamın hizmetlerinde hiç bir fütur gelmedi. Ta 1959’un son aylarında, jurnalciler tarafından bir takım yalanlarla şikâyet edildi, Çanakkale’nin Lâpseki kazasına tayinini çıkardılar. Orada sekiz ay kaldı, sonra mecburi olarak emekliye sevk ettiler.

İsmail Hakkı hoca efendinin 22 sene Manisa’da vaizlik yapan merhum babası

Emin Zeyrek, bu şehrin Risale-i Nur hizmetlerinin öncülerindendir.

Ahmed Feyzi Ağabeyle Hayatta İken Ona En Yakın Olanlardandım

Ahmed Feyzi Kul Ağabey çok zeki, son derece-müthiş bir-hatip, aynı zamanda çok mütevazı bir insandı. 1954 yılında Üstad'a ilk ziyaretime giderken bir gece dersinde İzmir'de tanıdım onu. Ondan sonra karşılıklı gelip gitmeler hep devam etti. Selçuk/Çamlık'ta ikamet ediyordu, mezarı da oradadır. Bazen Çamlık'a gider bir hafta kadar yanında kalırdım, çok beraberliklerimiz oldu. Yüksek tansiyon vardı kendisinde, oturduğu zaman hemen uyuklardı. Ama çalışmaya başladığı zaman uyku filan girmezdi gözüne. Sabaha kadar hiç uyumadan çalıştığını biliyorum ben. Bir de kızdırdığın zaman gözüne uyku girmezdi (gülüyor). Bir muannid adam getirdin mi karşısına; kükrerdi, aslan kesilirdi. Oadaki belagat, hitabet Allah vergisidir, herkeste olmayan bir şey...

Dar-ül Muallimin mektebi mezunu değildi, mezun olma sırasında savaşa gidiyor, mezuniyet yarım kalıyor.

Üstad hazretlerinden Ahmed Feyzi Kul ağabeyle alakalı şunları duymuştum: "Ahmed Feyzi, öyle bir salâbet-i imaniyeye sahiptir ki, Ege'de nur talebelerinin tamamı terazinin bir kefesine konsa, diğer kefesine de o konulsa, onun tarafı ağır basar."

Sırrı İnna A'teyna, Çam Dağı'nda Değil Barla'da Yazılıyor

1961 yılında Üstad hazretlerinin vefatı vesilesiyle nur talebeleri Barla'da bir mevlid tertip ettiler. Biz Manisa'dan, Ahmed Feyzi ağabeyi de Çamlık'tan alıp geçecektik. Fakat yolda giderken bizim arabanın lastiği patladı, iki saat geç kaldık. Feyzi Ağabey bizi beklemiş, beklemiş; bunlar gelmeyecekler deyip başka bir vasıta ile gitmiş. Biz Barla'ya vardığımızda mevlid okunmuş, dağılmışlar; cemaatten bir iki kişi kalmış caminin içerisinde.

Ahmed Feyzi ve Şamlı Tevfik ağabeyler yan yana oturuyorlardı mihrapta. Feyzi Ağabey beni kapıda görünce, gel gel dedi. Gittim yanına. Şamlı Tevfik ağabeye döndü: "Sırrı İnna A'teyna'yı nasıl yazdığını bu kardeşimize anlatıver" dedi. Tevfik Ağabey mihrabın yan tarafındaki caminin penceresinden gösterdi; "Bak, şu tepenin altındaki katran ağacının altında yazıldı" dedi. Şimdi minare yapılmış, orası görünmüyor. Şamlı Ağabey dedi ki: "Üstad Hazretleri bir

tarafından söylüyor, bir taraftan yazdırıyordu. Ben Üstad hazretlerine bakmak istiyorum, sanki o dağ üstüne yıkılmış gibi bir türlü bakamıyorum. Öyle mehabet vardı... Nihayet risaleyi yazma işi bitti, Üstad hazretlerinin yüzüne bakabildim.” Bunu bizzat Tefvîk ağabeyden böyle duydum. Sırrı İnnâ A’teyna, Çam Dağı’nda değil Barla’da yazılıyor.

Bediüzzaman Kıyametin Kopma Tarihini Kesin Olarak Vermiş mi?

Kıyametin kopma tarihini Üstad Bediüzzaman Hazretleri vermiş ama kesin olarak o tarihte olacak diye bir şey söylemiyor. Kıyametin vakti Mugayyebat-ı Hamse’denir. ‘lâ ya’lemu’l-ğaybe illallah’ yani ‘gaybı Allah’tan başka kimse bilemez’ diye başlıyor Üstad... ‘İhtimaldir ki bu hadis-i şerif böyle işaret ediyor’ diyor. Kıyametin yakınına işaret eden çok hadisler var zaten. Ayet-i kerimeler de var. Yakınına işaret etmek, onun aynı zamanını mutlak olarak bilmek manasına gelmiyor. Yağmurun vakt-i nüzulu da Mugayyebat-ı Hamse’denir. Hava şartlarına bakıp da birisinin “Allah bilir ama yarın yağmur yağabilir” demesi, gaybı bilmek demek olmadığı gibi...

Said Nursi hazretlerinin ilgili mektubu şöyledir:

لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ

Cây-ı dikkat ve hayrettir ki, üç fıkra bil’ittifak bin beşyüz (1500) tarihini göstermeleriyle beraber, tam tamına manidar, makul ve hikmetli bir surette 1506’dan tâ 42’ye, tâ 45’e kadar üç inkılab-ı azîmin ayrı ayrı zamanlarına tetabuk ve tevafuklarıdır. Bu îmalar gerçi yalnız birer tevafuk olduğundan delil olmaz ve kuvvetli değil, fakat birden ihtar edilmesi bana kanaat verdi. Hem kıyametin vaktini kat’î tarzda kimse bilmez; fakat böyle îmalar ile bir nevi kanaat, bir galib ihtimal gelebilir.” (Kastamonu Lâhikası 28)

Mâidet-ül Kur’an ve Hazinet-ül Bürhan

Önce şunu belirteyim: Ebced/Cifir ilmini Üstad Bediüzzaman hazretlerinin 1. Şua ve onun gibi benzeri eserlerinden öğrendim. Ahmed Feyzi ağabey de öyle öğreniyor. Bu hususta Ahmed Feyzi ağabeyle çalışmalarımız da olmuştu. Cifir ilmi ile bir şey söylemek için Arapça bilmek şarttır...

Mâidet-ül Kur'an risalesi ile sonradan Mâidet-ül Kur'an'a ilavelerle yeniden yazılan Hazinet-ül Bürhan eserinin hikâyesi şöyledir:

Ahmed Feyzi Kul Ağabey, Mâidet-ül Kur'an risalesini Denizli hapsinden (1943) çıktıktan sonra yazmıştır. Bu eser 1948 Afyon Mahkemesinin açılmasına vesile oluyor. Eser ele geçince Afyon davasını açıyorlar. Üstad Hazretleri Mâidet-ül Kur'an'ı Tilsımlar Mecmuası'na zeyl olarak koyduruyor, sonradan tedbiren kaldırıyor. Elimdeki kendi yazdığım şu nüshayı, Üstad hazretleri hem tashih etmiş, hem de bir dua lütfetmişlerdir. Bu söylediklerimi biraz daha açayım;

Ahmed Feyzi Ağabey, Mâidet-ül Kur'an risalesini, Üstad hazretlerine işarî olarak bakan ayet-i kerime ve hadislerin-çok az bir kısmını-ebced hesabı ile hesap ederek hazırlamış. Bunu da Denizli hapsinden sonra, Üstad hazretlerinin hizmetlerini tebşir ve tebrik makamında yazıyor. Aslı Arapça, izahları Türkçedir. Üstad hazretleri de bunun âlimane ve müdakkikane yazılmış bir eser olduğundan bahsediyor, eserin önsözünde.

Ben bu Mâidet-ül Kur'an'ı Ahmed Feyzi ağabeyden aldım, bakarak aynısını kendi el yazımla tekrar yazdım ve Muzaffer Arslan ile Üstad hazretlerine gönderdim. 1954'de gitmişti Üstad'a. Üstad Hazretleri bir dua lütfediyorlar. Dua şöyle; "Ya erhamürrahimin. İsm-i azam hürmetine, bu ('nüshayı' yazmış önce sonra üzerini çizmiş) Hazinet-ül Bürhan'ı yazan Ahmed Feyzi ve İsmail Hakkı'yı Cennet-ül Firdevs'te saadet-i ebediyeye mazhar eyle. Âmin, âmin, âmin..."

Üstad'ımız karşı sayfanın altına da; "Aziz Sıdık Kardeşlerim, bu risale şu zamanda neşri aleyhimize ve nurların neşrinde bahaneler arayan dinsizler görmemek lazımdır." Şeklinde naehil ellere geçmemesi için tavsiyede bulunuyor...

İşte şu gördüğünüz elimdeki eser, benim yazıp Üstad'a gönderdiğim tashihli ve dualı Mâidet-ül Kur'an'dır, orijinali budur. Ahmed Feyzi ağabeyin yazdığı nüsha ise maalesef elimizde yok...

Üstad'ımız duayı yazarken, önce 'bu nüshayı yazan' diye yazıyor; sonra 'nüshayı' çizerek, 'bu Hazinet-ül Kur'an'ı yazan Ahmed Feyzi ve İsmail Hakkı'yı Cennet-ül Firdevs'te saadeti ebediyeye mazhar eyle...' diye devam ediyor. Bunun bir hikmeti var. Onu da anlatayım;

Aradan yıllar geçti, 1960'da Sivas'a askerlik görevimi yapmak üzere gittim. Askerde iken bazı ayet-i kerimeleri hesaplayıp Üstad hazretlerinin üzerinde çıktığını görünce, bunları Ahmed Feyzi ağabeye gönderdim. Çok dikkatini çekmiş... Bunların üzerine ilaveten bazı ayetleri, hadisleri ve Üstad hazretlerinin bazı dualarını da hesaplayarak yeni bir eser meydana getirmiş. Ve bu esere 'Hazinet-ül Bürhan' adını vermiş. Aslında Mâidet-ül Kur'an ile Hazinet-ül Bürhan farklı iki eser olmuş oluyor. Mâidet-ül Kur'an'ın üzerine ilavelerle hazırlanan Hazinet-ül Bürhan'ı 1960'da vefat eden Üstad Hazretleri görmedi elbette... Yalnız Hazinet-ül Bürhan ismini yazdığı dua ile işaret etmiş oluyor...

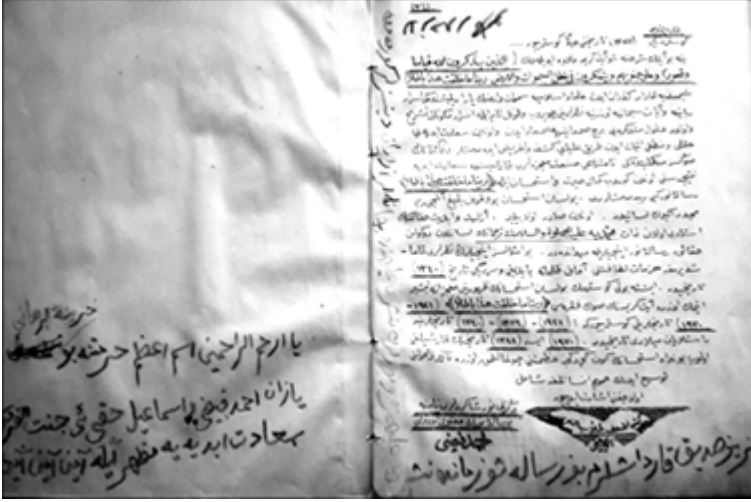
Ahmed Feyzi ağabeyin, Hazinet-ül Bürhan'ı hazırladığından benim hiç haberim yoktu. Kendisi hiç bahsetmedi bana. Ahmed Feyzi ağabeyin vefatından belki on sene sonra, "Bursa'da Sami Pala'nın elinde böyle bir eser var, senin de adın geçiyor orada" dediler bana. Getirdiler gösterdiler. Hazinet-ül Bürhan'ın Önsöz'ünde benim gönderdiklerime ilave ettiğini söylüyor. Ahmed Feyzi Ağabey Osmanlıca yazmıştı. O kitaptan bu şekilde haberim olmuş oldu.

Hazinet-ül Bürhan'ın Önsöz'ü oldukça uzun... 'Manisalı İsmail Hakkı' isminin geçtiği bölüm şöyledir:

"Mâidet-ül Kur'anın ikinci kısmını teşkil eden ve adına Hazinet-ül Bürhan namı verdiğimiz bu eser birincisi gibi tamamen bir eser-i inâyettir. ... Manisalı İsmail Hakkı din kardeşimiz bize göndermişti. Biz de kardeşim Muhammed Emin ile beraber bu âyetlerin veche-i ri'yâziyelerinde belağat-ı mucizâneye hayran olarak bunların delalet ettikleri mânalar hakkındaki âcizane kanaatlarımızı yazmayı ve bu

suretle nurun derinliklerine henüz inmemiş olan bazı kardeşlerimizin kuvve-i mânevîyelerini takviye etmeyi düşündük. ...”

Ahmed Feyzi Kul,
Muhammed (Emin) Kul;
Manisalı İsmail Hakkı

Bediüzzaman Said Nursi'nin, Mâidet-ül Kur'an risalesinin sonuna Ahmed Feyzi ve İsmail Hakkı için yazdığı dua:

“Ya erhamürrahimin. İsm-i azam hürmetine, bu ('nüshayı' yazmış önce sonra üzerini çizmiş) Hazinet-ül Bürhan'ı yazan Ahmed Feyzi ve İsmail Hakkı'yı Cennet-ül Firdevs'te saadet-i ebediyeye mazhar eyle. Âmin, âmin, âmin...”

Üstad'ımız karşı sayfanın altında da:

“Aziz Sıdık Kardeşlerim, bu risale şu zamanda neşri aleyhimize ve nurların aleyhinde bahaneler arayan dinsizler görmemek lazımdır.” Şeklinde not düşerek naehil ellere geçmemesi için tavsiyede bulunuyor...

Tılsımlar Mecmuası'nın Zeyli Mâidet-ül Kur'an'a Bediüzzaman'ın Yazdığı Önsöz

Evvelen: Aydın havalisinin Hasan Feyzi'si ve Hüsrev'i ve Mehmed Feyzi'si ve Risale-i Nur'un manevî avukatı Ahmed Feyzi'nin üç seneden beri âlimane, müdakkikane yazdığı şu gelen istihracat-ı gaybiyeyi ve Sikke-i Tasdik-i Gaybiye'nin bir kuvvetli hücceti ve şâhidi bulunan şu risaleciği dikkatle mütalaa ettim. Onun tetkikatına ve Risale-i Nur'un kıymetini tam hadîs ile âyet ile isbat etmesine karşı hayret ve istihsan ile Mâşallâh, Bârekâllah dedim.

Fakat bir derece tabire muhtaçtır, ayn-ı hakikattır. Fakat Said hakkında hususan son kısmın hâşiyelerinde şahsiyetim itibariyle haddimden yüz derece ziyade bir hüsn-ü zannı ile hakikatın sureti değişmiş.

Evet hem Sikke-i Gaybiye hem onun yazdığı âyetler ve hadisler müttefikan bu asırda bir hakikat-ı nuraniyeye işaret ediyorlar ve bu asır ve bu zaman cemiyet zamanı olduğundan şahs-ı manevi hükmedebilir. Hususan manevi vazifelerde maddi şahısların ehemmiyeti azdır, dağlar gibi vazifeler o zaif şahsiyetlere yükletilmez.

Bazı âyat-ı kerime ve ehadis-i şerife âhircamanda gelecek bir müceddid-i ekberi mâna-yı işarî ile haber veriyor. Fakat o gelecek zatın ve cemiyetinin üç vazifesinden hakikatta en ehemmiyetlisi olan ve zâhirenen küçüğü görünen imanı kurtarmak ve hakaik-i imaniyeyi güneş gibi göstermek vazifesini Risale-i Nur ve şakirdlerinin şahs-ı manevisi tam yaptıklarından o gelecek zata dair haberleri ve işaretleri Risale-i Nur'un şahs-ı manevisine hatta bazen tercümanına da tatbik etmişler ve Şeriatı ihya ve hilafeti tatbik olan çok geniş dairede hükmeden bu iki mühim vazifesini nazara almamışlar. Onların kanaatları onların risale-i Nur'dan istifade cihetine faidelidir, zararsızdır; fakat Nur'un mesleğindeki ihlasa ve hiçbir şeye alât olmamasına ve dünyevi ve manevi makâmâtı aramamasına zarar verdiği gibi, Nurların muarızları her taifenin hususan siyasi taifenin tenkidine ve hücumuna vesile olabilir. Onun için ben bu müdakkik kardışımızın risaleciğinin bir kısmını ve bazı cümlelerini kaldırmakla bir parça ta'dil ettim. Siz tam ta'dilat yapınız ve size gönderdim. Tılsımlar Mecmuasının âhircamanda yazılsın. Bâki kalan kısmını da şahsıma ait kısmını kaldırıp, bakisini ta'dil ederek belki size

göndereceğiz. Bu münasebetle bugünlerde ruhuma gelen bir ihtarı kalbimle gördüğüm bir mânayı beyan edeceğim ki, kardaşım Ahmet Feyzi benden gücenmesin. Şöyle ki:

Nurları fütühatını kalben temaşa ederken bazı has kardaşlarımızın Nurun tercümanına verdikleri makam noktasında baktım; o makama nisbeten fütühat az olmasından o makamın şerefi için bir hırs ile vazife-i İlahiyeye karışmak gibi şekva geldi. Binler derece şükür ve sırf rıza-yı İlahi noktasında bazı biçarelerin Nurlarla imanlarını kurtarmak cihetiyle binler hamd, sena ve şükür lâzımken bir teşekki ve sıkıntı geldi.

Sonra mahviyet ve terk-i enaniyet ve ihlâs-ı tam ile aynı vaziyete baktım gördüm ki, o fütühatta binler hamd ve sena ve teşekkür ve manevi sürur ve sevinç ruhuma geldi. Ben o halde iken anladım ki makamat-ı maneviye dahi mesleğimizde mevzu-u bahis olmamalı. Eğer bazı has kardeşlerimin hakkımdan yüz derece ziyade bana verdikleri hisse ve makam hakikat olsa ve hakkım da olsa mezkûr hakikat için bırakmağa meslek-i Nuriyedeki ihlâs-ı tamme bırakmağa mecbur eder.

Said Nursi

Ebced/Cifir İlmini Kabul Etmeyenlere Müdellel Cevaplar

Benim Mâidet-ül Kur'an'a benzeyen, 1998 senesinde ebced/cifir ilmiyle hazırladığım bir kitabım daha var. Daha kapsamlı... 650 kadar ayet-i kerimeyi içine alıyor. Hem Üstad'a, hem Risale-i Nur'a, hem de zamanın bazı hadiselerine işaret ediyor. Osmanlıcadır, basılmadı. Sungur ağabeye göstermiştim. (Mustafa Sungur Ağabey, birkaç sohbetinde bu kitaptan sitayişle bahsetmişti. Ö. Özcan)

Kitaba; "Kur'an ve harflerinden riyazî dili ile (sayı değerleriyle) çağımıza verilen mesaj" adını verdim. Kitabın Önsöz'ünde ebced/cifir ilmini kabul etmeyenlere müdellel cevaplar verdik. O kısımdan bir bölümü size okuyayım:

Cifir ve ebced, İslâm'dan kaynaklanan bir ilim olmamakla beraber, İslâm onu red ve inkâr da etmemiştir. İslâm'dan önce var olup da onun reddetmediği şeyler bâtil sayılamaz. Kaynağı itibariyle İslâmî olmayan ebced ve cifire imam-ı Ali (r.a), Cafer-i Sadık (r.a), Beyazıd-ı Bistami (k.s), Muhyiddin-i Arabi (k.s), Said-i Nursi (r.a) ve benzeri birçok âlimler ve yüksek tasavvuf erbabı tarafından İslami bir hüviyet kazandırılmış veya İslami bir elbise giydirilmiştir. Ebced ve cifir bir takım şarlatanlar (halkı aldatanlar) tarafından da kullanılmıştır. Fakat bu durum onun değersizliğine delil olamaz. Bilakis onların her şeyi çirkin maksatlarına alet ettiklerini gösterir.

Bazı İslam âlimleri ebced ve cifri bir ilim olarak kabul etmemişlerdir. Bu kısmın özellikle son devirlerde göze çarpan simaları ise daha çok felsefi cereyanlara açık, kuru akli ön planda tutan ve Avrupa hayranı olmakla tanınan zatlardır. Kuru akla dayanıp ta samedani lütufların esintilerini alamayanların bu gibi ilimleri inkâr etmeleri gayet tabiidir.

Cifir ilmini inkâr edenler diyorlar ki: “Bir kimse ileride olabilecek birçok şeyden haber verse hiç şüphe yok ki haber verdiği şeylerin bir kısmı söylediği gibi çıkar.” Biz de diyoruz ki: Bunu iddia edenler de ileride meydana gelebilecek birçok şeyden haber versinler de bunlardan bir kısmı haber verdikleri gibi çıksın. Mesela: Muhyiddin-i İbn-i Arabî hazretlerinin söylediği (sin), (şin) ın içine girdiği zaman Muhyiddin'in kabri meydana çıkar(1) şeklinde bir söz söylesinler!

Ve yine Mücedid-i Ekberin (yıkılmış bir mezarım ki yığılmıştır içinde Said'den yetmiş dokuz emvat bâ-âsâm âlâma)(2) diyerek kırk yıl önce kendi ölüm tarihini haber verdiği gibi, onlar da ölecekleri tarihi haber versinler de haber verdikleri gibi çıksın!..

Hatta değil gelecek olaylardan haber vermek, geçmiş hadiseler üzerindeki işaretleri-Risale-i Nur'da görüldüğü şekilde-tahlil edip gösterebilir! Hatta biz nasıl Müceddid-i Ekber veya onun muarızlarına karşı Kur'an'ın işaretlerini tesbit edip göstermiş isek onlar da sevdikleri ve beğendikleri hakkında Kur'an'ın medih ve senasını veya bizim bulduğumuz işaretlerin tersini bulup gösterebilirler!

Tesbit edilen işaretler birkaç taneden ibaret olsa veya bunlarda ayetin manasıyla işaret ettiği zat veya hadise arasında bir veya birçok münasebet bağları bulunmasa idi belki itiraza vesile olabilir, hatta inkâra açık bir yol bulunabilirdi. Fakat bu işaretler ve münasebetler o kadar çok ki, bunları toptan yok saymayı veya kör tesadüfe bağlamayı insan aklı kabul edemiyor. Müceddid-i Ekberin ifade ettiği gibi, “Aslında tesadüf diye bir şey yoktur. Her şeyde bir hikmet, bir sır ve bir mana vardır. O ince münasebet ve ilgilerin manaları var. İşte biz bu manaları açıkça bilmediğimiz için bunlar hakkında ‘tesadüf’ tabirini kullanıyoruz.”(3)

Kendilerinde akıl ve felsefenin hâkim olduğu ilim erbabı keşif ve istihraç yoluyla elde edilen şeylerin çoğu zaman herkesin rahatlıkla bileceği kadar açık olmadığını söylüyor veya hadiselerin beklenildiği şekilde çıkmadığını görünce hemen inkâr yoluna sapıyorlar... Şu hususun bilinmesi gerektir ki, bu gibi şeylerin çoğu bazı şartlara bağlı olarak meydana gelir. Bu şartlar eksik olursa onlar da meydana gelmez. Hem bunlar bazen tabir, bazen de tevil isterler. Çünkü Allah dostlarının keşif ve istihraçlarında bazen bir nokta bir dağ kadar büyük, bazen de bir dağ bir nokta kadar küçük, bazen hususi bir şeyi umumi, umumi olan bir şey de hususi gibi görünebilir. Bunun böyle olması da gereklidir. Çünkü kâinatta mutlak hâkim Allah’ın emir ve iradesidir.

Genel olarak zahirperestlerin en güçlü dayanakları inkârdır. Akıllarına uymayan hususlarda bunların başka bir mana taşıması ihtimalini bile göz önüne almadan hemen inkâr yoluna saparlar. Hâlbuki inkâr bir ilim yolu değildir. İnkâr etmekle hiçbir şey ispat edilmiş olmaz. İsbat ise bir ilim yoludur. Davasını isbat eden kolaylıkla maksadına ulaşır.

Bir de aşağıda misalini arz edeceğimiz şekilde Rafizilerin(4) harfleri istedikleri gibi düzene koyarak manalandırdıklarını gören bu zahir perestler diyorlar ki: “Bu harflerle iman üzerine delil getirilebildiği gibi küfür üzerine de delil getirilebilir. Bunlar bazen iyi ve güzeli elde etme, bazen de elden kaçırmaya işaret olabilir. Meselâ: Allâme Alusi’nin (elif-lâm-mim) in tefsirinde kaydettiğine göre, bir kısım

Rafiziler surelerin başlarında bulunan (elif-lâm-mim/elif-lâm-râ ve hâ-mim) gibi harflerin tekrar edilenlerini çıkardıktan sonra geriye kalan on dört harf ile (Ali'nin yolu haktır, biz de sıkı sıkıya ona bağlı kalırız) cümlesini çıkarmışlar ve bu düzme cümle ile-hâşâ-Hazret-i Ali'nin risalete Hazret-i Muhammed (s.a.v.) den daha layık olduğuna delil getirmeye çalışmışlardır. Şiilerin mu'tedil (ılımlı) olanları ise bu uydurma cümle ile Hazret-i Ali'nin peygamberliğine değil, hilâfete daha lâayık olduğu hükmünü çıkarmışlardır.

Ehl-i sünnetin bunlara karşı bu harfleri aynen kullanarak kendilerine uygun cümleler düzenlemeleri mümkündür. Meselâ: Aynı harfleri kullanarak –(Ehl-i sünnetin izlediği yol doğrudur.) cümlesi gibi.

Ama şunu kesin olarak ifade edelim ki; ehl-i sünnetin gittikleri yolun doğruluğunu isbat için böyle cümleler uydurmaya hiç ihtiyaçları yoktur. Onun için onlar böyle sakim ve çürük yollara hiçbir zaman başvurmamışlardır.

Hurufilik-ebced ve cifir = Ebced ve cifir ile Hurufilik arasında kesinlikle herhangi bir bağlantı ve bir münasebet yoktur. Ancak bazılarında görünüşe aldanarak cehaletin verdiği bir vehim ve benzerlik kurma gayreti vardır.” (Devamı da var...)

İsmail Hakkı Zeyrek hoca efendi, “Kur’an ve harflerinden riyazî dili ile (sayı değerleriyle) çağımıza verilen mesaj” eserini Ömer Özcan’a tanıtırken

İsmail Karaçam

(1937 -)

MARMARA ÜNİVERSİTESİ İlahiyat Fakültesi'nde uzun yıllar Tefsir Anabilim Dalı Başkanlığı yapan Prof. Dr. İsmail Karaçam, ülkemizin ilim ve irfan sahasına yetiştirdiği yüzlerce talebeleriyle ve yazdığı onlarca eserleriyle çok değerli katkılarda bulunmuş, mümtaz bir ilim adamımızdır. Kendisiyle 14 Kasım 2015 tarihinde İstanbul'da Risale-i Nur'un Sahra-ı Cedid Medresesi'nde buluştuk. Tanışmamıza kendi yetiştirdiği talebesi eğitimci Recep Sezer kardeşimiz vesile oldu. Soruları beraber sorduk, kayıtları birlikte yaptık.

Prof. İsmail Karaçam hocamız etkileyici sesi ve hitabesiyle bir ilim adamına yakışan vakar, ciddiyet ve katıksız samimiyetiyle konuşmaya başladı. Önce o yokluk ve yoksulluk devirlerinde profesör oluncaya kadar çektiği çile ve sıkıntıları anlatarak başladı sözlerine. Bunların hepsini kaydettik; şimdiki nesillere ibret olması için anlattıklarını, ileride ayrı bir metin olarak hazırlamaya çalışacağız inşallah.

Prof. İsmail Karaçam, Said Nursi hazretleriyle alakalı hatıralarını; "Bediüzzaman hazretlerini ilelebet sevmişimdir. Kendisini üç defa ziyaret ettim. Onunla karşı karşıya görüşmemiz 1953, 1954 ve 1956 senelerinde Isparta'da olmuştur" diyerek anlatmaya başladı. İlim

camiasının iyi bildiği ve güvendiği bir ilim adamı konuşuyordu. Nefesimizi tutarak dinlemeye başladık...

Keramet ve rüya gibi hatıraları daima ihtiyatla yaklaşmış ve iyice tahkik etmeden kitaplarıma koymamışımıdır. Bu sefer mütekellim, Bediüzzaman hazretlerinin açık kerametlerine şahid olan ve bunları bize aktaran İsmail Karaçam gibi ciddi bir akademisyendi. Tereddütsüz neşrediyorum...

Sohbetimizin sonlarına doğru, İsmail Karaçam hocamız dedi ki: “Ben size Bediüzzaman hazretlerine yaptığım üç ziyaretlerimden daha mühim olan iki anekdotumu anlatacağım.” Bunları kendisinden dinledik ve kaydettik. Bediüzzaman’ın eskiden beri dostu olan Balıkesirli, tefsir sahibi Hasan Basri Çantay hoca efendinin, Hz. Üstad’la alakalı anlattığı iki hatırayı nakletti bize İsmail hocamız. Evet, kesinlikle bu iki hatıra bizce de fevkalade önemli. Anlatımını metne bırakıyorum...

Prof. İsmail Karaçam hocamızın hatıralarının tashihini, talebesi Recep Keskin Bey yaptırdı. Kendisine teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. İsmail Karaçam Anlatıyor:

1937’de Burdur’un eski adıyla Kıravgaz, yeni adıyla Kayaaltı köyünde doğdum.

1948 yılında Burdur’a hafızlık talimi için gittim ve iki buçuk sene içerisinde hafızlığı bitirdim. Hocalarım bu çocuğun sesi, edası güzel derler ve beğenirlerdi. 1952 yılında, İstanbul İmam Hatip Okulu’na imtihanla kaydımı yaptırdım. İlim yayma Cemiyet yurtlarında kaldım ve 1959’da mezun oldum. O sene Yüksek İslam Enstitüleri açıldı, oraya da imtihanla girdim ve 1963’de mezun oldum. Bursa İmam Hatip Lisesine tayin oldum, orada dört sene kaldım. 1966’da Konya Yüksek İslam Enstitüsü’ne hoca olarak gittim ve üç sene de orada devam ettim.

Otuz iki yaşımda Kars'a askere gittim. Askerlik dönüşü İstanbul Yüksek İslam Enstitüsüne tayin olundum. 1981'de çıkarılan YÖK Kanunu ile İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi oldu. Orada doçent ve profesör oldum. Uzun yıllar Tefsir Anabilim Dalı Başkanlığı yaptıktan sonra 2003 yılında emekli oldum. İstanbul Sahra-i Cedit'te oturuyorum.

Bediüzzaman hazretlerini ilelebet sevmişimdir. Kendisini üç defa ziyaret ettim. Onunla karşı karşıya görüşmemiz 1953, 1954 ve 1956 senelerinde Isparta'da olmuştur.

Zübeyir Ağabey Görüştü Bizi

Bediüzzaman hazretlerine ilk ziyaretim şöyle oldu:

Sene 1953. İstanbul İmam Hatip Okulu talebesiyim. Yaz tatili dolayısıyla memleketim Burdur'a gittim. Burdur'un Bucak ilçesinde Süleyman Semiz ve Ahmed Semiz kardeşler vardı. Ahmed benim gibi İstanbul İmam Hatip Okulu'nda okuyordu. Bunlar Bediüzzaman hazretlerine aşk derecesinde sevgisi olan insanlardı. Bucak'tan Burdur'a geldiler. Bana: "Biz Isparta'ya Üstad hazretlerine ziyarete gidiyoruz, beraber gidelim" dediler. Beraber gittik Isparta'ya. Süleyman, Bediüzzaman'ın evini biliyordu. Vardık, kapıyı çaldık, ses çıkmadı bir müddet. Bir daha çaldık gene ses çıkmadı. Eyvah! Dedik. Geriye döndük, 25-30 adım attık, bir de baktık ki karşıdan birisi geliyor. Zübeyir Ağabey... Ona, "Biz Hz. Üstad'ı ziyarete geldik" dedik. "Üstad rahatsız, misafir kabul etmiyor. 'Beni ziyarete gelenlere söyleyin eserlerimi okusunlar, o bana ziyarettir, gönlüm onlarla beraberdir' diyor" dedi. Zübeyir Ağabey böyle deyince, "Biz ta İstanbul'dan böyle bir hasretle geldik, illa göreceğiz" dedik. "Vaziyet böyle ama hele bir gelin bakalım, siz kapıda bekleyin, ben kendisine bu arzunuzu söyleyeyim, kabul ederse olur" dedi. Yukarıya çıktı, bir iki dakika sonra geldi ve "Siz ne talihli insanlarsınız, Üstad Hazretleri şöyle bir bakınca, 'gelsinler, gelsinler' dedi, buyurun" dedi.

Bediüzzaman'ın Gülyağı Kerametini Gördük

Bediüzzaman Hazretlerine 1953 senesinde Isparta’da yaptığım ilk ziyaretimde, onun bir kerametine şahid oldum. Şöyle:

Merdivenden çıktık. Zübeyir Ağabey hazretin kapısını açtı; Cenab-ı Hak şahiddir ki ben mübalağa etmesini sevmem adımımı atmamla birlikte içerde lahuti bir hava, lahuti bir koku... Böyle bir koku hemen sardı bizi. Bir iki adım attım, heyecanlandım başladım ağlamaya. Ağlıyorum, ağlıyorum... Hazret, bembeyaz, tertemiz örtüler içinde yattığı karyoladan böyle bize bakıyor... Öyle beyaz ki, o beyazlığı şu kitabın beyazlığı dahi ifade edemez. Yeşilin güzeli o gözler... Nur gibi bir beyaz, nur gibi yeşil gözler... Emin olun bakamıyorsunuz o gözlere... Alimallah şöyle baktığınız zaman yıkacak sizi... Öyle canlı gözler...

Rahmetli Süleyman Semiz Ağabey bizim büyüğümüzdü, o vardı Üstad’ın elini öptü, kenara çekildi. Sonra ben vardım mübarek elini öptüm, (ağlıyor) elimi tuttu. Soruyordu: “İsminiz ne, babanızın ismi ne, annenizin ismi ne, nerelisiniz, ne yapıyorsunuz?” Ben bunların cevabını verdim. Adım İsmail... Hayatımda en büyük müjdeyi aldığımı sanıyorum orada. Bana: “İsmail’im seni evlatlığa aldım, kabul ettim, Allah ziyaretini kabul etsin” dedi. Ve böylece oturduk, takriben bir saate yakın bizimle sohbet etti Bediüzzaman Hazretleri. Her şeyi hatırlayamıyorum, ama hiç unutmadığım Hz. Üstad’ın bize gösterdiği kerametini anlatayım sana...

Bu sohbet esnasında ben elini öperken yanımda bir gülyağı kokusu vardı. Onu Burdur’da altın tüccarı, kuyumcu Hüseyin Amca vermişti. Gelirken onun yanına uğradım. Hüseyin amcanın Hz. Üstad’a muhabbeti olduğunu bilmiyordum. Ona: “Isparta’ya Üstad hazretlerine ziyarete gidiyorum” dedim. Hemen çekmeceyi çekti, o gülyeğini çıkardı; “Hah tamam, şunu Üstad’a ‘Hacı Hüseyin amcanın hediyesidir, kabul buyurunuz lütfen’ diye takdim edeceksin” dedi. Ben de olur dedim, aldım cebime attım.

Bir taraftan sohbet oluyor... Yani Üstad anlatıyor, biz dinliyoruz. Bir ara ben o gülyeğini, “Burdur’dan Hüseyin Amca bu hediyeği gönderdi” diye Üstad’a takdim ettim. Üstad ne dedi biliyor musun (gülüyor); “İsmail’im hediye kabul etmiyorum, ama bunu senin hatırın

için alıyorum” dedi. Kokuyu aldı, koydu kenara. Bana da, orada sanki önceden hazırlamış gibi aynı gülyağından aldı, “Bunu benim tarafımdan o zata götür” dedi. Olur dedim ama içime bir şeyler geliyordu... Bu gül yağını vermem ben diyorum içimden. Vermesem yalancı çıkmış olacağım, ayıp olacak, yalancı olacağım. Bir taraftan da hainlik gibi bir şey olacak. Versem, vermek istemiyorum. Nasılsa Isparta gülyağı memleketi dışarıdan bir tane aynısından alırım, götürür verimim Hüseyin amcaya diye düşündüm. Ee bu da yalan olur. Böyle durdum, nihayet karar verdim, diyeceğim ki: “Üstad’ım müsaade edersen ben dışarıdan bir tane gülyağı alacağım, Hüseyin amcaya onu götürüp vereceğim, bu sizin verdiğiniz vermek istemiyorum.” Sohbet esnasında bir türlü diyemedim bunları Üstad’a. Sıra gelmedi. Nihayet müsaade istedik, dışarıya çıkacağız. Üstad ne dedi biliyor musun: “İsmail’im, sana verdiğim o gülyağını sen al. Dışarıdan bir gülyağı al, o zata veriver” dedi.

Kur’an, Mevlid Okuyunca Para Almak Caiz mi?

Bediüzzaman hazretlerine ikinci ziyaretim 1954 senesinde yine aynı zevat ile yani Bucaklı Süleyman Semiz ve Ahmed Semiz kardeşlerle oldu.

Hiz. Üstad yine Isparta’daydı. İstanbul İmam Hatip Okulu talebesiyiz. Giderken bizim Bucak kazasında bir Said ağabeyimiz vardı. Onun evinden gidiyorum ben. O saf temiz bir adamdı. Bana: “İsmail sana bir şey söyleyeceğim, sen bunu Üstad’a sor” dedi. “Olur” dedim. “Sen mevlid okuyorsun, Kur’an okuyorsun buna para veriyorlar; bu parayı alıyorsun, bu caiz mi, değil mi? bunu sor” dedi.

Gittik Isparta’ya... Bu defa kolay oldu ziyaretimiz. Üstad bizimle sohbet etti. Sohbetten sonra içimde bu soru vardı. Adama da söz verdim ya. Bunu sorayım dedim hazrete, ama bir türlü mümkün olmadı. Kalktık gideceğiz... Üstad dedi ki: “Sen talebesin, talebeliğini bitirip memur oluncaya kadar mevlitten, hatim’den zekât veren olursa al” dedi. Üstad bize yine keramet göstermişti. İkinci ziyaretimiz de böyle oldu. Orada konuştuğumuz şeyleri tam olarak şu anda hatırlayamıyorum. Zaten Üstad konuştu biz dinledik.

İmam Hatiplilere Vatana, Millete Faydalı İnsanlar Yetişmesi İçin Dua Etti

Bediüzzaman hazretlerine üçüncü ziyaretim 1956 senesinde yine Isparta’da olmuştu. Yüksek Mimar Mühendis Muammer Dolmacı vardı. Ispartalıydı. Babası da Isparta Belediye reisiydi. O, ben ve Muğlalı Şakir İkiz; üçümüz gittik hazrete. Uzunca bir ziyaretimiz oldu, bir hayli sohbet ettik. Üstad bizim İstanbul İmam Hatip Okulu’nda okumamızdan memnundu. Bütün imam hatiplilere dua etti. “Bu mekteplerden inşaallah ihlâslı, vatana, millete faydalı insanlar yetişir” diye dua etti.

Bediüzzaman Fatih Camii Kürsüsünden Ayakta Bağırarak Dedi ki:

“Kürt Teali Cemiyetiyle Alakam Yoktur”

Ben size Bediüzzaman hazretlerine yaptığım üç ziyaretlerimden daha mühim olan iki anekdotumu anlatacağım:

Sene 1963. Bursa İmam Hatip Okulu’nda Ahmet yayla, Sebahaddin Öztürk ve ben hocayız. Üçümüz de İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü mezunlarıyız. Cemal Külahlı diye çok muhterem elektrik mühendisi bir arkadaşımız vardı. Sonradan Bakan da (Tarım Bakanı) oldu. Cemal Bey bize İngilizce dersi vermeye geliyordu, fahri olarak. Bursa Milliyetçiler Derneği’nin de başkanıydı. Arabası da vardı. Bir gün bize: “İsmail Bey, Hasan Basri Çantay hoca efendi Balıkesir’de, ona gidelim bir ziyaret edelim, İstanbul İmam Hatip’ten sizin de hocanızdır” dedi. İyi olur dedik ve onun arabasıyla Balıkesir’e gittik. Hasan Basri hoca efendinin evini bulduk ve misafiri olduk. Orada uzunca konuşmalar yaptık. Ben konuşmaların hepsini değil de, Bediüzzaman hazretleriyle ilgili kısmını anlatacağım size.

Orada Cemal Külahlı Bey, Hasan Basri hoca efendiye bir soru sordu. Dedi ki: “Bediüzzaman hazretlerinin Kürt olduğu, Kürtçülük yaptığı söyleniyor, nasıl tanıyorsunuz bu zatı?” Hasan Basri Çantay dedi ki: “Bu zat-ı muhteremi ben iyi tanıyorum. Müteaddit defalar kendisiyle oturduk, konuştuk, sohbet ettik. Bu zat Allah ve İslam için çalışan bir

adamdır. Bunun kavmiyetçilikle hiçbir ilgisi yoktur. Bunu ben size ispat edeceğim” dedi ve anlatmaya başladı:

“Mütareke yılları idi. Cumhuriyet daha kurulmamış, çeşitli milliyete mensup olan Osmanlıdaki bazı ırklar ırkçılık yapıyorlar, bazı Kürtler de Kürtçülük yapıyorlardı. Bunların da bir cemiyeti varmış. Kürt Teali Cemiyeti...

“Bir gün Fatih Camii’ne Cuma namazını kılmaya gittim. Cuma namazını bitirdik, bir adam caminin ortasından kalktı, başladı bağırmaya: ‘Müslüman kardeşlerim, Müslümanlar, Allah aşkına oturun. Size bir şeyler söyleyeceğim. Allah aşkına oturun’ diye bağırıyordu. Şöyle bir baktım Bediüzzaman... Hemen kürsüye çıktı, ayakta konuşmaya başladı: ‘Müslümanlar, geçen hafta çıkan Kürt Teali Cemiyeti’nin bir gazetesinde benim kendileriyle beraber olduğumu, bundan itibaren kendilerinin bu gazetelerinde yazı yazacağımı ve Kürtçülük davasını takip edeceğimizi, müşterek yazılar yazacağımızı yazdılar. Bu gazeteyi görmüş olabilirsiniz veya görmemiş olabilirsiniz. Allah aşkına, benim bu cemiyetle hiçbir alakam yoktur. Gitmedim, görmedim ve onların bu Kürtçülük davasıyla ilgili hiçbir ilgim yoktur. Benim davam İslam’dır. İslam’dan başka benim davam yoktur. Allah aşkına benim başka imkânım yok, benim bu durumumu kimi görürseniz ona Allah rızası için söyleyin.’ Diye bağırdı. Ve kürsüden indi, gitti.”

Eşhedübillah, ben bunu bizzat Hasan Basri Çantay’dan böyle duydum.

Mehdi’lik İddiası İçin Bediüzzaman’ın Hasan Basri Çantay’a Verdiği Cevap:

Hasan Basri Çantay hoca efendi bize Bediüzzaman’la olan ikinci hatırasını da şöyle anlattı:

“Bir akrabam var benim. Ayakkabı tamircisi. Onun karısı benim akrabam olur. Çocukları varmış birkaç tane. Bir gün karısı bana geldi, ağlamaya başladı. Hayrola kızım dedim. ‘Bizim adam bir davaya girdi, elinde kalem kâğıt boyuna yazıyor, evini, çocuklarını

ihmal ediyor' dedi. Sen onu bana gönder dedim. Geldi bizim damat. 'Oğlum ne yapıyorsun?' dedim. 'Çalışıyorum' dedi. 'Sen ayakkabıcılığı bırakmışsın, boyna yazıyormuşsun, ne yazıyorsun?' dedim. 'Bediüzzaman hazretlerinin eserlerini yazıyorum' dedi ve Bediüzzaman'ın Mehdi olduğunu, Risale-i Nur okumayanın Kur'anı anlayamayacağını falan söyledi. 'Oğlum sen biraz mübalağa ediyorsun. Gerçi ben bu zatın bazı kitaplarını okudum, ama hepsini okumadım. Benim de üç cilt tefsirim var, yazdım' dedim. 'Öyleyse sen anlamamışsındır' dedi. Baktım laf anlayacak hali yok, bunu gönderdim.

"Oturdum bir mektup yazdım Bediüzzaman hazretlerine. "Kardeşim, böyle bir hadise oldu. Mehdi olduğunu söylüyormuşsun, iddia ediyormuşsun; senin kitaplarından başka kitapları okumak caiz değilmiş, illa onlar okunacakmış. Sen Mehdi misin? Böyle bir iddian var mı? Eğer böyle bir iddian varsa delilin nedir?" diye bir mektup yazdım ve postayla mektubu attım.

"Aradan birkaç zaman geçti, bir adam geldi kapıya. Açtım kapıyı, buyurun dedim. 'Ben Isparta'dan geliyorum. Beni Üstad Bediüzzaman Hazretleri gönderdi' dedi ve cebinden bir mektup çıkardı. Üstad Hazretleri demiş ki: 'Bu mektubu götüreceksin, Hasan Basri kardeşime vereceksin. Eğer bu mektubu postayla atarsan belki kaybolma ihtimali olur. İlla eline geçmesini istiyorum.'

"Açtım mektubu, orada aynen diyor ki: 'Hasan Basri kardeşim, sen beni bilirsin. Ben Allah rızası için Kur'anın hadimiyim. Bir Müslüman olarak benim gayem, devam İslam'ın hükümrân olmasıdır. Kur'anın hükümrân olmasıdır. İslam Şeriatı'nın hükümrân olmasıdır. Benim bunun dışında hiçbir devam yoktur. Ben Allah'ın günahkâr bir kuluyum. (ağlıyor) Allah'ın affından başka beni kurtaracak bir şey olduğunu kabul etmiyorum. Elimden geldiği kadar hizmetim bunun üzerinedir. Benim, ben Mehdi'yim, benim kitaplarımdan başka kitap okumayın diye bir devam yoktur.

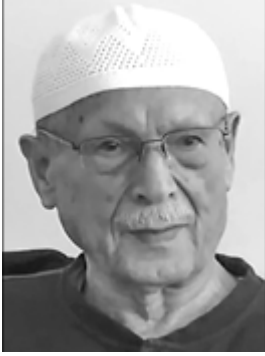
Senin etraf-ı erbain geniştir. Allah rızası için benim hakkımda söylenen bu yersiz sözlerin doğru olmadığını, bunların ifrattan ileri geldiğini etrafına lütfen duyur.' Bediüzzaman hazretlerinden bana

gelen mektup budur.” Hasan Basri hoca efendinin bize anlattığı ikinci hatıra böyle.

Prof. İsmail Karaçam hatıralarını Ömer Özcan’a anlatıyor

Mahmut Çalışkan

(1938 - 2016)

EMİRDAĞLI MAHMUT ÇALIŞKAN Ağabey 1938 doğumludur. Şeyh Ali Efendinin en küçük oğludur. Bediüzzaman Hazretleri 1944 senesinde mecburi ikamet etmek üzere Emirdağ'ına gönderildiğinde altı yaşındadır. TÜİK bilgilerine göre, Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ'a geldiği sene bu küçük ilçenin nüfusu 5.491 kişidir. Küçük bir yerleşim merkezi...

Mahmut Çalışkan, Hz. Üstad'ın hizmetlerinde bulunmuş ve iki seneden fazla şoförlüğünü yapmış bahtiyar ağabeylerimizdendir. Hz. Üstad'la ilgili tarihi değeri çok yüksek hatıraları vardır...

Yabancı bir yere, gurbete, kimsesiz, yaşlı haliyle gönderilen Said Nursi'yi daha ilk Emirdağ gününden itibaren-Hz. Üstad'ın tabiriyle-'Çalışkanlar Hanedanı' sahip çıkıyor ve bu tesahup son nefeslerine kadar sadakatle devam ediyor. Çalışkanlar Hanedanı yaş sırasıyla; Osman, Abdullah, Mehmet, Hasan, Ahmed ve Mahmut Çalışkan olarak altı kardeştirler. Bir de onların evlatları var... Mehmet Çalışkan'ın evladı Ceylan Çalışkan, varis ve vekil olarak Hz. Üstad'ın en yakın talebelerindendir. Mahmut Çalışkan, Ceylan Çalışkan'ın amcasıdır. Fakat amca Mahmut, yeğen Ceylan'dan yedi yaş küçüktür. Çalışkan'lara dedeleri kardeş olmaları hesabıyla Mustafa

Acet de ilave edilebilir. Hattat Mustafa Acet ağabeyin de Emirdağ hizmetlerinde çok fedakârlıkları vardır.

Bugün için 2016 itibarıyla, Çalışkanlar Hanedanı'ndan Bediüzzaman Hazretlerini gören ve hizmetlerinde bulunan zevattan sadece Mahmut Çalışkan Ağabey hayattadır^[22]... Kendisine muhtelif tarihlerde ziyaretlerim oldu. Son Emirdağ ziyaretimde, daha evvel çekilmiş video kayıtlarından yazdığım taslak haldeki hatıralarını tashih ettirdim.

Mahmut ağabeyin hatıralarının ilk bölümünde; Bediüzzaman'ın Emirdağ'ına ilk gelişi, ilk yılları, kaldığı ev ve Emirdağ Lâhikası'nda bahsi geçen o dehşetli yangın hadisesi var... Hz. Üstad'ın Emirdağ'da kaldığı evin niçin satın alınıp müze haline getirilemediğini de sordum Mahmut ağabeye...

Mahmut Çalışkan'ın en masum döneminde, 1953 senesinde, 15 yaşında iken gördüğü sadık bir rüya var. Hz. Üstad bu rüyaya çok önem veriyor ve hemen lâhika mektubu olarak neşrettiriyor... Mektubun orijinal bir nüshası arşivimizdedir... Küçük bir araştırmayla Stalin'in ölüm şeklini ve tam ölüm tarihini tespit edince hayretler içinde kaldık. Zira rüya Stalin'in gebertilmesiyle ilgilidir...

Bediüzzaman Hazretlerinin Isparta'da-sonradan müze olan-evinde sergilenen 1954 model Cehavrolet marka bir otomobil vardır. Bu otomobil 1956 yılında Mahmut Çalışkan'ın da içinde bulunduğu bir heyet tarafından satın alınıyor. Adı geçen otomobilden önce, Hz. Üstad'ın kısa bir müddet için kullandığı bir jip de var. Jip satılıp yerine bu Chevrolet marka otomobil alınıyor. Biraz daha gerilere doğru gidersek, 1949 senesinde ağabeylerin satın aldığı fakat Hz. Bediüzzaman'ın daha hiç görmeden geri götürün dediği, Austin marka bir otomobil daha vardır. Her üç arabanın da satın alınmasının, kullanılmasının birinci şahidi Mahmut Çalışkan ağabeydir. Bunların hikâyesini ayrıntılı bir şekilde kendi ifadelerinden okuyacağız...

Mahmut Çalışkan ağabeyin hatıralarında Bediüzzaman'ın Emirdağ'ında zehirlenmesi, Tevfik İleri ile görüşmesi gibi önemli

mevzular da var...

Mahmut Çalışkan Anlatıyor:

1938 Emirdağ doğumluyum. Hasb-el kader Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretlerinin hizmetlerinde bulunmak nasip oldu.

Emirdağ'ına Geldiği Gün Hükümet Meydanında İkinci Namazını Kılmıştı

Üstad'ımız 1944 senesinde Denizli hapishanesinden çıktıktan sonra, mecburi ikamet etmek üzere, insanlardan tecrid etmek maksadıyla kimse bilmesin, tanımasın diye o zaman küçük bir yer olan Emirdağ'ına gönderiliyor. Açık hava hapishanesi gibi... Fakat sonradan Üstad'ımıza bu açık hava hapishanesini de çok gördüler... (31 Temmuz 1944 sürgün emrinin verildiği tarihtir)

Tam ikinci namazının çıkma saatinde geliyorlar Emirdağ'ına. Yanında iki jandarma var, hükümete gidecekler. O yıllar öyle dehşetli bir zaman ki, dini, insanlardan tecrid etmişler, yasaklamışlar. Kur'an'ı da yasaklamışlar, ezanı Türkçeleştirmişler. Camilerin de çoğunu kapatmışlar. Birkaç camiye usulen açık bırakıyorlar ama oraya gidenleri de kaydediyorlar. Ben Kur'an öğrenmeye gidiyordum, bir gün baskın yapılacak diye haber geldi, arka kapıdan kaçmıştık. Böyle dehşet veriliyordu...

İşte Üstad'ımız yanındaki jandarmalarla böyle bir zamanda geliyor Emirdağ'ına. Akşamüzeri, ikinci namazı vaktinin çıkma saati... Hükümetin önüne gelince Üstad'ımız hükümet binasına girmiyor, seccadesini meydana, hükümetin önüne seriyor, ikinci namazını orada eda ediyor. Ondandır giriyor içeriye. Orada Üstad'ı gören insanlar, Emirdağlılar hayretle bu adam kimdir diye bakıyorlar. Herkes camiye gitmeye korkuyor, bu adam hükümetin önünde seccadeyi seriyor namaz kılıyor... Emirdağlılar hayretle bakıyorlar namaz kılarken... Üstad'ımız namazı kıldıktan sonra karakola teslim oluyor. Karakol o akşam Üstad'ımızı bir otele yerleştiriyor.

Üstad'ımızın yüzü çehresi nurun ala nurdur. Baktığınız zaman insanı cezp ediyor. Yani bir daha gözünüzü ayırmak istemiyorsunuz. Mıknatıs var ya demiri nasıl çeker, insanı adeta mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Kıyafeti dersiniz, hiçbir hocada olmayan bir kıyafeti vardı. Sarığı ve cüppesi hiçbir kimsede yoktu. Üstad'ımızın sakalı yoktu, fakat çok sakallı hocalar vardı, sarıkları, cüppeleri de vardı ama insanlar rağbet etmiyordu o zaman.

Çalışkanlar, Üstad'ı İlk Gününde Ziyaret Etmeye Başlıyor

1944 senesinde Emirdağ'ına geldikten sonra tanıdık biz Üstad'ımızı. Mehmed Çalışkan ağabeyim eskiden bir ara duymuş, Bediüzzaman'ın varlığından haberi olmuş, fakat Üstad'ımız hep hapishanelerde olduğu için bir türlü görüşmek nasip olmamış. Emirdağ'ına geldikten sonra görüşebildiler.

Ağabeylerim duyuyorlar Üstad'ımızın Emirdağ'ına geldiğini. Görüşmek yasak olmasına rağmen, ilk günde küçük ağabeyim Hasan Çalışkan gidiyor Üstad'ımıza. Otelde ziyaret ediyor, elini öpüyor, hoş geldiniz diyor, Üstad'ımıza ihtiyaçlarını soruyor; "Bir ihtiyacınız varsa getirelim" diyor. Ertesi günü Mehmed Çalışkan ağabeyim, bir gün sonra da Osman Çalışkan ağabeyim gidiyor. Birer gün ara ile Üstad'ımızı gidip odasında ziyaret ediyorlar, elini öpüyorlar. "Hoş geldiniz efendim, bir ihtiyacınız varsa temin edelim, yardımcı olalım" diyorlar. Tabi Üstad'ımız bundan çok memnun kalıyor. Yabancı bir yerde, gurbette, kimsesi yok, yaşlı; böyle gelmelerinden dolayı çok memnun oluyor. Bizim ailemizin Üstad'ımızla tanışması böyle başlıyor.

10-15 gün daha geçiyor. Otelin altında kahve vardı. Gürültü oluyor diye Mehmed Çalışkan ağabeyimler, rızasını alarak otelin yakınında bir ev tuttular, o eve geçti Üstad'ımız. Orada kalmaya başladı yalnız başına. Bu evde, iki odalı küçük bir yerde kalıyordu Üstad'ımız.

Bediüzzaman hazretlerinin Emirdağ'da kaldığı evin Bolvadin Caddesi tarafından görünüşü.

Fotoğraf 1969 senesinde Ömer Özcan tarafından çekilmiştir.

Hiz. Üstad: “Hiç Olmazsa Benim Bulunduğum Odayı Muhafaza Edin”

Üstad'ımızın 1944 senesinde Denizli hapishanesinden çıktıktan sonra, Emirdağ'ına ilk geldiğinde kaldığı ev, 1949'da Afyon hapishanesinden döndükten sonra da yine O'nun mekânı olmuştur. İki hapishane arasında, Üstad tekrar gelesiye kadar iki seneye yakın bu ev boş olarak muhafaza edildi, kirası ödendi.

Ev sahibi manifaturacıydı, ama kendisi oturmuyordu, başka evi vardı. Üstad'ımızın, “Hiç olmazsa benim bulunduğum odayı muhafaza edin” diye ağabeylere bir tavsiyesi olmuş. Fakat o ev el değiştirdi. Orda esnafılık yapan birisi aldı. Üstad'ımızın kullandığı yer üst kattı, altı dükkândı. Dükkân Uzunçarşı'ya baktığı için orası Emirdağ'ın en merkezî yeri idi. Esnaf olarak düşününce kıymetli bir yer. Daha evvel teşebbüs ettiğimizde o zat, esnafılık yaptığı için kendisinin ihtiyacı olduğunu, yıkıp yeniden yapacağını filan söyledi ve satmadı. Sonradan yıktı iş hanı yaptı orayı.

Dehşetli Emirdağ Yangını

Emirdağ Lâhikası'nda anlatılan^[23] dehşetli bir yangın hadisesi vardır. O yangın anında ben de oradaydım. Alevler Üstad'ımızın bulunduğu eve doğru yayılıyordu. Üstad'ımız yangına tam muhataptı, çok yakınındaydı yangın... Penceresinden görünüyordu zaten... Bir ara Ceylan Ağabey gidiyor Üstadımıza, 'Üstad'ım biz yanıyoruz' diye söylüyor. O zaman "Yâ Rabbi! Bizi muhafaza et..." şeklinde dua ediyor Üstad'ımız. Yangın bizim dükkâna kadar geldi orada durdu. Dükkânı yakmadı yani. İçeride Âyet-ül Kübra Risalesi varmış o gün. Üstad'a verileceği halde, o gün için nasıl olduysa verilmemiş... Yangın, o kadar şiddetine rağmen oraya kadar geldi ve orda kaldı...

Üstad'ımız Termosunu, Şemsiyesini Alıyor Kırlara Gidiyordu

Emirdağ'ında hava güneşli oldu mu her sabah kırlara gidiyordu Üstad'ımız. İlk geldiğinde kırlara bırakıyorlar, gitmesine karışmıyorlardı. Yanına su termosunu, şemsiyesini alıyor yürüyerek gidiyordu kırlara. Öğlen sonlarına kadar kırlarda kalıyor, öğle namazını kıldıktan sonra tekrar geri dönüyordu.

Sarıklı, cübbeli, uzun boylu, keskin ve dikkatli bakışlarla geçiyordu yollardan... İnsanlar gördü mü büyük-küçük, kadın-erkek kim görüyorsa hemen koşuyor, Üstad'ımızın elini öpmek istiyordu. Üstad'ımız çocukların başlarını okşuyor, büyük insan gibi onlarla ilgileniyor, selamlarına karşılık veriyor, onlardan dua talep ediyordu. "Sizin günahınız yok, ben hastayım, bana dua edin" diye dua talep ediyordu. Ben de Üstad'ımızı böyle görüyordum hep.

Üstad'ımız Emirdağ'ına ilk geldiğinde kırlara yayan giderdi. Sonra bir at temin edildi. Ata binmesi zor olduğu için, faytonla gitmeye başladı. Hatta Afyon mahkemesinde bu at ve fayton için, bunları kim aldı diye dava dosyası içine giriyor. Onları da tevkif ettiler. Faytonu Mehmed Çalışkan ağabeyim almıştı. Atı da orada Üstad'ımızı seven bir ağabey veriyordu.

Kaymakam Üstad'ımızın Camiye ve Kırlara Gitmesini Yasaklıyor

Üstad'ımız Cuma namazı için Emirdağ Çarşı Camii'ne geliyordu. Caminin üst katında kılardı namazını. Kış günleri çok soğuk oluyordu

caminin üst katı. Mehmet Çalışkan ağabeylerim üst katta, mahvelde Üstad'ımızın oturacağı kadar tahtadan bir kulübe yapmışlardı. Bir de üşümesin diye içine bir mangal koyuyorlar. Sonra Kaymakam geliyor, hem Üstad'ımızın dışarı çıkmasını, hem de Cuma namazına gitmesini yasaklıyor. Üstad'ımız daha dışarı çıkamıyordu. O yapılan kulübe de yıkılıyor. Büyük sıkıntılar veriyorlar Üstad'ımıza. Kirlara gidiyordu, oraya da gidemiyordu artık. Mecburi evde kalacak. Bu şekilde epey bir zaman geçti. Üç sene böyle devam etti^[24].

Emirdağ'ında Üç Sene Geçtikten Sonra Tevkifler Başlıyor

Tabi bu arada Risale-i Nurlar Emirdağ'ında gizli gizli yazılıyordu. Ağabeylerime ve Osmanlıca bilen diğer ağabeylere Üstad'ımız formalar halinde risaleler veriyor, onlar da yazıp tekrar Üstad'ımıza iade ediyorlardı. Üstad'ımız da yazılan risaleleri tashih ettikten sonra geri veriyordu. Yazılan risaleler dışarıya, başka yerlere de gönderiliyordu. Oralarda yazılanlar da tashih için Emirdağ'ına Üstad'ımıza geliyordu.

Bu şekilde üç sene kadar hizmetler devam etti. Dışarıdan sivil polisler gelmiş, üç sene emniyet takip ediyor; kimler Üstad'ımızla ilgilendi, kimler geldi, kimler yanında bulundu, kimlere Risale-i Nur gidiyor takip ediliyor... Risalelerin gittiği yerler tespit ediliyor. Tabi bizim bir şeyden haberimiz yok.

İşte üç sene kadar sonra emniyet bir arama-tarama yapıyor... Aramalar sonunda kimde Risale-i Nur varsa, kim alakadarsa hepsini tevkif ediyorlar. Emirdağ'ından bizim Çalışkanlar ailesinden üç ağabeyim iki de oğlu beş kişi, diğer ağabeylerden de on beş kişi olmak üzere yirmi kişi tevkif edildi. İnebolu, Kastamonu, Safranbolu, Isparta, Aydın, Denizli civarlarından da tevkifler oluyor. Toplam seksen küsur kişi... Emirdağ'ında Ağır Ceza Mahkemesi olmadığı için, Afyon Ağır Ceza Mahkemesine havale ediliyorlar. Üstad'ımızı ve ağabeyleri Emirdağ'ından Afyon Mahkemesi'ne kamyon kasasında götürüyorlar. (17 Ocak 1948)

Zemherinin En Şiddetli Günlerinde Sobasız Koğuşta Tek Başına...

Afyon hapishanesinde camları kırık, sobası-mangalı olmayan büyük bir koğuşa tek başına koyuyorlar Üstad'ımızı. Gaye ve maksatları Said Nursi dunsun, ölsün... Afyon'da kış çok ağır geçer... Bazen öyle dehşetli soğuk olur ki, eliniz ıslakken kapı kolunu tutsanız eliniz yapışır kalır. O hapishane günlerinde de o kadar soğuk oluyor ki Afyon'da... Üstad'ımızın Emirdağ Hayatı, hayatının son kısmı olduğu için başka kaldığı yerlerde uygulayamadıkları işkenceyi, Emirdağ'da dehşetli bir şekilde uygulamaya başlamışlardı. Hem Emirdağ hayatında, hem Afyon hapishanesinde çok sıkı bir baskı uyguladılar Üstad'ımıza. O çok dehşetli kış günlerinde tek başına camları kırık, sobası olmayan büyük bir koğuştaki, yapayalnız dunsun, ölsün istenmişti...

Hani Üstad'ımız diyor ki; "Sonra pek âdi bahanelerle, zemheririn en şiddetli soğuk günlerinde beni tevkif ederek, büyük ve gayet soğuk ve iki gün sobasız bir koğuştaki tecrid-i mutlak içinde hapsettiler. Ben küçük odamda günde kaç defa soba yakar ve daima mangalımda ateş varken, za'fiyet ve hastalığımın zor dayanabilirdim." (Lem'alar 258)

Yaklaşık iki seneye yakın, 20 ay Afyon hapishanesinde kaldı Üstad'ımız ve bazı ağabeylerimiz. 20 Eylül 1949'da geceleyin tahliye oldular. Üstad'ımız hem hapisten çıktı, hem de mecburi ikametini kaldırdılar. İsteddiği yere gidebilirdi. Fakat Üstad'ımız başka yerlere gitmedi, kendi arzusıyla yine Emirdağ'ına geldi. Aynı evinde Emirdağ'ında yaşamaya başladı ve yine faytonla kırları gezmeye devam etti. 1950'de Demokrat Parti hükümeti geldi...

Rüyamda Stalin Emirdağ'ına Üstad'ımızı Öldürmeye Gelmiş

Üstad'ımız sık sık bize: "Rusya, dünyayı komünist yapmak istiyor. Kominizim öyle tehlikeli bir afet ki, bunun önüne ancak Risale-i Nur set çekebilir" diyordu.

1953 senesi geldi. Ben bir rüya gördüm. Rüyamda, Stalin Emirdağ'ına Üstad'ımızı öldürmeye gelmiş. Stalin, Üstad'ın oturduğu evin dış kapısından içeri girmek istiyordu. Ben, Ceylân ve Zübeyir Ağabey üçümüz, Üstad'ımızın kapısında bekliyoruz. O, Üstad'ımızın

namaz kıldığı Hükümet binasının oradaki meydandan gelmeye başladı. İri yapılı gür bıyıkları var. Askeri üniformalı, omuzları, beli de kemerli. Böyle görkemli bir şekilde geldi, geldi; tam Üstad'ımızın evinin hizasına gelince içeri girmek için ani bir dönüş yaptı. Kapıda biz varız, mani olmak istedik, kollarımızla savuşturduk. O birkaç adım geriye çekildi, sonra biraz durdu tekrar ikinci bir hamle yaptı. Bu sefer bizi kollarıyla savdı ve kapıdan içeri girdi. Biz arkasından bırakmayalım diye uğraştık ama bir türlü mani olamadık. Bahçe ile Üstad'ımızın evi arasında 10 metre mesafe vardı. Boşluğu geçti, daha sonra merdivenden yukarı çıkmaya başladı. O arada da Üstad'ımız yukardan aşağıya inmeye başladı. Tarihçe-i Hayat'taki resimdeki kıyafetiyle idi Üstad. Sağ elinde bir keser var. Üstad'ımız aşağı iniyor, Stalin yukarı çıkıyor. Tam merdiven sahanlığına birleştiler. Üstad'ımız elindeki keserle Stalin'in başına vurmaya başlamıştı. Vurdu, vurdu, vurdu... Stalin içeriye giremeden, orada düşüp öldü. Ben rüyadan uyandım.

Ertesi günü bu rüyayı Mehmet Çalışkan ağabeyime anlattım. O arada Zübeyir Ağabey geldi. Zübeyir ağabeye de anlattım. O da Üstad'a anlatmış. Üstad'ımız git çabuk Mahmut'u alıp gelin diyor. Zübeyir Ağabey 15 dakika sonra geri geldi, "Kardeşim gel, Üstad seni çağırıyor" dedi. Beraber Üstad'a gittik. Üstad'ımız karyolasında oturuyordu, elini öptüm, ayakucuna oturdum. "Safa geldin kardeşim, sen rüya görmüşsün nasıl gördün rüyayı, anlat!" dedi bana. "Üstad'ım, Stalin sizi öldürmek için gelmiş Emirdağ'ına. Biz, Zübeyir Ağabey, Ceylan Ağabey kapıda bekliyorduk. Birinci girişine mani olduk, ikinci girişine mani olamadık. Sahanlıkta karşılaştınız, sonra siz elinizdeki keserle Stalin'in başına vurmaya başladınız. Vurdunuz, vurdunuz, vurdunuz... Stalin öldü, düştü" dedim. Böyle deyince Üstad'ımız karyolanın üstünde birden ani bir atakla iki dizi üzerine geldi. Yüksek sesle 'Fesuphanallah! Fesuphanallah!' dedi. Sonra elini kaldırdı, "Bak Zübeyir kardeşim, Mahmut evladım! Risale-i Nur Komünizmin belini kırdı, başını parçaladı, daha kendisini doğrultamaz. Risale-i Nur'un şahs-ı manevisi olarak ben gözüküyorum, komünizmin ve dinsizliğin şahs-ı manevisi olarak da Stalin gözüküyor" dedi. Sonra da Zübeyir ağabeye: "Sen Mahmut'un bu rüyasını kaleme al, yaz başka yerlere de gönderin, oralarda da

oksunlar” dedi. Daha sonra bana, “Sen safa geldin kardeşim” dedi. Ben Üstad’ımızın yanından ayrıldım.

Bu bir rüya olmasına rağmen Üstad’ımız çok ehemmiyet vermişti. Peki, ne oldu? Bu hadise 1953’de oldu. 1990’lı yıllara geldiğimizde ne oldu Rusya, birden çöktü, Üstad’ımızın tabiriyle beli kırıldı...

Sonra bu rüya lâhika olarak yazıldı ve dağıtıldı. O mektubu Zübeyir Ağabey yazdı; Urfa’ya, Kastamonu’ya, Isparta’ya ve başka yerlere de gönderdi.

Burada çok enteresan bir durum var. Esasında da Stalin o gün ölmüş. Hem de beyin kanamasından ölmüş. Fakat bütün dünyadan ölümünü on-on beş gizliyorlar. 15 gün sonra biz radyodan, gazetelerden öğrendik ki o gün ölmüş.

Zübeyir Ağabey Tarafından Kaleme Alınıp Dağıtılan Lâhika Şöyle:

Zübeyir Ağabey tarafından kaleme alınan mektubun ilk paragrafı, yedi sene evvel Ceylan Çalışkan tarafından görülen başka bir rüya ile başlıyor. Mahmut Çalışkan ağabeyin rüyasıyla ilgili bölüm ise şöyledir:

“Yedi sene evvelki bu lâtif rüyaya şimdi tevafuk eden ve Çalışkanlar hanedanına mensup bulunan kahraman Ceylân’ın en küçük amcası Nurun küçük kahramanlarından Mahmut, Ceylân’dan yedi yaş küçük olduğuna göre, o zamanki küçük Ceylân’ın yaşına şimdi giren ve bu Nur’un küçük kahramanı Mahmut rüyalarında şu müjdeli hakikati görüyor ki:

“Yirmi beş Şubat Salı’yı Çarşamba’ya bağlayan gece, rüyasında Hazret-i Üstadın dış kapısının iç tarafından başlayan merdiven yukarı doğru kurulmuş bir şekilde ve bu merdivenin sağ ve solunda yeşil güzel ağaçlar var. Ve dışarıda da bazı kimseler bulunuyor. Bu ağaçların arasından her nasılsa gür bıyıklı, iri bir adam, elinde keser, merdivenden yukarı doğru gidiyormuş ve ‘Bu kimdir?’ diye sormuş.

“O etraftaki adamlar ‘Stalin’ demişler. Üstadımız tam merdivenlerin ortasına varınca, o kâfir herifin tam arkasından, yani boynundan tutup, aşağı indiriyor. Ve elindeki keseri alıp, kafasına vura vura beynini deliyor. Küçük Mahmut da kendi üstünü başını arıyor ki, bir şey bulup Üstada yardım etsin. Etraftakiler Mahmut’a ‘Sen müdahale etme, onu Üstad öldürecek, onun vazifesidir’ diyorlar. Çarşamba sabahı Mehmed Çalışkan vasıtasıyla bu rüya Üstadımıza anlatılıyor. On gün sonra işittik ki: Stalin felç olup, beyin kanaması neticesinde geberip gidiyor. Ve radyolar vasıtasıyla herkes işitiyor.

“Rüyanın tabiri şudur: Komünistliğin şahs-ı manevîsini Stalin suretinde görmüş. Risale-i Nur’un Zülfikar ve Asâ-yı Musa’sı Üstad şeklinde görülmüş ki; yarı dünyayı istilâ ettiği halde Anadolu’ya girmemesi için, Asâ-yı Musa ve Zülfikar’la beynini delmiştir. Tabirin bu olduğuna kat’î delili de bu rüyanın aynı hadiseye ve aynı günde tam tevafuk ettiği gibi, otuz yedi sene evvel, Üstadımız Efendimiz Rus başkumandanının idam kararına karşı ‘Bir Müslüman ve ehl-i iman kâfire kıyam etmez ve başını ona eğmez’ demesine de manen tevafuk eder.”

“Elbaki Hüvelbaki, rüya sahibi Mahmud ve kardaşları: Mehmed, Ahmed, v.s.”

Emirdağlı Çalışkanlar Hanedanı’ndan 1938 doğumlu Mahmut Çalışkan,
1953 senesinde rüyasında Bediüzzaman Hazretlerinin Stalin’i

öldürmesi olayını görüyor ve Hz. Üstad'a anlatıyor. Üstad Hazretleri de, 'kardeşlerim bu rüyayı yazın ve neşredin' diyor. O tarihte yazılıp, belli adreslere gönderilen mektubun orijinal nüshası...

Gel Buraya! Sen Rüya Görmüşsün, Niye Gördün Bu Rüyayı?

Kastamonu'ya da giden bu rüya mektubunu oradaki kardeşler okuyorlar ve bir Risale-i Nur kitabının içine bırakıyorlar. O sırada emniyet bir arama yapıyor, mektubu kitabın içinde görüyorlar. Kastamonu Emniyeti, Emirdağ Emniyetine bir yazı yazıyor: "Acele bu rüyanın neticesinin takip edilip bildirilmesine..."

Ben bir gün dükkânda duruyordum. Bir bekçi geldi, "sizi karakoldan çağırıyorlar" dedi. Karakola gittik. Başçavuş: "Gel buraya! Sen rüya görmüşsün, nasıl gördün, niye gördün bu rüyayı?" dedi. Bakınız cehalete, "Niye rüya gördün?" Diyor bana. Ben aynı şekilde anlattım rüyayı. Oradan gelen yazı ile karşılaştırdılar. Aynı olunca bir şey diyemediler. Tutanak tuttular, imzalattılar, bıraktılar.

Araştırmalar Mahmut Çalışkan'ın Rüyasını Doğruluyor

Birinci araştırma:

Komünist liderlerin ölümleri ve hatıralarıyla ilgili çok sayıda araştırmalar yapan meşhur Marksist-Leninist İngiliz Komünist Bill Bland (1916 - 2001) Stalin'in ölümünü de araştırmış ve "Doktorlar Davası ve Stalin'in Ölümü" başlığı ile yayımlamıştır.

Bill Bland, Stalin'in beyin kanamasının fark edildiği 1953'ün 1 Mart'ından, 5 Mart'ına kadar devam eden can çekişme safahatını çok ayrıntılı bir şekilde günbegün, saat be saat belgelenmiş olarak açıklamaktadır... Açıklamalar sayfalarca devam ediyor. Biz sadece ilgili kısımları aktarıyoruz. Merak edenler verdiğim Link adresinden yazının tamamını okuyabilirler...

Bill Bland'ın Ekim 1991'de Londra'daki Stalin Derneği'ne sunduğu yazının genişletilmiş ve açıklayıcı notlar eklenmiş versiyonunu okuyalım:

“Doktorlar Davası ve Stalin'in Ölümü^[25]

“SBKP Merkez Komitesi ile SSCB Bakanlar Konseyi'nin 3 Mart 1953 tarihli ortak açıklamasında,

“... Partimiz ve halkımız büyük bir felaketle yüz yüze bulunuyor.”
 (“Komünike” 3 Mart 1953, Pravda ve Izvestia 4 Mart 1953, s. 1, Current Digest of the Soviet Press, Cilt 5, Sayı: 6 (21 Mart 1953), s. 4) deniyordu.

“Açıklamada şunlar belirtiliyordu:

“... 1-2 Mart gecesi Moskova'daki dairesinde bulunduğu sırada Stalin Yoldaş, beyninin yaşamsal bölümlerini etkileyen bir beyin kanaması geçirdi. Stalin Yoldaş bilincini yitirdi. Sağ kol ve sağ bacağa inme indi. Konuşma yitimi oluştu. Kalbin çalışmasında ve soluk almada ciddi bozulma ortaya çıktı. Stalin Yoldaşı tedavi etmek için en iyi sağlık personeli göreve çağırılmıştır.”

“Ayrıntılı rapor şöyle:

“Patolojik ve anatomik incelemede, beynin sol hemisferi'nin kabuk altı merkezlerinin bulunduğu bölgede önemli bir kanama kaynağı keşfedildi.

“Kanama, beynin önemli alanlarını tahrip etti ve soluk alma ve dolaşımda geri döndürülemez bozuklukları tetikledi. Beyin kanamasının yanı sıra, kalbin sol karıncığında hatırı sayılır bir hipertonic bozukluk, kalp kasında ve mide ve bağırsak mukozunda önemli kanamalar ve beyin atardamarlarındaki özellikle önemli damarlarda arteriosklerotik değişiklikler gözlemlendi. Stalin'in ölümünde onu, adli tıp deyişiyle bir 'kuşkulu ölüm' kılan bir dizi husus bulunmaktadır.”

İkinci araştırma:

Rusça aslından İbrahim Ali tarafından 'Dünya Bülteni' için tercüme edilen 'Nikolay Dobryuha'nın, Rus Hükümeti tarafından yeni açıklanan belgelere dayanarak hazırladığı yazısı oldukça uzun. Biz sadece meselemizi ilgilendiren birkaç paragrafını buraya alıyoruz. Okuyalım:

“Stalin'i kim zehirledi?

“Ölümünden 55 sene geçmesine rağmen hâlâ Stalin'in gerçek ölüm sebebi hakkında tartışmalar devam ediyor. Bu ise o kadar anormal bir durum değildir.”

“En yaygın görüş, yazlığın genel sorumlusu P. Lozgaçyov'a aittir. Bu görüşü olaya şahit olmayan ancak belgeleri inceleyen tarihçiler de desteklemektedir. Görüş şu şekildedir: Stalin, Beriya, Malenkov, Kruşov ve Bulganin, Kremlin'de sinema filmi izledikten sonra akşam yemeği yemek için Blijnaya yazlığına geliyorlar. Sabaha doğru saat 05.00 gibi onlar yazlıktan ayrılıyorlar ve Stalin saat 18'e kadar kendisi ortalıkta gözükmüyor. Sonradan ışıklar yanıyor ancak o yine de ortaya çıkmıyor. Lozgaçyov ona postasını götürdüğünde Stalin'in yarı bilinçsiz bir şekilde yerde yattığını görüyor... Malenkov, Beriya, Kruşov ve diğerlerini çağırıyorlar. Onlar geliyor ancak Stalin'in gece içkisinden sonra sadece uyuduğuna karar veriyorlar. Bundan dolayı da hiç bir şey yapmıyorlar. Korumalar tekrar endişelerini dile getirdiklerinde ise 'tartışanlar' doktor çağırmaya karar veriyorlar. Ancak... Sabah saat 9'da yani Stalin, doktor müdahalesi olmadan yarı baygın bir şekilde 14-15 saat kalmıştı. R. Medvedev'in hesabına göre ise bu süre daha fazlaydı, yani 36 saat.”

“Şunu da hemen belirtelim ki, hatta hastalığın yeri ve zamanı konusunda da farklı kaynaklar farklı bilgiler vermektedir. Resmî açıklamada ise, “Yoldaş Stalin'in beyin kanaması o Moskova'daki evindeyken 2 Mart gecesinde gerçekleşmiştir”. Kruşov ve diğerlerinin hatıralarında ise her şeyin belirtilmeyen bir zamanda yazlıkta olduğu yazılıyor.”

“Sonuçta ise, daha yeni açıklanan belgelere ve günümüze kadar yaşayan korumalarının hatıralarına dayanan tanıklıkları belirtelim. Belgelere göre –bu belgelerin altında meşhur Rus doktorların imzaları bulunmaktadır– Stalin’i tedavi etmeye Lozgaçyov’un iddia ettiği gibi sabah saat 09’da değil, saat 07’de artık başlanılmıştı. Korumalar kapıyı kırar kırmaz doktorlar hemen çağırılmışlardı. Bu 1 Mart’ı 2 Mart’a bağlayan gece oldu.” (Nikolay Dobryuha)

SONUÇ: Araştırmalar rüyayı tam olarak teyid ediyor

Bu kâfirin ölüm sebebi kendi avenelerince de meçhul, esrarlı ve şüpheli görülüyor... Ancak Nikolay Dobryuha’nın ve Bill Bland’ın alıntılarını yaptığımız yazılarıyla kapı aralanmış ve gerçekler ortaya çıkmıştır... Şöyle analiz yapalım:

Bir kere 1953 senesinin ‘Şubat Ayı’nın 28 çektiği unutulmamalıdır. Önemli bir husus da, o tarihte henüz 15 yaşında olan Mahmut Çalışkan’ın, gördüğü rüyadan önce Stalin diye birini hiç duymamış olmasıdır.

Stalin’in ‘Beyin Kanaması’ ile 5 Mart 1953 tarihinde öldüğü, alıntı yaptığımız her iki araştırma yazısına göre kesindir. 1953’ün 1 Mart’ında doktorların müdahalesi başlıyor. Ondan önce iki gün (36 saat) kadar yarı baygın şekilde beklediği tespit edilmiş. Bu durumda Stalin’in beyin kanaması 26 Şubat’ta başlamış oluyor. Yani baygın ve felçli beklediği iki günlük zaman dikkate alındığında, beynine inen keser darbelerinin rüyanın görüldüğü 25 Şubat’ı, 26 Şubat’a bağlayan gece gerçekleştiği tam olarak tevafuk ediyor. Milyonların katili Jozef Stalin bu keser darbelerinden bir hafta sonra 5 Mart 1953 tarihinde öteki âleme hesap vermeye gitmiştir... (Ömer Özcan)

Bediüzzaman’ın Emirdağ’ında Zehirlenmesi

Üstad’ımızı 18 kere, hatta daha da fazla, defalarca zehirliyorlar... Ama Üstad’ımıza Allah’ın izniyle zehir tesir etmiyordu. Birkaç gün hasta oluyor, ondan sonra zehirin tesiri geçiyordu. 1948 Afyon hapishanesinde çok soğuk sobasız koğuşlara atıyorlar, bir şey yapamıyorlar. Cenab-ı Allah müsaade etmiyor buna. Allah

hıfzediyor... 1949'da hapishaneden çıkıp tekrar Emirdağ'ına geldikten sonra tekrar, artık öldürelim, yok edelim diyorlar.

Üstad'ımız bir kâse çorba ile iki üç gün idare ediyordu. O zamanlarda şimdiki gibi buzdolapları yoktu. Havalar sıcak olduğu zaman, kalan yemeğini serin olsun, bozulmasın diye pencereye camın kenarına koyuyordu. Suyunu da oraya koyuyordu, ısınmasın diye. O gün dışarıdan Üstad'ımızın penceresine merdiven kuruyorlar, Üstad'ımızın su testisinin içine zehir atıyorlar.

Üstad'ımızın hususi hizmetlerini Zübeyir Ağabey görüyordu. Her zaman için sabah namazını kıldıktan sonra tesbihatını yapıyor, evradını okuyor, bitirdikten sonra da zile basıp, ihtiyaçlarını görmesi için Zübeyir ağabeyi çağırıyordu Üstad'ımız.

Bu zehirleme hadisesini bize Zübeyir Ağabey anlatmıştı. Dedi ki: "Ben her sabah olduğu gibi yine aynı saatte hazır bekliyordum. Üstad'ımız zili çalacak diye bekliyorum. Bekledim, epeyce bir zaman geçti zil çalmadı. Kendi kendime; 'Üstad'ımız dakikası dakikasına, saatinde, düzenli yaşırdı' diye düşündüm. Bir hayli zaman geçti; artık sabrım, tahammülüm kalmadı. Şüphelenmeye başladım. Üstad'ımızın kapısının yanında bulunan o ufak pencereden-adet olmadığı halde-Üstad'ımız ne yapıyor diye baktım. Üstad'ımızı karyolasından yere düşmüş vaziyette gördüm. Hemen kapıyı açtım, içeriye koştum. Üstad'ımız yerde... Testi de yere düşmüş... Meğer Üstad'ımız kalkınca bir bardak su içecekmiş. İçmiş suyu, içer içmez düşmüş yere. Hemen kaldırdım, karyolasına yatırdım. Baktım Üstad'ımızda bir konuşma filan yok, korktum. Hemen Mehmet Çalışkan ağabeye koştum, evine gittim. Sabah namazı vaktinde kapısını çaldım, kaldırdım, durumu anlattım. Mehmet Çalışkan Ağabey alelacele giyindi, Üstad'ımıza geldik. Baktık Üstad'ımız hakikaten çok kötü bir vaziyette, konuşacak takati yok. Üstad'ımız doktora muayene olmuyor ya; Mehmet Çalışkan Ağabey: 'Üstad'ım Doktor Tahir (Barçın) Bey'i çağırayım mı?' diye sordu. Diliyle konuşmadı, başıyla çağır dedi. Hemen Tahir Bey'e koştum ve aldı getirdi. Tahir Bey artık ne lazımsa müdahale etti, gerekenleri yaptı.

Birkaç saat sonra o iğnelerle Üstad'ımız rahatladı.” Bunları Zübeyir Ağabey anlattı...[\[26\]](#)

Doktor Tahir Barçın, Emirdağ'ında hükümet tabibi olarak görev yapıyordu. Kötü niyetle onu Üstad'ımızı kontrol altında tutmak için görevlendirmişlerdi. İstanbul'dan gelmişti ama kendisi esasen Konya Ermeneklidir. Tahir Barçın sonradan Üstad'ımızı tanıyınca, kitaplarını okudu ve nur talebesi oldu. O zamana kadar da Üstad'ımız hasta da olsa hiç doktora gözükmüyordu.

Bundan sonrasını Mehmet Çalışkan ağabeyimin anlattığı ile tamamlayalım. “Doktor Tahir Bey, bizim dükkâna geldi. Orada dedi ki: ‘Üstad’ınıza öyle ağır bir zehir vermişler ki, eğer o zehiri mandaya verseler anında ölürdü.”

O şiddetli zehirle Üstad'ımız üç dört gün ayağa kalkamadı, oturduğu yerden namazlarını kıldı. O zehirler sonradan göğsünde birikiyor ve buruşarak düşüyorlar...

İlk Alınan Austin Marka Otomobili Üstad Geri Gönderdi

1949 senesinde Üstad'ımız Afyon hapishanesinden gelmişti, yeni çıkmışlardı. Konya'dan Sabri Halıcı, Emirdağ'ından Mehmet Çalışkan ağabeyim, Isparta'dan Tâhirî Mutlu Ağabey, İnebolu'dan Selahaddin Çelebi ve bir kişi daha hepsi beraber karar veriyorlar; Üstad'ımızı rahat ettirmek için bir araba alalım diyorlar. Ve 4 bin liraya Austin marka bir araba satın alıyorlar. Üstad'ımızın bunlardan haberi yok.

Emirdağ'ına getirdiler arabayı. Daha haber bile veremedi, Üstad'ımız hepsini çağırıyor ve: “Siz bir araba almış, getirmişsiniz. Arabayı derhal getirdiğiniz yere götürün” diyor. Ve araba en büyük hisseyi veren Konyalı Sabri Halıcı ağabeye gönderiliyor. Meğer o gece Üstad'ımıza ihtar oluyor; “Yâ Said! Şimdi senin kendi keyfin ve zevkinle uğraşılacak zaman değil. Şimdi bu risalelerin neşriyat zamanı... Sana hizmet edenleri, senin kendi şahsi hizmetinde kullanmaya hakkın yoktur” şeklinde manevi bir ihtar... Üstad'ımız manevi bir tokat gelecek diye çok korkuyor... Onun için “Hemen,

derhal bu arabanın buradan gitmesi lazım” diyor. Daha görmeden araba Konya’ya gitti...[\[27\]](#)

Bediüzzaman Hazretleri, çok çetin ve çok çileli geçen Afyon hapisanesinden 1949 yılında çıktıktan sonra, sadık talebeleri Üstad’ımız rahat etsin niyetiyle 4 bin liraya 1949 model Austin marka bir otomobil satın almışlardı. Hz. Üstad ‘şimdi keyif zamanı değil, telif zamanıdır’ diyerek otomobili daha hiç görmeden geri gönderiyor. Fotoğrafta görülen 1949 model Austin, Hz. Üstad’a alınan otomobil değil, benzeridir.

Bir Araba Alınmasına Karar Verildi Fakat Şoför Yok

Üstad’ımız: “Ben kırlarda tefekkür ediyorum, temaşa ediyorum, hem hava almak için gidiyorum” diyordu. Dağlara-taşlara bakıyor, onların Allah’ı nasıl zikrettiğini görüyordu... Hava müsaid oldu mu hemen kırlara, dağlara giderdi Üstad’ımız.

Sene 1956. Üstad’ımızın hizmetlerini daha çok Zübeyir Ağabey gördüğü için yanından pek ayrılamıyordu. Dışarıda görülecek işleri ben görüyordum. Bir gün Üstad’ımıza odun taşıdım, dışarıdan su getirdim. Zübeyir Ağabey beni Üstad’ımıza götürdü, “Mahmut geldi Üstad’ım” demiş. Üstad’ımız da “Gelsin” diyor. Üstad’ımız karyolasındaydı, “Otur evladım” dedi bana. Ben elini öptüm, oturdum. Sonra, “Ben senin anneni, babanı, bütün Çalışkanlar Hanedanı’nı kendi ailem, kendi hanem gibi kabul ettim. Bütün Emirdağ’ının sağ ve ölüsüne her gün dua ediyorum. Emirdağ’ını

kendi Nurs köyüm gibi kabul ettim” diye birkaç şey daha söyledi. Ben Üstad’ımızın elini öptüm, ayrıldım.

O arada ben dışarı çıkarken Zübeyir Ağabey: “Kardeşim, işin yoksa birkaç dakika görüşelim” dedi. Zübeyir ağabeyin odasına gittik. O zamana kadar Üstad’ımız faytonla gidemediği yerlere araba ile gidiyordu. Araba bulunursa arabayla, bulunmazsa yayan gidiyordu. Arabayla gitse, dönüşte araba bulunamazsa yayan dönüyordu. Tabi çok zahmet çekiyordu. Bunu Zübeyir Ağabey çok hissediyordu. Ve bunu ağabeylere açıyor Emirdağ’ında.

Ve bir araba alınmasına karar veriyor ağabeyler. Bana bunu anlattı Zübeyir Ağabey. “Ağabeylerle görüştük, araba alınacak fakat şoför yok. Kendimizden bir şoför olsa Üstad’ımız daha rahat eder” dedi. Ben gayr-i ihtiyari, “Zübeyir Ağabey ben olayım” dedim. Dedi: “Kardeşim, senin şoförlüğün yok, arabayla bir ilgin de yok” dedi. Ben daha evvel Eskişehir’de şoför kursu var diye duymuştum. Zübeyir ağabeye bunu söyledim. Zübeyir Ağabey benim bu sözümle ilgilendi, “Kardeşim, sen git bunu bir öğren” dedi. Gittim hemen soruşturdum, hakikaten Eskişehir’de o kurs varmış. Zübeyir ağabeye geldim: “Ağabey böyle bir kurs varmış” dedim. “Kardeşim, sen o kursa git” dedi bana. Ben Eskişehir’e o şoför kursuna gittim, ehliyetimi aldım.

Eskişehir’den Ehliyetimi Aldım, Hemen Bir Jip Aldık

Sene 1956... O arada bir jip denk geldi, o jipi satın aldık. Isparta’da müzede bulunan otomobilden evvel bu jip alınmıştı.

Eskişehir’den ehliyetimi aldıktan sonra Emirdağ’ına geldim, Üstad Isparta’ya gitti dediler. O tarihte Üstad’ımız ara sıra Emirdağ’ına gelse de, Isparta’da kalıyordu zaten. O gün Emirdağ’ında yattım, ertesi günü akşamüzeri Isparta’ya vardım. Boyacı Rüşdü Çakın Ağabey vardı, onun yanına gittim. O Zübeyir ağabeyi çağırdı. Beni Üstad’ın evinin aşağısında bir eve götürdüler, akşam orada kaldım.

Ertesi günü sabah dersinden sonra Üstad’ımıza haber veriyorlar. Diyorlar ki: “Mahmut bir araba almış, hem burada çalışacak, hem size hizmet edecek, sizi gezdirecek.” Üstad’ımız ilgileniyor, Ceylan

ağabeyi gönderiyor “Mahmut’u çabuk al da gel” diyor. Sabah namazından sonra Ceylan Ağabey geldi kapıyı çaldı: “Kardeşim, Üstad seni çağırıyor” dedi. Gittik beraber. Ben Üstad’ımızın elini öptüm, oturdum. “Sen araba almışsın, burada beni gezdirmeye gelmişsin. Öyle mi?” dedi. “Evet, Üstad’ım” dedim. “Maşallah, maşallah, tam...” dedi. Sonra, “Nerede kalıyorsun?” diye sordu. “Aşağıda bir evde kalıyorum Üstad’ım” dedim. “Sen de benim yanımda kalacaksın” dedi. Orada bir yatak vardı. Ondan sonra ağabeylerle beraber Üstad’ımızın yanında kalmaya başladım. Şimdi müze olan evde...

Üstad Bediüzzaman hazretlerinin haberi yokken, Emirdağlı Çalışkanlar Hanedanı’nın Hz. Üstad’ın kır gezleri için Mahmut Çalışkan’ın üzerine satın aldıkları 1956 model tenteli Jipin benzeri. Said Nursi Hazretleri kısa bir süre bu Jip ile bazı gezintiler yapmıştı. Jip aynı sene içinde satıldı ve şimdi Isparta’da müzede sergilenen 1954 model Chevrolet marka otomobil satın alındı.

Böylece 1956 senesinde Üstad’ımızın şoförlüğüne başlamış ve iki seneden fazla hizmetinde bulunmuş oldum. O jiple ben Üstad’ımızı dört-beş defa Barla’ya götürdüm. Yalnız o zaman yol yoktu, dağlardan giderdik Jiple.

Jip’in İçine Üstad’ımız Üşümesin Diye Mangal Koyuyorduk

Bir kış günü Üstad'ımız Emirdağ'ına gideceğiz dedi. Zübeyir Ağabey: "Peki Üstad'ım" dedi. Biz Üstad'ımızın odasından çıktık, kendi odamıza gelince Zübeyir Ağabey: "Kardeşim, nasıl yapacağız? Üstad'ımız Emirdağ'ına gitmek istiyor. Fakat bu jip üşütür Üstad'ımızı, hasta olur" dedi. "Ne yapalım Zübeyir Ağabey?" dedim. "Üstad'ımızın oturduğu arka tarafa döşek, yan taraflara yorgan, önüne de bir mangal koyalım" dedi. O mangal hala duruyor. Isparta'da müzede sergilenen mangal odur. O şekilde tatbik ettik, Üstad'ımızı Emirdağ'ına getirdik. Üstad'ımız Isparta'ya taşındıktan sonra da, Emirdağ'ına gelince 15-20 gün kalıyor, Emirdağ'la ilgisini hiç kesmiyordu. 10-15 gün kaldı, sonra geri geldik. Tâhirî Mutlu Ağabey de Üstad'ımızın yanında kalıyordu Isparta'da. Üstad'ımız dışarıdan geldiği zaman o yaşlı haliyle koşarak merdivenlerden iner, hemen Üstad'ımızın arabasının kapısını açar, kollarına girer, odasına çıkarırdı. İçimizde en yaşlı da Tâhirî Mutlu ağabeydi. Üstad'ımızı odasına götürdükten sonra Tâhirî Ağabey bana dedi ki: "Kardeşim şimdi bu araba var ya; Üstad'ımız Emirdağ'ına çok gidip-gelmek ister. Fakat biz bu jiple Üstad'ımızı hasta eder, üşütürüz. Daha muhafazalı bir araba alalım" dedi. "Doğru ağabey" dedim. Alınacak arabayla ilgili ağabeylerle meşveret edildi.

Müzedede Sergilenen Arabayı Ankara'dan Satın Aldık

Ağabeyler meşveretle araba alınmasına karar verdikten sonra Tâhirî Mutlu ağabeyle beraber İstanbul'a gittik. Gezdik, dolaştık, araştırdık, bir türlü bir araba nasip olmadı, alamadık. Isparta'ya geri geldik. Yine ağabeylerle istişare yapıldı. Oto boyacısı Hüsnü Altıntabak vardı, dedi ki: "İsterseniz bir de Ankara'ya gidin, orada da arabalar vardır." "Olur" dedik. Sonra, "İsterseniz ben de sizinle geleyim" dedi. Hüsnü Ağabey kaporta-boya işi yapıyordu, arabadan anlardı.

Tâhirî Mutlu, Hüsnü Altıntabak ve ben üç kişi Ankara'ya gittik. Ankara'da bize Kavaklıdere'yi gösterdiler. Kavaklıdere'de, bir galeride şimdi müzede sergilenen arabayı bulduk. 1954 model Chevrolet marka otomobil. Baktık, çok temiz bir araba... Çok hoşumuza gitti. Pazarlık da çok kolay oldu, bir zorluk çekmeden pazarlığı yaptık ve 13 bin liraya bu arabayı satın aldık. Amerikan

Konsoloslunun arabasıymış. Konsolos Amerika'ya dönerken eşyalarını satıp öyle gitmiş. Hâlbuki bu arabalardan İstanbul'da da vardı, orada alamadık ama Ankara'da elimizle koymuş gibi kolaylıkla aldık.

Isparta'da müzede sergilenen 1954 model Chevrolet marka otomobil. Bediüzzaman hazretlerinin kullandığı dönemde plakası "ISPARTA T 20 001" iken, daha sonra bir müddet ticari taksi olarak kullanılabilmesi için değiştirilmiştir.

Isparta'ya geldik, jipi birisine sattık. Bu sefer, bu taksi Barla'ya gidemiyordu. Taşlı yollardan, dağdan gidiliyordu Barla'ya, başka yol yok. O zamanki mevcut yollar da çok bozuk, toz-toprak... Taksi ile diğer yerlere, Emirdağ'ına toz-toprak olsa da çok rahat gelebiliyorduk, Barla'ya gidilemiyordu. Barla'ya gitmek için taksi ile Eğridir'e kadar geliyoruz, Eğridir'de ben kalıyorum, Üstad'ımızla ağabeyler Eğridir gölünden kayıkla Barla'ya geçiyorlardı. Gölde dalga varsa karadan, Üstad'ımız işlekle, -Üstad'ımız eşek demez işlek derdi-ağabeyler yayan gidiyorlardı. Ben bu şekilde 3-5 gün beklerdim Eğridir'de. Üstad'ımız Barla'dan gelince, beraber Isparta'ya dönüyorduk.

Bu araba çok muhafazalıydı. Kışın kaloriferi, yazın da havalandırması var. Süspansiyonları da çok iyiydi. Bu arabada Üstad'ımız çok rahat etti.

Üstad'ımızın Tefvik İleri İle Görüşmesi:

1957 senesiydi galiba. Isparta Milletvekili Senirkentli Tahsin Tola Ağabey, Risale-i Nur kitaplarının yeni harflerle basılması için Üstad'ımızla Başbakan Menderes ve Milli Eğitim Bakanı Tefvik İleri arasında irtibat kuruyordu. Tabi onlara Risalelerin mahiyetini de anlatıyor ve matbaalarda basılmasını istiyordu. Biliyorsunuz risaleler ilk defa 1956'da yeni harflerle hazırlanıp Ankara'da matbaalarda basıldı ve Üstad'ımıza getirdiler. O risaleler geldikten sonra Üstad'ımız öyle sevindi, öyle sevindi ki; hani bir çocuk arzu ettiği bir eşyayı alamaz, alınca da nasıl sevinirse aynı onun gibi çok sevindi... Peyderpey risalelerin hepsi basıldı ve hepsi de Üstad'ımızın tashihinden geçti.

Milli Eğitim Bakanı Tefvik İleri Üstad'ımıza dosttu. 1957'de Ankara'dan Eğridir taraflarına gelmiş, dönüşünde Isparta'ya gelecekmiş. Üstad'ımızı görmek istiyor, haber veriyorlar. İşte o gün Üstad'ımızla sabahleyin kıra gidecektik. Sabah arabaya indik, Zübeyir Ağabey ile Bayram Ağabey de vardı. Zübeyir Ağabey o zaman söyledi Üstad'ımıza. Dedi ki: "Üstad'ım Tefvik İleri gelmiş, Eğridir yolunda sizinle görüşmek arzu ediyormuş." Üstad'ımız: "Tamam, o zaman o tarafa gidelim" dedi ve biz o tarafa gittik. Eğridir yolunda Barla tarafına ayrılan yol ayrımında Külek Çeşmesi vardır. Oraya vardık, bekledik. Tefvik İleri daha gelmemişti. Biz orada beş on dakika bekledik. Tefvik İleri arabasıyla geldi, arabadan indi ve Üstad'ımızın yanına geldi. Ben dışarıda kaldım. Zübeyir Ağabey Üstad'ımızın yanında, arabanın içerisindeydi. Tefvik İleri de Üstad'ımızın arabasının içerisinde girdi ve on, on beş dakika kadar görüştüler. Ben dışarıda kaldığım için ne konuşuldu bilmiyorum, buna vakıf değilim.

Dersanenin Boş Kalmasına Üstad'ımız Razi Olmuyor

Sene 1958. Üstad'ımızın hizmetinde kalan Zübeyir, Bayram, Ceylan, Sungur, Tâhirî ağabeyler dâhil, bir mektuba imza attıkları için on ağabeyi tevkif ettiler ve Ankara'da topladılar. Üstad'ımızın yanında kalanlardan yalnız ben kaldım. Hem şoförlüğünü yapıyorum, hem de şahsi hizmetlerine bakıyorum. Birkaç gün sonra Vahşi Şaban Ağabey, Zekeriya Kitapçı, Küçük Ali ağabey de geldi. Onlar da Üstad'ımızın yanında kalmaya başladılar. Üstad: "Şaban sen nerdesin?" dedi. Şaban Ağabey: "Ben Hüsrev ağabeye hizmet ediyorum Üstad'ım" dedi. "Keçeli sen şimdi bizim hizmetimizde kal, bak kardeşler yok" dedi. Şaban Ağabey bu şekilde Üstad'ımızın şahsi hizmetlerine bakmaya başladı. Zil çalınca Üstad'ın yanına gidip geliyordu.

Birkaç gün geçti Üstad'ımız: "Arabayı hazırlayın, Emirdağ'ına gideceğiz" dedi. Biz arabayı hazırladık, Üstad'ımızı bindirdik, Emirdağ'ına gideceğiz. Her zaman için evi birisi bekliyordu muhakkak. Ekseriyetle de Tâhirî Mutlu Ağabey kalıyordu evde, ev boş kalmıyordu. Biz dışarıdan geldiğimizde kornayı çaldık mı Tâhirî Mutlu Ağabey yukarıdan geliyor, hemen arabanın kapısını açıyor, Üstad'ımızın kolundan tutuyor yukarı çıkarıyordu.

Üstad'ımız Şaban ağabeye: "Biz Emirdağ'ına gideceğiz, sen burada kal" dedi. "Peki, Üstad'ım" dedi, biz gittik. Emirdağ'ında Üstad'ımız bir ay kadar kalıyordu. Biz gittikten sonra Mustafa Ezener Ağabey geliyor Üstad'ımızın evine. Şaban ağabeyden Üstad'ımızın Emirdağ'ına gittiğini öğreniyor, "Keşke biraz erken geleydim, Üstad'ımızı gitmeden evvel görecektim" diyor. Şaban Ağabey: "Ezener Ağabey, Üstad ne zaman geri gelir?" diyor. "Bir ay falan kalıyor Emirdağ'ında" diyor. "O zaman ben bir köye (Bozanönü köyü) kadar gideyim" diyor. Hâlbuki Üstad'ımız sen burada kal demişti ona. Biz Emirdağ'ına gittik, hemen geri geldik. Artık Üstad'ımıza manen malum olmuş demek ki.

Geldik Isparta'ya kapıya durduk, kimse yok... Hâlbuki kornayı çaldık mı Tâhirî Ağabey hemen gelirdi. Şaban ağabeyin de inmesi, gelmesi lazımdı. Kornayı çaldık kimse yok. İndim zile bastım, gene kimse yok. Ben ne yapacağımı şaşırdım. Üstad'ımız arabada bekliyor.

Üstad'ımız arabada beklemeyi istemezdi. Beni bir telâşe aldı, ne yapacağımı şaşırdım. Birden aklıma komşunun duvarı geldi. Şimdi Üstad'ımızın arabasının sergilendiği bitişik komşu. Oradan atlayayım, evin kapısını açayım dedim. Atladım duvardan, arkadan sürgüyü açtım. Üstad'ımızın odasının anahtarı kendisindeydi. Üstad'ımızı odasına çıkardım.

O gün geçti, ertesi günü Şaban Ağabey geliyor bir bakıyor ki araba kapıda. "Eyvah! Yandık" diyor. Geldi hemen yukarıya çıktı: "Mahmut ne zaman geldiniz?" dedi. "Biz hemen geri döndük" dedim. "Yahu, Ezener Ağabey onlar bir ay sonra gelir demişti. Ben de köye gitmiştim. Üstad bana şimdi ne der, bana ne yapar?" dedi. "Bilmiyorum ağabey Üstad'ın ne yapacağını" dedim. O gün seslenmedi Üstad'ımız. Ertesi günü sabah namazından sonra sabah dersi için zile bastı. Dersi yaptık. Ondan sonra Üstad'ımız: "Ala külli hal, burasını terk etmeyecektin. Burası âlem-i İslam'ın merkezi hükmündedir." Dedi. Isparta çok mühim... Buraya her taraftan ziyarete geliyorlar. 50 sene evvel söylemişti bunu Üstad'ımız. Şimdi bakın bütün dünyadan geliyorlar. Isparta'yı ziyarete geliyorlar...

Ben Askere Gittim Hüsnü Bayram Üstad'ımızın Şoförü Oldu

1958 senesinin sonlarına doğru ben askere gittim. Benden sonra Üstad'ımızın arabasını biraz Ceylan Ağabey, biraz da Bayram Yüksel ağabeyler kullanıyor. Fakat Üstad'ımız daha sonra onlara müsaade etmemiş. Hüsnü Bayram Ağabey kullanıyor otomobili. Üstad'ımızı İstanbul'a, Çemberlitaş'ta bulunan Piyer Loti Oteli'ne bu arabayla Hüsnü Bayram Ağabey götürüyor, oradan Emirdağ'ına geliyorlar. Birkaç kere de Ankara'ya gidiyorlar. Üstad'ımızı, son yolculuğu olan Urfa'ya da bu arabayla Hüsnü Bayram Ağabey götürüyor. Otomobil şimdi Isparta'da müze olan Üstad'ımızın evinde sergililiyor...

[22] NOT: Mahmut Çalışkan Ağabey hatıraları yayına hazır hale getirilip tekemmül ettikten sonra, 13 Eylül 2016 tarihinde, mübarek Kurban Bayramı'nın ikinci gününde, solunum yetersizliği teşhisi ile tedavi gördüğü Eskişehir Tıp Fakültesi Hastanesi'nde vefat etti.

Kendisinden yaşça daha büyük olan yeğeni Ceylan Çalışkan'ın hemen yanına, Emirdağ kabristanına defnedildi. Mahmut ağabeyimize Allah'tan rahmetler niyaz ediyoruz.

[23] Bu dehşetli yangın hadisesi Emirdağ Lâhikası'nın 107. sayfasında Hz. Üstad'ın anlatımıyla geçmektedir.

[24] Mahmut Çalışkan'ın bahsini ettiği bu hadiseler Emirdağ Lâhikası'nda şu şekilde geçmektedir:

“Afyon Emniyet Müdürü'ne derim ki:

“Müdür Bey! Dünyada, eski zamandan beri görülmemiş bu derece kanunsuz ve manasız ve maslahatsız tecavüzler bana geldiği halde neden aldırmiyorsunuz? Bir misali:

“Câmiye, hâlî zamanda, cemaat hayrına sahip olmak için, bazı bir-iki adamdan başka kimseyi yanıma kabul etmediğim halde, resmen “Kat'iyen câmiye gitmeyeceksiniz!” deyip; bu gurbette, hastalık ve ihtiyarlık ve yoksulluk içinde bu ihanet hangi kanunladır? Hangi maslahat var? Haberim olmadan, câminin hâlî bir yerinde iki-üç tahta, bir kilimle beni üşütmemek fikriyle bir zâtın yaptığı iki kişilik bir settare yüzünden, ehemmiyetli bir mes'ele şeklinde, hem bana, hem umum halka manasız telaş vermek hangi kanunladır? Hangi maslahat var? Soruyorum.” (Emirdağ L. 128)

[25] Kaynak: <https://www.marxists.org/turkce/bland/doktorlar.htm>

[26] Bediüzzaman Hazretlerinin bu Emirdağ zehirlenmesi Tarihçe-i Hayat kitabında da uzunca anlatılmaktadır. Açıklama şöyle başlıyor:

“ÜSTADIN EMİRDAĞDA ZEHİRLENMESİ

“Bir siyasî memurun iğfali ve “İmhası için yukarıdan emir aldık” demesine aldanan bir bekçi başı, Üstadın penceresine geceleyin merdivenle çıkarak yemeğine zehir atmış, ertesi gün Üstad zehirlenerek kıvranmaya başlamıştır.” (T. Hayat 461)

[27] 1949 yılında Said Nursi hazretlerinin sadık talebeleri tarafından satın alınan Austin marka otomobilin hikâyesi, geri gönderilme sebebiyle birlikte Hz. Üstad tarafından şöyle izah edilmektedir:

“Aziz, sıddık kardeşlerim Tahirî, Sabri, Salahaddin, Mehmed, Mustafa!

“Evvelâ: Bu gelen şuhur-u selâsenin hürmetine ve Nur şakirdlerinin sadakat ve ihlaslarının hürmetine, çok ehemmiyetli hakkımda bir sebab-i itab ve tokat bir hâdiseyi tamire çalışacağız ve gücenmeyiniz. Şöyle ki: Bu gece hiç görmediğim bir itab, bir tazib suretinde manevî bir şiddetli ihtar ile denildi ki: “Dünyaya, zevke, keyfe tenezzül etmemekle Nurlardaki ihlas ve istiğnayı muhafazaya mükelleftin ve bu asırda **يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا** sırrıyla dünyayı dine tercih etmek ve bilerek elması şişeye tebdil etmek olan hastalığa, Nur vasıtasıyla çalışmağa vazifedardin. Yüz tecrübenizle de anladın ki, insanların hediyeleri, ihsanları, yardımları, sana dokunuyor. Hattâ seni hasta ediyor; her gün eserini, tecrübesini görüyorsun. Senin en ziyade itimad ettiğin ve Risale-i Nur’un fedakâr kahramanlarının yüzlerini Risale-i Nur’un hizmetinden ziyade kendi istirahatine çevirmeğe sebebiyet verdin... ilâ âhir.. diye daha manen çok söylenildi.” diye beni tam tekdir etti. Hattâ şimdi bir manevî tokattan dahi korkuyorum. Bu hâdisenin çare-i yegânesi; bu otomobili alan sizler ilân edeceksiniz ki, “Bu kardeşimiz Said, bunu kabul edemedi, manevî, dehşetli bir zarar hissetti.”

İkincisi: Otomobil şimdi Konya’lı Sabri’nin yanına gönderilmeli, oraya gitsin. O razı olmazsa Medreset-üz Zehra erkânlarına gitsin. Sabri merak etmesin, her ay Nurlara onun hârika hizmeti, bir otomobil fiyatından ziyadedir. Onun için gücenmesin.

Sâniyen: Kat’iyyen biliniz ki, bu dehşetli itabı gördüğümün sebebi; istirahat için bir arzu nevinde ve bir temenni tarzında, bir otomobil ile gezmeğe gittiğim vakitte, otomobilci dedi ki: “Küçücük otomobiller çıkmış, bin lira gibi bir fiatla satılıyor.” Ben de temenni nevinden dedim ki: “Keşki, öyle bir emanet küçük otomobil elimize geçseydi, sair yerlerdeki Nurcu kardeşlerimi ziyaret etseydim” demiştim. Buna

hakikî ve ciddî bir karar vermemiştim. Bir arzu iken; buradaki iki has kardeşimiz, bu arzuyu ciddî bir karar zannedip bin lira değil, dört bin liraya kadar fedakârane çalışmışlar. Buraya geldikleri vakit, yedi saat memnuniyetle telakki edip, o arzuyu bir dua-yı makbule zannettiğim halde, birden bu gecede manevî itiraz ve itab gördüm. O arzumun hatasını anladım. Hiç görmediğim bu tarz manevî itabın üç sebebi var, başka vakit izah edilecek.

Bu otomobili alan beş kardeşimiz kat'iyyen bilsinler ki, değil beşinin bir otomobili sadaka ve ihsan ve hediye etmişler, belki onların hayırlı niyetleri cihetinde Risale-i Nur dairesi hizmetinde herbiri tam bir otomobil fiatı kadar bir hediye bilfiil yapmışlar gibi manen kabul edildiğine bana bir işaret ve kanaat var. Madem kardeşlerim, sizin hâlisane bu hizmetiniz hakkınızda böyle makbuliyet var. Siz müteessir olmayınız. Beni de bu manevî itabdan kurtarınız. Hem benim düstur-u hayatıma, hem Risale-in Nur'un sırr-ı ihlasına gelmek ihtimali bulunan zararı çabuk tamir ediniz. Hem o otomobil burada kalmasın, en büyük hisseyi veren zâtın yanına gitsin. Üç ehemmiyetli sebebi izah ettiğim vakit, bu telaşımın hakikatini anlarsınız. Zâten hem şuhur-u selâse, hem üç ay mühim mecmuaların çıkmasına kadar bütün dünya saltanatı verilse de bakmamağa mecburum. Şayet otomobile verdiğiniz para tam çıkmazsa, o noksanını alâküllihal ben her şeyimi satıp teknil etmeğe karar verdim. Umumunuza selâm. Hakkınızı bana helâl ediniz. Ben de sizi helâl ediyorum.” (Emirdağ Lâhikası 232)

Bugün için 2016 itibarıyla, Çalışkanlar Hanedanı'ndan Bediüzzaman Hazretlerini gören ve hizmetlerinde bulunan zevattan sadece Mahmut Çalışkan Ağabey hayattadır^[22]... Kendisine muhtelif tarihlerde ziyaretlerim oldu. Son Emirdağ ziyaretimde, daha evvel çekilmiş video kayıtlarından yazdığım taslak haldeki hatıralarını tashih ettirdim.

“Doktorlar Davası ve Stalin'in Ölümü^[25]

Emirdağ Lâhikası'nda anlatılan^[23] dehşetli bir yangın hadisesi vardır. O yangın anında ben de oradaydım. Alevler Üstad'ımızın bulunduğu

eve doğru yayılıyordu. Üstad'ımız yangına tam muhataptı, çok yakınındaydı yangın... Penceresinden görünüyordu zaten... Bir ara Ceylan Ağabey gidiyor Üstadımıza, 'Üstad'ım biz yanıyoruz' diye söylüyor. O zaman "Yâ Rabbi! Bizi muhafaza et..." şeklinde dua ediyor Üstad'ımız. Yangın bizim dükkâna kadar geldi orada durdu. Dükkânı yakmadı yani. İçeride Âyet-ül Kübra Risalesi varmış o gün. Üstad'a verileceği halde, o gün için nasıl olduysa verilmemiş... Yangın, o kadar şiddetine rağmen oraya kadar geldi ve orda kaldı...

Emirdağ'ına getirdiler arabayı. Daha haber bile veremedi, Üstad'ımız hepsini çağırıyor ve: "Siz bir araba almış, getirmişsiniz. Arabayı derhal getirdiğiniz yere götürün" diyor. Ve araba en büyük hisseyi veren Konyalı Sabri Halıcı ağabeye gönderiliyor. Meğer o gece Üstad'ımıza ihtar oluyor; "Yâ Said! Şimdi senin kendi keyfin ve zevkinle uğraşılacak zaman değil. Şimdi bu risalelerin neşriyat zamanı... Sana hizmet edenleri, senin kendi şahsi hizmetinde kullanmaya hakkın yoktur" şeklinde manevi bir ihtar... Üstad'ımız manevi bir tokat gelecek diye çok korkuyor... Onun için "Hemen, derhal bu arabanın buradan gitmesi lazım" diyor. Daha görmeden araba Konya'ya gitti...^[27]

Üstad'ımız Cuma namazı için Emirdağ Çarşı Camii'ne geliyordu. Caminin üst katında kılardı namazını. Kış günleri çok soğuk oluyordu caminin üst katı. Mehmet Çalışkan ağabeylerim üst katta, mahvelde Üstad'ımızın oturacağı kadar tahtadan bir kulübe yapmışlardı. Bir de üşümesin diye içine bir mangal koyuyorlar. Sonra Kaymakam geliyor, hem Üstad'ımızın dışarı çıkmasını, hem de Cuma namazına gitmesini yasaklıyor. Üstad'ımız daha dışarı çıkamıyordu. O yapılan kulübe de yıkılıyor. Büyük sıkıntılar veriyorlar Üstad'ımıza. Kirlara gidiyordu, oraya da gidemiyordu artık. Mecburi evde kalacak. Bu şekilde epey bir zaman geçti. Üç sene böyle devam etti^[24].

Bu zehirleme hadisesini bize Zübeyir Ağabey anlatmıştı. Dedi ki: "Ben her sabah olduğu gibi yine aynı saatte hazır bekliyordum. Üstad'ımız zili çalacak diye bekliyorum. Bekledim, epeyce bir zaman geçti zil çalmadı. Kendi kendime; 'Üstad'ımız dakikası dakikasına, saatinde, düzenli yaşardı' diye düşündüm. Bir hayli zaman geçti;

artık sabrım, tahammülüm kalmadı. Şüphelenmeye başladım. Üstad'ımızın kapısının yanında bulunan o ufak pencereden-adet olmadığı halde-Üstad'ımız ne yapıyor diye baktım. Üstad'ımızı karyolasından yere düşmüş vaziyette gördüm. Hemen kapıyı açtım, içeriye koştum. Üstad'ımız yerde... Testi de yere düşmüş... Meğer Üstad'ımız kalkınca bir bardak su içecekmiş. İçmiş suyu, içer içmez düşmüş yere. Hemen kaldırdım, karyolasına yatırdım. Baktım Üstad'ımızda bir konuşma filan yok, korktum. Hemen Mehmet Çalışkan ağabeye koştum, evine gittim. Sabah namazı vaktinde kapısını çaldım, kaldırdım, durumu anlattım. Mehmet Çalışkan Ağabey alelacele giyindi, Üstad'ımıza geldik. Baktık Üstad'ımız hakikaten çok kötü bir vaziyette, konuşacak takati yok. Üstad'ımız doktora muayene olmuyor ya; Mehmet Çalışkan Ağabey: 'Üstad'ım Doktor Tahir (Barçın) Bey'i çağırayım mı?' diye sordu. Diliyle konuşamadı, başıyla çağır dedi. Hemen Tahir Bey'e koştum ve aldı getirdi. Tahir Bey artık ne lazımsa müdahale etti, gerekenleri yaptı. Birkaç saat sonra o iğnelerle Üstad'ımız rahatladi." Bunları Zübeyir Ağabey anlattı...^[26]

[27] 1949 yılında Said Nursi hazretlerinin sadık talebeleri tarafından satın alınan Austin marka otomobilin hikâyesi, geri gönderilme sebebiyle birlikte Hz. Üstad tarafından şöyle izah edilmektedir:

"Aziz, sıddık kardeşlerim Tahirî, Sabri, Salahaddin, Mehmed, Mustafa!

"Evvelâ: Bu gelen şuhur-u selâsenin hürmetine ve Nur şakirdlerinin sadakat ve ihlaslarının hürmetine, çok ehemmiyetli hakkımda bir sebab-i itab ve tokat bir hâdiseyi tamire çalışacağız ve gücenmeyiniz. Şöyle ki: Bu gece hiç görmediğim bir itab, bir tazib suretinde manevî bir şiddetli ihtar ile denildi ki: "Dünyaya, zevke, keyfe tenezzül etmemekle Nurlardaki ihlas ve istiğnayı muhafazaya mükelleftin ve bu asırda sırrıyla dünyayı dine tercih etmek ve bilerek elması şişeye tebdil etmek olan hastalığa, Nur vasıtasıyla çalışmağa vazifedardın. Yüz tecrübenizle de anladın ki, insanların hediyeleri, ihsanları, yardımları, sana dokunuyor. Hattâ seni hasta ediyor; her gün eserini, tecrübesini görüyorsun. Senin en ziyade itimad ettiğin ve

Risale-i Nur'un fedakâr kahramanlarının yüzlerini Risale-i Nur'un hizmetinden ziyade kendi istirahatine çevirmeğe sebebiyet verdin... ilâ âhir.. diye daha manen çok söylenildi." diye beni tam takdir etti. Hattâ şimdi bir manevî tokattan dahi korkuyorum. Bu hâdisenin çare-i yegânesi; bu otomobili alan sizler ilân edeceksiniz ki, "Bu kardeşimiz Said, bunu kabul edemedi, manevî, dehşetli bir zarar hissetti."

İkincisi: Otomobil şimdi Konya'lı Sabri'nin yanına gönderilmeli, oraya gitsin. O razı olmazsa Medreset-üz Zehra erkânlarına gitsin. Sabri merak etmesin, her ay Nurlara onun hârika hizmeti, bir otomobil fiyatından ziyadedir. Onun için gücenmesin.

Sâniyen: Kat'iyyen biliniz ki, bu dehşetli itabı gördüğümün sebebi; istirahat için bir arzu nevinde ve bir temenni tarzında, bir otomobil ile gezmeğe gittiğim vakitte, otomobilci dedi ki: "Küçücük otomobiller çıkmış, bin lira gibi bir fiatla satılıyor." Ben de temenni nevinden dedim ki: "Keşki, öyle bir emanet küçük otomobil elimize geçseydi, sair yerlerdeki Nurcu kardeşlerimi ziyaret etseydim" demiştim. Buna hakikî ve ciddî bir karar vermemiştim. Bir arzu iken; buradaki iki has kardeşimiz, bu arzuyu ciddî bir karar zannedip bin lira değil, dört bin liraya kadar fedakârane çalışmışlar. Buraya geldikleri vakit, yedi saat memnuniyetle telakki edip, o arzuyu bir dua-yı makbule zannettiğim halde, birden bu gecede manevî itiraz ve itab gördüm. O arzumun hatasını anladım. Hiç görmediğim bu tarz manevî itabın üç sebebi var, başka vakit izah edilecek.

Bu otomobili alan beş kardeşimiz kat'iyyen bilsinler ki, değil beşinin bir otomobili sadaka ve ihsan ve hediye etmişler, belki onların hayırlı niyetleri cihetinde Risale-i Nur dairesi hizmetinde herbiri tam bir otomobil fiyatı kadar bir hediye bilfiil yapmışlar gibi manen kabul edildiğine bana bir işaret ve kanaat var. Madem kardeşlerim, sizin hâlisane bu hizmetiniz hakkınızda böyle makbuliyet var. Siz müteessir olmayınız. Beni de bu manevî itabdan kurtarınız. Hem benim düstur-u hayatıma, hem Risale-in Nur'un sırr-ı ihlasına gelmek ihtimali bulunan zararı çabuk tamir ediniz. Hem o otomobil burada kalmasın, en büyük hisseyi veren zâtın yanına gitsin. Üç

ehemmiyetli sebebi izah ettiğim vakit, bu telaşımın hakikatini anlarsınız. Zâten hem şuhur-u selâse, hem üç ay mühim mecmuaların çıkmasına kadar bütün dünya saltanatı verilse de bakmamağa mecburum. Şayet otomobile verdiğiniz para tam çıkmazsa, o noksanını alâküllihal ben her şeyimi satıp teknil etmeğe karar verdim. Umumunuza selâm. Hakınızı bana helâl ediniz. Ben de sizi helâl ediyorum.” (Emirdağ Lâhikası 232)

[26] Bediüzzaman Hazretlerinin bu Emirdağ zehirlenmesi Tarihçe-i Hayat kitabında da uzunca anlatılmaktadır. Açıklama şöyle başlıyor:

“ÜSTADIN EMİRDAĞDA ZEHİRLENMESİ

“Bir siyasî memurun iğfali ve “İmhası için yukarıdan emir aldık” demesine aldanan bir bekçi başı, Üstadın penceresine geceleyin merdivenle çıkarak yemeğine zehir atmış, ertesi gün Üstad zehirlenerek kıvranmaya başlamıştır.” (T. Hayat 461)

[25] Kaynak: <https://www.marxists.org/turkce/bland/doktorlar.htm>

[24] Mahmut Çalışkan’ın bahsini ettiği bu hadiseler Emirdağ Lâhikası’nda şu şekilde geçmektedir:

“Afyon Emniyet Müdürü’ne derim ki:

“Müdür Bey! Dünyada, eski zamandan beri görülmemiş bu derece kanunsuz ve manasız ve maslahatsız tecavüzler bana geldiği halde neden aldırımıyorsunuz? Bir misali:

“Câmiye, hâlî zamanda, cemaat hayrına sahip olmak için, bazı bir-iki adamdan başka kimseyi yanıma kabul etmediğim halde, resmen “Kat’iyyen câmiye gitmeyeceksiniz!” deyip; bu gurbette, hastalık ve ihtiyarlık ve yoksulluk içinde bu ihanet hangi kanunladır? Hangi maslahat var? Haberim olmadan, câminin hâlî bir yerinde iki-üç tahta, bir kilimle beni üşütmemek fikriyle bir zâtın yaptığı iki kişilik bir settare yüzünden, ehemmiyetli bir mes’ele şeklinde, hem bana, hem umum halka manasız telaş vermek hangi kanunladır? Hangi maslahat var? Soruyorum.” (Emirdağ L. 128)

[23] Bu dehşetli yangın hadisesi Emirdağ Lâhikası'nın 107. sayfasında Hz. Üstad'ın anlatımıyla geçmektedir.

[22] NOT: Mahmut Çalışkan Ağabey hatıraları yayına hazır hale getirilip tekemmül ettikten sonra, 13 Eylül 2016 tarihinde, mübarek Kurban Bayramı'nın ikinci gününde, solunum yetersizliği teşhisi ile tedavi gördüğü Eskişehir Tıp Fakültesi Hastanesi'nde vefat etti. Kendisinden yaşça daha büyük olan yeğeni Ceylan Çalışkan'ın hemen yanına, Emirdağ kabristanına defnedildi. Mahmut ağabeyimize Allah'tan rahmetler niyaz ediyoruz.

Mehmed İman

(1940 -)

İLÂHİYATÇI ÖĞRETMEN Mehmed İman hocamızı aynı şehirde olmamızdan dolayı iyi tanıyoruz. Sadık, muhlis, fedakâr ve örnek bir nur talebesi olduğunu onu tanıyanlar bilir ve takdir ederler. Emekli olduktan sonra fahri imamlığını yaptığı camide, Sözler kitabını eline alıp, kürsüde, hutbede cemaate doğrudan ders okuduğunu da herkes bilir.

Kısa hatıralarını kaydettik sonra Mehmed İman bize şunları söyledi: “Kur’an’ın imanî hakikatlerini, bugünkü insanların anlayacağı şekilde izah ve ispat eden Risale-i Nur eserleri, şimdiki insanlara ekmek ve sudan daha ziyade önemlidir. Ben böyle düşünüyorum. İman meselesi hakikaten ekmek ve sudan daha önemli... İman derslerini ve imanın kazandırdığı takva şuurunu en kısa yoldan Risale-i Nur dersleri veriyor bizlere. Risale-i Nur’u bir şekilde herkese ulaştırmamız lazım geliyor.” Mehmed İman’ın hatıralarını yazdıktan sonra kendisine okuyup tashih ettirdim.

Mehmed İman Anlatıyor:

1940 senesinde Denizli’nin Çal ilçesinin Selcen köyünde doğdum. 1954-1962 yılları arasında Isparta İmam Hatip Okulu’nda okudum.

Konya Yüksek İslam Enstitüsünü 1966'da bitirdikten sonra muhtelif şehirlerde öğretmenlik yaptım. 1977 senesinde İzmir'in Hatay İmam Hatip Okulu'na tayin olundum. 1998'de emekli oldum. İzmir'in Yeşilyurt semtinde bulunan Öktem mescidinde fahri imamlık yapıyorum. Bu göreve halen de devam ediyoruz.

Beşinci Şuâ Risalesi'ni Okuyunca Ufkumuz Değişti

Isparta İmam Hatip Okulu'nda okuduğum 1954-1962 yıllarında ben yurttan kalıyordum. Üstad'ımız Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri de o sırada Isparta'daydı. Büyük bir zat, Allah'ın veli bir kulu olduğunu duyuyordum. Böylece Hz. Üstad'ı 1954'de Isparta'da tanımış oldum ben.

Üstad Hazretleri ilk yıllarda Isparta Ulu Cami'ye Cuma namazına geliyordu, arabasıyla. Üstad camide namazlarını ayrı yerde, geride kılıyordu. Ön saflara geçmezdi. Onun ayrı bir yeri vardı arkada. Hz. Üstad camiye girerken ve çıkarken, "Bediüzzaman'ı göreceğiz" diye büyük izdiham oluyordu. Arabasına binerken de aynı şekilde. Bu durum herhalde bir sene kadar devam etti. Daha sonra Üstad camiye gelmemeye başladı.

Ama asıl tanımamız dört sene sonra 1956'da, Risale-i Nur kitaplarının matbaalarda basılmaya başlandığı sene oldu. Beşinci Şuâ Risalesi'ni duymuşum. Orada Üstad Hazretlerinin ahir zaman alametlerini güzel bir şekilde açıkladığını söylediler. O günün şartlarında okullarda verilen eğitim sebebiyle, malum şahsın durumunu bilmiyorduk biz. Halk Pazarı diye bir yer vardı Isparta'da. O sene orada bulunan bir büfede dini kitap satılıyordu. Gittim hemen, 22 buçuk lira parasını verdim, Şuâlar kitabını aldım. Kitabı koltuğumun altına alarak, doğru Dere Mahallesinde oturan bir arkadaşımızın evine gittim. Evde başka arkadaşlar da vardı. 5. Şuâ'yı başından sonuna kadar bir seferde okuduk. Okuduktan sonra ufkumuzda yüz seksen derece bir değişme oldu. Hak ile batılı orada gördük. Arkadaşlarla beraber kalplerimizde bir uyanma oldu. Cenab-ı Hak lûtfetti bunu bize. Sonra kitabı aldım yurda geldim.

Etraftan Üstad'ı ziyarete gelenleri duyuyorduk. Ama gelenlerin bazen kabul edildiğini, bazen de kabul edilmediğini söylediler. Hatta Üstad'ın, "Beni görmek isteyenler, kitaplarımı okusunlar" diye söylediği haberleri geliyordu bize. Bu sebeple-biraz da çocukluk, gençlik hali vardı-evine gidip elini öpemedim Üstad'ın.

Tugay Camiinin Temel Atma Töreninde Ben de Vardım

Isparta Tugay Camiinin temel atma töreninde ben de vardım. Bir grup öğrenci ile İmam Hatip Okulu'nu temsilen gittik biz. Üstad Hazretlerini yakinen orada da gördüm. Tarihçe-i Hayat kitabındaki resimde biz görünmüyoruz. Çünkü biz kamera tarafında Üstad'ın tam karşısındaydık. Hz. Üstad orada bir şey konuşmadı. Belki hayırlı, mübarek olsun gibi bir dua etmiş olabilir, ama ben duymadım. Eline malayı alıp caminin temelini attığı Tarihçe-i Hayat kitabında da görülüyor zaten. Üstadın bir kolunda Zübeyir, öbür kolunda da Bayram Ağabey vardı. Etrafında askerler falan çoktu.

Musa Yoldaş

(1939 -)

HÂFİZ MUSA YOLDAŞ Hocaefendi Emirdağlıdır ve 1939 doğumludur. Şimdi İzmir’de ikamet ediyor. Musa hocamızı oğlu Dr. Ceylan Yoldaş, Dr. Metin Kardaş ve Şerafeddin Kartal ağabeyle beraber evinde ziyaret ettik. Musa Yoldaş’tan daha önce hiç duymadığımız ve bilmediğimiz ilginç hatıralar dinledik ve kamera ile kaydettik. Tarih 26 Haziran 2010.

Musa Yoldaş, Hz. Bediüzzaman’ın Emirdağ’da kaldığı evin karşısında bulunan Kur’an Kursu’nda hafız olmuş. Musa hocamız, Emirdağ Lâhikası’nda bahsi geçen büyük Emirdağ yangınının şahidi olduğunu söyleyerek bu yangının bilinmeyen yönlerini anlattı bize. Ayrıca Bediüzzaman hazretlerinin, hocaları Süleyman Efendinin talebeleri olan Kur’an kursuna gösterdiği alâkayı da dinledik kendisinden.

Musa Ağabey çok ilginç bir hatıra daha anlattı. O da; Abdulkadir Geylânî Hazretlerinin vefatından yüzlerce sene sonra bile gösterdiği manevi tasarrufu... Bu hâdise, başarılı bir KBB uzmanı olan oğlu Dr. Ceylan Yoldaş’ın bizzat başından geçmiş... Baba-oğul yaşadıkları bu gizemli hadiseyi birbirlerini teyid ederek beraberce anlattılar. Aslında istismara açık buna benzer konuları prensip olarak kitabıma almıyorum. Fakat burada durum farklıydı... İki doktorun teyid ve şahadetleri ile Şerafeddin Kartal ağabeyimizin izahları prensibimi bir

kerelik değiştirmiş oldu. Hatıralar yazılıp dñzenlendikten sonra Musa Yoldaş'a ve oğlu Dr. Ceylan'a tashih ettirilmiştir.

Musa Yoldaş Anlatıyor:

1939 senesinde Emirdağ'ın Sığracık Kñyñnde doğdum. Uzun yıllar mñezzin olarak camilerde gñrev yaptım. 1977'den itibaren İzmir'de yaşıyorum. 1990 senesinde emekli oldum.

Üstad'ın Emirdağ'da Kaldığı Evin Karşısında Bizim Kur'an Kursu Binamız Vardı

Hafızlığımı 1953 yıllarında Emirdağ Kasaplar Sokağı'nda (şimdi Bolvadin Caddesi deniyor) bulunan Diyanet'e aid Emirdağ Kur'an Kursu'nda başladım. Kurs Diyanet'e aitti. Hocaları resmiydi ama onların Süleyman Efendiye bağlılıkları vardı. Yani Süleymancıydılar... Kasaplar Sokağındaki bu ev, Bediñzzaman hazretlerinin Emirdağ'da kaldığı evin tam karşısındaydı. Üstad'la her zaman karşı karşıyaydık. O'nu, her zaman pencereden veya giriş çıkışlarında yolda görñyorduk.

Üstad bizi severdi... Her gün kuşluk vaktinde penceresini açar bizi selamlardı. Biz 15-20 bazen 30-40 talebe pencerelere dolar, Bediñzzaman'a bakardık. Üstad bizi görñnce, kollarını böyle açar, göęsñne kor; tekrar kollarını açar, tekrar göęsñne kordu. Dua ediyordu yani. Ben bir gün Zñbeyir ağabeye: "Zñbeyir abi, Üstad böyle yapıyor, ne demek bu?" dedim. Zñbeyir Ağabey: "Hafız'ım Üstad diyor ki, 'Siz sabisiniz, bana dua edin, Allah sizin dualarınızı kabñl eder, ben de size dua ediyorum' diye size selam veriyor" demişti.

Bizi hafız yapan Hafız İbrahim Kñken hocamız beni bir işi olduğu zaman Üstad'ın evine gönderiyordu. Zñbeyir Ağabey ekseri kapıyı açar, ben hocamın dediklerini ona söylerdim. Sayısını hatırlamıyorum ama bu şekilde Üstad'a çok gittim. İbrahim hocamızın Üstad'la irtibatı çok oluyordu. Üstad Hazretlerinin dilinden

ben anlayamıyordum... Üstad eliyle sırtımı sıvazlardı. Ben bir gün Zübeyir ağabeye Üstad ne diyor diye sorduğumda, “Sana hafız olman için dua ediyor” demişti.

Üstad evinde talebelerine ekseri yazı yazdırıyordu. Kendisi ortada, talebeleri etrafında, rahlelerde kitap yazıyorlardı. Ama o talebelerin çok güzel yazıları vardı...

Bediüzzaman hazretlerinin Emirdağ'da ikamet ettiği evin Bolvadin Caddesi tarafından görünüşü (üst kat)
Fotoğraf 1969 yılında Ömer Özcan tarafından çekilmiştir

Bir şey dikkatimi hep çekiyordu; ortadaki rahlenin üzerinde krem kutusu gibi bir şey vardı. Kutunun içinde de bir para vardı, o parayı her zaman orada görürdüm. Bir gün Zübeyir ağabeye sordum. Zübeyir Ağabey: “Hafız’ım sen ona karışma” dedi. “Merak ettim ama abi” dedim. Söyleyeyim öyleyse dedi ve: “İçerde ağabeylerin yazı yazıyorlar ya, onlara tayinat olarak verir Üstad’ımız” dedi. “Bu para hiç bitmez mi ağabey?” dediğimde Zübeyir Ağabey: “Hafız’ım sen ona karışma, o bitmez...” dedi.

Üstad hazretleri çok zayıftı, gözleri iri ve yeşilimsi maviydi. Sakalı yoktu. İnsanlara bakmaz, yere bakarak giderdi. Evi çok mütevazıydı, eşyası yoktu, bir kilimi bile yoktu... Bir karyolası, üç-beş tane de kapacak vardı. Şimdi o ev yıkılmış, yerine apartman yapılmış.

Emirdağ Halkı Bediüzzaman Hazretlerini Sonradan Çok Sevmiştir

Emirdağ'da Şih Aliler (Çalışkanlar Hanedanı) vardı. Onlar Üstad hazretlerinin adamlarıydı, zengindiler. Bu Çalışkanlar bize zekât verirlerdi. Biz talebe olduğumuz için dükkânlarına çağırırlar gizlice zekâtlarını verirlerdi bize. Üstad kuşluk vaktinde çıkar, Çalışkanlar evinden alırdı. Kadın, erkek, çoluk-çocuk Üstad'ın taksisinin karşısına sıraya dizilirdi... Emirdağ'ın Keçili Köyüne giderdi ekseriya Üstad. Orada bir yatır vardı... İkindiden sonra akşama yakın gelirdi evine. Yine millet Üstad'ı bekler, karşılardı...

Üstad Hazretleri Cuma namazları için Çarşı Camii'ne gelirdi. Geçenlerde rahmetli olan Hafız Namık Şenel Hocaefendi orada imamdı. Zübeyir Ağabey önünde, elinde seccade olarak getirirdi. Üstad Çarşı Camii'nin üst katına çıkar, seccadesini serip orada kıldırı namazını. Cumadan sonra aynı vaziyette evine giderdi.

Bir gün şunu gördüm ben: Hidrellez günü kaymakam geldi Üstad'ın evine. Emirdağ'ın üzerinde Adaçalı vardır. Orada türbeler vardı... Emirdağ halkı Hidrellez günü oraya giderdi. Kaymakam Bediüzzaman hazretlerini oraya götürmek için evine geldi; zilini çaldı, bir ağabey çıktı. Kaymakam'ın Üstad'ı götürmek için geldiğini öğrendim ben. Üstad gitmedi ama... "O gitsin, ben gelirim" demiş. Kaymakam Adaçalı'ya vardığında Bediüzzaman'ı orada namaz kılarken görmüş, çok şaşırmış... Kendisinden önce nasıl gitti diye... Emirdağ halkı bunları gördükçe sonunda Bediüzzaman hazretlerine çok iyi sarılmıştı, çok sevmişlerdi. Baştan öyle değildi...

Bediüzzaman'ın Kitaplarında Yazdığı Yangın 1954 veya 1955
Seninde Oldu

Ben 14 yaşlarında iken yarı hafız olmuştum. Demek ki anlatacağım yangın hadisesi 1954–55 senelerinde olmuş olabilir.

O sene Emirdağ Çarşı Camii'nin orada, çarşı'da çok büyük bir yangın çıktı... Akşam-yatsı arasında çıkan o yangını Bediüzzaman kitaplarında yazmış. Ben o yangın sırasında oradaydım. Bize yakındı

zaten, Üstad'ın evinin arkasında... Üstad'ın evinin arkası çarşı, diğer tarafı ise Kasaplar Sokağı'dır.

Sağdan; Dr. Ceylan Yoldaş, Şerafeddin Kartal, Musa Yoldaş, Dr. Metin Kardaş

Yanan evler, eski Rum evleri ahşap, hem de çıralı tahtalar... Bu evler çok fena yanmıştı... Çıralı ağaçlar 'çiv' diye yanıp gidiyordu... Yangın büyüdükçe millet çaresiz bakıyordu. O zaman itfaiye de yok. Su atmayla falan önlenemedi.

Üstad'ın evinin küçük bir balkonu, balkonun önünde de akasya ağaçları vardı. Üstad Hazretleri çıkmış balkona yangına doğru bakıyor... Millet Üstad'ı görünce hemen O'na doğru yöneldi. Yangını da bıraktılar... Dua et de bu yangın sönsün gibilerden Üstad'a bakmaya başladılar. Artık Üstad ne dua etti bilmiyorum... Ama 10 dakika sürmedi, yangın olduğu gibi çöktü... Yangın sönmüştü...

Burada bir şey söyleyeyim; Çalışkanların orada dükkânı vardı... Yangın onların dükkânına kadar geldi ve tam orada durdu. Çalışkanların dükkânında Risale-i Nur varmış, tabi ben onu o zaman bilmiyordum. Ben bütün bunları gözlerimle gördüm... Emirdağ halkı da bunlara şahit oldu yani^[28]...

Üstad'ın Ziyaretçilerini Görüyorduk

Biz Üstad'ın ziyaretçilerini görüyorduk. Bir gün Kur'an kursunun penceresinde hafızlığıma çalışıyordum. İri yarı sakallı bir adam geldi, Üstad'ın zilini çaldı. Zübeyir ağabey çıktı. "Ziyarete geldim" dedi. Zübeyir ağabey: "Ben Üstad Hazretlerine sorup geleyim" dedi. Gitti, geldi... Üstad o adamı kabül etmedi. Adamcağız orada oturdu, başladı ağlamaya... Ben de Kur'an'ımı kapattım, indim yanına; "Amca niye ağlıyorsun?" dedim. Üstad'ın evine doğru başını kaldırıp baktı. "Sen kimsin?" dedi bana. Şarklı olduğu belli oluyordu konuşmasından, Türkçeyi tam konuşamıyordu. "Ben bu Kur'an kursunda talebeyim, sen niye ağlıyorsun?" dedim. "Nasıl ağlamayayım, Diyarbakır'dan geliyorum, Üstad hazretlerini görmek için üç-dört gündür yoldayım, Üstad beni kabül etmedi, ondan ağlıyorum" dedi. Elinden tuttum kaldırdım, "Amca ağlama, sen şimdi Emirdağ çarşısına git. Gez. 35-40 dakika sonra gel yine Üstad'ın kapısını çal, inşallah seni o zaman kabül eder" dedim.

Artık ben onu takip etmeye başladım. Öyle yaptı, yine kapıyı çaldı. Zübeyir Ağabey açtı kapıyı, tekrar Üstad'a sormaya gitti. Üstad bu sefer kabül etmiş ki, adam girdi içeriye. Pencereden takip ediyorum. 40 dakika kadar sonra çıktı. Ben hemen koştum aşağıya: "Ne oldu amca?" dedim. "Çocuk gel senin gözlerinden öpeyim, sen olmasan ziyaretimi yapamayacaktım, Allah razı olsun" dedi. Biz vesile olmuş olduk...

Bediüzzaman, Süleyman Efendi'nin Kur'an Kursuna Sahip Çıkmıştı...

Hafızlığı bitirmiştım, Arapça okuyacaktım. Tam o sırada Üstad'ın evinin karşısındaki Kur'an kursu başka bir yere taşındı. Orada da Süleyman Efendinin talebeleri hocamızdı bizim. Onların nezaretinde Arapça çalışılıyordu...

Arapça okunuyor diye Jandarma Kumandanlığına şikâyet etmişler. Jandarma Kumandanı, Müddei Umumi, Hâkim ve bir sürü jandarma bizim Kur'an kursunu gece yarısı bastılar. Bütün Arapça kitapları topladılar, gittiler. Bizim hocamızı ve müftüyü mahkemeye verdiler. Bu arada talebeler de mağdur oldular, üzöldüler tabi.

Ertesi günü akşamleyin Zübeyir ağabey bizim Kur'an kursumuza geldi. Üstad Hazretleri göndermiş onu. Akşam namazı vakti yakındı, talebelerin hepsi Zübeyir ağabeyin başına toplandı. Zübeyir ağabey: "Üstad'ın hepinize selamı var, hiç üzülmesinler, kitaplarınız bir ay'a kadar geri verilecek, müftü ile hocanız beraat edecekler. Haydi, allahaısmarladık" dedi ve gitti... Şimdi gibi hatırlıyorum, aynı böyle söyledi Zübeyir ağabey.

Tabi talebeler kurstan ayrılıp, memleketlerine dağıldı. Konya'dan, İstanbul'dan, Afyon'dan, çok uzak yerlerden gelen talebeler de vardı...

Burada çok harika bir şey oldu. Hakikaten biz saydık, tam 30 gün oldu, bize haber geldi; "Gelin, kitaplarınızı verdiler, alın" diye. Mahkeme de beraatla bitmiş... Üstad Kur'an kursuna sahip çıkmıştı...

* * *

Geylâni Hazretlerinin Manevî Tasarrufu

Musa Yoldaş'ın hatıralarını kamera ile kaydederken yanımızda oğlu Dr. Ceylan Yoldaş, Dr. Metin Kardaş ve 60 yıldır nur hizmetlerinin kahraman hâdimi Şerafeddin Kartal ağabey de vardı. Aşağıda anlatılan hadiseyi iki doktorun ve Şerafeddin Kartal'ın dinleyip tasdik ettiklerini bilhassa hatırlamak isterim.

Hafız Musa Yoldaş ve oğlu KBB uzmanı Dr. Ceylan, Abdulkadir-i Geylâni Hazretlerinin vefatlarından yüz yıllar sonra bile, manevî tasarrufunun devam ettiğini, bizzat yaşadıkları acip bir hadise ile şöyle anlattılar:

Musa Yoldaş:

1966 senesinde Afyon'un Çay kazasında müezzin olarak görevliydim. 5-6 yaşlarında olan oğlum Ceylan'ı Emirdağ'ına dedesinin yanına göndermiştim. Dedesi yani babam, Ceylan'ı Hıdrellez'de yaylaya götürmüşler. Yaylada Ceylan hasta olmuş.

Dizleri tutmuyor, büyük abdestini, küçük abdestini de tutamıyor... Babam bana haber gönderdi: “Ceylan’ın dizleri tutmuyor, Emirdağ’ına indireceğiz. Gel çocuğu al, doktora götür” diye.

Gittim Emirdağ’a. Ceylan’ı doktorlara gösterdik, fayda vermedi. Dediler ki: “Pazar günleri Bolvadin’e Ankara’dan bir doktor geliyormuş, o doktor iyiymiş, ona götür.” Ceylan’ı rahmetli annesiyle beraber Bolvadin’e götürdük. O gün de doktor gelmedi. Rahmetli annesi dedi ki: “Hocaefendi, buraya kadar gelmişken Ağılönü’ne gidelim. Bir de oraya oturtalım Ceylan’ı” dedi.

Ağılönü’nde, Şıhlar Mahallesi’nde türbeler vardır. Orada Abdulkadir Geylânî Hazretlerinin 12. torununun kabri de bulunur. Çocuğu olmayanlar, felçli olanlar ve yaramaz çocukları olanlar bu türbeyi ziyaret ederler. Ziyarete gelenler adakta bulunurlar ve dualarının kabulü için Hz. Geylânî’nin yüzsuğu hürmetini vesile edip, Allah’tan şifa isterler.

Biz bir at arabası tuttuk, gittik Ağılönü’ne... Oraya hizmet eden kadın, Ceylan’ı tuttu büyük türbenin etrafında dolandırdı. Ceylan’ın başında bir ağaç gezdirerek okudu. Ondan sonra büyük türbenin içine elini soktu, oradan toprak aldı, toprağı Ceylan’a yedirdi ve oradaki hasır’ın üzerine yatırdı. Ceylan orada uyuyakaldı. Kadın: “Buraya gelen hasta uyursa iyi olur Allah’ın izniyle” dedi. Ceylan bir saat uyuduktan sonra kalktı: “Baba ben acıktım” dedi. Kadıncağız koştu büyük bir ekmek getirdi, Ceylan ondan yedi. Sonra: “Baba elimden tut, ben ayağı kalkacağım” dedi. Ben dedim ki: “Oğlum düşersin, nasıl kalkacaksın?” “Yok, tut elimden” deyince tuttum elinden. Hakikaten ayağı kalktı. Tekrar oturttum Ceylan’ı. Biraz sonra: “Baba elimden tut, arabaya yürüyerek kendim gideceğim” dedi. Elinden tuttum, dışarıda bizi bekleyen at arabasına kadar yürüyerek gittik. Arabaya kendisi bindi.

Ben çok sevindim tabi. Yanında ne kadar para varsa hepsini orada dağıttım. Bolvadin’e geldik, çarşıyı gezdik. Sonra bir minibüse bindik, Çay’a gittik. Bir daha da bu hastalık hiç görülmedi Ceylan’da. İşte Ceylan şimdi burada görüyorsunuz.

Dr. Ceylan Yoldaş:

Hastalığın adı poliomyelit'dir... Bu hastalıkta belden aşağı tutmaz. Hastalık omurilik sinirlerindeki tahribattan meydana geliyor. Bir de ben, büyük abdest ve küçük abdesti de tutamıyordum. Ayağa kalkmam mümkün değildi zaten, hep yatıyordum. Bu hastalık bende altı aya yakın sürdü.

Ağılönü'ne gittiğimizi çok iyi hatırlıyorum. Abdulkadir-i Bolvadinî Hazretlerinin Türbesinin etrafında dolaştırıldığımı, ayakucunda uyuduğumu, acıktım dediğimi ve ekmeği çok iyi hatırlıyorum. Kocaman bir ekmektir. Oradaki türbedar kadıncağız sevinip kocaman bir somunu koştura koştura gidip getirmişti... Ekmekten bir parça yedikten sonra babama: "Elimden tut ben yürüyeceğim" dediğimi de çok iyi hatırlıyorum.

Gerçekten Abdulkadir Geylani hazretlerinin bir tasarrufu oldu orada. Bende o hastalıktan hiçbir eser kalmamak üzere iyileştim, yürüyerek çıktım türbeden. Allah'a şükürler olsun...

Bu hastalığın tam tedavisi de yok... Fizik tedavi uygulanır ama bu şekilde tam olarak düzelen hasta yok yani. Mutlaka ve mutlaka ayaklarında bir yürüme bozukluğu kalıyor hastaların...

Şerafeddin Kartal:

Burada Abdulkadir-i Geylânî hazretlerinin vefatından sonra da mânevi tasarrufunun devam ettiğine delil olan bir hadise görülüyor. Şifayı veren Allah'tır... Demek ki, Geylânî hazretlerinin kerametvari bir şefaatine mazhar olmuş küçük Ceylan...

Vefatlarından sonra tasarrufları devam eden dört büyük manevi şahsiyet vardır. Bunlar; Abdulkadir-i Geylânî, Mâruf-u Kerhî, Hayâtü'l-Harrânî ve Üstad'ımız Bediüzzaman Said Nursi Hazretleridir. Risale-i Nur'da bu meseleler izah edilmektedir^[29]...

Bolvadin Ağılönü Şıhlar Mahallesi'nde bulunan türbe.
Büyük mezar Abdulkadir Geylâni hazretlerinin 12. Torununa aittir

[28] Musa Yoldaş hocamızın anlattığı bu yangın hadisesi Emirdağ Lâhikasında şu şekilde geçmektedir:

“Aziz, sıddık kardeşlerim!

“Size, manidar ve acib ve Risale-i Nur’un talebeleriyle ve Risale-i Nur’a ve Âyet-ül Kübra’nın kerametiyle ve ehl-i dünyanın ilişmek niyetleriyle alâkadar, karşımda eskiden belediye bulunan hükûmet dairelerinden birisi, hiçbir şey kurtulmayarak, hiç görmediğimiz acib bir parlamakla gecenin en soğuk bir vaktinde üç saat Cehennem gibi yandığı halde; tam bitişiğinde, Risale-i Nur’un Çalışkanlarından bir talebesi, yine iki kardeşinin, masum Ceylan’ın sermayelerinin kısm-ı a’zamı bulunan büyük mağazaları, o yangın yeri ile iki küçük dükkân fasıla ile o dehşetli yangın bütün şiddetiyle mağazaya doğru gelirken bîçare Ceylan yanıma geldi, dedi: “Biz yanıyoruz, mahvolduk.” Ben de iki gün evvel mağazalarında bulunan Âyet-ül Kübra’nın bir kısım matbu’ nüshalarını yanıma getirmek için söyledim, fakat getirmedi. Demek o ateşi söndürmek için orada kalmıştı. Ben de Risale-i Nur’u ve Âyet-ül Kübra’yı şefaathı yapıp: “Ya Rabbi kurtar” dedim. Üç saat o dehşetli yangın hücumunda bütün o büyük daireyi mahvetti.

Altında ve bitişiğindeki dükkânları bütün yaktı, yıktırdı. Risale-i Nur'un ve Âyet-ül Kübra'nın hıfzında olan mağazaya kat'iyyen ilişmedi ve altındaki şakirdin dükkânı da müstesna olarak sağlam kaldı. Yalnız ahali camlarını kırdılar. Eğer ahali ilişmeseydi, eşyalarını almasaydılar, hiçbir zarar olmayacaktı." (Emirdağ Lâhikası 108)

[29] Sâniyen: Gavs-ı A'zam gibi, memattan sonra hayat-ı Hızırıyeye yakın bir nevi hayata mazhar olan evliyalar vardır. Gavs'ın hususî ism-i a'zamı "Ya Hayy" olduğu sırrıyla, sair ehl-i kuburdan fazla hayata mazhar olduğu gibi, gayet meşhur Maruf-u Kerhî denilen bir kutb-u a'zam ve Şeyh Hayat-ül Harranî denilen bir kutb-u azîm, Hazret-i Gavs'tan sonra mematları hayatları gibidir. Beyn-el evliya meşhur olmuştur. (Barla Lâhikası 336)

Burada bir şey söyleyeyim; Çalışkanların orada dükkânı vardı... Yangın onların dükkânına kadar geldi ve tam orada durdu. Çalışkanların dükkânında Risale-i Nur varmış, tabi ben onu o zaman bilmiyordum. Ben bütün bunları gözlerimle gördüm... Emirdağ halkı da bunlara şahit oldu yani^[28]...

Vefatlarından sonra tasarrufları devam eden dört büyük manevi şahsiyet vardır. Bunlar; Abdulkadir-i Geylânî, Mâruf-u Kerhî, Hayâtü'l-Harrânî ve Üstad'ımız Bediüzzaman Said Nursi Hazretleridir. Risale-i Nur'da bu meseleler izah edilmektedir^[29]...

[29] Sâniyen: Gavs-ı A'zam gibi, memattan sonra hayat-ı Hızırıyeye yakın bir nevi hayata mazhar olan evliyalar vardır. Gavs'ın hususî ism-i a'zamı "Ya Hayy" olduğu sırrıyla, sair ehl-i kuburdan fazla hayata mazhar olduğu gibi, gayet meşhur Maruf-u Kerhî denilen bir kutb-u a'zam ve Şeyh Hayat-ül Harranî denilen bir kutb-u azîm, Hazret-i Gavs'tan sonra mematları hayatları gibidir. Beyn-el evliya meşhur olmuştur. (Barla Lâhikası 336)

[28] Musa Yoldaş hocamızın anlattığı bu yangın hadisesi Emirdağ Lâhikasında şu şekilde geçmektedir:

"Aziz, sıddık kardeşlerim!

“Size, manidar ve acib ve Risale-i Nur’un talebeleriyle ve Risale-i Nur’a ve Âyet-ül Kübra’nın kerametiyle ve ehl-i dünyanın ilişmek niyetleriyle alâkadar, karşımda eskiden belediye bulunan hükûmet dairelerinden birisi, hiçbir şey kurtulmayarak, hiç görmediğimiz acib bir parlamakla gecenin en soğuk bir vaktinde üç saat Cehennem gibi yandığı halde; tam bitişiğinde, Risale-i Nur’un Çalışkanlarından bir talebesi, yine iki kardeşinin, masum Ceylan’ın sermayelerinin kısm-ı a’zamı bulunan büyük mağazaları, o yangın yeri ile iki küçük dükkân fasıla ile o dehşetli yangın bütün şiddetiyle mağazaya doğru gelirken bîçare Ceylan yanıma geldi, dedi: “Biz yanıyoruz, mahvolduk.” Ben de iki gün evvel mağazalarında bulunan Âyet-ül Kübra’nın bir kısım matbu’ nüshalarını yanıma getirmek için söyledim, fakat getirmedi. Demek o ateşi söndürmek için orada kalmıştı. Ben de Risale-i Nur’u ve Âyet-ül Kübra’yı şefaathı yapıp: “Ya Rabbi kurtar” dedim. Üç saat o dehşetli yangın hücumunda bütün o büyük daireyi mahvetti. Altında ve bitişiğindeki dükkânları bütün yaktı, yıktırdı. Risale-i Nur’un ve Âyet-ül Kübra’nın hıfzında olan mağazaya kat’iyyen ilişmedi ve altındaki şakirdin dükkânı da müstesna olarak sağlam kaldı. Yalnız ahali camlarını kırdılar. Eğer ahali ilişmeseydi, eşyalarını almasaydılar, hiçbir zarar olmayacaktı.” (Emirdağ Lâhikası 108)

Mustafa Ramazanoğlu

(1922 - 2017)

RİSALE-İ NUR HİZMET kervanında iki Mustafa Ramazanoğlu vardır. Safranbolulu Dr. Mustafa Ramazanoğlu ve Maraşlı adaşı Mustafa Ramazanoğlu... Dedelerinden akrabadırlar. Cumhuriyetin ilk yıllarında 'oğlu' şeklinde uzantısı olan soyadları almak yasak olduğundan, o tarihlerde iki Mustafa'nın da soyadları 'Oruç' imiş. Serbest bırakılınca her ikisi de 'Ramazanoğlu' olarak değiştirmişler soyadlarını. Merhum Dr. Mustafa Ramazanoğlu ağabeyi yıllar evvel Safranbolu'da evinde ziyaret etmiş ve hizmet hatıraları kitaplarımızda yayınlamıştık.

Eskiden beri tanıyıp, bildiğimiz Maraşlı Mustafa Ramazanoğlu ağabeyi, 16 Ocak 2016 tarihinde evinde ziyaret ettik. Mustafa Ağabey ilerlemiş yaşına rağmen çok dinç görünüyor ve hep gördüğümüz gibi hizmet heyecanını aynen muhafaza ediyordu. Damadı Şahin Gül karşıladı bizi. Emekli öğretmen Şahin Ağabey, kayınpederi Ramazanoğlu ağabeyin hatıralarını kaydederken bize çok yardımcı oldu. Hatıraların tashihi de Şahin Gül Ağabey bizim namımıza yaptırdı, kayınpederine. Mustafa Ramazanoğlu Ağabey, kaydettiğimiz hatıralarını tashih etti ve bazı ilavelerde bulundu.

Mustafa Ramazanoğlu Ağabey, 16 Ocak 2016 tarihinde Ömer Özcan'ı evinde kabul etmiş ve hizmet hatıralarını anlatmıştı.

Mustafa Ramazanoğlu Anlatıyor:

1338 (1922) Maraş doğumluyum. Babam merhum Halil İbrahim Ramazanoğlu hafızdı. Hem öyle bir hafız ki; “Mustafa, eğer kâfirler Kur'an'ı yeryüzünden kaldırsalar bir esiresi, bir ötüresi eksik olmadan tekrar yazdırırım” derdi bana. Babam 1983'de 83 yaşında iken vefat etti. Benim ilk işim dokumacılıktır. O zamanlar elle mekik atılırdı. Ben en âlâsını yapardım. Altı ayaklı mekikte yapardım dokumayı. Çiçekli, nakışlı dokumayı herkes yapamazdı. Sonra bakırcılık yaptım. Onda da iyi ustaydım. Hurda bakırları eritir, ayara getirir, onları kepçe ile kalıplara döker, şahmerdanla levha haline getirirdim.

Risale-i Nur'u 1950 senesinde tanıdım ve aynı sene Bediüzzaman'ı Emirdağ'ında ziyaret ettim. Maraş'ın ilk nurcusuyum, daha önce kimse yoktu Maraş'ta... Üstad'ı sonraki ziyaretlerimin hepsi de İstanbul'da oldu...

Safranbolulu Dr. Mustafa Ramazanoğlu Akrabamızdır

Safranbolulu Dr. Mustafa Ramazanoğlu akrabamızdır. Çok yakın olmasa da dedelerimizden akrabayız. Bizim ve onların soyadımız ilk başta Oruç idi. Ramazanoğlu soyadı o zamanlar yasaktı. Sonradan izin verilince Ramazanoğlu yaptık ikimizde. Nurculuktan dolayı iyi tanışırdık biz. Bediüzzaman Hazretleri ona: “Maraş’ta Mustafa Ramazanoğlu var, o senin akrabandır” demiş. Aynen böyle demiş. Velayetiyle bilmiş akraba olduğumuzu. Bediüzzaman velilerin de velisiydi.

Fotoğrafta görülen Safranbolulu Dr. Mustafa Ramazanoğlu (Oruç) ile Maraşlı Mustafa Ramazanoğlu dedeleri tarafından akrabaydılar. Dr. Mustafa Ramazanoğlu 11 Şubat 2009 tarihinde Karabük’te vefat etmişti.

Büyük Doğu’da Üstad’ın Müdafaasını Okuyunca

Sene 1950. Demokrat Parti iktidara geldikten birkaç ay sonra, 28 yaşında iken Bediüzzaman’a ilk ziyaretimi yaptım ben. Bu gelişmeler şöyle oldu:

Risale-i Nur’u ilk defa Necip Fazıl’ın çıkardığı Büyük Doğu dergisinden duydum. Necip Fazıl’la da çok samimiyetim oldu sonradan. Büyük Doğu’da Üstad’ımızın mahkeme müdafaasından bir pasaj neşrediyor Necip Fazıl. “Başımdaki saçlarım adedince başlarım bulunsa, her gün biri kesilse, hakikat-ı Kur’âniyeye feda olan bu başı zındıkaya ve küfr-ü mutlaka eğmem!” Ve “Sizin nemrutlaşmış reisleriniz şunu iyi bilsinler ve titresinler ki, benim mevtim, hayatımdan ziyade dine hizmet edecek ve ölümüm

başınızda bomba gibi patlayıp başınızı dağıtacak! Cesaretiniz varsa ilişiniz!” Ben bu cesareti okuyunca içime dehşetli bir sevgi doğdu. Bu zat kim ise elini öpeceğim dedim ve İstanbul’a gittim...

Necip Fazıl’ın bürosunu buldum. Dedim: “Sen bana Bediüzzaman’dan haber ver.” Orada bir arkadaş vardı, hemen söze katıldı: “O bilmez ki, ben bilirim Bediüzzaman’ın adresini” dedi. “Ver öyleyse” dedim. “Ama her ziyaretine geleni kabul etmez” dedi. “Ben bir gideyim, belki kabul eder” dedim. Ahmed Ramazan imiş konuştuğum, şimdi Medine’de kalıyor. Emirdağ’ında kalıyormuş Üstad. Mehmed Çalışkan’ın adresini verdi bana.

Bediüzzaman’ı İlk Ziyaretim 1950’de Oldu, Epeyce Konuştuk

Sene 1950. Emirdağ’ında Mehmed Çalışkan’ı buldum. Dedim ki: “Ben Bediüzzaman’ı ziyarete geldim, beni götür.” Üstad da o gün demiş ki: “Bugün ben hastayım, hiç ziyaretçi kabul etmeyeceğim, kimseyi getirmeyin.” “Ben ziyaret etmeden gitmem. Bir ay yatarım burada, ziyaret etmeden gitmem. Ben incitmem, elini öper çıkarım” dedim. Mehmed Çalışkan Üstad’a gitti. Üstad: “Derhal getirin” demiş. Beraber gittik Üstad’ın evine.

Üstad gayet mütevazı bir odada, karyolasının üzerinde istirahat ediyordu. Hemen elini öptüm. Oturacak bir koltuk, bir sandalye yoktu. Karyolanın başucunda yere serilmiş bir minder vardı, diz üstü bu mindere oturdum.

Üstad bana aynen şunu söyledi: “Ben bugün çok hastaydım, hiç kimseyi kabul etmeyecektim, fakat ismini söyleyince içime büyük bir sevgin doğdu, seni talebe olarak kabul ettim” dedi. Ben talebelik ne demek daha bilmiyorum ki...

Üstad’ın belinde tabanca vardı. İçimden geçti; “Hoca silahlı olur muymuş hiç” dedim. Evliya bu kardeşim... Derhal cevabını verdi: “Daha eski partinin çok münafıkları var, nefs-i müdafaa meşrudur, onun için ben silahsız durmam” dedi^[30].

Orada Ceylan Çalışkan çamaşırını yıkıyordu. Üstad: “Benim hizmetim herkese nasip olamaz, su dök de yıkasın” dedi. Ben su döktüm, Ceylan çamaşırı yıkadı. Böylece epeyce içerde kalmış oldum.

Üstad’a: “Maraş’ın Müftüsü Hafız Ali Efendiye selamınızı söyleyeyim mi?” dedim. “Ben hocalara dargınım” dedi. “Ama bizim Müftü Efendi sizin bildiğiniz hocalardan değil” dedim. Üstad tebessüm etti. Yani, benim patavatsız konuşmalarına güldü. “Madem hüsn-ü zannınız var, selâm söyle” dedi. Hakikaten Maraş Müftüsü Hafız Ali Görgel Efendi, Türkiye çapında büyük bir âlimdi.

Üstad’tan Risale-i Nur kitaplarından istedim. “Elazığ’da Hulusi, İslâhiye’de Zübeyir var, onlardan al” dedi. “Verirler mi?” dedim. “Benim selamımı söylersen verirler” dedi.

Ayrılırken Üstad’ın elini öptüm. Bana: “Evladım, buradan çıktığın zaman seni isticvab ederlerse, ‘Hastaydım, onun için gittim’ de. Yalan söylemiş olmazsın, manevi hastalık hepimizde var” dedi. Üstad’ın yanından ayrıldım. Ondan sonra içime bir şevk girdik ki, harika... Maraş’ın ilk nurcusu olduk...

Zübeyir Ağabey Risaleleri Hemen Getirdi Maraş’a

Emirdağ’ından, Üstad’tan ayrılıp Maraş’a döndüm. Risaleleri istediğimde Üstad: “Elazığ’da Hulusi, İslâhiye’de Zübeyir var, onlardan al” demişti. İslâhiye yakın olduğu için, PTT’nin memuruna telefon açtım. Zübeyir’i soracağım, tanıyor musunuz bu zatı diye. “Kimsiniz?” dedi. Kendimi tanıttım. “Ne var Ağabey? Ben Zübeyir” dedi. Gökte ararken yerde bulmuştum. “Ben Bediüzzaman’ı ziyaret ettim. Sana selamı var, kitaplarını senden almamı söyledi” dedim. “Nee! Sen gördün mü Üstad’ı” diye bir bağırdı. “Adresini söyle, ismini söyle geliyorum” dedi. Allah razı olsun, o Üstad’ın çok has talebelerindendi. İşini gücünü bırakmış, koştu geldi Maraş’a. Risaleleri getirdi bana. Parasını vereyim dedim almadı.

Müftü: “İki Yüz Senedir Dünyaya Böyle Bir Eser Gelmemiştir”

Zübeyir ağabeyin Maraş'a getirdiği Risale-i Nur kitaplarını aldım, doğru Müftü Hafız Ali Görgel Efendiye götürdüm. O, bize: "Her kitap okunmaz, aklınız karışır, bize sormadan okumayın" derdi. "Hoca Efendi, ben bu kitapları aldım, fakat mahiyetini bilmiyorum, bir bakar mısınız?" dedim. Baktı, epey kitap var. "Bırak da git" dedi. İki ay sonra vardım yanına. Hepsini okumuş kitapların. "Nasıl buldun hocam?" dedim. "Mustafa, iki yüz senedir dünyaya böyle bir eser gelmemiştir. Bundan sonra da geleceği meçhul" dedi. "Hocam kitaplarımı ver, ben de okuyayım" dedim. "Ben kitap vermem, git kendine başka al" dedi. Kitaplar Müftü Efendide kaldı, ben başka aldım...

Müftü gözleri kör oluncaya kadar Risale-i Nur okudu. Doktor, "Kör olursun okuma artık" dediği halde okudu. Gözleri âmâ olunca bana: "Sen her gün gel, bana bir saat Risale-i Nur oku" demişti. Bediüzzaman Hazretlerinin hayranı bir zattı.

Ayak Öpme Meselesini Kabullenemiyordum

Ağabeylerden Üstad'a yazılmış mektuplar gelirdi bana. Bazı mektupların sonu, "El ve ayaklarınızdan öperim" diye bitiyordu. Ben kimseye söylemeden, "Yahu ayak da öpülür mü hiç" diye içimden itiraz ediyordum. Ayak öpmeyi ifrat görüyor, kabullenemiyordum bir türlü.

1952'de Gençlik Rehberi Mahkemesi başladı, İstanbul'a gideceğim. Müftü Hafız Ali Efendiye uğradım, "Bir diyeceğiniz var mı?" diye sordum. "Hazret-i Said'e selam söyle, el ve ayaklarından öperim" dedi. O zaman Üstad'a olan muhabbetim daha da arttı benim.

Bediüzzaman Hazretlerinin hayranı Maraş müftülerinden
merhum Hafız Ali Görgel (1929-1964)

“Said Nursi Nasıl Bir Adammış, Bir Göreyim”
Niyetiyle Gidince...

1952 senesinde İstanbul’da Gençlik Rehberi Davası başlamıştı. Bu sebeple Üstad mahkeme için İstanbul’a teşrif etti ve bir müddet Sirkeci’de bulunan Akşehir Palas Otelinde kaldılar. Üstad İstanbul’da iken, ben de sık sık ticaret bahanesiyle İstanbul’a gitmeye başladım. Asıl maksadım Üstad’ı görmektir.

Maraşlı iki arkadaş olarak ziyarete gideceğiz. Fakat niyeti halis olmayan bir Maraşlı daha vardı. O, “Ben de geleceğim” dedi. Bu adama: “Sen gelme. Sen ‘Said Nursi nasıl bir adammış, bir göreyim’ diye geliyorsun. Üstad bizi kabul etmez” dedim. Ama geldi bizimle. Akşehir Palas Otelinde gittik. Hakikaten Üstad kabul etmedi bizi. “Sen gelmesen, Üstad bizi kabul ederdi” dedim. Sonra biz bunu oyaladık, vitrinlere bakarken kaçtık. Bir saat sonra tekrar vardık Üstad’a, kabul etti bizi. Bilirdi Üstad... Kimin ne niyetle, nasıl geldiğini bilirdi...

Bediüzzaman’ın Doktora Nasihatı

Sene 1952. Bediüzzaman İstanbul’da. İstanbul Belediyesi’nin Maraşlı olan doktoru Nihat Ongun bana rica etti; beraber Üstad’a gidelim dedi. Beraber gittik. Doktoru Üstad’a tanıttım. Üstad: “Ben iki meslek erbabına çok kıymet veririm; biri doktorlar, diğeri de muallimler. İmanlı muallimler körpe dimağlara iman, İslâm’ı yerleştirirler. Doktorlar da insanların en muzdarip zamanlarında insanların mütesellisidir. Doktor kardeşim, sen bir hastayı tedavi ettiğinde ücreti yüz lira iken, sana iki buçuk lira verse de sen onu reddetme. Allah bereket versin de, al. Zannetme ki doksan yedi buçuk lira kaybettin. Sadaka olarak defter-i amaline geçer” dedi. Aynen böyle dedi Üstad. Doktor bundan çok memnun olmuştu. Bediüzzaman konuşmalarını sanki terazi ile ölçerek konuşur gibi konuşurdu. Çok büyük bir zattı... Bütün konuşmaları harikaydı.

Fatih Camii'nde Üstad'la Beraber Cuma Namazı Kıldık

Yine sene 1952. Üstad Fatih'te bulunan Reşadiye Otel'i'ne geçmiş, orada kalıyordu. Günlerden Cuma idi. Üstad'ı ziyarete gittim. Cuma namazı da yakındı. Otele vardığımda baktım ki Üstad salonda duruyor. Beni görünce eliyle yanağımı okşadı, 'Hoş geldin oğlum' dedi. Sonra talebelerine dönerek: "Siz benimle gelmeyin, hükümetin nazar-ı dikkatini çekmeyelim" dedi ve merdivenlerden indi. Oradan Fatih Camiinde gittik, Üstad'la beraber Cuma namazını kıldık. Namazdan sonra, bütün cami cemaati hücumla geçti, bir anda Üstadın etrafını sardılar. Herkes birbirine, "Bediüzzaman!" diye yüksek sesle haber veriyordu. Elini öpecekler. Üstad oradan otele doğru hızla uzaklaştı. Otel yakındır Fatih Camiine. Üstad hemen çıktı otele, kimseyi kabul etmiyordu. Ama ben vardım, elini öptüm. Beni kabul etti yani.

Üstad'ın Yolda Yürüyüşünü Merak Ediyordum

Burada bir hususu bilhassa belirtmek istiyorum:

Üstad'ı yolda giderken görmek istiyordum. Önceki ziyaretlerimde Üstad'ı hep yatağında oturmuş olarak gördüğümünden, yolda zorla yürüyecek bir durumda olduğunu tahayyül ediyordum. Öyle değilmiş... Üstad Cuma namazı için Reşadiye Otel'i'nin kapısından çıktı, Fatih Camii'ne doğru yürümeye başladı. Ben de hemen dışarıya attım kendimi. Baktım ki Üstad, genç bir delikanlı çevikliğiyle gidiyordu. Dikkat ettim, otelin bulunduğu kaldırımdan, karşı kaldırıma akasya ağacının yapraklarını eliyle okşayarak, çevik adımlarla gidiyordu.

1952'de Malatya'da 70 Gün Hücre Hapsinde Yattım

1952 yılında Malatya'da Ahmet Emin Yalman'ı vurmuşlardı. Bu hadise sebebiyle birçok Müslüman taht-ı muhakemeye alınmış ve tutuklanmıştı. Bu hadise sebebiyle benim evim de aranmıştı. Aramada Üstad'ın Zühretü'n-Nur kitabını buldular evimde. Bu sebeple tutuklandım ve Malatya Cezaevine gönderildim. Orada 70

gün hücre hapsi uyguladılar bana. Malatya Ağır Ceza Mahkemesi'nde ilk celsede tahliye edildim. Sonradan beraat ettim.

1960 Sivas Kampı'na da Gittim

1960 ihtilalından sonra Sivas Kampı'na da gittim ben. Maraş'tan bir tek beni aldılar. Nurculuktan götürdüler bizi. Orada da nurculuk yaptık. Şeyh Said'in oğlu Selahaddin ile beraberdim kampta. Onunla kafa kafaya verirdik, en çok onunla konuşturdum orada. O, nurculuğa dost olmuştu Sivas Kampı'nda. Benim üstümde hiç hüküm yok, bedava yattık yani.

Maraş Hapishesinde Herkes Namaza Başladı

Risale-i Nur davalarından dolayı Maraş'ta da hapis yattım. 1980 ihtilalında evime baskın yaptılar, Risale-i Nur kitaplarını buldular. Bizi yedi kişi içeri aldılar. "Bunları ne yapıyorsun?" dediler. "Okuyorum" dedim. "Başkalarına da okuyor musun?" dediler. "Başkalarına da okuyorum" dedim. Elim, gözüm bağlı olarak konuşturuyorlardı beni. "Maraş'taki nurcuları söyle" dediler. "Senin elin uzun, dilin uzun, benim gözümü bağlamışsım, benden medet bekliyorsun. Git, ara, bul. Maraş'ın hepsi nurcu" dedim.

Hapishaneye girdik, hapishanede Risale-i Nur yok. Ben Risale-i Nur olmayan yerde rahat edemem ki, huzur bulamam. Hapishanenin gardiyanına söyledim, korktu. "Yahu tehlikeli bu iş, yapamam" dedi. Onunla olmayınca, baktım bir jandarma namaz kılıyor. Şu namaz kılan jandarmayı bana çağırın dedim. Ona: "Kardeşim, namaz kıldığına göre ehl-i imansın, senden bir ricam var" dedim. "Emret ağabey" dedi. Sana bir adres vereceğim, benim iş yerime gideceksin, oradan sana Risale-i Nur kitaplarını verecekler, o kitapları bana getireceksin" dedim. "Ağabey bu şebekeden bunu geçirmek mümkün değil ki" dedi. "Kolayını söyleyeceğim sana" dedim. "Sen Risale-i Nur paketini aldıktan sonra, hapishane nöbetini devralacaksın, nöbetçi kulübesine getireceksin, paketi atacaksın hapishanenin içine, ben onu alırım" dedim. Attı, Allah razı olsun. Birkaç külliyyat gelmişti. Birisi bana kaldı, diğerlerini gardiyan fark etmiş, istedi.

Hapishanedekiler ümitsizlik içinde perişan vaziyetteydiler. Biz hapishaneye girdikten sonra hepsi de namaza başladılar. Bütün mahpuslar etrafımı sarmışlar, beni dinliyorlardı. Hatta o mahpuslar: “Seni buraya Allah gönderdi. İnşallah çıkmazsın buradan” derlerdi bana. Risale-i Nur’u okumasalar da Maraş’ın hepsi de dosttur bize. Düşman yoktur. Varsa da ortaya çıkamıyorlar.

Üstad’ın cenazesine gittim. Hususi bir araba tutarak gittim Urfa’ya, cenaze namazını kıldım.

Savcı Mahmut Ramazanoğlu Kardeşimdir

Mahmut Ramazanoğlu kardeşimdir. Savcılık ve avukatlık yaptı. Risale-i Nur davalarında çok bulundu. Mahmut çok cesur bir savcıydı. 1965’de Said Özdemir Ağabey Sivrihisar’da yatarken savcıydı orada. Çok rahat ettirdi Said ağabeyi. Avukat olarak da çok nur davalarına girmiştir. 26 Kasım 2013 tarihinde Yalova’da vefat etti, orada oturuyordu.

[30] Mustafa Ramazanoğlu’nun, Bediüzzaman’ın tabanca taşımayla alakalı hatırası Risale-i Nur’da şöyle teyid edilmektedir:

“Hayat-ı içtimaiyede çok tecrübelerle mahiyeti bilinmeyen, benim vârislerim genç Said’lerin bir kısmını Nur’un zararına iftiralarla çürütebilirler diye o telaştan bu ehemmiyetsiz hayatımı ehemmiyetle muhafazaya çalışıyorum. Hattâ yanımda bir rovelver varken, ikinci bir kuvvetli rovelver daha tedarik etmeye lüzum gördüm. Düşmanların zehirleri kardeşlerimin duasıyla kırıldıkları gibi, sair sû’-i kasdları dahi inşâallah akîm kalacaktır.” (Emirdağ Lâhikası-II 14)

Üstad’ın belinde tabanca vardı. İçimden geçti; “Hoca silahlı olur muymuş hiç” dedim. Evliya bu kardeşim... Derhal cevabını verdi: “Daha eski partinin çok münafıkları var, nefs-i müdafaa meşrudur, onun için ben silahsız durmam” dedi^[30].

[30] Mustafa Ramazanoğlu’nun, Bediüzzaman’ın tabanca taşımayla alakalı hatırası Risale-i Nur’da şöyle teyid edilmektedir:

“Hayat-ı içtimaiyede çok tecrübelerle mahiyeti bilinmeyen, benim vârislerim genç Said’lerin bir kısmını Nur’un zararına iftiralarla çürütebilirler diye o telaştan bu ehemmiyetsiz hayatımı ehemmiyetle muhafazaya çalışıyorum. Hattâ yanımda bir rovelver varken, ikinci bir kuvvetli rovelver daha tedarik etmeye lüzum gördüm. Düşmanların zehirleri kardeşlerimin duasıyla kırıldıkları gibi, sair sû’-i kasdları dahi inşâallah akîm kalacaktır.” (Emirdağ Lâhikası-II 14)

Mustafa Fahri Üründöl

(1879-1944)

1879 AYDIN DOĞUMLU OLUP, 1917'den itibaren 1944 yılına kadar tam 27 sene 5 ay Aydın Müftülüğü yapan merhum Mustafa Fahri Üründöl hoca efendi, akıllara ziyan bir yanlışlık sebebiyle Üstad Bediüzzaman Said Nursi hazretleriyle beraber 1935 yılında Eskişehir hapisanesinde bir müddet yatmıştır. Aslında merhum Müftü nurculuk hareketinin içinde değildi... Biraz daha açalım;

Barla Lâhikası'nda bir mektup vardır. Mektubun başında, 'Yeni mühim bir kardeşimiz Müftü Ahmed Feyzi Efendi'nin fıkrasıdır' diye yazıyor. Hâlbuki Ahmed Feyzi Kul Ağabey müftü değildi. Peki, müftü olmadığı halde Ahmed Feyzi gibi bir ağabey nasıl oluyor da böyle bir imza ile Hz. Üstad'a mektup gönderiyordu?

Bunun film senaryolarına konu olacak bir hikâyesi var...

Araştırmalarıma 1935 yılında Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi'nde Said Nursi ve talebelerinin yargılandığı davanın maznunlar listesine bakarak başladım. Listede, 'Aydın Müftüsü Mustafa Efendi' diye bir isim ve unvan geçmektedir. Sonra merhum Ahmed Feyzi Kul ağabeyin sırdaşı ve yakın hizmet arkadaşı Manisalı İsmail Hakkı Zeyrek hoca efendiyi ziyaret ettim ve hizmet hatıralarını dinleyip kaydettim. İsmail Hakkı hocanın verdiği bilgiler ışığında Aydın Müftülüğü nezdinde iz sürmeye devam ettim... Netice olarak;

Muhterem Aydın Müftüsü Ömer Kocaoğlu'dan, emekli öğretmen Bircan Çelik hocamızın yardımlarıyla temin ettiğimiz resmi belgeler, memnuniyet verici sonuca ulaşmamız için yeterli olmuş, karmakarışık kıssa çözülmüştü...

Manisalı İsmail Hakkı Zeyrek Anlatıyor:

Ahmed Feyzi Ağabeyle Çok Beraberliklerimiz Oldu

Adım İsmail Hakkı Zeyrek. 1935 Manisa doğumluyum. Ahmed Feyzi Kul Ağabey hayatta iken, ona en yakın olanlardan birisiydim. Bazen Çamlık'a gider bir hafta kadar yanında kalırdım, çok beraberliklerimiz oldu. Onun hazırladığı, Hz. Üstad'ın Önsöz'ünü ve son sayfasına duasını lütfedip yazdıkları Mâidet-ül Kur'an risalesinin orijinali bende bulunuyor.

Üstad'ımız Said Nursi hazretlerine yedi veya sekiz kere ziyaretim var. Bir keresinde Üstad hazretlerinden Ahmed Feyzi Kul ağabeyle alakalı aynen şunları duymuştum: "Ahmed Feyzi, öyle bir salâbet-i imaniyeye sahiptir ki, Ege'de nur talebelerinin tamamı terazinin bir kefesine konsa, diğer kefesine de o konulsa, onun tarafı ağır basar."

Ahmed Feyzi Kul Ağabey, 1950 yılına kadar Aydın'ın ilinin Germencik ilçesinin Ortaklar bucağında ikamet ediyordu. İzmir'in Selçuk kazasının Çamlık köyüne 1950'de gelip yerleşmiştir.

Üstad Bediüzzaman hazretlerinin 'Risale-i Nur'un manevi avukatı' dediği

Ahmed Feyzi Kul ve hayatta iken en yakın hizmet arkadaşı olan İsmail Hakkı Zeyrek hoca efendi

Ahmed Feyzi Ağabey Yazdığı Mektuba, 'Aydın Müftüsü' Diye İmza Atmıyor

Ahmed Feyzi Ağabey Risale-i Nur'u, 1930'lu yıllarda, Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu Ağabey vasıtasıyla tanıyor. Risaleleri tanıyınca o sırada Barla'da bulunan Üstad Bediüzzaman hazretlerine hemen bir mektup kaleme alıyor. Barla Lâhikası'nda var o mektup. Mektubun başında da, 'Müftü Ahmed Feyzi Efendi'nin fıkrasıdır' diye Hz. Üstad'ın koyduğu bir ibare vardır. Bilinenin aksine, Ahmed Feyzi ağabey yazdığı bu mektuba, 'Aydın Müftüsü' diye bir imza atmıyor, böyle bir bilgi de göndermiyor Üstad'a. Peki, nereden çıktı bu Aydın Müftüsü? Bunun bir hikâyesi var.

Bir yanlışı düzeltmek için kendisinden duyduklarımı aktarıyorum:

Trenle Giderken Eğridirli Birisiyle Tanışıyor

Ahmed Feyzi Ağabey, Üstad hazretlerine yazdığı o mektubu cebine koymuş. Posta ile gönderemiyor, çünkü çok sıkı takibat var. Eğridir'den veya Barla'dan birisini görürsem vereyim diye cebinde tutuyor. Bir gün Ortaklar bucağından bindiği trenle İzmir'e giderken kompartımanda Eğridirli birisiyle tanışıyor. Ona, "Barla'da bir hoca efendi var, onunla görüştün mü hiç?" diye soruyor. "Hayır, duydum

ama görüşmedim” diyor o zat. “Peki, sana bir mektup versem, ona götürür müsün?” diye soruyor. Veririm, deyince mektubu ona veriyor.

Yalnız bu adamın bir hastalığı varmış; öyle ufak tefek adamlarla görüştü dedirtmek istemezmiş kendisini. İlla yüksek mevkide birileri olacak...

Adam gitmiş Barla’ya... Üstad hazretlerine, ‘Aydın Müftüsü’nden getirdim’ diye mektubu takdim etmiş. Kendi ilave ettiği ‘Aydın Müftüsü’ bilgisi ile veriyor Üstad’a. Bunu itibarlı görünmek için yapıyor. Üstad da almış mektubu, üzerine: “Yeni mühim bir kardeşimiz Müftü Ahmed Feyzi Efendi’nin fıkrasıdır, lâhikaya girsin” diye yazmış ve talebelere vermiş. Sonra aramalar, baskınlar sırasında bu mektup ele geçiyor. Zavallı Aydın Müftüsü Mustafa Üründü^[31] Efendi de, Eskişehir hapisanesine (1935) götürülmek üzere tevkif ediliyor ve bir müddet hapisanede kalıyor. 1935 Eskişehir mahkûmları listesinde, ‘Aydın Müftüsü Mustafa Efendi’ diye adı geçmektedir. Görüldüğü gibi Ahmed Feyzi Ağabey, mektuba ben müftüyüm falan diye bir şey yazmıyor; sadece ismini yazıyor...

Bu hadiseyi Ahmed Feyzi ağabeyden duydum. Bu vesile ile bazı kitaplarda; “Ahmed Feyzi Ağabey, Üstad’a gönderdiği mektuba ‘Aydın Müftüsü’ diye imza atınca, 1935 Eskişehir hapisanesinden kurtuldu” şeklinde verilen yanlış bilgileri de düzeltmiş olalım.

Barla Lâhikası’nda Ahmed Feyzi’nin Mektubu:

(Yeni mühim bir kardeşimiz Müftü Ahmed Feyzi Efendi’nin fıkrasıdır. Bu fıkra çendan şahsıma bakıyor. O zât şahsımı görmemiş; dellâllığım eseri olan risaleleri gördüğünden, haddimden pek çok fazla olan sena ve medhi, risalelere ve esrar-ı Kur’ana aid olduğu için kabul ettim.)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hamd-ı bînihaye Kerim-i Müteâl’e, salât ü selâm Habib-i Zülcelal’e ve onun âl ü ashabına.

Ey bâkiye vâsıl olmuş fânî! Ve ey matlubun bâb-ı rahmetinde oturan mahbub! Ve ey derecatın ekmeli olan sıfat-ı abdiyyete sülûk edebilmiş bahtiyar! Ve ey Şems-i Tâbân-ı Zülcemal'in karanlıklara aksettirdiği ziya-yı hidayet! Ve ey Habib-i Kuddüs'ün tarîk-ı ulviyetinde karanlıkları yarararak uçan şahab-ı şaşısanisar! Hatiat ve masiyet deryasının korkunç dalgaları arasında inleyen, Hâlık-ı Kerim'in bunca iltifatını nankörlükle karşılamaktan başka bir vaziyeti bulunmayan bu edna-yı mevcudat, nâil olduğun derece-i makbuliyetten bir katresinin olsun, kendine ihdasını senin şevket ü kereminden bekliyor. Ne olur beni kendine alıp, hizmetinle müşerref kılsan. Ne olur, Habib-i Kibriya'ya benim de kendisinin hizmetine intisabım için ve onun uşşakının asgarı ve hikmet ve nurunun dellâlı olmaklığım için yalvarsan ah!..

Her an ayaklarının altına öpmek ateşiyle mütehassir ve nâlân, ahkar-ı mahlûkat

Ahmed Feyzi
(Barla Lâhikası 187)

Müftü Mustafa Fahri Üründül Kimdir?

Emeli öğretmen Bircan Çelik hocamızın yardımıyla Mustafa Üründül için Aydın Müftülüğü'nden aldığımız fotoğraf ve arşiv bilgileri şöyledir:

“Mustafa Üründül 1879 yılında Aydın'da doğdu. Medreselerde icazetli hocalardan ilim tahsil ederek icazet aldı. 13.07.1917 tarihinde Aydın Müftülüğüne tayin edilen Mustafa Üründül, 27 yıl 5 ay Aydın müftülüğü yaptıktan sonra, 01.12.1944 tarihinde bu görevde iken vefat etmiştir. Cumhuriyet dönemi ilk Aydın Müftüsüdür. 3 çocuk babası olup Arapça ve Farsça bilmektedir.”

Kurumu Ciyenet İşleri Başkanlığı Aydın Müftülüğü	Emeklilik Sicil No	T.C. Kimlik No 18787478098	Kurum Sicil No 19231191	SSK No Bağkur No
Adı Soyadı Mustafa Fahri ÜRÜNDÜL	En Son Görev Ünvanı İl Müftüsü	Doğum Yeri ve Tarihi Aydın / 01.07.1878		
Öğrenim Durumu, süresi (İlk Girişte)	Görevde Öğrenim değişikliği ve tarihi	Askerlik Bilgisi		
Cinsiyeti E	Hafız Mh Haysı			
Görev Yeri ve Ünvanı	Yak. Öm. Maaş	EKEA D/K	KHAE D/K	Görev D/K
Aydın İl Müftüsü				
Aydın İl Müftüsü				
Memurluk Hizmetleri Toplam Süre (4/C)				27 Yıl 5 Ay 0 Gün
Toplam Hizmet (Emekliliğe Tabi)				27 Yıl 5 Ay 0 Gün

[31] İsmail Hakkı hocamız, o zamanki Aydın Müftüsü'nün adını Ahmed Feyzi ağabeyin 'Ahmed' diye naklettiğini ve Eskişehir'e götürülürken yolda vefat ettiğini söyledi. Fakat Aydın Müftülüğü nezdinde yaptığımız araştırma, merhum müftünün adının 'Mustafa Üründül' olduğunu ve yolda vefat etmeyip, bir müddet Eskişehir hapishanesinde Bediüzzaman ile beraber yattığını gösterdi.

Adam gitmiş Barla'ya... Üstad hazretlerine, 'Aydın Müftüsü'nden getirdim' diye mektubu takdim etmiş. Kendi ilave ettiği 'Aydın Müftüsü' bilgisi ile veriyor Üstad'a. Bunu itibarlı görünmek için yapıyor. Üstad da almış mektubu, üzerine: "Yeni mühim bir kardeşimiz Müftü Ahmed Feyzi Efendi'nin fıkrasıdır, lâhikaya girsin" diye yazmış ve talebelere vermiş. Sonra aramalar, baskınlar sırasında bu mektup ele geçiyor. Zavallı Aydın Müftüsü Mustafa Üründül^[31] Efendi de, Eskişehir hapishanesine (1935) götürülmek üzere tevkif ediliyor ve bir müddet hapishanede kalıyor. 1935 Eskişehir mahkûmları listesinde, 'Aydın Müftüsü Mustafa Efendi' diye adı geçmektedir. Görüldüğü gibi Ahmed Feyzi Ağabey, mektuba ben müftüyüm falan diye bir şey yazmıyor; sadece ismini yazıyor...

[31] İsmail Hakkı hocamız, o zamanki Aydın Müftüsü'nün adını Ahmed Feyzi ağabeyin 'Ahmed' diye naklettiğini ve Eskişehir'e götürülürken yolda vefat ettiğini söyledi. Fakat Aydın Müftülüğü nezdinde yaptığımız araştırma, merhum müftünün adının 'Mustafa Üründül' olduğunu ve yolda vefat etmeyip, bir müddet Eskişehir hapishanesinde Bediüzzaman ile beraber yattığını gösterdi.

Münire Özdemir

(Said Özdemir'in İkinci Annesi)

(1923 -)

MÜNİRE ÖZDEMİR, Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin Risale-i Nur naşiri olarak vazifelendirdiği en yakın talebelerinden Mehmed Said Özdemir'in ikinci annesidir. Said Özdemir ağabeyin kendi öz annesi merhume Hediye Özdemir 25 yaşında iken Tillo'da tifo hastalığı sebebiyle vefat etmiştir. Küçük Said, o zaman beş yaşındadır. Said ağabey ikinci annem dediği Münire anneyi de öz annesi gibi benimsemiş ve sevmiştir. Hatta onu Hz. Üstad'a götürmüş ve duasını almasını sağlamıştır.

Said Özdemir'in çilelerle dolu hayat ve hatıratı "Ağabeyler Anlatıyor-1" kitabımızda oldukça uzun ve ayrıntılı bir şekilde neşredilmiştir. Münire Anne ile yapılan bu röportaj ise, kendi hatıralarını dillendirdiği

gibi, üvey oğlu Said Özdemir'i de farklı bir zaviyeden, evin içinden bakmamıza vesile olmuştur. Dokuz kere hapse giren, sayısız baskın, arama ve takibata maruz kalan bir nur şakirdinin evindeki durum, ev ahalisinin halet-i ruhiyeleri, keyfi olarak çektirilen sıkıntılar karşısında gösterdikleri tevekkül, tahammül ve metanetin sırrı elbette merak konusudur. Münire Anne o evin içinden birisi... Bundan daha ötesi, O, bir anne ve bir kadın... Bu sebeple Münire Özdemir'in kendi yorumlarını da katarak anlattığı hüznün verici hatıralar, inanıyorum ki zihnimize çok farklı anlamlar yükleyecektir... Hemen söyleyeyim; O, geçmişte yaşadıkları sıkıntılardan asla şikâyetçi değil. Hatta o tarihlerde çok huzurlu olduklarını söyledi. Şöyle dedi bize: "Risale-i Nur, bizim dünya hayatımızı değiştirdi, nurlandırdı, ferahlandırdı. İmanımız kuvvetlendi, çok huzurlu bir hale geldik." Münire anneyi kendi evinde eşim Necla, kızım Tuba ve torunum Afra ile beraber ziyaret ettik.

Münire Özdemir, Risale-i Nur'u tanıdıktan hemen sonra Ankara'da hanım derslerini ilk defa başlatmış, saffı evvel olmuştur. Hanımlara ait ilk Dersane-i Nûriye de oğlu Said Özdemir'in teklifiyle açılmış Ankara'da. Kolay olmamış bu ilk hanım hizmetleri. Hatıralar okununca görülecek ki, Münire annenin kızları ve gelinleriyle birlikte çektiği çileler oğlu Said Özdemir'den pek de aşağı kalmamış... Münire anne Hz. Üstad'ı Emirdağ'ında ziyaret etmiş ve duasını almıştır.

Bu kayıtlı hatıraları yazdıktan sonra, Said Özdemir ağabeyle kendi evinde bir araya geldik ve taslak metni beraberce tashih ettik. Said ağabey, metni dikkatle okuyarak düzeltmeler, eklemeler ve açıklamalar yaptı. Üç saat sonunda metin son şeklini aldı ve Said ağabey yayınlanması için izin verdi. Dolayısıyla okunan bu hatıralar, Said Özdemir ağabeyden kaydedilmiş nazarıyla da bakılabilir, hatta bir cihette kendi hatıraları olarak da okunabilir. Bunu kendisi de ifade etti.

Said Özdemir ağabeye teşekkür ediyorum. Onun bu alakası hatıralara ayrı bir değer katmıştır. Ayrıca arşivi ile destek olan Dost TV mensuplarına da çok teşekkür ediyorum.

Münire Özdemir Anlatıyor

Esas memleketimiz Siirt-Tillo'dur. Ama ben orada doğmadım. Annem babam İstanbul'a göç etmişler. Ben 1923'de Beşiktaş'ta doğdum. Biz altı kardeşiz. Çocukluğum Pendik'te geçti. Rahmetli babam Hüseyin Gültekin, Sultan Abdulhamid zamanında sarayda bulunmuş, orada vazife yapmış. Sultan Hamid'in kasasının bulunduğu odada yatarmış, orada muhafızmış yani. Bizler Beşiktaş'ta dünyaya gelmişiz. Daha sonraları Sultan Abdulhamid tahttan inince, annem-babam Pendik'e gelmişler. Çocukluğum Pendik'te geçti. Aile olarak abdestli, namazlıydık, dindardık biz. Bu âdetimiz hiç bozulmadı. Rahmetli babam Pendik'te bahçecilik yapar, sebze yetiştirirdi.

1936 senesinde evlenerek Ankara'ya geldim. Ankara'ya gelin olarak geldiğimde on dört yaşındaydım. O zamandan beri Ankara'dayım. Eşim Osman Özdemir orman memuruydu. Ankara'yı baştan sevmemiştim ama şimdi en çok Ankara'yı seviyorum. Ulus'ta Hamamönünde, sonra Altındağ'da oturduk. İkisi erkek, ikisi de kız dört çocuğumuz oldu. Şimdi Bahçelievler'de oturuyoruz. Üvey oğlum Said, Siirt'in Tillo Köyünde 1927 senesinde doğmuş.

Molla Said-i Meşhur Diye Duyuyorduk

Bediüzzaman Hazretlerini önce oğlum Said Özdemir tanıdı. Yalnız ben daha çocukken gıyaben Bediüzzaman ismini duyuyordum. Rahmetli babam, dedelerim, amcalarım onunla çok beraber olmuşlar. Gidip elini öpelim, duasını alalım diye de çok arzu ediyordum. Büyük bir zat olduğunu, keramet sahibi olduğunu duyuyorduk hep. Bir gün İstanbul'da vapura binmiş, muhallebi istemiş, getirmişler. "Oğlum boy abdest al da, öyle getir" demiş garsona. O da "Kusura bakma, geç kalmıştım boy abdestimi alamamıştım" demiş. Geri götürmüş muhallebiyi. Bize böyle anlatırdı babam. Molla Said-i Meşhur diye duyuyor, onu görmediğimiz halde çok muhabbet ediyorduk.

Üstad hazretleri memleketimiz Tillo'da on dört yaşında iken ibadet edermiş. Orada "Yâ Rabbi! Bu kasabadan Kur'ana hizmet edecek bir

yardımcı ihsan et” diye dua etmiş. Hakikaten seneler sonra Tillolu Said ona iman-Kur’an hizmetlerinde yardımcı oluyor. Elhamdülillah, çok şükür şimdiye kadar da koşturuyor, devam ediyor hizmetlere.

Said Özdemir ve Ömer Özcan hatıraların taslak metnini tashih ederlerken

Said’in Bana Okuduğu İlk Ders

Üvey oğlum Said, Risale-i Nur’u, Diyanet İşleri Başkanlığı’nda kitaplar tedkik edilirken 1953 senesinde tanıyor ilk defa. O sırada Diyanet’te vazifeliydi. Yavaş yavaş bize de bildirdi. Bizim çok hoşumuza gidiyordu bu kitaplar. Üstad, Risalelerin matbaalarda ilk defa basılma vazifesini 1953’de Said ve arkadaşlarına vermişti. 1957’de İlk defa ‘Büyük Sözler’i tab ettiler. Bu kitabı Said, Üstada götürmüştü. Üstad hazretleri 25 lira vererek kendi yazdığı kitabı parasını vererek almış, çok da memnun olmuş.

Biz ailece namazlı niyazlı ve tesettürlü olduğumuz halde Risale-i Nur’u tanıdıktan sonra çok eksiklerimizin olduğunu fark ettik. İlmimizin, ibadetimizin eksik olduğunu anladık o zaman. Risale-i Nur, bizim dünya hayatımızı değiştirdi, nurlandırdı, ferahlandırdı. İmanımız kuvvetlendi, çok huzurlu bir hale geldik. Bundan çok memnunuz ve Risaleleri elimizden hiç bırakmıyoruz. Risale-i Nur herhangi bir kitap gibi değil. Kur’anın hakiki bir tefsiridir.

Said'in bana okuduğu ilk ders, kuyuya düşen iki kardeşin hikâyesiydi. Sekizinci Söz... Çok hoşuma gitmişti. "Bunları nereden buldun?" dediğimde; "Buluyorum işte" diye cevap veriyordu. Daha henüz bize açıklamamıştı. Cevşen falan da okumaya başlayınca "Sen bunları nerden buluyorsun?" demeye başladım.

Said bize, Risaleleri 1954'den önce duyurmaya başladı. 54'den sonra daha da arttı. Daha ben Üstadın makamını tanımamıştım. Çok sevdiğimiz halde tanımamıştım, daha sonraları tanıyacağım...

Said Özdemir'in Babasıyla Beraber Üstad'ı Ziyaretleri

Said'in rahmetli babası Osman Özdemir, oğlum hapse falan girer mi acaba diye korkuyordu. "Oğlum sen nereye gidiyorsun, ne yapıyorsun, bu işlerle uğraşma" diyordu. Tabi babasından gizli gizli gidiyordu. Babası çok dindardı ama oğlunun başına bir iş gelir diye korkuyordu.

Bir gün oğlumun bir gazetede "Said Özdemir" diye ismi çıktı. Babası çok üzüldü. Tabi gazetede yanlış şekilde göstermişler. "Benim oğlum böyle bir şey yapmaz, niçin böyle yazmışlar?" diye çok üzüldü. İşte o sıralarda Üstad'a gidiyor Said. Üstad da ona "Senin baban benim babamdır" diyor. Babasının rahatsızlığı o şekilde Üstad'a malum oluyor. Sonunda rahmetlik babası teslim oldu; "Oğlum sen yoluna devam et, hapse bile düşsen ben çocuklarına bakarım" dedi. Said'in iki küçük çocukları vardı o zaman. Babasıyla beraber daha sonra Üstad'a ziyaretleri var. Bu şöyle oluyor:

Said önce "Ben Mehdi'yim" diyen birine takılmıştı, ona inanmıştı. Adı İskender Göçer. Fakat onun sahte olduğu sonradan ortaya çıktı. O zaman rahmetli beyim, üvey oğlum Said Özdemir ve o kişi beraber gidiyorlar Üstad'a. Sene 1953. O sırada Isparta'daydı Üstad. O akşam geç gittikleri için, Üstad yatmış, ağabeyler içeri almıyorlar. Rahmetli beyim çok hayret ediyor. O gece otele gidiyorlar. Sabahleyin, Üstad Ceylan Çalışkan'ı otele gönderiyor. Ceylan diyor ki: "Üstad bana 'onlar üç kişiymiş, bana üç kişi getirme, ikisini getir' dedi." Böyle demiş Ceylan. Said'le beyim birbirlerine bakıyorlar. Mehdi'yim diyen kimse "Ben zaten gelmeyecektim, siz baba-oğul

gidin” diyor. O zaman beyim ile oğlu Said Özdemir beraberce gidiyorlar.

Üstad’a yapılan bu ziyaret 1953’de oldu. Üstad hasta yatıyormuş... Kalkmış “Ben çok hastaydım, siz geldiniz, ben çok iyi oldum” demiş. Bunu birkaç kere söylemiş. Said o gece otelde şöyle bir rüya görüyor: Üstad hazretleri onun (İskender’in) anlına bir çarpı işareti yapıyor.

Beyim sormuş Üstad’a; “Böyle bir kişi var ‘Ben Mehdiyim’ diyor, acaba Mehdi olabilir mi?” demiş. “Yok, olmaz” diyor Üstad hazretleri. Beyim üç defa sorunca gözlerini yumuyor ve murakabe yapıyor Üstad hazretleri. “Hayır, siz onunla arkadaşlık yapmayın, o Mehdi olamaz” diyor. Bunlar meseleyi anlıyorlar artık.

“Mecmuat-ül Ahzab” kitabını da götürmüşlerdi Üstad’a. Üç kitaptır, biz onları okurduk eskiden. Onda “Celcelutiye” vardır. Celcelûtiye’den bazı şeyleri sormak için götürüyorlar. Tabi Süryanice olduğu için tam anlamamışlar bazı yerlerini. Sarmışlar gazeteye götürmüşler. Kitap şöyle duruyor masada. Sonra benim beyim Osman, “Bu kitapta soracak bir şeyimiz vardı” demiş. Üstad da “Tamam onu Said anladı” demiş. Ama hiç gazete sargısını açmadan... Beyim tekrar “Bu kitaptan sorumuz vardı” deyince Üstad tekrar “Said anladı” demiş. Babası “Said anladın mı?” diye sormuş. O da “Evet anladım” demiş. Said o şeyleri anladı yani artık...

Benim beyim rahatsızdı, kanser hastalığı vardı. “Bana dua et” diye Üstad’a mektup yazdı. Üstad Hazretleri mektupla cevap verdi. Mektupta çok tebrik etti. “Senin hastalığını tebrik ediyorum. Bu hastalık senin için çok hayırlıdır” şeklinde cevap yazdı. Beyim de “Bak iyi olmayacağımı biliyor, Allah şifa versin demedi, tebrik etti, ben gidiciğim” demişti. Hakikaten beyim Osman 1956 senesinde vefat etti.

Üstad’ın Kolunu Öptüm, “Dua Et” Dedim

O sıralarda hapisanelere giren nur talebeleri vardı. Bizim hapisler daha başlamadı. Hapisler, işkenceler, sıkıntılar bizden daha önce

başlamış. Hapishaneden on kardeş çıktı. Onlar hapishaneden çıkınca tabi Üstad'ı ziyarete gidecekler. Said de onlarla beraber gidecek. Beyim de bana: "Fırsat bu fırsat, sen de git" dedi. Biz de o nur talebeleriyle beraber gittik. Sene 1956.

Said'le beraber, bir de yanımızda Ûlvive (Sümer) anne vardı. Risalelerde onun ismi geçer. Biz gittik Emirdağ'ına. Orada Çalışkan'lar ailesi vardı, hepsi de nur talebesidir. Onlara misafir olduk, bizi çok güzel ağırladılar.

Çalışkanlara, Üstadı ziyaret etmek istiyoruz dediğimizde, "Üstad Eskişehir'e gitmek üzere yola çıktı" dediler. Tabi o zaman biz, buraya kadar geldik Üstadı göremeyeceğiz diye çok üzüldük. Ûlvive anne dedi ki: "Hiç üzülmeyin, O, bilir. O bizi burada bırakmaz, gelir. Tespihleri alalım 'Hasbünallah' çekelim" dedi. Biz de hepimiz birer tespih aldık, beş yüz 'Hasbünallah-ü Ni'mel Vekil' çektik. Sonra Zübeyir Ağabey geldi, "Üstad Hazretleri yoldan döndü, gitmedi" dedi.

Üstad hanımlarla görüşmezdi. Artık Said "Annemi de getireyim" diye rica etmiş. Üstad da kabul etmiş. Şehir dışında hâli bir tarla; on kişi olarak bizi oraya aldılar. Ûlvive anne, ben, oğlum Said, gelinim-Said'in eşi-Rahime ve küçük kızımız Nuriye yanımızda. Beklerken baktık kahverengi bir araba geldi, Üstad içinde. Araba durdu, kapısını açtılar... Bana "Hadi önce sen ziyaret et" dediler. Ben daha Üstad'ın makamını tanımamıştım. Risale-i Nur okuyoruz ama daha tam anlayamamıştık. Çok büyük bir evliyayı ziyaret edeceğim diye, aklımda konuşmak istediğim çok şeyler vardı, dua da isteyecektim.

Ben gittim, arabaya yaklaştım, baktım ihtiyar bir zat oturuyor içeride. Hicab ettim onunla konuşmaya. Elimi uzattım, elini öpeceğim; kolunu şöyle kaldırdı Üstad, kolunu öptüm. Bizim oralarda adettir zaten, kol öperler. Üstad da zaten kadına el öptürmez. Kolunu öptüm "Dua et" dedim. "Beni ziyaret etmek isteyen kitapları okusun, beni ziyaret etmiş gibi olur" dedi. Sonra "Buraya kadar zahmet edip gelmeyin" dedi. Üstad yavaş konuşuyordu, fazla duyulmuyordu. Ûlviye anne de yanımdaydı, "Üstad ne diyor?" dedim. "Kitapları okuyun, buraya zahmet edip gelmeyin" diyor dedi. Benim küçük kızım Nuriye de

vardı, o da yanımdaydı. “Ona da dua et” dedim. Küçüktü, Üstad elini başına geçirdi... O kadar oldu işte. Kolunu öptük, duasını aldık.

Üstad’la görüşmek için bir kaç kişi daha vardı, ben çekildim artık. Onlar da sırayla ziyaret ettiler. O zaman benim gelin cezbelendi, cezbeye geldi, sonra sakinleşti.

Üstad bir de bize, hepimize yol parası verdi. Büyüklere birer lira, küçüklere ellişer kuruş verdi. “Bunlar yol paranız” dedi. Üvive anne, “Bunlar bereket parasıdır” dedi bize. Üstad dua ediyordu, elleri açık olarak dua ederken araba aldı götürdü... Üstad’ı ziyaretimiz bu şekilde olmuştu.

Risaleleri okudukça karşıma bir lâhika mektup çıktı. Kardeşler soruyorlar. Diyorlar ki: ‘Mehdi aleyhisselam gelmiş mi, ne zaman gelecek?’ O mektupta Mehdi aleyhisselamın vasıflarını anlatıyor Üstad. Geldi, gelmiş diye hiçbir şey dememiş. Ben bu mektuptan sonra Üstad’ı tanıdım yani. Risale-i Nur’u da biraz biraz anlayabildik o zamanlar. Yüz sene önce bugün yaşadıklarımızı yazmış Üstad Risale-i Nur’da.

Ankara’da İlk Hanımlar Dersanesini Açtık

Ankara’da hanımlara aid hiç bir yerde dersane yoktu ilk zamanlarda. İlk olarak bizim evimizde ev dersleri başlattık. 1955 senelerinde 10-15 kişi oluyorduk. Sonra oğlum Said “Bir dersane açalım anne, orada kalır mısın?” dedi. Dersanede ne yapılır bilmiyorum ama “Tamam, kalırım” dedim. Said 1956 senesinde Hacıbayram’da bir ev tuttu, orası ilk hanımlar dersanesi olmuştu. Önce birkaç kız geldi, sonra gelen gidenler arttı, cemaat çoğaldı.

Sonra bu Hacıbayram’daki ilk dersanenin yeri yıkılacak oldu. Biz de bu sefer 1956’da Emek Mahallesi’nde şimdi de hizmetlerin devam ettiği “TÛBA” dersanesini açtık. Ben kızları toplar götürürdüm bu dersaneye, dönüşte tekrar dağıtırdım onları. Aileler bana güvenip teslim ediyorlardı kızlarını. Bir zaman biz böyle idare ettik, sonra başka kardeşlere devrettik orasını.

Şimdi ise Keçiören’de otuz senedir hizmetlerin devam ettiği bir dersanemiz var. İçinde bir hanım, vakıf olarak kalıyor. Artık şimdi dersaneler çoğaldı, her tarafta var, sayısı çok. Üstad bunları yazmış, ne dediyse çıktığını şimdi görüyoruz.

Bir Cuma dersi başlatmıştık; bu ilk Cuma dersi şimdi de hala Demetevler ELİF Sitesinde devam ediyor. Elli seneyi geçti.

“Said Özdemir Gelirse Buradan Sağ Çıkmayacak”

Güzel olaylar da oldu, sıkıntılı şeyler de oldu. 1961 senesinde sıkıyönetim zamanında, Said’le beraber on kişiyi hücrelere attılar. Biz hiç haber alamıyoruz, soramıyoruz, mümkün değil kimse soramıyor, nerde olduğunu da bilmiyoruz. Yani ölse, intihar etti diyecekler. Oranın bir amiri demiş: “Said Özdemir gelirse buradan sağ çıkmayacak. Komiser bir yumruk vuruyor Said’in başına; O da, gayr-i ihtiyari “Allah!” diyor. O sırada hepsi birden hücum edecekken kapı açılıyor, birisi “Bunu ellemeyin” diyor. Biz sorduk “Kimdi o kapıya gelen?” diye. Said, “Bilmiyorum kim olduğu” diyordu. O şekilde kurtulmuş yani. Sonradan bu zatın Emniyet Müdürü Muzaffer Bey olduğunu öğrendik.

Biz çok üzüldük o zaman. Said nerde bilmiyoruz. Ne yapalım, ne edelim diye sormaya başladık. Bir hanım vardı, ehl-i Tarikattan çok dindar bir hanım, “Gidin yetmiş bin Besmele-i Şerif çekin, demir kapılar açılır” dedi. Biz toplandık çoluk-çocuk hepimiz yetmiş bin Besmele-i Şerif çektik, bitirdik, ikindiye de kıldık bir telefon geldi: “Said Özdemir hücreden çıktı, hapishaneye gönderildi” diye. Tabi biz Allah’a şükrettik, sevindik. Soruyordum “Orası çok kötü bir yer nasıl dayandın?” “O hücrede bir hafta kaldım. Hakikaten orada yatamıyorsun, ancak oturabiliyorsun. Sadece bir teneke vardı, abdest filan için. Ama Allah bir ferahlık verdi ki, orası sanki Cennet’te imişim gibi geldi bana. Orası bize Cennet gibiydi” diye cevap veriyordu Said. Said bunun gibi çok olaylar geçirdi. Hepsini anlatmak mümkün değil...

Emniyetin 6. Katından Merdivenleri Üçer, Beşer
Atlayarak Firar Ettim

Said Özdemir Ağabeyden Münire annenin anlattığı bu hücre hadisesini daha ayrıntılı bir şekilde anlatmasını talep ettim. İyi ki sormuşum, ancak hayali senaryolu filmlerde görülebilecek cesaret destanını şöyle anlattı Said Özdemir Ağabey:

“Sene 1961. Biz İstanbul Süleymaniye 46 Numara Dersanesi’ndeyiz. Polisler geldiler, bastılar. Bende de bir çanta var. Çantada da çok mühim şeyler, birçok adresler var. Çantayı sakladım ama polisin biri görmüş, “Çantayı aç” dedi. “Açmam” dedim. “Arama kararımız var” dedi. “Çantayı arama kararınız yok” dedim. O zaman Allah böyle bir cesaret verdi bize. “Yahu çantayı arama kararı mı olur hiç?” dediler. “Evet, olmazsa açmam çantayı” dedim. “Öyle ise hepiniz yürüyün, çantayı arama kararı çıkartalım” dediler. 10-15 kişiyiz. Bizi Sirkeci’deki Emniyet binasının altıncı katına çıkardılar. Orada kapıda bir polis vardı. Ona “Biz çantayı arama kararı çıkartmaya gidiyoruz, sen bunlara sahip ol” dediler. Gittiler onlar. Kayınbiraderim Yasin de vardı. Ona “Ben gideceğim” dedim. “Abi nasıl gideceksin?” dedi. Benim kerametim yok, ama Risale-i Nur’un kerameti... Ayet-el Kürsi’yi okudum, polis kapıda, kapıyı açtım çıktım, görmedi. Çanta elimde. Artık üçer, beşer atlıyorum merdivenleri. Çıktım, orada Hocapaşa Camisi var, içinde kimse yok. Orada çantayı boşalttım.

“Neyse onlar gelmişler ‘Çantalı nerede?’ ‘Bilmiyoruz’ demişler. Kapıdaki polis ‘Ben görmedim’ diyor. ‘Kimdi bu adam?’ diyorlar. ‘Said Özdemir.’ Başlarındaki amir bir Albay, onlara hakaret ediyor; nasıl oluyor bu iş diye. O zaman askeriye’nin devri, sene 1961. Sonra Sungur, Ceylan, Bayram, Fırıncı, Birinci... On, On beş kişi bütün nurcuları topluyorlar. ‘Said Özdemir nerde?’ ‘Bilmiyoruz’ diyorlar. Onları karşı taraftaki bir hapishaneye götürmüşler, bir hafta orada kalmışlar.

“Ben Ankara’ya geldim. Bentderesi’nden (Ulus) iniyordum, böyle dört beş tane sivil polis beni yakaladı. ‘Ne var?’ dedim. ‘Sen İstanbul’dan kaçmışsın, seni İstanbul’a göndereceğiz’ dediler. Gece beni İsmail adında bir polisle İstanbul’a götürdüler. ‘Benim bir saatlik işim var, beni bırak, Emniyetin kapısında bekle’ dedim polise. Dedi ki: ‘Abi gelmezsen zor durumda kalırım.’ Ama bıraktı beni. Oradan bir

camiiye gittim, 70 Ayet-el Kürsi okudum. Gittim emniyete, 6. kata çıktım. Baktım orada 4-5 polis beni bekliyor. Niyetleri beni 6. kattan, pencereden aşağı atmak. İşte o sırada, o komiser kafama bir yumruk vurdu arkadan. O anda sendelemişim ‘Allah!’ demişim. O sırada Şube Müdürü Muzaffer Bey girdi içeri, ‘Durun! Buna dokunmayın’ dedi. Orada, hücrede bir hafta kaldım. Ama hücrede yatamıyorsun, ancak oturabiliyorsun. O gece bir rüya gördüm ben. Şöyle: Baktım, Üstad gelmiş, altında bembeyaz bir at var. Ben de demir parmaklıklar arasında duruyorum. Üstad elindeki süngü ile onları vurdu, kırdı benim elimden tuttu terkisine aldı, götürdü. Bir hafta kaldıktan sonra Sultanahmet Hapishanesi’ne gönderdiler beni. Tam Menderes’in asıldığı gündü o gün. Yani 17 Eylül 1961. O zaman bir harekât olmasın diye ehl-i tarikatı, diğer Allah diyenleri de toplamışlardı. Sultanahmet Cezaevinde 45 gün kadar kaldık.

“Baktılar ki ellerinde bir delil yok, mahkemeye veremediler tabi. Hâkime götürdüler beni çanta hadisesini anlattılar. Hâkim: “Yahu ben Bediüzzaman’ı bilirim” dedi. Müspet bir hâkimdi. Sonra bizi serbest bıraktı. O hâkimin ismini şimdi hatırlayamıyorum.

“O Zaman Ceylan Çalışkan bir tekerleme yazmış. Çünkü onlar benim yüzümüzden girmişlerdi içeri. Tekerleme şöyle:

Said lokantası

Ağustos’un son haftası

Çantayı alıp kaçtı

Başımıza tatlı belalar açtı”

Bediüzzaman’ın Mevlana’yı Ziyareti ve Polislere Tarihi İhtarı

Münire annenin hatıralarına biraz daha ara vererek Said Özdemir ağabeyin çok önemli dediği Hz. Üstad’ın Konya ziyaretini bu araya alıyoruz. Said Özdemir ağabeyin 1959 yılında Hz. Üstad ile beraber bir Konya ziyareti vardır. Said Ağabey bu seyahatin çok önemli

olduğunu belirterek; Ömer kardeş bunu da kitabında yayınlamalıydın dedi ve anlatmaya başladı:

“Sene 1959. Atıf Ural’la beraber İzmir’e gitmiştik. İzmir’de mahkememiz vardı. Ankara’ya dönüşümüzde Üstad’a uğradık biz. Üstad: “Said kardeş, sizi Ankara’ya ben götürüyüm” dedi. “Üstad’ım biz gideriz” dedik. “Yok, hem gezmiş oluruz, hem yolda seyahat etmiş oluruz. İlk önce Konya’ya uğrayalım” dedi. Zübeyir Ağabey bunu duydu, hemen Konya’ya “Üstad geliyor” diye telefon etmiş. Halk duymuş, emniyet duymuş, o Mevlana meydanını doldurmuşlar...

“Şoför Hüsnü Bayram kardeşti. Üstad Zübeyir ağabeyi de aldı. Konya öyle bir ayağa kalkmış ki belki yüzlerce polis, iki binden fazla insan Mevlana Hazretlerinin orada toplanmışlar. Biz de arabayla gittik tam meydanın ortasında durduk. Orayı boş bırakmışlar. Polislerden kurtulanlar bir de baktık bulut gibi Üstad’ın arabasının üzerine kapandılar. Elini öpmek için... Polisler coplarla gelenlere bir giriştiler... Bir giriştiler ki... Bizi de Üstad’ın yanından, arabadan çekip vurmaya başladılar coplarla... Zübeyir ağabeyi tartakladılar... Ben hemen Üstad’ın yanına koştum. Üstad polislere saati gösterdi, “Ben namaz kılacağım” dedi. Orada Selimiye Camisi vardır. Türbenin bahçesi içindedir o cami. ben Üstad’ın koluna girdim. Üstad on-on beş adım gitti; orada, kenarda Hz. Mevlana türbesine girmeden önce kabirler vardır. Üstad orada elini kaldırdı, kıbleye döndü, dua etmeye başladı. Baktım ağlıyor... Copladılar ya bizi, milleti... Ona çok üzüldü Üstad. Fakat asayişin bozulmasını da istemiyor.

“Selimiye Camisi’nde Üstad’la beraber öğlen namazını kıldık. Camiden çıktık, Üstad oradaki polislere ben Mevlana Hazretlerini ziyaret edeceğim dedi. “Bugün ziyaret yok, kapalı efendim” dediler. Mehmet Önder müze müdürüydü, o da oradaydı... O, “Tamam. Ben hususi olarak gezdireceğim” dedi ve açtı müzeyi. Üstad girdi, polisler de girdi. Mevlana Hazretlerini ziyaretini tamamladı, bahçeye çıktı Üstad.

“Bahçede belki binden fazla insan var. Polisler Üstad’ın yanına bırakmıyor onları. Üstad, o polislerden birini çağırdı. Müdürmüş o. Üç

dört polis daha geldi. Dedi ki: “Sizin yaptığınız bu tedbire teşekkür ediyorum. Benim elimi öptürmediğiniz için teşekkür ederim. El öptürmek bana azaptı. Fakat şunu iyi bilin ki bu memleketin emniyet ve asayişini, namusunu biz koruyoruz. Eğer bin savcı kadar, bin emniyet müdürü kadar memleketin emniyet ve asayişine hizmet etmemişsem Allah beni kahretsin” dedi. Bunu İki defa söyledi Üstad. Bunları söylerken ben yanımdaydım. Sonra: “Siz suçlar ortaya çıktıktan sonra hareket edersiniz. Biz suçlar ortaya çıkmadan evvel her ferdin kalbine manevi bir yasakçı olarak Allah korkusunu yerleştirmek suretiyle onları koruyoruz. Sizin bundan haberiniz yok. O halde siz yabancı değilsiniz, biz sizin vazife arkadaşınız. Siz de bizim vazife arkadaşımızsınız. Burada çok hadiseler oldu. Her neyse ben çok üzüldüm, ama kaderde varmış” dedi.

“Sonra Üstad dedi ki: “Ben Eskişehir hapishanesinde 11 ay yattım. Mahpuslar ıslah oldu. Denizli hapishanesinde dokuz ay yattım, orda da mahpuslar ıslah oldu. Afyon’da yirmi ay yattım, orada da mahpuslar ıslah oldu. Bir adam 4-5 kişi öldürmüş, idamını bekliyordu. Biz onlara Risale-i Nur verdik, ıslah oldular. Namaza başladılar. Bir gün birisi bir tahtakurusu bulmuş getirdi, ‘Bunu öldürmek günah olur mu’ dedi. Ey polisler! Bakın bu adam, 4-5 kişi öldürmüş ıslah olmamış. Ama nur-u Kur’an, nur-u iman kalbine girince bilerek bir tahtakurusu öldüremiyor. İşte biz buyuz, bizi anlayın” dedi. Sonra da, “Eğer inanmazsanız orada raporlar yazdılar, Ceza İşleri Umum Müdürlüğü’nde vardır. İnanmazsanız o raporlara bakın. Girdiğimiz hapishaneler nasıl ıslah olmuş, nasıl namaza başlamışlar, bakın” dedi.

“Konya’dan Ankara’ya gelecektik. Üstad: “Kardeşlerim, bu hadiseler gösterdi ki daha vakit gelmemiş. Ben buradan Emirdağ’ına döneceğim. Siz burada kalın, ders yapın, yarın gidersiniz” dedi. Üstad’ı Emirdağ’ına uğurladık. Biz de Konya’da Mustafa Kırıkçı’nın evinde bir gün daha kaldık.”

Tekrar Münire Özdemir’in hatıralarına dönüyoruz.

Müze Yapılan Ulucanlar Hapishanesi’ne En Çok Giren
Said Özdemir

Üstad'ın vefatından sonra başlıyor benim oğlumun hapis hayatları artık. Dokuz kere hapis yattı. Hatta Ankara Ulucanlar Hapishanesini müze yapmışlar, buraya en çok giren Said Özdemir'dir demişler. Başka hapishanelerde de yattı.

Ankara'da Hanım hizmetleri de başlamıştı. Biz birkaç kişi bir araya gelip Risale-i Nur okuyoruz... Bakıyoruz evimizin etrafı polis sarılı. Aramalar da oluyordu. Gerçi hanımlar polis tarafından hiç basılmadı. Aramalar oluyor, oğlumu alıp hapse görüyorlardı. Said üç-beş ay yatıp çıkıyordu.

Said 1964 senesinde bir buçuk sene yattı. Tarihçe-i Hayat'tan yattı. Üstad hazretleri Said'e: "Bak Said bu Tarihçe-i Hayat'ta sana bir hapis görünüyor" diyor. O da, "Olur Üstad'ım" demiş. Suç olacak bir şey yok... Tarihçe-i Hayatta "Muasır Medeniyet" diye bir yer geçiyordu; işte onu çıkarttılar o zaman. O söz, 'İlk Reis'in sözüymüş... Aslında onunla ilgisi yok... Diğer mahkemeler hep beraatla neticelendi. Ama keyfi olarak yatırıyorlardı. Avukat Bekir Berk girdi mi mutlaka tahliye alıyordu. Bir mahkemesinde biz de bulunduk. Bekir Berk konuştu, oğlum kalktı konuştu, müdafaasını yaptı. El hareketleriyle konuşuyordu. Hâkim el hareketleri yapma dedi. O da hiç fark etmeden aynen devam etti. Epey konuştuktan sonra-birkaç kişiydiler-hepsi beraat etti. Kelepçeyle gelmişlerdi, serbest çıktılar.

"Burada Münire annenin ifadelerine tekrar ara verip, Said ağabeye konuyla ilgili sorduğum sorunun cevabını araya alıyorum. Said Ağabeye Tarihçe-i Hayat'la ilgili bu meselenin ayrıntılarını sordum, şöyle cevap verdi:

"Ömer kardeş, Üstad bana: 'Said kardeş, Tarihçe-i Hayat kitabının tab'ı için sen hapiste yatacaksın. Eğer hapsi kabul ediyorsan götür, bastır. Kabul etmiyorsan bırak' dedi. 'Kabul ediyorum Üstadım' dedim. Hakikaten Üstadın vefatından sonra 1964 senesinde bizi, 'İlk Reis'in Muasır Medeniyet...' cümlesinden dolayı hapse aldılar. Bu cümleyi, biz hapse girdikten sonra diğer ağabeyler kitaptan kaldırmışlardı."

nan kahraman bir milletin hayatında, İslâmiyet ve Kur'an aleyhinde dehşetli tahavvüller ve tahribler yapılıyor ve cihanın en namdar ordusunun bin senelik cihad-ı diniye ile geçen parlak mâzisi ve o mâzide medfun muhterem ecdadı, yeni nesillere ve mektebli talebelere unutturulmaya çalışılıyor ve mâzi ile irtibatları kesilerek "Muasır medeniyet seviyesine ulaşacağız, ulaştıracacağız" gibi maskeli ve sûretâ parlak kelimelerle iğfalâtta bulunularak, komünizim rejimine zemin hazırlanıyordu! İslâmiyetin hakikatında...

Tarihçe-i Hayat'ın (1958) ilk baskısında, Said Özdemir'in 1964'de hapse girmesine sebep olan beş kelimenin bulunduğu sayfa: Barla Hayatı kısmında yer alan ("Muasır medeniyet seviyesine ulaşacağız, ulaştıracacağız" gibi...) ibaresi daha sonraki baskılarda çıkartılmış ve cümle (...irtibatları kesilerek bir takım maskeli...) şeklide devam etmiştir. Said ağabey bize, kendisinin kitabı ilk hali ile basmaya devam ettiğini de açıkladı. (Ömer Özcan)

Said Hapiste İken Ziyaretlerimizde Bizi Rahatlatırdı

Münire Özdemir hatıralarını anlatmaya devam ediyor:

Said hapishanede iken ziyaretine gelinim Rahime ile beraber gidiyorduk. Demir parmaklıklar arkasında cam vardı, oradan konuşurduk. Biz üzüntüyle giderdik, o gülerek anlatır, bizi rahatlatacak şekilde konuşurdu. Biz de ferahlanırdık orada. O, halinden çok memnunmuş, çok rahatmış gibi döner gelirdik. Gelinim, kızım Hayriye ile beraber devamlı yemek götürürlerdi hapishaneye. Bir seferinde kızım Hayriye anlatmıştı; gelinim orada Said'i parmaklıklar arkasında görünce çok ağlamış... "Niye ağlıyorsun? Burası ne güzel bir yer, niye ağlıyorsun? Cenab-ı Hak bize lütfetmiş gelmişiz" deyip rahatlatmış onu.

Said hapishanelere girince geçim konusunda sıkıntı çekmiyorduk. Biz iktisatla yaşıyorduk zaten. Bir şey de aramıyorduk, istemiyorduk. Allah için, Kur'an için girdiği için ferahlık da vardı bizde. Katiyen korku ve telaş yoktu. Bizi de götürseler korkmuyorduk. Bizim için normal bir hayat olmuştu bunlar. Dünyevî bir gayemiz de yoktu zaten...

Said Elleri Kelepçeli Olarak Sözler Kitabından Jandarmaya Ders Okudu

Said bir hapisten çıkıyor, birkaç ay sonra tekrar giriyordu. 1965 senesinde Sivrihisar hapishanesine nakledildi. “Ben de gelebilir miyim?” dedim jandarmaya. “Gel” dedi. Gelinim Rahime de vardı. Biz jipe bindik... Said’in elinde kelepçeler ve “Büyük Sözler” kitabı vardı. Hâlbuki bu kitap o zaman yasak, zaten ondan girmiş içeriye. Jandarmaya dedi ki: “Sen bana aç, ben sana okuyayım” dedi. Jandarma kitabı açtı, Said namaz bahsini okudu. Sivrihisar’a varınca savcılığa götürdüler. Savcı: “Yahu çıkartın bu kelepçeleri, nedir bu böyle takmışsınız ellerine?” dedi ve kelepçeleri açtırdı. Jandarmalar Said’i hapishaneye teslim ettiler, gittiler. Allah razı olsun hapishane savcısı Mahmut Ramazanoğlu bizi evine götürdü, yemek yedirdi. “Siz hiç merak etmeyin, Said Özdemir burada rahat yatar, inşallah” dedi. O hapishane savcısı dindar bir kişiymiş yani. Biz teslim ettik, Ankara’ya geri döndük. Sonra öğrendim Said’ten, o savcı Maraş’ın saff-ı evvel nurcularından Mustafa Ramazanoğlu’nun kardeşi Mahmut Ramazanoğlu imiş. Daha sonra avukatlık da yapmış, Risale-i Nur davalarına da girmiş.

Said Özdemir Sivrihisar Ceza ve Tevkif Evinde. Sene 1965

Risaleleri Saklamak İçin Evin İçine Kuyu Açtık

Mesela polisler geliyorlar, evden seccadeleri topluyorlardı. Oğlum Said Özdemir: “Niye topluyorsunuz bu seccadeleri? Namaz kılıyoruz bunların üstünde!” diye çıkışlıyordu. Gelinim Rahime de: “Sinirlenme, Hacıbayram’da çok seccade var. Gider alırız, namazlarımızı onların üstünde kılarız, ne var bunda!” diye sakinleştiriyordu. Bizdeki cüppe, sarık, tespih, bunlar hep mahkemeye gitti. Böyle çok anormal şeyler yaşadık. Üstad Hazretleri ve talebeleri ise, hiçbir zaman bu zulümlere karşı hadise çıkartmamışlardır.

Kitapları devamlı saklıyorduk. En küçük bir kitabı cebimize, çantamıza koyamıyorduk. Ulus Bentderesi'nde, Altındağ'ın eteğindeydi evimiz. Evimizde, bir odanın içinde kuyu gibi açılmış bir yer yaptık. Kitapları orada saklıyor, üstünü de tahtalarla kapatıyorduk. Bu ev eski gecekondu evlerindendi tabi. Eskiden tabanlar tahta çakılıydı ya; işte o kuyunun üstü de tahta çakılıydı. Bir gün polisler geldiler. Gelinim, odanın içindeki o kuyunun üstüne hemen bir yatak yapıverdi, torunu içine yatırdı, hasta... Polisler “tak, tak, tak” diye duvarlara vurup boşluk var mı diye arama yapıyorlardı. Baktım sıra oraya gelecek. Said, gelinime: “Bir battaniye ser, çocuğu oraya yatır” dedi. Kitapların bulunduğu kuyunun üstüne... Bizim küçük kız Nurefşan, sekiz yaşındaydı. Sıra oraya gelince, “Çocuğu kaldırım, orayı da arayacağım” dedi polis. Gelin sertçe: “Yahu çocuk hasta, her tarafı aradınız, yetmez mi!” dedi. “Tamam, tamam” dedi polis. Böylece kuyudaki kitapları kurtardık. Yani evin içinde böyle garip olaylar...

Şimdi Bediüzzaman Külliyesi olan Said Özdemir'in evinin bir odasının tam ortasında Risale-i Nur kitaplarını saklamak için açılan kuyu. Külliye Camisi İmamı İmran hoca kuyu hakkında Ömer Özcan'a bilgi veriyor.

Baktım Polisler Kapımda Bekliyorlar

Polis beni de çok aradı. Hepsini anlatamam birisini anlatayım:

Pendik'te, kardeşim Mehmed'in evinde Tarihçe-i Hayat bulmuşlar, karakola götürmüşler. Kardeşimi Pendik'te tanımayan yoktu. Orada ona: "Sen adam öldürüp gelsen, kurtarırdık. Ama senin evinde bu kitap çıkmış, kurtuluşun yok" demişler. Ertesi gün çıktı tabi. Karakolda, "Kim verdi bu kitabı?" diye sormuşlar. Düşünmüş, Said dese o zaten hep hapis hanede. Beni dese, ben de kadını. Benim on yedi yaşında oğlum Ahmed vardı, küçükleri; onun adını söylemiş.

Bu sebeple polisler evimizi aramaya gelmişler. Ben İstanbul'daydım, Ankara'ya döndüm. İçeri eve gireceğim, baktım polisler kapıda bekliyorlar. Kapıyı açınca içerde arama yapacaklar. Biz kitapları kaldırdık ama demek ki yine de kalmış. Neyse girdik içeri, aradılar bir şey bulamadılar. Bir gardırop vardı, onu açtılar. Baktılar bir bohça kitap var orada. Oğlum Ahmet'i o bohça ile beraber polisler aldılar götürdüler. Biz de gelinle beraber öbür taraftaki pencereden bakıyoruz. Oğlumu önlerine kattılar, jipe bindirip götürdüler. O akşam orada kaldı. Ertesi gün sorguya çekiyorlar; "Kitaplar babamın, babam öldü" demiş. Oğlumu bırakıyorlar ama kitapların altı ay mahkemesi oldu. Onlar da beraat etti, bize tekrar iade edildi. Böyle olayları çok yaşadık...

Polisler Çarşafı Kadını Aramak İsteyince

Gülendam Hanım vardı, bir gün yine benim gelin Rahime ile beraber derse gitmişler. Dersten gelince bakmışlar kapıda polisler bekliyor. Arkalarından girip eve hücum etmiş polisler. "Önce sizi arayacağız" demişler. Gelin demiş: "Ne arayacaksınız? Erkek kadını arayamaz, kadın gelsin arasın" demiş. Gülendam çarşafıydı. Gelinin elinde kitap varmış, hemen Gülendam'a vermiş. O da çarşafın içine, koynuna koymuş. Bunu da arayalım demişler. O da: "Siz beni arayamazsınız, kadın gelsin arasın" demiş. Artık aramıyorlar. Ertesi gün ifade vermeye gidiyorlar. Gülendam başına bir atkı alıyor öyle gidiyor. Gülendam hastaydı, tedaviye geliyordu, Malatyalıydı, bizde kalırdı.

Diyarbakır'da Geçen Sıkıntılı Günler

Damadım İlhan Yüce astsubaydı. Risale-i Nur okuduğundan dolayı Diyarbakır’a sürgün olarak gönderilmişti. Ben de yanlarındaydım. İlhan bir gün eve geldi, “Annem beni şikâyet edecek, hemen Risale-i Nur’ları saklayalım” dedi. Ben “Hiç anne oğlunu şikâyet eder mi?” dedim. “Eder” dedi. Artık kitapları başka bir tarafa taşıdık. Ardından askerler başlarında bir subayla eve geldiler. Her tarafı arayıp taradılar. En sonunda sandığı açmak istediler. “Sandık açılmaz!” dedim. “Sen aç o zaman” dediler. Sandığı açtım ve elimle her şeyi çıkardım. Sonunda askerler benim Cevşen’imi buldular. “Zararlı bir kitap bulundu!” diye not aldılar. Ben hemen “Bunun içindekiler Kur’ân-ı Kerim’denir” dedim ve askerin elinden Cevşen’imi çekip aldım. Subay not alan askere “Yazdıklarını sil, bir şey bulunamadı yaz” dedi. Böylece mesele kapandı, kitaplarımızı kurtarmış olduk.

Bir sefer de kızımın görümcesi eline Gençlik Rehberi kitabını alarak askerlere gidiyor, şikâyet ediyor: “Ağabeyim İlhan bu kitaplardan okuyor!” diyor. Yine askerlerle yüz yüze gelmiştik. Gidip ifade verdim.

Diyarbakır günlerimiz pek sıkıntılı geçmişti... Bir gün hem sıcağın, hem de olanlardan bunalmış bir vaziyette cami avlusunda torunlarla beraber oturuyordum. Geçenler bizi dilenci zannedip para vermişlerdi. “Biz dilenci değiliz, para istemeyiz” demiştik.

Münire Özdemir’in hatıraları burada tamamlandı. Münire annenin damadı İlhan Yüce’nin hatıraları Ağabeyler Anlatıyor-3 kitabımızda ayrıca yayınlanmıştır.

* * *

“Ağabeyler Anlatıyor-1” kitabımızda Said Özdemir Ağabeyin hatıraları geniş olarak neşredilmişti. Sorularımız üzerine bazı hatıralar daha anlattı. Buraya ilave ediyorum.

Said Özdemir, Noter Tasdikli Vekâletin Hikâyesini Anlatıyor:

1953 senesinde oldu bu vekâlet verme işi. Biz Risale-i Nurları basmaya başladık. Maliyeden beni çağırdılar; “Siz ne hakla basıyorsunuz bu kitapları?” dediler. Dedim: “Bediüzzaman

hazretlerinin izni var.” “Ne malum izni var?” diye cevap verdiler. “Doğru” dedim. Gittim Üstad’a: “Efendim, maliye soruyor benden, sizin izniniz var mı?” dedim. Üstad: “Hay, hay. Zübeyir daktiloyu getir” dedi. Zübeyir ağabey daktiloyu getirdi ve Üstad yazdırdı.

Şöyle: “Ben gayet hasta ve perişan olduğum için gayet müstekım ve sadık vekil istiyordum, Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, bana tam bir hakiki kardaş, müstekım ve sadık Tillolu Saidi verdi.”

Said Özdemir, Bediüzzaman tarafından kendisine verilen vekâletin hikâyesini vekâleti göstererek anlatıyor

“Ben onu hakiki ve her cihetle bana ve Risale-i Nura hizmet için tevkil ediyorum. O, ne yapsa ben yapıyorum gibi kabul ediyorum.”

Gayet hasta Said Nursi

8 Ekim 1953 (Noter sayısı: 427028)

Üstadımız kendi eliyle parmak izinin altına yeni yazı ile adını yazmaya uğraştı, pek yeni yazı yazamıyordu... Mührünü-parmak izi-bastı. Parmağını mürekkebe batırdı, sonra kâğıda bastı. Eski yazı ile ismini açığa yazdı. Sonra notere gittik, tasdik ettirdik.

Hız. Üstad, Sikke-i Tasdik-i Gaybi Kitabının Basılmasına Nasıl İzin Verdi ve Kitap Nasıl Basıldı?

Üstadımız Said Nursi Hazretleri, Emirdağ Lâhikası'nın en son sayfasındaki mektubunda, "Bir mahrem risale vardı ki, o mahrem risalenin neşrini men'etmiştim. "Öldükten sonra neşrolunsun" demiştim. Sonra mahkemeler alıp okudular, tedkik ettiler; sonra beraet verdiler. Mahkeme-i Temyiz, o beraeti tasdik etti. Ben de bunu dâhilde asayışı temin için ve yüzde doksan beş masuma zarar gelmemesi için neşredenlere izin verdim. 'Said, meşveretle neşredebilir.' dedim." (Emirdağ L. Son mektup)

Ömer Özcan: Bediüzzaman Hazretleri, "Said, meşveretle neşredebilir" diyor. Burada kastedilen nedir? 'SAİD' Hz. Üstad mı, yoksa siz misiniz?

Said Özdemir: Benim... Sikke-i Tasdik-i Gaybi kitabını basacaktık. Mühim bir eser olduğu için Üstad bana: "Said kardeşim, siz istişare edin, eğer basmaya karar verirsiniz ben de ondan sonra karar vereceğim" dedi. Yeni harflerle tabi... Biz de arkadaşlarla istişare ettik "Said meşveretle bastırabilir" diyor ya, basmaya karar verdik. Üstad'a bildirdik. Kitabın başında bir mukaddeme vardır. Orada Üstad: "Kardeşlerimin meşveretine ben de iştirak ediyordum." Diyor. Böylece bu kitabı Ankara'da Doğu Matbaasında bastık. Bastıktan sonra 19 Mart 1960'da Üstad Ankara'ya gelmişti. Tam o sırada bitmişti baskı. Ben matbaadan bir nüsha aldım, Üstad'a arabada verdim. Üstad dedi ki: "Said kardeş, bunu biz bastık ama bu risale bir derece mahremdir, bunu herkese vermeyin" dedi. "Kime verelim Üstadım?" dedim. "Has'ın, has'ına verin" dedi. Kastamonu Lâhikasında bir yerde geçiyor ya; "Naşirler, Varisler, Sahipler, Erkanlar..." diye.

Savcı "Kitaplarınızı Yakacağız" Deyince O Kadar Üzüldüm ki, Öylece Düşü Kalka Gidiyordum...

Şimdi biz bu Sikke-i Gaybi kitabını bastık ama...

Biz Üstad'la 19 Mart 1960'da bunları görüştük, sonra Üstad'ı Ankara'dan yolcu ettik. Bir gün sonra, 20 Mart'ta bu Sikke-i Gaybi kitabından dolayı beni hapse aldılar. O yüzden Üstad'ın cenazesine

gidemedim ben. Tam 33 gün yattım, hapisten çıktım. Mahkeme epey devam etti.

Sene 1963 oldu. Mehmet Önder ismindeydi savcı, ona gittim, kitapları sordum. Savcı, “Kitaplarınızı yakacağız” dedi. Dedim: “İçinde ayet var, hadis var.” “Hâkim öyle karar verdi” dedi. O kadar üzüldüm ki, öylece düşe kalka gidiyorum... Üstad Hazretleri diyor ya “Risale-i Nur’a dokundukları zaman musibetler gelir.” Ben tam Ulus Bentderesi’nden aşağı iniyorum; bir de baktım Hacıbayram üstünde iki büyük tayyare havada çarpıştı. Bunu bizzat gördüm. Orada bir banka vardı, İstanbul Bankası olacak herhalde, onun üzerine düştüler ve çok kişi öldü o zaman. (Araştırdım; 17’si iki uçak personelinde, diğerleri yerdeki insanlardan, toplam 104 kişi. Ömer Özcan)

Zübeyir ağabey o vakit bizim Bentderesi’ndeki dersanede kalıyordu. Ankara’ya geldiği zaman 7-8 sene orada kalırdı. Ne yapalım diye onunla istişare ettik. Dedi: “Kardeşim git, kaloriferciye bul, bir şeklide onları oradan kurtaralım, yakmasınlar” dedi. Gittim, otomobillerin park yaptığı yerde kömür attıkları bir demir kapı var, biz orayı keşfettik. Kaloriferciye buldum, “Bak, bu kitapların içinde ayet, hadis var, yakarsan sana da zarar olur. Sen unutmuş gibi orayı kilitleme, gerisine karışma.” Kaloriferci “Peki” dedi. Zübeyir ağabey önde, ben arkasında 8-9 kişi gece yarısı oraya girdik, kitapları çuvallara doldurduk, elden ele aktararak arabaya koyduk. Çukurambar’da bir depo bulduk ve oraya koyduk kitapları. Necati isminde bir kardeşimiz vardı, bizim gibi Diyanet’te çalışıyordu. O, orada bir kadınla kavga ediyor. O kadın da gizli gizli orada kitapların olduğunu öğrenmiş, gitmiş polise şikâyet etmiş, “Bunların burada kitapları var” demiş. İrtica Masası Şefi Abdulkadir Denizlioğlu bizi arıyor, Said Özdemir’i. Bir baktım etrafımı hemen polisler sarmışlar. Beni götürdüler oraya, “Bu depo kimin?” dediler. “Benim” dedim. Kitapları kamyonla doldurdular, tekrar Adliyenin kömür deposuna döktüler.

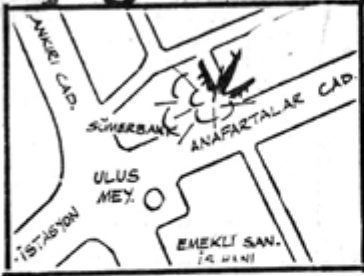
Tekrar Zübeyir ağabeyle istişare ettik. Gittik kaloriferciye ikinci kere: “Kardeşim bak; sen bize müsaade etmiştin, kitaplar yine geldi” dedik. Adam “Peki” dedi yine. Yine Zübeyir ağabey önde, biz arkasında 15

kişi kitapları doldurduk arabaya. Artık Ankara’da değil, Eskişehir’in Çifteler kazasında Abdülvahid Tabakçı’nın akrabası olan bir kardeşin oradaki samanlığına koyduk kitapları.

Ben Sikke-i Tasdik-i Gaybi kitabını bir defa bastım, çünkü Üstad herkese vermeyin demişti.

Gazeteler hadisenin görünen tarafını yazdılar elbette. Said Özdemir Ağabey ise doğru taraftan bakarak şöyle anlattı bu faciayı: “Sikke-i Gaybi kitapları için savcıya gittim, kitapları sordum. Savcı “Kitaplarınızı yakacağız” dedi. Dedim “İçinde ayet var, hadis var.” “Hâkim öyle karar verdi” dedi. O kadar üzüldüm ki, öylece düşe kalka gidiyorum... Üstad Hazretleri diyor ya “Risale-i Nur’a dokundukları zaman musibetler gelir.” Ben tam Bentderesi’nden aşağı iniyorum; bir de baktım Hacıbayram üstünde iki büyük tayyare havada çarpıştı. Bunu bizzat gördüm. Orada bir banka vardı, İstanbul Bankası olacak herhalde, onun üzerine düştüler ve çok kişi öldü o zaman.”

MEA uçağı hana, Türk uçağı Yenihayata düştü

21 dükkân, beş ev 10 otomobil harap oldu. Sokaktan geçenler, dükkândakilerle bankanın birçok personeli öldü

A NKARA şimdiye kadar görülmemiş bir hava faciasına sahne olmuş ve iki uçağın havada çarpışması ile yüze yakın insan yararak ve parçalanarak ölmüştür. Saat 16.12 de Lefkoşe’den gelen Middle East (Lütfan) yolcu uçağı Türk Hava Kurvetlerine mensup yerden aletle idare edilen ve henüz uçuşa kalkan C-47 uçağıyla çarpışarak şehrin en kalabalık yeri olan Ulus Meydanı civarına düşmüştür.

Karada MEA Viscount uçağı Anafartalar caddesindeki Ticaret hanına çarpmış, hana, civarında bulunan dükkânlarda ve yollarda bulunan yitmiş yakın kimsenin ölümüne sebep olmuştur.

“HAVADA GÖRDÜĞÜM ADAMIN PARAŞUTU BİR TURLU AÇILMIYORDU”

UÇAK faciasının vuku bulduğu strada Anafartalar caddesinden geçen bir Ankaralı öyle anlatıyor: Allahvada uçak henüz vurulmuş ama kulluklarına alışıpta olduğu için düşme döneri vermedim. Fakat tut tut tut fakında düşerken başımı kaldırıp bakttım. İki uçak birbirine çarpıyorlardı. Bir kaç saniye sonra çarpıştılar.

“Öze nasıl oldu?”
Olaya şahit olanların anlattıklarına göre...
İlk olarak...
FACIAYA AIT DİĞER
BECERİLERİ A. CAVARNA

Ankara, uçakların godrine uğrayan dördüncü şehir

Ankara’da, uçak kazaları denizden itibaren dördüncü şehir olarak öne çıkmıştır. Uçakların godrine uğrayan şehirler arasında Ankara dördüncü sıradadır. Fakat böyle bir kaza önceki zamanlarda da olmuştu. Ankara’da dördüncü kere böyle bir kaza oldu. New York’ta...
1957 yılında...
1958 yılında...
1959 yılında...
1960 yılında...
1961 yılında...
1962 yılında...
1963 yılında...
1964 yılında...
1965 yılında...
1966 yılında...
1967 yılında...
1968 yılında...
1969 yılında...
1970 yılında...
1971 yılında...
1972 yılında...
1973 yılında...
1974 yılında...
1975 yılında...
1976 yılında...
1977 yılında...
1978 yılında...
1979 yılında...
1980 yılında...
1981 yılında...
1982 yılında...
1983 yılında...
1984 yılında...
1985 yılında...
1986 yılında...
1987 yılında...
1988 yılında...
1989 yılında...
1990 yılında...
1991 yılında...
1992 yılında...
1993 yılında...
1994 yılında...
1995 yılında...
1996 yılında...
1997 yılında...
1998 yılında...
1999 yılında...
2000 yılında...
2001 yılında...
2002 yılında...
2003 yılında...
2004 yılında...
2005 yılında...
2006 yılında...
2007 yılında...
2008 yılında...
2009 yılında...
2010 yılında...
2011 yılında...
2012 yılında...
2013 yılında...
2014 yılında...
2015 yılında...
2016 yılında...
2017 yılında...
2018 yılında...
2019 yılında...
2020 yılında...
2021 yılında...
2022 yılında...
2023 yılında...
2024 yılında...
2025 yılında...

1 Şubat 1963 tarihinde Ramazan ayı içinde saat 15.30’da Ankara Hacıbayram Camii üstünde iki uçağın çarpışmasını haber yapan gazete kupürü. Yenihayat’a, Ulus’un tam merkezi üzerine düşen uçaktan 17’si uçak personelinin, diğerleri yerdeki insanlardan,

toplam 104 kişi ölmüştür. Ulus meydanında büyük bir gürültü ve ardından patlamalar duyulur. Büyük alevler ve dumanlar, gökyüzünü kaplar ve Ankara'nın birçok yerinden görülür.

Niyazi Özsoy

(1934 -)

AMASYA, TIPKI MANİSA ve Trabzon gibi şanlı Osmanlı Devletinin en güçlü, en icraatçı padişahlarının eğitilip yetiştirildiği önemli bir merkezdir. Amasya'da, toplam on üç şehzade valilik yapmış, devleti ve devlet yönetimini burada öğrenmişlerdir. Bunlardan; Yıldırım Bayezid, Çelebi Mehmet, II. Murad, Fatih Sultan Mehmet, II. Bayezid, III. Murad ve Amasya valiliği yapmasa da Amasya'da doğan Yavuz Sultan Selim devletin başına geçip padişah olmuş şehzadelerdir.

Araştırmalarımızın bir amacı da; şehirlerde, beldelerde ilkler, ilk ağabeyler kimlerdir öğrenmek ve bunları bulmak, onlarla konuşmaktır... Şehzadeler şehri Amasya'yı da hep merak ederdim; bu şehirde Hz. Üstad'ı gören bir şahid var mıydı acaba? Niyazi Özsoy Ağabey varmış... Hatıraları sadece Hz. Üstadı görmek, mübarek ellerini öpmek kadar kısa olsa da Amasya'yı atlamak olmazdı. Onun için Niyazi Ağabeyi de kitabımıza almaya karar verdik. Niyazi Özsoy, Amasya Risale-i Nur talebelerinin dua çeşmesi olarak, el'an hizmetlerin içinde idame-i hayat ediyor...

Niyazi Özsoy Anlatıyor:

Amasya'nın Yolyanı (Heniske) köyünde 7 Şubat 1934 tarihinde doğmuşum. Halen Amasya'da ikamet ediyorum. Askerliğimi yaptıktan sonra 1956'da Burdur, Isparta taraflarına çalışmak için gitmiştim. Bu vesileyle Isparta'da Üstad'ımız Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerini tanımak, mübarek ellerini öpmek, Risale-i Nur kitaplarını orada almak, okumak nasip oldu bana.

Üstad'ın namını, şöhretini ilk defa Büyükalan köyünde duydum ben. Büyükalan, Burdur'un Çavdır ilçesinin bir köyüdür. Orada 70 yaşında bir Rasih Hoca vardı, imamlık yapıyordu. Rasih Hoca, 15-20 sene medrese tahsili yapmış, medrese mollası âlim bir adam... Ona bir gün ziyarete gitmiştik. Bediüzzaman adını ilk defa ondan duymuş oldum. Şöyle anlatmıştı Üstadı: "Ben o zatın arkasında namaz kıldım. Bir ikindi namazında üç kere tekbir aldı, üçünde de namaza başlayamadı. Dördüncü tekbirde ancak huzuru buldu. Sonradan öğrendik ki huzura geçmeden duramazmış namaza."

Zaman geçti, sene 1959... Isparta İmam Hatip Okulu'nda okuyan iki öğrenciyle tanıştım ben. Onlardan Üstad Bediüzzaman'ın Isparta'da olduğunu duydum. Benim de tayinim bu tarafa, memleketim Amasya'ya çıkmak üzere...

Aynı senenin Mayıs ayının son haftalarında Isparta'ya, o talebelere gittim ben. Onlardan 150 liralık kitap aldım. Sözler, Mektûbat, Lem'alar, Tarihçe-i Hayat gibi... O talebelere: "Siz bana bir adres verin, ben Üstad'a gedeceğim" dedim. Onlar: "Buyun gidelim, görelim Üstad'ı" dediler. 15-20 dakika kadar yürüdük, Üstad'ın şimdi müze olan evine geldik. Baktım sağda bir kapı var, o tarafta bir adam bekliyor. Solda ise büyük ama çok büyük bir kapı daha var. Meğerse oraya taksi girip çıkıyormuş. Selam verdik o zata, "Kardeşim ziyaret için mi geldiniz?" dedi. "Evet" dedik. "Üstad kabul etmiyor, çok hasta, ben de on beş gündür bekliyorum burada" dedi. Sonra: "Fakat Üstad'ın başka bir tarafa gitmek için biraz sonra çıkma ihtimali varmış, bekleyin" dedi. Hakikaten 20 dakika kadar bekledik, hemen o büyük kapı açıldı, bir taksi çıktı. Biz hemen yanaştık. Üstad taksinin arka koltuğundaydı. Üzerinde yorgan vardı Üstad'ın. Yorgan eski, fakat çok temizdi, sarı renkli bir yorgandı. Demek tarihi bir yeri vardı

yorganın. Üstad'ın göğüsleri, omuzlarına kadar örtülüydü o yorganla. Tarihçe-i Hayattaki sarık şekliyle kıyafeti aynen öyleydi Üstad'ın. Üstad konuşuyordu, dudağının kıpırdadığını görüyorum ben, ama hiçbir şey anlayamıyorum. Yaklaştım, yine bir şey anlayamadım. Sesi çıkmıyordu. Şoför dedi ki: "Üstad'ım Siirt'ten, Burdur'dan, Amasya'dan ziyaretçiler gelmiş" dedi. Şoför öyle deyince Üstad hemen elini çıkarttı taksiden. Ama baya hızlı çıkarttı. Mübarek elini öptük. Orada altı, yedi kişi vardık, hepimiz öptük elini. Üstad hakikaten hastaydı, çok hastaydı. O kadar...

Nuri Kul

(1945 - 2016)

NURİ KUL, Ahmed Feyzi Kul ağabeyimizin oğludur. Emirdağ Lâhikasında ismi geçtiği için kitabımıza aldık. Mektubun hikâyesi şöyle:

Merhum Ahmed Feyzi Kul, Bediüzzaman Hazretlerine oğullarının diliyle bir mektup yazar. Mektupta iki hanımından, validesinden, oğulları Said (Yaşar) ile Nuri'den ve ayrıca kardeşi Mehmed Emin Kul'dan bahseder. Hz. Üstad da adı geçenlerin hepsinden bir şekilde bahsederek dolaylı bir cevap verir. Mektup Emirdağ Lâhika'sında neşredilir.

Mektubun ilgili paragrafı şöyle:

“...Nur avukatı Ahmed Feyzi'nin incir teberrüküne mukabil, benim namıma bir Sikke-i Gaybiye mecmuasını ona gönderiniz ki, incirleri bana dokunmasın. Çünkü bu âhirde kat'iyyen mukabelesiz hediyeler beni hastalandırdığı, çok tecrübelerle pek kat'îleşti.

Hem o kardeşimizin iki mübarek haremi ve muhterem vâlidesinin ve Said ve Nuri namındaki evlâdlarının bana yazdıkları samimî mektublarına mukabil hem onlara, hem evlâdlarına çok dua ediyorum. Öyle bir kahraman Nurcunun öyle hakikatlı, muhterem dindar refikasının Nurlara fedai ve hâdim olarak verdikleri masum

evlâdlarını ruh u canımızla Nur'un masumlar dairesinde kabul ediyoruz. Ve Mehmed Emin ve Ali Akdağ ve Ahmed Feyzi'ye ve umum kardeşlerimize selâm ve dua ederiz." (Emirdağ Lâhikası 274)

Adı geçenlerden Said (Yaşar) Kul ile ilgili araştırmamız bu kitapta kendi adı ile ayrıca neşredilmiştir. Nuri Kul ağabeyimiz için Çamlık köyü ziyaretimizde oğlu Süleyman'ın aracılığı ile bilgi alabildik. Nuri Ağabey ciddi olarak hasta, dua bekliyor...

NOT: Nuri Kul Ağabey, kendisiyle yaptığımız röportajdan kısa bir süre sonra 14 Ocak 2016 tarihinde vefat etti. Babası Ahmed Feyzi ağabeyin de medfun bulunduğu Çamlık köyü kabristanına defnedildi. Nuri ağabeye Allah'tan rahmetler niyaz ediyoruz...

Nuri Kul Anlatıyor:

Ahmed Feyzi Kul'un oğluyum. 31.08.1945 tarihinde Aydın'ın Ortaklar bucağında doğdum. Ortaklar, Aydın'ın Germencik ilçesine bağlıdır. 1953 yılında İzmir'in Selçuk ilçesinin Çamlık köyüne taşındık.

Babam Ahmed Feyzi Kul'un iki evliliği vardır. İlk eşi Hamide Hanım ile 1927 senesinde Ortaklar bucağında evlenir. Beş çocukları olur. İkiisi küçük yaşta vefat ederler. Faruk 1935, Arif 1940 ve ben Nuri 1945 doğumluyuz. Hamide anneden doğumlu olan üç erkek kardeş hayattayız. Annemiz Hamide Kul 1970 yılında vefat etti.

Babam Ahmed Feyzi Kul, 1940 yılında ikinci evliliğini üç çocuklu hayatta kimsesiz kalan dul bir hanımla, Emine Hanımla yapar. 1945 yılında-ben de aynı senede doğdum-Emine Hanımdan bir çocuğu olur. Adını 'Said' koyarlar. Fakat ninesi tarafından çocuk ölmesin diye adı 'Yaşar' olarak değiştirilir. Dolayısıyla Yaşar en küçüğümüzdür ve Emine annedendir. Yaşar Kul faal bir nur talebesi olarak hayatını İstanbul'da idame ettirmektedir. Ahmed Feyzi'nin kardeşi amcam Mehmed Emin Kul'un çocuğu olmadı. Yaşar Kul'u evlatlık olarak yanına aldı.

Babam Ahmed Feyzi Kul evde pek durmaz, devamlı gezerdi. Benim çocukluğumda ineklerimiz vardı, dağda onları güderdim. Çocukluğum öyle geçti... Evlendikten sonra kamyonculuk yaptım. Daha sonra pazarcılık yaptım, oradan emekli oldum. Hizmetlerin içinde aktif olarak bulunamadım.

Osman Avni Yüksel

(1889 – 1970)

‘RİSALE-İ NUR HİZMETKÂRLARI Ağabeyler Anlatıyor’ isimli seri kitaplarımızın önemli bir hedefi de bir şehre, bir beldeye Risale-i Nur eserlerinin ilk defa kimler tarafından, hangi tarihte ve hangi vesilelerle girdiğini, oralarda hizmetlerin nasıl başlayıp inkişaf ettiğini araştırmak ve Nur’un seyir tarihine bir not düşmektir. Erzincan hizmetlerinin demirbaş ağabeyi Refet Kavukçu’nun hatıralarını almak için bu şehre gittiğimizde, çok önemli bir keşif daha yapmış olduk. Hiç duymadığımız, Erzincan haricinde de pek tanınmayan bir ağabeyimizi keşfettik. Erzincan’ın saffı evvelini, ağabeylerin ağabeysini tanıdık... Merhum Osman Avni Yüksel’di bu ağabeyimiz... Erzincan’ın kadim ağabeyleri Refet Kavukçu ve Mehmet Tezel, Osman Yüksel Avni’yi çok iyi tanıyorlar, hizmetlerini iyi biliyorlar. Merhum Osman Yüksel’i onlardan dinledik, kayıtlar yaptık ve sonra beraberce mezarına gidip dualar okuduk...

Geçmişten geleceğe doğru Erzincan’da Kur’anî hizmetler hızla inkişaf ediyor. Erzincan ziyaretimizde bunu gördük biz. Osman Yüksel Avni’nin manevi evlatları sayılan Erzincanlı çocuklar, gençler, hanımlar, esnaf ve memurlar; muhteşem Kur’an tefsiri Risale-i Nur kitaplarını okuyorlar, mütalaa ediyorlar, imanlarını arttırıyorlar ve insanların imanla kabre girmeleri için canla-başla hizmete koşuyorlar. Peygamber Efendimiz (a.s.v.): “Sebeup olan yapan gibidir” diyor. Elbette Erzincan Kur’an hizmetlerinde merhum Osman Avni

Yüksel'in hissesi büyüktür. Sebep olduğu her ferдин sevap defterine yazılanların bir misli de Osman Yüksel'e yazılıyor. Yedi ceddine, ahfadına yetecek kadar sevap üstüne sevap yazılıyor, inşallah. İman ve taraftarlık şartı ile...

Aslında tarikat ehli olan Jandarma Başçavuş Osman Avni Yüksel, ilk defa 1945 senesinde getiriyor Risale-i Nur kitaplarını Erzincan'a. İlk olarak kendi arkadaş çevresiyle beraber ev dersleri başlatıyor. Arkadaşları ile risaleleri okuyup, mütalaa ediyorlar. Osman Avni, muhtaçlara eserlerden temin de ediyor. Başta Refet Kavukçu olmak üzere geçmişte ve halde aktif hizmetler içinde bulunan çok kişilere O vesile oluyor. Bu şeref O'na nasip oluyor Erzincan'da... Refet Kavukçu bize şöyle dedi: "Saffı evvel olduğu için Osman Avni Yüksel'in ayrı bir değeri vardır Erzincanlılar için."

Osman Avni Yüksel'in, Üstad Bediüzzaman Hazretlerine yaptığı bir ziyaret var. Bu görüşme sonrasında Bediüzzaman'ın Erzurum Üniversitesi ile ilgili söyledikleri çok önemli...

Osman Avni Yüksel 1889 (1305) Erzincan doğumludur. Vefat tarihi: 30 Ekim 1970. Mezarı, büyük Anadolu Evliyalarından Terzi Baba'nın türbesinin hemen yakınında bulunuyor. O, bu komşuluğu hak etmiş elbette... Osman Avni'nin lakabı Tavşanoğlu'dur. Mezar taşında da böyle yazıyor. Bir de, Erzincan'da ona 'Osman Dede' diyorlar...

Bu yazılı metin ilgililere tashih ettirilmiştir. Osman Avni Yüksel ağabeyimizin, kitaplarımız vasıtasıyla ülke çapında tanınmasına vesile olan Erzincanlı ağabeylerimize teşekkür ediyorum. Rahmete vesile olur inşallah...

Refet Kavukçu Anlatıyor:

Erzincanlılar Ona Osman Dede Derlerdi

Osman Avni Yüksel Erzincanlıdır, annemin köy komşusudur. Jandarma Başçavuş emeklisiydi. Ben onu tanıdığımda sakallı, yaşlı, ehl-i tarik bir zattı. Erzincan'da Cimilli Baba diye meşayih'ten bir zat

vardı. Osman Avni onun müridi idi. Risale-i Nur'u tanıyınca tarikattan ayrılmasa da nurlara sadakat gösteriyor. Erzincanlılar ona Osman Dede derlerdi. O, meşayihe intisaplı olduğu bir zaman şeyhinden müsaade alıp Şam'a gitmeye niyetleniyor. Şeyhi de müsaade ediyor. Sırtına bir pösteki sarıyor, eline bir torba alıyor yaya olarak dağ, dere demeden Şam'a gidiyor. Şam'daki tekkelerde, medreselerde bir müddet kalıyor. Bir gün şeyhinin sesini duyuyor; "Osman çabuk gel" diye. Aynı şekilde yaya olarak yürüyerek geliyor Erzincan'a, şeyhinin tekkesine gidiyor. Girer girmez şeyhi, "Osman koş eve" diyor. Eve gidiyor, annesi son nefeste... Annesi ile son görüşmesi böyle nasip oluyor ona. Bunları bize kendisi anlatıyordu.

Saffı Evvel Olduğu İçin Ayrı Bir Değeri Vardır Erzincanlılar İçin

Risale-i Nur eserlerini Erzincan'a ilk getiren odur. 1945 senesinde Risale-i Nur'u görüp tanıyınca nurlara bağlılık, sadakat gösteriyor. Okuma, okutma, yayma şeklinde çalışmaları oluyor. Burada bazı hacı ve hocalar ona sahip çıkmış, kış gecelerinde kendi evlerinde bir araya gelip, sekiz-on kişi olarak eserlerden okumaya başlamışlar. Hz. Üstad'la da görüşmesi var. Bu ziyaret 1958 yılında Isparta'da olmuştu. Döndüğünde Hz. Üstad'la olan görüşmelerini bize anlatmıştı. Saffı evvel olduğu için ayrı bir değeri vardır Erzincanlılar için. Ben de Risale-i Nur'u ilk defa 1956'da ondan duydum. Bu şöyle oldu:

İlkokul ve ortaokul yıllarımda tabiatçı öğretmenlerin verdiği dinsizlik telkinleriyle büyük bir bunalıma düşmüştüm. Kendimi büyük bir boşlukta hissediyor, arayış içinde çırpınıyordum. Böyle arayış içinde iken yıllar geldi, geçti... Nihayet 1956 senesinde bir gün, dükkânımızın komşusu Cemal Uncu ismindeki bir arkadaşım: "Sen kitapçılara çok gidip geliyorsun, Bediüzzaman'ı okudun mu?" dedi bana. "Bilmiyorum, duymadım da" dedim. "Osman Dede'de var, gidersen verir sana" dedi. Gittim, Osman Dede'den bir kitap aldım. Kitap yeni harflerle daktilo ile çoğaltılmış, kapağı yok, ismi de yazılı değil. Onu bir günde okudum. Tam anlamasam da beni hakikaten etkiledi, tesir altına aldı, büyük bir müessiriyet başladı bende. Gittim

kitapların devamını istedim... Sonraları kitapların tamamını aldım. “Konuşan Yalnız Hakikattir” mektubunu tevafuken bir kitabın arasında ayrıca kopmuş olarak buldum; okuyunca beni çok çok tesir altına aldı. Ve öylece devam ettim...

Erzurum Üniversitesi Benimdir, Onun Adını Rüşvet Vermişler

Merhum Osman Avni ağabeyimizin Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretlerine yaptığı ziyaret 1958 yılında Isparta'da olmuştu. Görüşmelerinden sonra Üstad'tan ayrılıyor Ankara'ya Said Özdemir ağabeyin yanına geliyor. Sabahleyin, Hz. Üstad'ın yanında bulunan Zübeyir ağabey Isparta'dan Said Özdemir ağabeye telefon açıyor. Diyor ki: “Orada Erzincanlı bir Osman dede var. Eğer o ayrılmadıysa Üstad'ımız dedi ki: ‘Erzincanlı o zata de ki; Erzurum’a gitsin. O üniversite benim üniversitemdir... Adını rüşvet vermişler... Çünkü şarkta üniversite açma fikri ve teşebbüsü ilk evvel benim olmuştu... Kardeşlerime söylesin, çocuklarını bu üniversitede okutsunlar...” Osman Dede bu hadiseyi kendisi anlattı bana. Erzurum Üniversitesi bu ziyaretten bir sene önce 1957 senesinde kurulmuştu.

Osman Dedenin Vefatı

Osman Dede, 1970’de gözlerinden rahatsız oldu, askeri hastanede tedavi oldu... Orada tedavi ettiler, gayet güzel bir netice almışlardı. Tam çıkacağı gün bir doktora bir hatırasını anlatıyor. Diyor ki: “Ben çok kuvvetliyim, bu bilekler başcavuşken çok Ermeni öldürmüştür” diyerek doktorun elini sıkıyor.-Öldürme olayı savaş sırasında- Hakikaten Osman Avni ağabeyimizin bilekleri çok kuvvetliydi, tuttuğu vakit ezerdi yani kelepçe gibi. Yumruğu vardı... Seksen yaşında iken bile öyleydi. Musafaha yaparken anlardık bunu biz. İşte hastaneden çıkmadan evvel biraz daha iyileşirsin, tedavi daha kalıcı olur diye ona bir iğne yapıyorlar. O iğne üzerine rahatsızlandı ve vefat etti hastanede. Allah rahmetler eylesin...

Mehmet Tezel anlatıyor:

1946 Erzincan doğumluyum. İstanbul Gazetecilik Yüksek Okulu mezunuyum. 27 yıl Erzincan Ticaret ve Sanayi Odası'nın genel sekreterliğini yaptım. Şimdi emekliyim. Erzincan'da ikamet ediyorum.

Risale-i Nur'u 1945 yılında Erzincan'a ilk getiren Osman Avni Yüksel ağabeyimizi ben 1966'da tanıdım. Aynı sokakta oturuyorduk. Benim evimle onun evi arasında iki ev vardı. O ağabeyimizin dua ve bereketiyle şimdi o sokakta dört-beş ev ya dersane oldu veya hizmetle alakalı...

Merhum Osman Avni ağabeyimiz derslere her gün, her daima gelir hemen diz çöker, gözlerini hafifçe yumar ama uyumaz, hiç şeklini bozmadan okunan derse muhatap olurdu. Namaz tespihatını cezbe içinde göz yaşarlıyla yapardı. Osman Dede derdik biz ona.

Bediüzzaman: Biz de Kadiriyiz

Osman Avni Yüksel, Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretlerine yaptığı ziyaretini şöyle anlatmıştı bize:

“1958 senesinde trenle Isparta'ya gittim, Üstad Hazretlerinin evinin önüne vardım. Baktım, onlarca insan etraftan gelmiş, Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmek için bekliyorlar. Bir ağabey çıktı: “Bakın şu yazıyı okuyun” dedi. O yazıda: “Benimle görüşmek için uzaktan gelen kardeşlerim Risale-i Nur okusunlar, benimle görüşmekten daha istifadeli olur...” şeklinde ifadeler vardı. Yazı okununca oradaki cemaat dağıldı. Ama ben ayrılmadım; “Ben ta Erzincan'dan gelmişim, Üstad'ı görmeden gitmem” dedim. Beni içeri aldılar, huzura girdim, Üstad'la görüştüm. Üstad bana: “Kardeşim sen hangi tarikattansın?” dedi. Ben de: “Üstad'ım ben Kadiriyim” dedim. Ben böyle deyince Üstad: “Biz de Kadiriyiz” dedi. Sonra Üstad, Erzincan'da kaldığı yıllarda görüştüğü zatlardan sordu.”

Osman Dede, 1970 yılının Ekim ayında vefat etti. Terzi Baba Türbesi'ne on metre kadar mesafede mezarı var. Allah ondan razı olsun...

Refet Kavukçu kendisine ilk defa Risale-i Nur'u veren Osman Avni Yüksel'in mezarı başında Ömer Özcan'a bilgi verirken

Recep Uysal

(1933 -)

BEDİÜZZAMAN HAZRETLERİ İnebolu için 'Küçük Isparta' diyor. Bu taltif elbette sebepsiz değildi... 1940'lı yılların ortalarından 1950'lerin sonlarına kadar Risale-i Nur'un Isparta'dan sonra en önemli hizmet merkezlerinden birisi İnebolu'dur. Nurları kalemle değil, bin kalemlilik nurcu olan teksir makinesi ile on binlerce sayfa çoğaltıp muhtaçlara gönderen Ahmed Nazif Çelebi ve yardımcıları İneboluludur. Oğul Selahaddin Çelebi ile beraber İbrahim Fakazlı, İsmail Fakazlı, İbrahim Mırmır, Gülcü Hüseyin, Salih Uğurtan, İzzet Turgut, Ziya dilek ve daha niceleri hepsi İneboluludur... Bu kahraman ağabeylerimizin hepsi de vefat ettiler. Cennete gittiler inşallah... Çoğunun hatıralarını nasip oldu kitaplarımızda yayınladık, hamdolsun. Diğer bazıları için de elimizde kayıtlar var, sırası gelince gün yüzüne çıkacak inşallah. İnebolu'da o günlerin hayatta kalan şahidi var mı acaba derken, gördük ki varmış... Recep Uysal ağabeyimiz kalmış o günlerden...

1933 doğumlu Recep Uysal ağabeyimiz de İneboluludur. Kendisi ile yaptığımız görüşmede bize hem Hz. Üstad'a yaptığı ziyareti anlattı. Hem de o günlerden bazı önemli hatıralar nakletti. Anlattıklarını kendisine tashih ettirdim.

Recep Uysal Anlatıyor:

1933 İnebolu doğumluyum. Mesleğim o tarihlerde terzilikti. Sonradan konfeksiyonculuk çıktı, biz de konfeksiyonculuk yapmaya başladık. Şu anda çocuklarımla beraber aynı işe devam ediyoruz.

Kimsenin Haberi Yoktu Isparta'ya Geleceğimizden Ama...

Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretlerine yaptığımız ziyaret şöyle oldu:

1958 senesinde önce İnebolu'dan İstanbul'a geçtik. İstanbul'dan trene bindik, sabah saat 7.30'da Isparta'ya vardık. Yanımda kunduracı Mehmed Mırmır vardı. Rüşdü Mırmır'ın kardeşi, İbrahim Mırmır'ın da amca çocuğudur. Biz daha kompartımandan çıkmadan bir ağabey geldi: "Hoş geldiniz İnebolulu kardeşler. Ben sizi Üstad'a götüreceğim" dedi. Tabi biz yabancıyız, gurbette bizi kim tanır ki diye şaşırdık... Kimsenin haberi de yoktu Isparta'ya geleceğimizden. Heyecandan siz kimsiniz diye de sormadık. Biz: "Yanımızda bir mektup var, Ahmed Nazif ağabeyin mektubu var, adres olarak da Rüşdü Çakın yazıyor. Bizim onun vasıtasıyla görüşmemiz lazım Üstad'la" dedik. Rüşdü Çakın Ağabey Isparta'da esnaftı... Bizi karşılayan zat: "Ben sizi önce oraya götürürüm, oradan Üstad'a gideriz" dedi. "Olur" dedik. "Sivil taharri memurları var, ben önden gideyim siz arkamdan gelin" dedi. Biz 40-50 adım arkadan onu takip ettik, Rüşdü Çakın ağabeyin dükkânına vardık. Mübareğe selam verdik, elini öpmeye çalıştık. Tabi öptürmüyorlardı... Mektubu verince okudu, güldü: "Bize hiç gerek yok, sizi trenden alan bu kardeşimiz sizi Üstad'a götürür" dedi. Biz yine sormadık, 'bu kardeşimiz kim?' diye. Meğer Ceylan Çalışkan Ağabey imiş... Sonradan öğrendik... O da benim gibi 1933 doğumludur... Ben o zaman 28 yaşındaydım...

Benim Hiçbir Meziyetim Yok, Ben Sayfaların Arasındayım

Ceylan Çalışkan ağabeyle Üstad'ın restore edilen evine geldik. Orada antenli bir jip vardı. Her gün Ankara'ya haber veriyorlarmış... İşte bugün şunlar geldi filan diye... Kuş bile uçsa haber veriyorlar... Takip altındaymış Üstad hazretleri... Eve çıktığımızda heyecandan

beraber geldiğimiz Mehmed Mırmır’a: “Sen önden git” dedim. O da: “Sen önden git” diyordu. O benden birkaç yaş büyüktür. O anda Tâhirî Mutlu Ağabey geldi yanımıza: “Hoş geldiniz kardeşler” diye bize cesaret verdi. Üstad’ın kapısı açıldı. Cephesi tam da salona, kapıya doğruydı. Bir anda Üstad’ımızı gördük, göz göze geldik. Bizi elektrik çarpmış gibi kendimizden geçtik. Üstad elini öptürmüyor, çekiyordu... Biz de ağlayarak sarıldık boynunu, kulağını öptük. Baktık orada Sungur, Zübeyir, Bayram, Tâhirî ve bizi trenden alıp getiren Ceylan ağabey var. Üstad karyolasındaydı. Kitap tashihi yapıyorlarmış. Biz yere diz çöktük. Tashih yaparken Üstad ara verdi. Bize dönerek: “Kardeşlerim benim hiçbir meziyetim yok. Her meziyet Risale-i Nur’a aittir. Benimle görüşmek isteyenler Risale-i Nur’u ihlâsla okusunlar. Ben sayfaların arasındayım. Siz buralara kadar geldiniz, ben sizi İnebolu namına kabul ettim. Siz bu akşamki trenle hareket edin. Burada fazla eğlenmeyin. Ankara’ya gidecek kitaplar var, onları arkadaşlar size versinler, götürür teslim edersiniz” dedi.

Üstad’a Şalvar Dikmiştim

Ufak bir hediyemiz vardı. Ben terzi olduğum için Üstad’a geniş bir pantolon dikmiştim. Şalvar gibi... Beraber geldiğim Mehmed Mırmır da kunduracı olduğu için bir mest ve lastik yapmıştı. Biz, Üstad’ımız hediye kabul etmiyor diye duymuş, belki veremeyiz diye de düşünmüştük. Orada Mustafa Sungur ağabeyle yan yana oturmuştuk. O Üstad’a yakındı. Sungur Ağabeyden rica ettim: “Bizim ufak bir hediyemiz var. Bunu Üstad’ımıza vermemiz mümkün mü?” dedim. Sağ olsun o tercümanlık yaptı. O zaman Üstad’ımız şahadet parmağını şöyle uzattı: “Muadil olarak birer tane yeni basılan kitaplardan verin” dedi. Lâhikaları basmışlar o tarihte. Yeni harflerle, matbaa baskısı... Yeşildi kapakları... Bize birer tane hediye ettiler. Biz de böylece hediyemizi vermiş olduk, çok şükür. Biz Üstad’ın yanında bir saat kadar kaldık. Bir saat nasıl geçti hala şaşıyorum. Ağlayarak vedalaştık, oradan ayrıldık. Akşam sekiz treni için bilet almıştık. Saat 7.30’da Zübeyir ve Ceylan ağabeyler istasyona geldiler. Bize Üstad’ın dediği kitapları getirdiler, paket halinde verdiler. Ankara’ya geldik, Cebeci dersanesine gittik, kitapları teslim ettik. Fazla eğlenmeden aktarmalı olarak İnebolu’ya döndük.

Nazif Çelebi Ağabey Çok Kahraman ve Çok Cesurdu

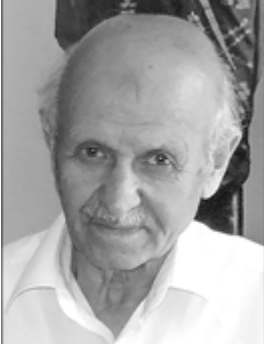
İnebolu'da Ahmed Nazif Çelebi Ağabey çok hizmet etti. O tarihler malum zulüm devri... Üstad ona "Kahraman Nazif" derdi. Hakikaten çok kahraman, çok cesur bir ağabeyimizdi. Kahraman ve cesur olmasaydı o hizmetler olmazdı zaten. Nazif Ağabey evinde çok teksir yaptı. Bu ev, Rumlardan kalma sağlam, büyük bir binadır. O zamanki hükümet binasının, karakolun karşısındadır.

Nazif Ağabey yaptığı teksirleri önce İstanbul'a gönderir, orada ciltletip kitap haline getirtirdi. O bakımdan Üstad 'İnebolu' için 'Küçük Isparta' derdi. O zamanlar İnebolu'dan İstanbul'a vapur vardı. Nazif Ağabey teksirleri İnebolu'dan İstanbul'a çemberlenmiş kasalar içinde vapurla gönderirdi. Hatta bazı münafıklar bir ihbar yapmışlar; Ahmet Nazif dükkândaki hırdavatları İstanbul'a kaçırıyor diye. O tarihte piyasada ege filan bulunmazdı. İhbar üzerine açıyorlar kasanın birini, kasadan Mesnevî-i Nûriye çıkıyor. Burada bir gümrük müdürü vardı. Gümrük müdürü bakıyor ki: "Bunlar benim babamın okuduğu kitaplar, yasak bir şey değil" diyor ve kasayı kapattırıyor.

Ben hiç teksir yapmadım Nazif Ağabeyin evinde. O zamanlar daha gençtim, bizi çağırmazdı. Ziya Mırmır çok yardım etti ona. Ama biz o evde teravîh namazı kılardık. Evde messcid vardı. 20-30 bazen kırk kişi olurduk. Gece ders yapar, çay içerdik. Nazif Çelebi amca bize lokum dağıtırdı. O evde böyle çok hatıralarımız oldu.

Nazif Ağabeyin bu evini ağabeyler satın aldılar. Vakıflardan müsaade gelince restore edilecek. İnşallah eski haline kavuşur. Ahmed Nazif Çelebi Ağabey 1964 senesinde vefat etti, mezarı İnebolu'dadır.

Refet Kavukçu

(1930 -)

NUR TALEBELERİ KENDİ aralarında dersler okuyup hizmet sohbetleri yaparlarken âlemlerine bir hatıra düştüğünde, mevzua göre bazı sembol isim ve şahsiyetler hafıza şeritlerinden hemen akmaya başlar... Mutlak bir tahsis mümkün olmamakla beraber, bu nurlu hizmet kervanında bahis mevzuuna göre-mesela-akla ilk geliveren kadim isimler şöyle sıralanabilir:

Mutlak vekil ve varis; Zübeyir Gündüzalp, Tâhirî Mutlu, Mustafa Sungur, Bayram Yüksel, Ceylan Çalışkan, Hüsnü Bayram, Abdullah Yeğîn... Osmanlıca el yazısı; Hafız Ali, Hüsrev Altınbaşak, Tâhirî Mutlu, Hasan Atıf... Naşırlar; Said Özdemir, Ahmed Aytimur, Atıf Ural... Takva ve velayet; Tâhirî Mutlu, Mehmed Feyzi Pamukçu... Çok sual sorma; Hulusi Yahyagil, Refet Barutçu... Şiir; Hasan Feyzi Yüreğil... Hariç memleketler; Salih Özcan... Mahkeme ve müdafaa; Ahmed Feyzi Kul, Av. Bekir Berk, Av. Gültekin Sarıgül... Ankara ve içtimai meseleler; Dr. Tahsin Tola, Gıyaseddin Emre... Ve hakeza... Bu tarihi şahsiyetlerin ad ve hizmet hatıraları yüzyıllar geçse de nur talebelerinin hafıza kayıtlarından silinmeyecektir. Risale-i Nur'un kapak ve iç sayfa başlık yazıları ve vecizeli tablolar bahis konusu olunca da akıllara hemen bir isim geliverir... Hattat, ressam, müzehhib Refet Kavukçu'dan bahsediyoruz... İlahi kader

programında ona da gözlere hitap edecek estetik yazı ve poster sanatı ile hizmet görevi tevdi etmiştir...

Tarih 18 Temmuz 2010. Erzincan Risale-i Nur medresesinin zemin katında-müze değerindeki-Refet Kavukçu Ağabeyimizin çalışma odasındayız. Refet Ağabey bize saatlerce vakit ayırdı. Hatıralarını dinledik, kaydettik. Yarım asırdır devam eden, biriken; kendi el yazması tevafuklu Kur'an ve Cevşen'i, Risale-i Nur kitaplarının 'Gotik Harf' tarzı başlık yazı çalışmalarını, yüzlerce poster ve tablolarını, Bediüzzaman albümünü ve-perde arkasına sakladığı-birebir ebatta tuvale nakşettiği iki adet yağlıboya Bediüzzaman tablolarını hayranlıkla, takdirle inceledik.

Erzincanlı Refet Kavukçu'nun anlatımıyla; öğretmenlerinin telkini ile dehşetli bir imansızlık kuyusuna düşmek üzere iken nurları tanımasını, Hz. Üstad'ı ağabeylerin tensibi ile Ankara'ya davet etmesini ve o anda yaşadıklarını, Bediüzzaman'ın fakirane evinin tasvirini, Zübeyir Ağabeyin Hz. Bediüzzaman'ın hizmetindeyken hal ve tavrını tablolaştırarak bizlere aktarmasını, ihtilal öncesi nur talebelerinin Meclis'i ziyaretini... Ve ayrıca; Hz. Üstad'ın hükümetin ricası ile Ankara yolundan Emirdağ'a geri dönmesini, Üstad'ımız Said Nursi'nin hayatta iken yazıp neşrettiği en son mektubun hikâyesini, Erzincan hizmetlerinin tarihe geçmiş simalarını dinlerken merak, heyecan ve sürur içindeydik...

Bediüzzaman Hazretlerinin isimleri aynı, soyadları kafiyeli iki talebesi vardır. Refet Barutçu, Refet Kavukçu... Refet Barutçu Nurlarda onlarca kere ismi geçen, Hz. Üstad'a tevcih ettiği sualleriyle ünlü, 1886 Beykoz doğumlu, 1975'de Ankara'da vefat eden Emekli Yüzbaşı ağabeyimizdir. 'Barutçu' soyadı onun askerlik olan mesleğini iş'ar ediyor sanki... Hedef konumuz olan hattat/ressam Refet Kavukçu Ağabeyimizin 'Kavukçu' olan soyadı da sanki meslek alametlerini taşıyor... İki 'Refet' ağabeylerimizin yan yana çekilmiş fotoğrafını metin içinde yayınlıyoruz...

Refet Kavukçu'nun hatıralarını yazıp düzenledikten sonra kendisine ve ilgili olanlara tashih ettirdim...

Refet Kavukçu Anlatıyor:

1930 Erzincan doğumluyum. 1937’de ilkokul kaydımı yaptırdım, üçüncü sınıfta iken 27 Aralık 1939’da bildiğiniz büyük Erzincan depremi oldu. Depremde evimiz yıkıldı, binanın altında kaldık, bir kardeşim vefat etti. Sivas’a gittik, orada bazı dostlarımızın evlerinde misafireten kaldık, tekrar dönüş yapıp üçüncü sınıfı tamamladım. Amcamların daveti üzerine Erzincan’dan Konya’ya gittik, 1940-42 yıllarında Konya’da kaldık. Dördüncü sınıfı Konya’da okudum, tekrar Erzincan’a geri döndük. Beşinci sınıfı ve ortaokul tahsilimi Erzincan’da tamamladım, liseye gitmedim.

Okuldan sonra, babamla beraber sekiz-on sene bakkaliye ticareti yaptık. Sonra ‘resim’ merakımdan dolayı bir atölye açtım. Dükkânlara ticari tabelalar, resimler yapıyordum. Bu konuda herhangi bir eğitim almadım, mevcut olanlara bakarak çalışırdım. İstanbul’a gittiğimde de tabelacıları seyreder, onlardan notlar alır, onları taklit ederek iş yapardım.

1956 senesinde bir arkadaşımın tavsiyesiyle Risale-i Nur’u tanıdım, 1959’da Hz. Üstad’ı ziyaret ettim. 1960 senesinden itibaren Gotik yazı tarzına göre Risale-i Nur kitaplarının dış kapak yazılarını ve iç sayfa başlıklarını hazırladım, ağabeyler tarafından kabul gördü. Risale-i Nur’dan vecizeli tablolar çizdim, Hattatlığım da oldu; tevafuklu Kur’an, Cevşen yazdım... Hizmeti de düşünerek Erzincan merkezinde bir kitapevi açtım. Adı; İslam Kitapevi...

Refet Barutçu - Refet Kavukçu

Okulda İnançsızlık Kuyusuna Düşmek Üzereydim

Depremden sonra ilkokul dördüncü sınıfı Konya'da okuduğumu söylemiştim. Konya'da bir mahalle hocasından biraz Kur'an talimi de gördük ağabeyimle beraber. Çok büyük bir gizlilik vardı. Elif cüzlerini koynumuza saklar öyle giderdik. Hoca bizi iç odalardan birine alır, pencereleri perdeyle sıkıca kapatırdı... Çıkarken de mahalleyi tedkik eder herhangi bir emniyet mensubu, jandarma var mı, yok mu diye bakardık. Kimse olmadığı anlaşılnca hocamız bize, "Hemen şu köşeyi dönün kimseye görünmeden gidin" derdi. Elif Cüz'ünü o mahallede öğrendik.

İlkokul'da, ortaokulda okurken aldığım bazı derin yaralar vardı bende. Öğretmenlerimizde bir tabiatçılık akımı vardı o zaman. Tabiat yarattı tarzında çocukların o körpe dimağlarını yaralıyorlardı.

Mesela, bir gün öğretmenimiz sınıfta, “Bu dünyayı tabiat mı yarattı, yoksa Allah mı yarattı?” diye çocuklara sordu. Biz “Allah yarattı!” dedik. Öğretmen: “Peki, bakalım Allah mı yarattı, yoksa tabiat mı yarattı bir görelim bakalım” dedi. Sonra da “Allah’tan şeker isteyin bakalım, eğer varsa size şeker verebilir” dedi. Tabi çocuklar “Allah’ımız bize şeker ver” deyince bir şey göremediler. Sonra da, “Tabiat ana bize şeker ver!” diye bağırıttırdı çocukları. Tavanlar betonarme olmadığı için, ahşap tahtaların arasından şekerler dökülmeye başladı. Sonradan anlıyorum ki, öğretmen okulun hademesi ile anlaşıyor, hademeyi çıkarıyor tavana, oradan şeker bıraktırıyor. Ben bu hadiseyi yaşadım. Meğerse o yıllar Allah’ı inkâr ettirip, tabiat perestlik cereyanını kabul ettirmenin tam manasıyla işlendiği yıllarmış. Biz bunu sonradan anlıyoruz...

Sene 1942-1943. Ortaokulda Tabiat dersimiz, Tabiat kitabımız var, öğretmenimiz de bir kadın. O da, her derste girişte, “Bu çiçeği, bu âlemi tabiat yarattı, bu böceği tabiat nizamladı...” diye başlardı. Böyle darbeler yiyordu körpe dimağlarımız...

1948-1950’lilerde artık tahammül edilemez bir durumda inançsızlık kuyusuna düşmek üzereydim. Çok rahatsız durumdaydım. Babam camiye gönderiyor, gidip-gezip geliyor, namaz kılmıyordum. O zamanlarda haftada bir, ayda bir neşredilen iki yapraklık bazı mecmualar vardı; Hak Dini, Hak Yolu tarzında... Bazı tasavvuf kitapları da vardı... İmam-ı Gazali’yi, Mevlana’yı da okuyorum... İçimdeki sıkıntıyı, inançsızlığın bana verdiği ıstırapı giderebilmek için onlara yöneldim... Epeyce bir tamirat gördük, fakat içimde yine bir ukde var... Çözemiyorum bir türlü... İspat istiyorum, mantık istiyorum... Akıl yoluyla meseleyi halletmem lazım geliyor... O ciheti, ben o kitaplarla gideremedim. Belki de vardır, ben gideremedim. Bir taraftan da içimdeki ukdeyi çözmek için yapılan neşriyatı devamlı takip ediyorum.

Risale-i Nurları Okuyunca Beni Tesiri Altına Aldı

Ben böyle arayış içinde iken yıllar geldi, geçti... Nihayet 1956 senesinde bir gün, dükkânımızın komşusu Cemal Uncu ismindeki bir arkadaşım, “Sen kitapçılara çok gidip geliyorsun, Bediüzzaman’ı okudun mu?” dedi bana. “Bilmiyorum, duymadım da” dedim. “Osman Dede’de var, gidersen verirler sana” dedi. Osman Dede dediği, ‘Osman Avni Yüksel’ isminde ‘Tavşanoğlu’ lakabında annemin köy komşusu, emekli Jandarma Astsubay sakallı yaşlı bir zat. Risale-i Nur’lar Erzincan’a ilk defa 1945 senesinde bu jandarma astsubay Osman Avni Yüksel tarafından getirilmiş. Burada bazı hacı ve hocalar sahip çıkmışlar. Kış gecelerinde kendi evlerinde bir araya gelip, sekiz-on kişi olarak eserlerden okuyorlarmış.

Gittim, Osman Dede’den bir kitap aldım. Kitap yeni harflerle daktilo ile çoğaltılmış, kapağı yok, ismi de yazılı değil. Onu bir günde okudum. Tam anlamasam da beni hakikaten etkiledi, tesir altına aldı, büyük bir müessiriyet başladı bende. Gittim kitapların devamını istedim... Sonraları kitapların tamamını aldım. “Konuşan Yalnız Hakikattir” mektubunu tevafuken bir kitabın arasında ayrıca kopmuş olarak buldum; okuyunca beni çok çok tesir altına aldı. Ve öylece devam ettim...

1957 senesinin yaz aylarında Risale-i Nurlar Ankara’da matbaalarda basılmaya başlandı. Üç adet Sözler gelmişti bana Ankara’dan. Sonraki yıllarda bu baskı işi İstanbul’da devam etti. İstanbul’da Mehmed Fırıncı, Mehmed Birinci Ağabeylerle tanıştım. Ankara’da da Said Özdemir ağabeyle tanıştım.

Refet Kavukçu'nun çalışma odasının duvarına tuval üzerine resmettiği tam boy yağlıboya Bediüzzaman posterleri

Av. Bekir Berk'in Risale-i Nurlara Vurulması

Avukat Bekir Berk Ağabeyi de 1958'de duymuş oldum. İstanbul'da ve Ankara'da tanıştığım ağabeyler vesilesiyle nurlara az çok vakıf olmaya başlamıştık ki, 1958'de bir Ankara davası oldu. Nazilli'de bir gazete "Nurcular Said Nursi'ye peygamber diyorlar" diye bir haber yapınca Zübeyir ağabeyler altı imzalı, bir sayfalık bir cevap hazırlıyorlar. Ankara'da bulunan ağabeyler de bunun dağıtımını yapınca, gazeteler gene "Nurcular Ankara'da beyanname dağıttı" şeklinde, aleyhte bir neşriyat başlatıyorlar. Bunun üzerine savcılık harekete geçiyor ve on ağabeyi içeri alıyor.

Bunun üzerine Dr. Tahsin Tola Ağabey, İstanbul'dan okul arkadaşı olan Avukat Bekir Berk'i bu davanın vekâleti için Ankara'ya davet ediyor. Bekir Ağabey Erzincan'a geldiğinde o günleri şöyle anlatmıştı bize: "Ağabeylere 'Sizi mi müdafaa edeyim, yoksa davanızı mı?' diye sordum. 'Risale-i Nur'un müdafaaasını yap' dediler. Ben de 'Risale-i Nur'u müdafaa etmem için bu kitapları okumam lazım, bana altı ay müsaade edin' dedim. Zübeyir Ağabey: 'Altı ay değil, biz altı sene de bekleriz' deyince ben o zaman orada vuruldum nurlara." Böyle demişti Bekir Berk Ağabey. Av. Bekir Berk o günden sonra artık diğer

davaları bırakıyor, nurun davalarını kendisine ideal olarak seçiyor. 1973 yılının sonuna kadar fahri avukatımız olarak,-hatta Hızır'ımız olarak-nerde bir dava açılrsa Bekir Ağabey aklımıza gelir, ona bir telefon eder, bir mektup yazar desteğini arardık.

Atıf Ural ve Ağabeyi Kemal Ural ile Hekimoğlu İsmail Erzincanlıdır

Sözler kitabını ilk defa 1956 yılında Ankara'da matbaalarda tab ettiren Atıf Ural aslında Erzincanlıdır. Ama babasının memuriyetinden dolayı Kars doğumludur. Atıf ve ağabeyi Kemal Ural ile Risale-i Nur'u tanıdıktan sonra tanıştık. Kemal Ural Ağabey bana mektuplar yazarak devamlı teşci ediyor, "Erzincan'dan bir yıldız doğuyor" gibi layık olmadığımız taltiflerde bulunuyordu. Samsun/Lâdik'te idi o sırada. Atıf, Erzincan'a 1964'de geldi, bir-iki gün kadar beraber olduk. Nasıl görmemiz gerekiyorsa öyle bir insandı. İhlâs, tevazu zirvede... Ömer Okçu yani bilinen ismiyle Hekimoğlu İsmail de Erzincanlıdır. Onun da çok hizmetleri var... Allah onlardan razı olsun...

Hiz. Üstad'ı Davet Etmek ve Meclis'i Ziyaret Etmek İçin Ankara'da Toplandık

Hiz. Üstad 1959 senesinin Kasım, Aralık aylarında Konya'da Hiz. Mevlana'yı, Ankara'da Hacı Bayram Veli'yi, İstanbul'da da Eyüp Sultan Hazretlerini ve oralardaki talebelerini ziyarete gitmişlerdi. Gazetecilerin çok sıkı takibi ile nurcular hakkında büyük bir neşriyat başladı. Çok aleyhte ve iftiralı yazışmalar oluyor, köşe yazıları çıkıyordu. Meclis, Bakanlar Kurulu bu aleyhteki neşriyatın tesiri altında kalır diye bizler de endişe duyuyoruz.

1960'ın Ocak ayı idi. 6 veya 7 Ocak... Ankara'dan bütün Türkiye sathına bir mektup yayınlandı. Ahmed Feyzi, Mustafa Sungur ve Said Özdemir ağabeylerin imzasını taşıyordu mektup.

"Bulunduğunuz yerlerdeki kardeşlerden bir veya iki kişi olarak Ankara'ya bekliyoruz..." tarzında bir davet mektubu. Biz Erzincan'dan iki arkadaş bu davete icabet edelim dedik. Ben ve Mehmed Küçükkağa beraber gittik. Ulus'ta Murat Lokantası'nın üstünde bir daire kiralanmış, o dersanede toplandık... Ahmed Feyzi Kul Ağabey

bizi çağırma gayesini şöyle izah ettiler: “Biz yarın Büyük Millet Meclisi’ne gideceğiz, herkes kendi milletvekilini bulacak, bakanı varsa bakanı görülecek; Risale-i Nur’un mahiyeti, Üstad’ın gayesi, hizmetimiz bizzat milletvekillerine, bakanlara anlatılacak. Ta ki gazete neşriyatlarının tesirinde kalarak, aleyhimizde herhangi bir karara tevessül etmesinler. Kedimizi tanıtacağız” dedi. Sonra Ağabeyler: “Biz Mecliste iken, Hz. Üstad’ımıza Bahçelievler’de bir daire kiraladık, orada kalacak. Hz. Üstad’ı getirmek için bir heyet çıkaracağız, o heyettekiler Üstad’ımızı sabahleyin Emirdağ’dan Ankara’ya getirecekler” dediler. Kura çektiler...

Çekilen kur’ada Samsun’dan Ali Rıza Sağlamer, Adıyaman’dan Dursun Kutlu, bir de Hüsrev Ağabeyin sağ kolu sayılan yazı işlerini yürüten Astsubay Fahri Türkmen... Bunlar çıktı kur’ada. Fahri dedi: “Ben Üstad’ımızı birkaç defa ziyaret ettim.” Bana verdi Kura’sını. Bir de Yahya isminde Çankırılı bir kardeşimiz arabamızı kullanacak, dördümüz... Arabamız yeni alınmış bir minibüs, koltukları konulmamış, kilim sererek gecenin geç bir saatinde Emirdağ’a hareket edildi. Erken bir saatte Emirdağ’a indik.

Bediüzzaman’ın Evi Fakirane...

Üstad’ımızın evi Emirdağ çarşısında dükkânların üzerinde ahşap bir ev. İki daire var, birinde Üstad’ımız oturuyor. Oraya doğru gidiyoruz. Hüsnü Bayram ağabeymiş, orada tanıdım, o karşıladı bizi. Üstad’a gittiğimizi anlayınca: “Üstad’ımız çok hasta, sesi kısıldı konuşamıyor, ziyaretçi de kabul etmiyor. Bir de akşam Üstad’ımız aleyhine İnönü’nün bir radyo konuşması oldu; güya Menderes Üstad’ımızı köy köy gezdirip parti propagandası yaptırıyormuş. Bu emniyetin dikkatini çekiyor, emniyet nezaret altında tutuyor Üstad’ımızın evini. Kimseyi bırakmıyorlar, gidemezsiniz” dedi. Biz de: “Üstad’ımız bazı vilayetlere davet ediliyor, başta Ankara olarak davetler var” dedik. Hüsnü Ağabey, “Mektupları ben götüreyim” dediyse de, kabul görmedi. Gitti-geldi “Üstad’ımız kabul buyurdular” dedi.

Arka caddeden giriliyor Üstad’ımızın evine. Giriş kapısının karşısında bir çay ocağı var. Oradan bazı sivil polisler gireni çıkanı tespit ediyorlar. Fakat bize mani olmadılar. Girdik, birkaç basamakla

Üstadımızın koridoruna çıkılıyor. Koridor dar, birkaç oda kapısı açılıyor koridora. Birinde Üstad'ın hizmetine bakan Zübeyir ve Hüsnü ağabeyler kalıyor. Diğer bir oda da Üstad'ımız kalıyor. Koridor ahşap, herhangi bir sergi de yok. Kış, Ocak ayı olduğu halde öyle bir donanım içinde değil, fakirane bir ev. Kapının yanında iki-üç raflı bir teldolap var. Dolabın içinde de küçük bir alüminyum tas, tasın içi boş, yanında bir yumurta var. Üstad'ın kapısının önüne götürdüler bizi...

Üstad'ın Elini Öperken Baygınlık Geçirdim

Hiz. Üstad'ı ziyaretimi anlatmadan önce şunu arz edeyim: O sıralarda Manisa'da bir hadise oluyor... Manisa Merkez Vaizi Emin Zeyrek hoca efendi, Muzaffer Arslan ağabeyin 'Hiz. Üstad Mehdi'dir' demesine tahammül edemeyip itiraz ediyor. Fakat neticede "Ben bütün hadis külliyelerini okuyacağım, Mehdi hakkındaki rivayetleri toplayacağım" diyor. Hakikaten Emin hoca efendi, bir-iki ay içinde Hiz. Mehdi hakkında A4 kâğıdına sekiz sayfalık bir yazı bloğu hazırlamış... Orada ispat var... Bana da gelmişti. Onu okuyunca, makamı anlayınca benim için Hiz. Üstad'ı ziyaret çok zorlaşmıştı.

Üstad'ın kapısını açtılar çok heyecanlıyım... Üç dört senedir nurları okuyorum ama Hiz. Üstad'ı ziyaretin usul-üslubunu bilmiyorum. Arkadaşlar önce girsin de, onlar nasıl hareket ediyorsa ben de öyle yapayım, adapta bir kusurum olmasın diye düşünüyordum.

Fakat beraber geldiğimiz arkadaşlar: "Biz daha evvel bir-kaç kere ziyaret ettik, onun için ilk önce senin girmen lazım" dediler bana. Onlar böyle deyince benim heyecanım daha da arttı tabi. Artık baktık Üstad da bekliyor, eliyle 'Gelin' diye işaret etti bize. Hiz. Üstad karyolanın üzerinde oturuyordu... Baş tarafını, sırtını dayamış, bir kitap mütalaa ediyordu... Ve epeyce bir heyecanla huzuruna gidebildim. Elini aldım öptüm. Bendeki heyecan doruğa çıktı. Eli alnımda iken, bir anda bir-kaç saniye kendimi kaybetmişim, bir baygınlık hali geçirmişim. Anladım ki Üstad elini kendisi bekletiyor. Elini indirdim. Karyolanın önüne bir-kaç tane sandalye minderleri koymuşlar. Oda ahşap döşeme, çıplak, başka bir malzeme yok. Minderlerden birinin üzerine oturdum. Tabi karyolanın tam önü

oluyor. Diğer kardeşler de geldiler, oturdular. Hüsnü bayram ağabey de Hz. Üstad'ın başucu yanına yere oturdu. Mektupları verdik...

Üstad Mektupları Okuttu, Ankara Davetini Kabul Etti

Mektupları Hz. Üstad'a verdik. Kapalı zarflardaydı mektuplar. Mektupları Üstad eliyle sıraya koydu. Altı vilayete davet ediliyordu. İlk öce Ankara'ya davet mektubu... En üstteki zarftaydı, aldı açtı, Hüsnü Bayram Ağabeye verdi "Oku" dedi. Bütün mektuplar dinlenildi. Ankara mektubunda Mustafa Sungur, Said Özdemir ve Ahmed Feyzi Kul ağabeylerin imzası vardı, Üstad Ankara'ya davet ediliyordu. İkinci mektup Samsun'a davet mektubu idi, Samsunlu Ali Rıza Sağlamer yazmıştı. Üçüncü Mektup Adıyaman'a davetti, Adıyamanlı Dursun Kutlu'nun. Diğer üç vilayete de ben davet mektubu yazmıştım. Erzurum, Erzincan ve Sivas'a davet mektubu yazmıştım. En son benim mektuplar okundu.

Hz. Üstad dinledi mektupları. Hakikaten sesi kısılmış, biz önünde oturduğumuz halde anlayamıyoruz... Hüsnü Bayram Ağabey naklediyordu bize. Derken bize döndü, sesi açıldı, gayet net bir İstanbul şivesiyle: "Bana yirmi bir defa zehir verdiler. Benim bu zehirlerin tesiriyle yataktan kalkacak halim yok, bu davetlerin hepsini kabul ediyorum, fakat sıhhatimin ve ortalığın düzelmesinden sonra, inşallah icabet edeceğim. Şimdi Ankara davetine icabet ediyorum" dedi. Hz. Üstad hakikaten çok halsiz, zayıf, yataktan kalkacak hali yoktu.

Üstad Ankara davetini kabul etti. Önünde tavandan asılı, basmalı düğmesi olan bir zil var. Zili çaldı, içeriye Zübeyir ağabey girdi. İlk defa orada tanıdım Zübeyir ağabeyi. Büyük bir saygı içerisindeydi... Hakikaten Zübeyir Ağabeyi Hz. Üstad'ın karşısında seyretmek lazım... Saygı, hürmet o kadar fotoğraflaşır yani... Hz. Üstad'ın huzurunda çok tatlı bir duruşla bekliyor... Üstad dedi: "Zübeyir arabayı hazırla, Ankara'ya gideceğiz." Zübeyir ağabey dışarı çıktı, bize: "Siz dışarıda bekleyin, hep beraber gideceğiz" dedi.

Sokak kapısından dışarı çıkınca, bir bekçi bizi karşıladı, "Sizi Emniyet Müdürlüğü'nden çağırıyorlar" dedi. Götürdüler bizi Emniyet

Müdürlüğüne. Biz dört arkadaşız, birisi arabanın şoförü Çankırılı Yahya. Nöbetçi komiser “Niye geldiniz buraya?” diye sormaya başladı. “Bediüzzaman Hazretlerini ziyarete geldik” dedik. “Ne var bu ihtiyarda, nasıl buluşuyorsunuz, nasıl anlaşıyorsunuz, nerde görüştünüz?” Böyle aleladede, biraz çocuğumsu sualler gibi geldi bize. O zaman savcılar, emniyet mensupları zaten aynı soruları soruyorlardı hep. “Ankara’da bir yerde konuşmalarımız sırasında anladık ki aynı kitapları okuyoruz. Bu kitapların müellifi olan zat Emirdağ’da imiş, onu ziyarete gidelim deyip, bir araba kiraladık, geldik” dedik. İfadelerimizi aldı, bıraktı bizi.

Bediüzzaman’la Beraber Ankara’ya Doğru Yola Çıktık, Fakat...

Hız. Üstad’ın evinden ayrılınca, dışarıda birer bardak çay içtik. “Üstad’ımız arabaya bindi, sizi bekliyor” diye haber geldi, hemen gittik, minibüse bindik. Üstad’ımızın ipe bağlanmış, bir takım Osmanlıca kitapları ile bir valizini yanımıza koydular. Ve Ankara’ya hareket ettik. Yolda öğle namazını bir ağacın altında kıldı Üstad’ımız. Biz Zübeyir Ağabeylerle beraber ayrı yerde kıldık. Hüsnü Bayram ağabey taksiyi kullanıyor, Zübeyir ağabey onun yanında oturuyordu. Üstad’ımız da taksinin arka koltuğunda oturuyordu.

Yola devam ediyoruz. (11 Ocak 1960) Saat bir oldu, öğle ajansı okunurdu radyodan. Takside radyo var, Üstad’ımız dinliyor. Zübeyir ağabey geldi dedi ki: “Üstad’ımız radyodan ajansı dinledi. Biz Emirdağ’dan ayrılınca Başvekil Menderes Bakanlar Kurulu’nu toplantıya çağırıp, ‘Said Nursi Ankara’ya geliyor; alalım mı, geri mi çevirelim’ diye bakanlara soruyor. Bakanlar Kurulu da, ‘Üstad’ımızın Emirdağ’da mecburi iskâna tabi tutulmasına’ karar veriyor. Geri dönmemiz gerekiyor bu karar gereğince. Fakat Üstad’ımız bu kararı dinlemiyor. Diyor ki, ‘Bu yanlış bir karar, ben Ankara’ya gideceğim. Kardeşlerime söyle korkmasınlar. Küfrün belini kırdık, bundan sonraki çırpınışı beli kırılan yılan gibidir.’ Bizi takip edin, biz Gölbaşı istikametinden Ankara’ya gireceğiz” dedi ve gitti Zübeyir Ağabey. Biz takip ediyoruz, bir müddet sonra Üstad’ın taksisi bizden çok fazla süratli hareket ettiği için ilerde kaldı, birbirimizi kaybettik.

Biz onlara kavuştuğumuz zaman, Ankara emniyet mensupları Üstad'ımızı durdurmuşlar. Yol stabilize, yeni açılmış o zaman. Yolun ortası açıktı. Biz oradan geçelim, bizi görmesinler dediysek de polisler yanımıza geldi, bizi de durdurdular. Bizim minibüsteki eşyaları Üstad'ın arabasına aktardık, Ankara emniyetine gönderdiler bizi. Üstad'ımızı da tekrar Emirdağ'a geri çeviriyorlar.

CUMHURİYET 12 Ocak 1960

Bediüzzaman'ın 11 Ocak 1960 tarihinde emniyetin ricası ile Ankara'ya varmadan Gölbaşı'ndan Emirdağ'ına geri dönmesinin haberi bir gün sonraki bütün gazetelerin birinci sayfalarından verilmişti

Bir-iki ay sonra Zübeyir Ağabeyi gördüm, o sırada anlatmıştı: "Siz gittikten sonra Emniyet Müdürü Üstad'ımıza Bakanlar Kurulu kararını okudu. Üstad'ımız da: 'Bu karar yanlış, ben de bir vatandaşım, benim de seyahat hürriyetim var. Ben emniyetin manevi bekçiliğini yapıyorum, emniyetin manevi destekçisiyim. Binlerce talebem beni Ankara'ya davet etmiş, ben onların davetine icabet ediyorum' dedi. Emniyet Müdürü: 'Hocam, Ankara'ya gidebilirsiniz, ama zarar bana dokunur. Bana bu emir verildi, sizin buradan geri dönmeniz lazım' dedi. O zaman Üstad: 'Ben bu karar için dönmüyorum, senin hatırın için dönüyorum' dedi ve Emirdağ'a geri döndük." Zübeyir ağabey böyle anlatmıştı bana.

Bediüzzaman Hazretlerinin En Son Mektubu Yazılıyor

Bediüzzaman Hazretlerinin hayatta en son yazdığı mektup, Emirdağ Lâhikası'nda neşredilen en sondan ikinci mektuptur... “Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfî hareket değildir.” Şeklinde başlayıp devam eden mektup ise kitabın en sonunda neşredilmesine rağmen, sondan ikinci sıradaki mektuptan on gün kadar önce, 1960 yılının ilk günlerine Ankara Beyrut Palas Oteli'nde yazılmıştır.

11 Ocak 1960 Pazartesi günü Hükümetin, Bediüzzaman'ın Emirdağ'da mecburi iskâna tabi tutulması kararının radyodan ilan edilmesi ve Ankara yolundan geri çevrilmesinden bir hafta kadar sonra bu son mektup neşredildi. Bu mektup bir nevi dilekçe mahiyetindedir. Üstad'ımız o mektupta Emirdağ-Isparta arasında gidiş-geliş müsaadesi istiyor. “Ben bir yerde kalamıyorum, rahatsız oluyorum, tebdil-i hava yapmam lazım” şeklinde bir mektup. Ondan sonra Isparta'ya kadar gidiş-geliş müsaadesi verdiler Hz. Üstad'a. Ve bilindiği gibi Üstad'ımız kısa bir süre sonra, 1960 Mart ayının 20 sinde Urfa'ya doğru son yolculuğunu yapıyor...

Bediüzzaman En Son Mektubunda Talebelerini Teselli Ediyor

Hiz. Üstad, Emirdağ Lâhikasında sondan ikinci sırada neşredilen bu son lâhika mektubunda; Ankara yolundan dost memurların hatırı için geri döndüğünü, merak edilmemesini, geri dönmesinin rahmet olduğunu, altı vilayete davet aldığını, Konya, İstanbul ve Ankara seyahatlerinin siyasi olmadığını açıklıyor. Mektup aynen şöyle:

Bediüzzaman Said Nursî'nin Gazetelere Bir Mektubu

(Bize ait mes'eleleri yazan gazetelere hitaben yazdığım bu yazıyı neşretseler, bugünlerde olan aleyhimdeki isnadlarını helâl edeceğim. Şiddetli hastalığıma binaen bu kısacık mektubumu o gazeteler neşretsinsinler ki; bizi düşünen kardeşlerim kederlenmesin.)

Evvelâ: Bugünlerde olan mes'eleler için merak etmeyiniz. Hakkımızda tecelli eden, inayet ve rahmet-i İlahiye ile bu büyük bir hayırdır. Hem hasta olduğumdan konuşmaya ve görüşmeye de tahammül edemiyorum. Şimdi Risale-i Nur'un dâhil ve hariçteki fevkalâde intişarı ve geniş fütuhâtı ile düşmanlar da dost olmuşlar.

Herkesin konuşmak istemesine mukabil, inayet-i İlahiye ile sesim de kısılmış ki; daha Risale-i Nur bana ihtiyaç bırakmadığından görüşüp, konuşamıyorum.

Beni altı vilayetten davet etmeleri üzerine giderken önümüze gelen ve Risale-i Nur'un ve mesleğimin hakikatını anlayan dost memurlar, Emirdağı'nda istirahat etmemi ve şimdilik Emirdağı'nda kalmamı hükûmetin rica ettiğini bildirdiler. Zâten görüşmeye ve konuşmaya tahammül edemediğimden hakkımdaki bu dostane teklif ve vaziyet bir inayet oldu ki; beni davet eden çok vilayetlerdeki hakikî kardeşlerimin hatırları kırılmasın. Hem bazı vilayetlere gidip diğer vilayetlere gidemediğimden ileri gelen vaziyetimle, yüzbinlerle hakikî fedakâr talebelerim gücenmesinler.

Sâniyen: Benim bu seyahatlerimde kat'ıyyen siyasetle alâkamın olmadığına bir delil; kırk seneden beri siyaseti terkettiğimden, yalnız ve yalnız Kur'anın bu zamana tam muvafık bir tefsiri olan Risale-i Nur küfr-ü mutlakı kırdığı için anarşistliğe ve tahribatçı cereyanlara karşı sed çektiği gibi, Kur'anın Risale-i Nur'a verdiği dersinde bir kanun-u esasî olan

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ sırrı ile; "Asayişe ilişmek; beş câni yüzünden doksan masuma zulüm etmektir" diye olan uhrevî hizmetimiz; vatan, millet ve asayişe de büyük bir faidesi olması ciheti ile, beni tecessüs eden veyahut da zahmet veren polis ve inzibatlara da helâl ediyorum. Onları asayişin mücahid muhafızları diye kardeş gibi mesrurane kabul ettim.

Hattâ beni Ankara'dan çevirmelerini de kabul ettiğim gibi, hakkımda bir inayet-i İlahiyeye vesile olmaları cihetiyle Allah'a şükrettim. Ve kemal-i ferahla Ankara'dan döndüm.

Sâlisen: Her yerde Risale-i Nur'un intişarı ve okunması ve pek fazla müştakları bulunması dolayısıyla benimle görüşmek ve konuşmak ve davet etmek arzu ediyorlardı. Bu vaziyette, yirmi vilayete gitmemin zarureti vardı. Ancak Risale-i Nur'un tab'edildiği yerler olan Ankara, İstanbul ve Konya'ya gittim.

Beni Emirdağı'na çeviren dostlara şunu derim ki: Hakkımdaki bu muamele bir inayet ve rahmet-i İlahiyeye vesile oldu. Sıkılmıyorum. Yalnız benim yirmi sene kaldığım Isparta vilayetinde iki senelik kira ettiğim bir evim ve orada bazı eşyalarım var. Oranın havası da bir parça hastalığıma yarıyor. Hükûmetin müsaadeleriyle bir ay Emirdağı'nda, bir ay da kiraladığım Isparta'daki evimde bulunmak arzu ediyorum.

Bediüzzaman Said Nursî
(Emirdağ Lâhikası-II 239)

TERCUMAN 18 Ocak 1960

Bediüzzaman Hazretleri, 11 Ocak 1960'da Ankara yolundan geri çevrilip, sadece Emirdağ'da ikamet etmesi için alınan hükümet kararından bir hafta sonra, Isparta'ya gitme müsaadesini de içeren dilekçe mahiyetinde bir mektup neşretmişti. Mektup bütün gazetelere de gönderilmişti. Gazetelerin mektubu yayınlamaları halinde hakkını helal edeceğini de belirtiyordu Said Nursi. Haberi diğerleri gibi Tercuman Gazetesi de alaycı bir üslupla böyle vermişti. Bu mektup, Said Nursi Hazretlerinin hayatta iken yazıp, neşrettiği son mektuptur. Emirdağ Lâhikasına girmiştir.

Meclise Gittik Milletvekilleri ve Bakanlara Gayemizi Anlattık

Hız. Üstad'ın Gölbaşı'ndan Emirdağ'a dönmesinden sonra Üstad'ı takip ettiğimiz için bizi Ankara'ya gönderdiler ve Emniyet Müdürlüğü'nde bir şefin odasına koydular. Said Özdemir ağabeyi de

o gece dersaneden nezarete almışlar. Gece Av. Bekir Berk ağabeyle ile Av. Necdet Doğanata bizi ziyarete geldiler ve bazı tavsiyelerde bulundular. Sabahleyin de bazı milletvekilleri araya girmiş ifadelerimizi aldılar, bıraktılar bizi.

Ulus'taki Murat Lokantasının üstündeki Dersaneye gittik, diğer gelen ağabeylerle, kardeşlerle buluştuk. Oradan Büyük Millet Meclisi'ne gittik. Ulus'taydı o zaman Meclis binası. Meclis'in görüşme salonunda diğer ağabeyler de kendi milletvekillerini bulmuşlar. Bir-iki saat kadar Risale-i Nur'un mahiyeti anlatıldı, bir nevi Nur'un bir tebligatı yapıldı Büyük Millet Meclisi'nde.

Biz de, Mehmed Küçükağa ile beraber Erzincan'da Yıldırımlar diye bilinen bir Alevi ailesi vardı, onu bulduk. O da bizi Halk Partisi'nin salonuna götürdü, ikramlarda bulundu. Biz de gayelerimizi anlattık. Ayrıldık Meclis'ten. Akşam da Erzincanlı ama Bursa Milletvekili olan Kenan Yılmaz vardı... Demokrat Parti'nin Milli Savunma Bakanlarından... Onunla telefonla randevulaştık. Ahmet Feyzi ve Selahaddin Çelebi Ağabeyler ile Av. Necdet Doğanata, Mehmed Küçükağa ve Ben Bakan'a gittik. Ahmed Feyzi Ağabey dini veçhini anlattı nurların. Hakikaten Hz. Üstad'ın dediği gibi nurun manevi avukatının davudi sesiyle fevkalade bir konuşmasını dinledik orada. Bu konuşma üzerine Kenan Yılmaz terledi hatta karşısında. Necdet Doğanata Bakan'ın biraz sıkıldığını görünce "Ahmed Ağabey müsaade et, ben de hukuki yönünü izah edeyim" dedi ve O da hukuki yönünü izah etti... Oradan ayrıldık.

Bu Kenan Yılmaz Yassıada'da ifade verirken salonun ortasında kalp krizinden vefat etti. Allah rahmet etsin, benim de yakınım oluyordu.

Baygınlık Geçirme Meselesini Yıllar Sonra Çözdüm

Burada benim Hz. Üstad'ın elini öperken baygınlık geçirmemle alakalı bir hatıra daha var, onu da nakletmek istiyorum:

Ceylan Çalışkan ağabeyin hatıralarını okuyuncaya kadar benim Hz. Üstad'la görüşmemdeki heyecanı, baygınlığı bir türlü izah edemiyordum. Orada şunu gördüm; Emirdağ'da Hamza Emek

ağabeyimiz manifaturacılık yapıyor, Pazar günleri de Hz. Üstad'ın hizmetine o bakıyor. Kirlere çıkarıyor, çamaşırlarını yıkıyor, yemeğini hazırlıyor...

Hamza Emek ağabeyimizin 'Demirci Mübarek Hasan Efendi' ismiyle maruf bir amcası var. O, Hz. Üstad'ın Emirdağ'a geldiğini duyunca "Ben bu zatı ziyaret edeceğim" diyor. Nurlarla da pek alakası yok. Ama bir merak tutuyor ve Hz. Üstad'ın ziyaretine gidiyor. Üstad'ın odasının kapısını çalıyor, giriyor. Üstad, hiç hal-hatır sormadan buna çok dikkatli bir nazarla bakıyor. Dikkatli bakınca Hz. Üstad'ın gözleri yusuvarlak, iri iri olur. Üstadın bakışından o biraz daha heyecanlanıyor. Üstad diyor ki: "Hasan kardeşim, benim sende bir emanetim var." 'Emanet' sözünden, Hasan Efendinin on iki sene evvel gördüğü rüyası aklına geliyor. Rüyasında Hz. Ali Efendimiz bir sandık getirip buna veriyor. Demiş: "Bunun içinde Mehdi-i Azam var, bu sana emanet." Mübarek Hasan Efendi uyanıyor, kimseye de anlatamıyor, kendisi de çözemiyor. On iki sene geçmiş üzerinden. Hz. Üstad'ın emanet sözcüğü buna bu rüyayı hatırlatıyor. Hz. Üstad konuşmaya devam ediyor: "O emanet, dövdüğün demir gibi elinde yumuşasın, 'Demir' bil ki benim" diyor. Hasan Efendinin heyecanı iyice artıyor, bayılıp düşüyor orada. Ben bunu okuyunca, o heyecanımın az-çok izahını yapabildim.

Bediüzzaman Giyimde, Yeme-İçmede, Uykuda Taklit Edilemez

Hz. Üstad'ın evindeki fakirane hali, teldolabını falan anlatmıştım size. Talebe arkadaşlar hatıra sordukları zaman onlara da anlatıyor ve şunları söylüyorum: Sakın Bediüzzaman'ın teldolabını ne evinizdeki, ne de dersanelerdeki buzdolaplarıyla kıyaslamayın... Kıyasa gelmez bu hadise... Tatbike gayret etmeyin... Yapamazsınız...

Zübeyir Ağabey bize: "Üstad üç şekilde taklit edilemez; giyimde, yeme-içmede, uykuda... Bunu ancak Bediüzzaman yapar" derdi. Fakat kendisi de Hz. Üstad'ı takipten geri kalmazdı. Hz. Üstad'ı en güzel yansıtan Zübeyir Ağabeydir.

Zübeyir Ağabey, birkaç hastalığı olan çok zayıf, nahif bir şahsiyet... Üstad'ı maddi-manevi temsil etme hususundaki duruma tahammül

edemiyor, ama devam da ediyor. Bir gün merdivenlerin başından Hz. Üstad, Zübeyir ağabeyi seyrediyor. Herhalde İstanbul'da... Zübeyir Ağabey merdiveni çıkarken yürüyüşünde zorluk çekiyor, düşe-kalka zor bela çıkıyor... Üstad da epeyce seyrediyor. Üstad'ın yanına geliyor, Üstad diyor ki: "Zübeyir! Kumandanlar yemez, asker yer ki çalışsın..."

Ben de talebe kardeşlere: "Bakın Üstad'ın tavsiyesi bu, bu hatıraları okudukça sakın taklit etmeye kalkmayın... Ama hizmet edin..." diyorum.

'İngiliz Gotik' Tarzını 'Nur Gotik' Tarzına Çevirerek
Risale-i Nur'un Başlık Yazılarını Yazdım

Risale-i Nur eserleri 1956'dan itibaren matbu olarak basılmaya başlandı. Kitapların kapakları ve içindeki başlıklar 1956'dan 1960'a kadar muhtelif karakterdeki huruflarla yazılıyordu. 1960'dan sonra ben bir harf karakteri buldum. İngiliz Gotik tarzını taklid ederek, 'Türk Gotik' hatta 'Nur Gotik' olarak bir harf karakteri yaptım. Alman, İtalyan Gotik de var ama İngiliz Gotik daha uygun geldi bana. Gotik yazıların bazı harfleri karışıktır, okunur durumda değildir. Biz onları okunur duruma getirdik, Nur'a ait bir Gotik oldu yani. Onunla devam etti bu kitap kapağı yazıları.

Bu fikir şöyle geldi aklıma: Kitaplar geliyordu, bakıyorum, üstündeki kapak ve içindeki başlık yazıları hoşuma gitmiyor... Resim ve yazı üzerine çalıştığım için o yazıları uygun göremiyordum. "Bari ben bir yazı örneği çıkarayım da, göndereyim ağabeylere, kabul ederlerse basarlar" diye düşündüm. Öyle yaptım... Kabul gördü... Bundan sonra kapak baskıları hep 'Nur Gotik' tarzı üzerine devam etti. Hala da devam ediyor. Hatta bir gün Lem'alar için yazıların orijinalini bulamışlar, yapamamışlar. Zübeyir Ağabey beni çağırdı İstanbul'a. Sadece Lem'alar'ın yazılarını yazmak için gittim, İstanbul'da yazdım. Sonradan bazı yayınevleri düz yazı karakteri ile de basmaya başladılar.

Refet Kavukçu'nun 1960'dan itibaren 'İngiliz Gotik' tarzından 'Nur Gotik' tarzına çevirdiği yazı stili

Risale-i Nur kitaplarında 1960'a kadar düz harflerle devam eden başlık yazıları

Bediüzzaman'la, Hüseyin Aksu'nun Birinci Meclis'te Buluşması

Hüseyin Aksu bir Alevi Beyi idi. Erzincan Alevilerinin Kürt ırkındandır. Girlevik Şelalesi vardır. Hüseyin Aksu o bölgenin de sahibidir.

Hüseyin Aksu'nun Bediüzzaman'la münasebeti 1920'de açılan İlk Meclis'te buluşarak oluyor. Hz. Üstad bunun küçük defterine, namaz hakkındaki Dördüncü Söz'ü özetle not olarak yazıyor. Hüseyin Aksu da namaza başlıyor Meclis'te. 1938'de Dersim hadisesi yaşanınca, Erzincan'daki bütün Kürtleri sürgün ettiler. Kastamonu ve başka vilayetlere... Hüseyin Aksu da Kastamonu'ya düşüyor. Hz. Üstad da Kastamonu'da o sırada. Orada tekrar buluşuyorlar, bir-kaç kere daha görüşmesi oluyor Bediüzzaman'la. Bunları kendisi anlattı bana.

Hüseyin Aksu 1950'de tekrar döndü Erzincan'a. Ondan sonraki yıllarda bizim dükkâna 'İslam Kitapevi'ne sıkça uğrar orada konuşurduk. Kur'an-ı Kerim alır, götürür camilere dağıtırdı. Camilerde kıldırı namazını. Hüseyin Aksu 1976'da vefat etti.

Bediüzzaman Hazretleri Erzincan'da

Müşir Zeki Paşa, 4. Ordu Komutanı olarak Erzincan'da 1887–1908 yılları arasında tam 21 yıl süre ile kesintisiz olarak hizmet ediyor. Padişah II. Sultan Abdülhamid Zeki Paşa'yı çok severmiş. Devlete toplam 66 sene hizmet etmiş. 11 adet de nişanı var. Kabri Erzincan'daki Terzibaba^[32] Mezarlığındadır.

Bediüzzaman Hazretleri Erzincan'a 1896 yılında 21 yaşlarında iken teşrif ediyorlar. O yıl, önce Erzurum'a geliyor... Erzurum'da iken Zeki Paşa davet ediyor ve üç ay müddetle Erzincan'da kalıyor. Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: "Paşa, sen burada hizmet ediyorsun, memnun musun?" "Efendim, memnun olmasam kalmazdım" diyor Zeki Paşa.

Burada, Osman Fevzi (Topçu) Efendi isminde müderris meşayihden bir zat vardı. Tarikatlarının tekkesi vardır. Üstad onun tekkesinde misafir oluyor. Orada üç ay kadar kalıyor; Erzincan'ın muhtelif bölgelerini, beldelerini, köylerini geziyor. Oralarda ilimle uğraşan zatlarla, şeyhlerle görüşüyor, mübahaselerde bulunuyor, sorularını cevaplandırıyor. Tekkeye, yani Terzi Baba'nın Tekkesine gidiliyor her gün. O tekke sonradan yıkıldı...

Osman Fevzi Efendi, 1. Millet Meclisi'nde Erzincan milletvekili olarak bulunuyor. Fevzi Efendi ilk Erzincan Mebusudur. 1939'da vefat etti. Onun da Kabri Terzi Baba Mezarlığındadır.

Bediüzzaman Said Nursi
Ressam Refet Kavukçu'nun karakalem çalışması

[32] Terzi Baba: Anadolu'da yetişen evliyanın büyüklerindendir. İsmi Muhammed Vehbî'dir. Hayyât Vehbî diye meşhurdur. 1780 senesinde doğdu. Osmanlı Müellifleri, Sefînet-ül-evliyâ, Esmâ-ül-müellifîn adlı eserlerde Erzurum'da, diğer bazı eserlerde ise, Erzincan'da doğduğu yazılıdır. 1847 senesinde Erzincan'da vefat etti. Dergâhının olduğu yere defnedildi. Bugün burası Terzi Baba Mezârlığı diye anılmakta, mezarlığın ortasında türbesi bulunmaktadır. (Kaynak: İslam Âlimleri Ansiklopedisi)

[32] Terzi Baba: Anadolu'da yetişen evliyanın büyüklerindendir. İsmi Muhammed Vehbî'dir. Hayyât Vehbî diye meşhurdur. 1780 senesinde doğdu. Osmanlı Müellifleri, Sefînet-ül-evliyâ, Esmâ-ül-müellifîn adlı eserlerde Erzurum'da, diğer bazı eserlerde ise, Erzincan'da doğduğu yazılıdır. 1847 senesinde Erzincan'da vefat etti. Dergâhının olduğu yere defnedildi. Bugün burası Terzi Baba Mezârlığı diye anılmakta, mezarlığın ortasında türbesi bulunmaktadır. (Kaynak: İslam Âlimleri Ansiklopedisi)

Müşir Zeki Paşa, 4. Ordu Komutanı olarak Erzincan'da 1887–1908 yılları arasında tam 21 yıl süre ile kesintisiz olarak hizmet ediyor. Padişah II. Sultan Abdülhamid Zeki Paşa'yı çok severmiş. Devlete toplam 66 sene hizmet etmiş. 11 adet de nişanı var. Kabri Erzincan'daki Terzibaba^[32] Mezarlığındadır.

Said Gecegezen

(1926 - 2016)

KONYA'DAYIZ... TARİH 2 Eylül 2015... Konya ziyaretimizin esas hedeflerinden birisi de hatıraları şimdiye kadar hiç alınmamış, yayınlanmamış, fotoğrafıyla dahi siması pek fazla bilinmeyen Konyalı 'Ebedi Nurcu Said Gecegezen' ağabeyimizi ziyaret etmek, duasını almak ve olabildiği kadar anlattıklarını kaydetmektir. 'Ebedi Nurcu' ibaresini rastgele kullanmadım. İzahı gelecek...

Gecegezen ağabeyimiz bizi kabul etti. Kendisinin Risale-i Nur'u tanıdığı 1958' senesinde ilk baskısı yapılan Tarihçe-i Hayat kitabından, beraber gittiğimiz Dr. Fatih Taş kardeşimize bir ders okuttu. Kısa açıklamalarda bulundu. Sorularımıza da çok kısa cevaplar verdi. Fakat kesinlikle kamera açmamıza, hatta fotoğraf çekmemize izin vermedi. Neyse ki ağabeyimiz bizi fark edip ihtar edinceye kadar bir şeyler çekmiş olduk... Aslında Said ağabey fazla konuşmayı sevmiyor. Allah, Kur'an, Peygamber, Üstad ve Risale sevdası ona yetiyor... İlerlemiş kâmil yaşına ve hastalıklarına rağmen çok huzurlu gördük ağabeyimizi. O, kesrette değil, vahdette... Bediüzzaman Hazretleri kendisine Âl-i Beyt'ten olduğunu söylüyor... Bir de Hz. Üstad ona cesaret, sadakat ve hamiyetinden dolayı arsların arslanı manasına gelen ES'AD ismini vermiş...

Said Gecegezen ağabeyimizin merhume eşi Nuran Hanım da Konyalı hanım nur talebelerinin öncülerinden olmuş. Onun da çok hizmetleri olduğunu öğrendik. Hanımlar Rehberi kitabında adı 'Nuran' olarak geçiyor. Nuran ablamız vefat ettikten sonra Konyalı nur talebesi kardeşlerimiz örnek gösterilecek bir vefa duygusuyla Said Gecegezen ağabeyimizi bahçe içinde çok güzel bir dersaneye almışlar, bir oda vermişler. Bilhassa bizim de Said ağabeyle görüşmemizi sağlayan, konuşmalarımızda bilgilenmemizde yardımcı olan Salim Nur kardeşimizi gönülden tebrik ediyoruz.

Ayakta en sağda Said Gecegezen ve yanında Abdullah Yeğin

Said Gecegezen ağabeyimiz bize 1926 Konya doğumlu olduğunu söyledi. Ancak-elimizde bulunan-girdiği tam yedi mahkeme bilgilerinde doğum tarihini 7 Mart 1928 olarak yazıyor. Yaşı muhtemelen iki yıl küçük yazdırılmış olabilir. Aynı mahkeme tutanaklarında doğum yeri Konya, Hadim, Kağınal köyü şeklinde yazıyor. Hadim Konya'nın ilçesidir. Baba adı Mehmet Ali, anne adı da Dürdane olarak geçiyor. Said Gecegezen esnafılık yapmış, petrol ürünleri satmış Konya'da.

NOT: Ebedi Nurcu Said Gecegezen ağabeyimiz, ziyaretimizden yaklaşık dokuz ay sonra 16 Mayıs 2016 tarihinde Konya'da dersane-i

nûiriye ahirete hicret etmiş, çok sevdiği Peygamberine ve Üstad'ına kavuşmuştur.

Said Gecegezen Anlatıyor:

1926 Konya doğumluyum. 1957 senesinde 31 yaşında iken Risale-i Nur'u tanıdım.

Mahkeme Adımı Sehven 'Seyyid (Said) Gecegezen' Diye Yazmıştı

Risale-i Nur'u tanıdıktan sonra dayanamayıp üç ayda bir Isparta'ya gidip Hz. Üstad'ı ziyaret ederdim. Üstad'ın yanında devamlı kalmasam da sıklıkla ziyaretine gidiyordum. Yanında 45 dakika kaldığım oluyordu.

Bir mahkeme iddianamesinde adım 'Seyyid (Said) Gecegezen' şeklinde yazılmış. Neden böyle yazıldığına dair Üstad'ımız bana şöyle dedi: "Said kardeşim, seninle ben ikimiz hem maddi hem manevi Âl-i Beyt'teniz. O yüzden Allah onlara böyle yazdırttı."

Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretleri küffara karşı gelmiş, tahammül etmiş, çekinmemiş. Onun için bu zamanda ehl-i iman öyle âşık olmuş ki kâinatta hiçbir şeyi alet etmesin. Onun için biz o şuurla kendi muhabbetimiz içerisinde geziyoruz elhamdülillah.

Konya hapishanesine müteaddit defalar girdim. 8-10 kişi birden giriyorduk. Mahkeme ve hapis hayatımın sayısını bilmiyorum. Çok var. Hz. Üstad vefat ettiğinde Konya'da hapishanedeydim. O sebeple cenazesine gidemedim.

Adının Seyyid (Said) Gecegezen olarak yazıldığı mahkeme evrakı:

Konya Ağır Ceza Mahkemesi

Suç: Siyasi menfaat, şahsi nüfuz temin etmek için lâikliğe aykırı nurculuk propagandası yapmak.

Suç tarihi: 1 Ocak 1960, 6 Ocak 1960, 21 Ocak 1960

Maznunlar: İbrahim Sadullah Nutku, Mustafa Kırıkçı, Mazhar İyidöner, Osman Yıldız, Hasan Helvacılar, Hasan İlkbahar, Hüsmen Duran, Seyyid (Said) Gecegezen

Karar: Beraatlarına ve kitapların sahiplerine iadesine... 15 Mayıs 1961

Said Gecegezen nurculuk davalarından dolayı en çok hapis yatan ağabeylerimizden birisidir. Tespit edebildiğimiz yedi davası vardır. Daha da olabilir. Bu davaların tarihi, yeri ve maznunları şöyledir:

2 Aralık 1959 Karaman Cumhuriyet Müddeiumumîliği; Mustafa Kırıkçı, Sadullah Nutku, Said Gecegezen

15 Aralık 1959 Konya 1. Sulh Ceza Mahkemesi; İbrahim Sadullah Nutku, Said Gecegezen, Mustafa Kırıkçı, , Osman Yıldız

1-6-21 Ocak 1960 Konya Ağır Ceza Mahkemesi; İbrahim Sadullah Nutku, Mustafa Kırıkçı, Mazhar İyidöner, Osman Yıldız, Hasan Helvacılar, Hasan İlkbahar, Hüsmen Duran, Seyyid (Said) Gecegezen

1 Ağustos 1961 Konya Sorgu Hâkimliği; Ahmet Gümüş, Mehmet Parlayan, Said Gecegezen, Hasan nevrüz, Saim Oflaz

28 Ağustos 1961 Konya Asliye Ceza Mahkemesi; Said Gecegezen ve 13 arkadaşı

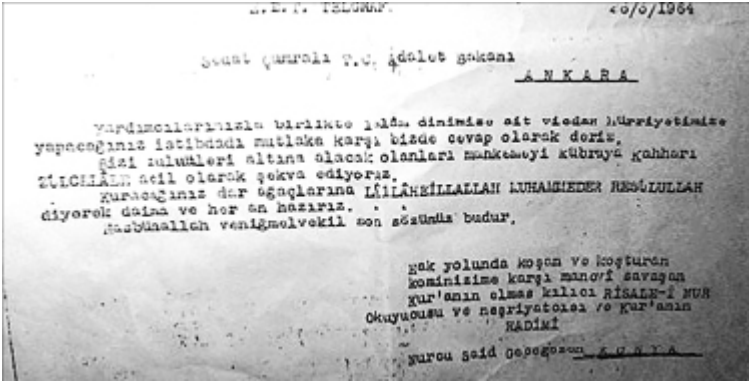
26 Haziran 1962 Konya 2. sulh Ceza mahkemesi; Said Gecegezen ve yedi arkadaşı

1963 Nisan ayı içerisinde Konya Sorgu Hâkimliği; Said Gecegezen ve 10 arkadaşı

Ebedi Nurcu Said Gecegezen

Üstad'ı hakaret ettiklerinde dayanamaz-menfi harekete müsaade olmadığı için-tek silahım telgrafla Başbakan'a, İçişleri Bakanlığı'na, Adalet Bakanlığı'na, milletvekillerine telgraf çekerdim. Ben o yanlış hareket edenlere karşı değil, onlar yanlış karar veriyorlardı. Üstad'a karşı ihanet edenlere karşı çekerdim bu telgrafları. Karşıda imansızlık cereyanı var, bile bile kastediyorlardı. Telgrafın altına imza olarak "Nurcu Said Gecegezen" veya 'Ebedi Nurcu Said Gecegezen' diye yazardım.

Gecegezen'in Telgrafını Yayınlayan Gazete Toplattırıldı

26 Mart 1964 tarihinde Said Gecegezen tarafından Adalet Bakanı Sedat Çumralı'ya çekilen telgraf:

"Yardımlarınızla birlikte İslam dinimize ait vicdan hürriyetimize yapacağınız istibdadı mutlaka karşı biz de cevap olarak deriz: Bizi zulümleri altına alacak olanları mahkemeyi kübraya kahharı ZÜLCELALE acil olarak şekva ediyoruz. Kuracağınız darağaçlarına LÂİLÂHE İLLALLAH MUHAMMEDURRESULULLAH diyerek daima ve her an hazırız. Hasbünallah ve ni'melvekil. Son sözümüz budur. Hak yolunda koşan ve koşturan komünizme karşı manevi savaşı Kur'anın elmas kılıcı RİSALE-İ NUR okuyucusu ve neşriyatçısı ve Kur'anın HÂDİMİ. Nurcu Said Gecegezen KONYA"

Savcılık Yeni İstanbul Gazetesini toplattı

Yeni İstanbul Gazetesinin dünkü sayısı mahkeme kararı ile toplatılmıştır.

Toplatmaya, kendisini «Ebedi Nurcu» diye tanıtan Said Gecegezen adlı bir şahsın Adalet Bakanına çektiği telgrafın yayınlanması sebep olmuştur. Savcılık, telgraf sahibi ve gazete sorumluları hakkında T.C. Kanununun 163 üncü maddesi uyarınca kovuşturma açmıştır.

Said Gecegezen'in "Ebedi Nurcu" imzasıyla çekmiş olduğu telgrafi haber yapan

15 Eylül 1966 tarihli Yeni İstanbul Gazetesi toplattırılıyor. Bunun haberini veren

16 Eylül 1966 tarihli Milliyet gazetesinde çıkan haber.

"Yeni İstanbul Gazetesinin dünkü sayısı mahkeme kararı ile toplattırılmıştır. Toplatmaya, kendisini "Ebedi Nurcu" diye tanıtan Said Gecegezen adlı bir şahsın Adalet Bakanına çektiği telgrafın yayınlanması sebep olmuştur. Savcılık, telgraf sahibi ve gazete sorumluları hakkında T.C. Kanununun 163 üncü maddesi uyarınca kovuşturma açmıştır." MİLLİYET 16.09.1966

Bediüzzaman: Ben Said'e Es'ad Diyorum

Adım Mevlüd Gönen. Konya 1934 doğumluyum. Emekli imamım. Üstad'ımız Bediüzzaman hazretlerine ziyaretlerim var. Said Gecegezen'i soruyorsun. Anlatayım:

Said Gecegezen hapishane arkadaşımdır. 1958’de Üstad hazretlerini tanıdı. Çok ziyaretine gitti. Said, petrol ürünleri satardı, yağcı idi o. Üstad Bediüzzaman Hazretleri Konya’ya geldiğinde Mevlana Hazretlerini ziyaret ediyor. Oradan dönüşte Said Gecegezen’in dükkânına uğruyor. 4-5 polis arabası önde, 4-5 polis arabası arkada... Said’in babası vardı, cesurdu; Mehmet Ali Gecegezen. Dükkânda o varmış. Üstad “Said nerde?” diyor. “Seni karşılamaya gitti Üstadım. Görüşmediniz mi?” demiş. Üstad şöyle bakmış “Kokmuyor musun?” demiş. “Ne korkacağım Üstad’ım, bin polis bir para” demiş. Hz. Üstad da: “Maşallah... Ben Said’e ES’AD diyorum” demiş. İltifat etmiş... ES’AD arslanların arslanı demektir. Said Gecegezen her şeyi ile malıyla, mülküyle fedai idi. Hepimizden fazla hapse girdi-çıktı.

Hanımı Nuran Gecegezen 3-4 yıl evvel vefat etti. Said şimdi dersanede kalıyor. Nuran Hanım bizim hanımla çok iyi ahbaplardı. Hatta vefatından bir gün evvel ziyaret ediyor. Hanımı da hizmetin içindeydi. Üstad’ın hanımına da duası var. Allah razı olsun...

General Faruk Güventürk’e Çekilen Müthiş Telgraf

Bediüzzaman Hazretleri Said Gecegezen’e hiç boşuna ES’AD der mi? Bunun cevabı, zulmün zirvelere tırmandığı en korkulu bir devirde, bir Generale çektiği telgrafın içinde var. Cesareti, “Sizin tefessüh etmiş olan vicdanınıza pek kısa bir cevaptır” şeklinde başlayan satırlar içinden okunabilir. Eskiler bilir, General Faruk Güventürk’ün işi gücü nurcularla uğraşmaktı o tarihlerde. Hem de basın önünde aleni yapardı saçma-sapan tehdit ve iftiralarını... Onun nasıl bir adam olduğunu Said ağabeyin telgrafının içeriğine havale ediyorum. Güventürk Paşa telgrafın çekildiği 7 Mayıs 1964 tarihinde Kayseri’de bulunuyordu. 27 Mayıs darbesinden sonra Kayseri’deki Doğu Menzil Komutanlığı’na getirilmişti. Telgraf şöyle:

E L T TELGRAF

7/5/1964

FARUK GÜVENTÜRK GENARAL

K A Y S E R İ

Sizin tefessüh etmiş olan vicdanınıza pek çok kısa bir cevaptır. Sizin gibi gaddar zalime pek çok kuvvetli cevabımız var ise de Sizin müsbet fikir cephenizden dolayı bu Müslüman millete samimi bir insan olmayıp, yalnız Türk milletine ait şerefli Türk ordusunun âli muzafferiyet elbisesini hunharcasına pek fazla istismar ederek kahrolmuş kızıl kızıl yüzünüze maske yaptığınızı kanunsuz keyfi küfri hareketlerinizle, kızıl cephenizi göstermeniz bizim için büyük bir muzafferiyetin cihan şümul tetimmelerindenidir.

Biz mücahit nurelar ise evvel Allah sonra Resûlullah ve usûmî onbiyaların ve asfiyale rin ve evliyalârin öndü hattında on dört asardır nuruyla beşeriyet'i sumetten nur'a kavuşturun Kur'anı hakikatin mutlak ve mutlaklıkkaşiyet ve galibiyet kalinesi ile(o da bu zamanda Risale-i Nur'dur) Türkiye cumhuriyeti kanunlarına mübatah kabul ederek gizli sandıka komutanlarının bu vatana nâdî ve manevî vurdıkları darbeye karşı bu asarda manevî ordu komutanlarımızdan Bediüzzaman Said Nursî olarak bizim manevî askerleri olarak bilhassa ve bilhassa bu aziz nâdî Türk millet'i için büyük bir vartadan ve anarşistlikten kurtarmak için canlarınıza ve haddâ'ebedi esadetlerinizi dahi fedaî İslâm olarak Hazret'i Allah Celîlecelâlu, nev'i beşerin en büyük reisi ve kurtarıcısı bu gün için altı yüz milyon müslimanların kâleinde Hazret'i Muhammed Peygamberini'si (A.S.M.)e Kur'anı korinin şûhâde kâsen etmişiz.Asla ve kat'a Risale-i Nur'dan ve Usûdunâz Bediüzzamanın feragut mesleki vâzîyesinden ayrılmayacağımız.

Zulmün topu var, gullısı var, Kal'ası varsa;
Hakkında bükülmez kolu, dâimaz yûdî vardır.

Bu yazınıza Alla hırazan ismiyle ve kuvvetiyle Hazreti Peygamberi-nisin âli himmetleriyle onun Enbiyaların husu'urta salihlerin dualarıyla Allah'a inah şahâdetnamesinin imzasını üç defa yazacağın

Said Gecegezen Said Gecegezen Said Gecegezen

İnşallah öbedî Nure Konya -- TÜRKİYE

Said Gecegezen'in General Faruk Güventürk'e gönderdiği müdhîş telgraf

ELT TELGRAF

7/5/1964

FARUK GÜVENTÜRK GENERAL KAYSERİ

Sizin tefessüh etmiş olan vicdanınıza pek kısa bir cevaptır.

Sizin gibi gaddar bir zalime pek çok kuvvetli cevabımız var ise de sizin müsbet fikir cephenizden dolayı bu Müslüman millete samimi bir insan olmayıp, yalnız Türk milleteine aid şerefli Türk ordusunun âli muzafferiyet elbisesini hunharcasına pek fazla istismar ederek kahrolmuş kızıl kızıl yüzünüze maske yaptığınızı kanunsuz keyfi küfri

hareketinizle, kızıl cephesini göstermeniz bizim için büyük bir muzafferiyetin cihan şümul tetimmelerindendir.

Biz mücahid nurcular ise evvel Allah sonra Resulullah ve umumi enbiya ve asfiyaların ve evliyaların öncü hattında on dört asırdır nuruyla beşeriyeti zulmetten nura kavuşturan Kur'anı Hakîmin mutlak ve mutlak hâkimiyet ve galibiyet kılınıcı ile (o da bu zamanda Risale-i Nur'dur) Türkiye Cumhuriyeti kanunlarını muhatap kabul ederek gizli zındıka kumandanlarının bu vatana maddi ve manevi vuracakları darbeye karşı bu asırda manevi ordu kumandanlarımızdan Bediüzzaman Said Nursi olarak biz onun manevi askerleri olarak bilhassa ve bilhassa bu aziz necip Türk milletini büyük bir vartadan, anarşistlikten kurtarmak için canlarımızı ve hatta ebedi saadetlerimizi dahi fedai-i İslam olarak Hazreti Allah celle celalühü, nev'i beşerin en büyük reisi ve kurtarıcısı bugün için altıyüz milyon Müslümanların kalbinde Hazreti Muhammed Peygamberimize (a.s.m.) Kur'an-ı Kerimin önünde kasem etmişiz. Asla ve kat'a Risale-i Nur'dan ve Üstadımız Bediüzzaman'ın feragat meslek-i umumisinden ayrılmayacağız.

Zulmün topu var, güllesi var, kal'ası varsa;

Hakkında bükülmez kolu, dönmez yüzü vardır.

Bu yazımızı Allah'ımızın izniyle ve kuvvetiyle Hazreti Peygamberimizin âli himmetleriyle umum enbiyaların huzurunda, Salihlerin dualarıyla Allah'a iman şahadetnamemin imzasını üç defa yazacağım.

Said Gecegezen Said Gecegezen Said Gecegezen
İnşallah ebedi Nurcu Konya - Türkiye

* * *

Konyalı Hanım Nur Talebesi Nuran Gecegezen

Merhum Nuran Gecegezen eşi Said ağabeyle beraber Üstad Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmişlerdir.

Said Gecegezen ağabey annesi Dürdane Hanım ve eşi Nuran hanımı Hz. Üstad'ın ziyaretine götürürken yolda onlara: "Üstad size; 'Siz çıkın ben Said kardeşimle konuşacağım' diyecek" diyor. Hakikaten Said ağabeyin dediğinin aynısı oluyor ve Üstad hanımların çıkmasını söylüyor. Onlar da hürmeten yüzleri odaya dönük olarak arka arkaya giderek odayı terk ederlerken Üstad'ımız eliyle "Gelin!" işareti yapıyor ve onlara cübbesinin yenini uzatıyor, öpmelerine müsaade ediyor. Merhum Nuran ablamızın Konya'da çok hizmetleri olduğunu öğrendik.

Hanımlar Rehberi kitabında "Gönüller Fâtihî Hazret-i Üstadımız Efendimiz!" diye başlayıp, "Pek çok dualarınıza muhtaç Konyalı Hanımlar namına" şeklinde biten mektubun altında, imza olarak diğer ablalarla beraber en sonda 'Nuran' ismi de var. Nuran ablamızın Said Gecegezen ağabeyimizin eşi olduğunu öğrendik.

Oldukça uzun olan mektubun ilk ve son paragrafları şöyledir:

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Gönüller Fâtihî Hazret-i Üstadımız Efendimiz!

Size nasıl Hazret-i Üstadımız, Risale-i Nurlara da nasıl Nurlarımız diyerek bütün mevcudiyetimizle inanmayalım? Hiç inanmamamıza imkân var mıdır? Evet Hazret-i Üstadımız, nurlu yolunuzun Hazret-i Peygamberimiz Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Efendimize gitmiş olduğunu, devamlı olarak Nurlarımızı okumakla anlamış bulunuyoruz.

.....

Allah'ın izni ile kalblerimize Risale-i Nur'un ve Nurlarımızın vermiş olduğu feyizlerle bu mektubu yazdık. Siz Üstadımızı hasta hallerinde pek fazla meşgul ettiğimizden kusurlarımızın affını ayrı ayrı rica eder, Cenab-ı Allah'tan şifalar dileriz ve Leyle-i Mi'racınızı tebrik ederiz.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Pekçok dualarınıza muhtaç Konya'lı Hanımlar namına
Gülsün, Elmas, Firdevs, Mediha, Ayşe, Hatice,
Fatma, Sâliha, Şükran, Müşerref, Zehra, Ayşe, Nuran
(Hanımlar Rehberi 144)

Gazetelerde Konya Nur Talebeleri ve Said Gecegezen:

Konya Nur talebeleri ve Said Gecegezen hakkında muhtelif tarihlerde çıkan gazetelerde çok sayıda haberler var. Gazetelerden bazı paragraflar şöyledir:

03.01.1960 CUMHURİYET

KONYA'DA DÜN NURCULARA KARŞI HAREKETE GEÇİLDİ

Nurcular Başbakana Telgraf Çektiler

Konya, 2 (Telefonla) — Bugün Hasan Nevruz adındaki Nuncunun tevkifinden sonra, şehrimizdeki Nurcular Faik Gecegezen'in imzası ile bir 590 kelimelik adi, diğeri 38 kelimelik yıldırım telgrafla Başbakan Menderes'e müracaat etmişlerdir. Kendisiyle görüştüğümüz Faik Gecegezer, telgrafların mealini vermeğe yetkili olmadığını, fakat Menderes'in yakın ilgisinden emin bulunduğunu söylemiştir.

* * *

23.01.1960 MİLLİYET

KONYA'DA DÜN 3 NURCU DAHA TEVKİF EDİLDİ

Biri bizzat Konya Emniyet Müdürü tarafından yakalanan Nurcuların evlerinde birçok risale ve mektup bulundu.

Konya, Hususi—Nurculukla ilgili bazı yazı ve risaleleri gazetelere ve mebuslara göndermek isteyen 3 Nurcu dün, ellerindeki paketlerle suçüstü yakalanmıştır.

Konya Birinci Sulh Ceza Mahkemesi her üç Nurcuyu öğlenden sonra tevkif etmiştir. Nurcular, Konya halkının devamlı şikâyetleri üzerine tâkip edilmeye başlanmış, Sait Gecegezen, Hasan İlkbahar ve Hüseyin Hüsmen Duran (imam) isimlerindeki sanıklardan sonuncusunu bizzat Konya Emniyet Müdürü postahanedede yakalamıştır. Polis tarafından sanıkların evlerinde yapılan aramada 500 kadar risale ve birçok mektup bulunmuştur.

* * *

23.01.1960 CUMHURİYET

KONYA'DA DÜN 3 NURCU DAHA TEVKİF EDİLDİ.

Konya, 22 (Arkadaşımız Sofu Tuğrul Bildiriyor)

— Geçen haftalarda Saidi Nursî'nin eseri olan Risale-i Nur'u camide propaganda ettikleri için yakalanıp tevkif edilen altı Nurcudan sonra bu kere de Risale-i Nur'dan bazı parçalarıbazı Nur talebeleri mektuplarını ve Saidi Nursî'nin mektubunu posta ile muhtelif şahıslara göndererek propaganda yapmış oldukları iddiasıyla Savcılığa ve oradan da Nöbetçi Sorgu Hâkimliğine sevk edilen beş Nurcudan üçü tevkif olunmuştur. Nurcular mektupları Konya Postahanesine verdikleri sırada yakalanmışlardır.

Nurcuların sorguları akşam 19'a kadar sürmüş ve tüccar Said Gecegezen, fırıncı Hasan İlkbahar ve imam Hasan Hüsmen Turan tevkif edilerek cezaevine yollanmışlar, terzi Fehmi Yılmaz ve yorgancı Mehmet Parlayan ise serbest bırakılmışlardır.

* * *

27.01.1960 ULUS

NURCULAR, MAHİYETİ ANLAŞILMAYAN BİR HAREKETE
ÇAĞIRILDI!

Konya’da Milletvekillerine mektup gönderen 1 Nurcuyu polis yakaladı.

Konya, 22 (Telefonla)—Şehrimizde Nurcularla açılan mücadeleye devam edilmektedir. Emniyet memurlarının sıkı takibine rağmen, Nurcular gizliden gizliye faaliyetlerine devam etmişlerdir. Evlerdeki toplantılardan ayrı olarak Nurcuların bazı şahıslara mektuplar yazdıkları tespit edilmiştir. Nihayet bir Nurcu, bugün seksen adet mektubu postaneye atıp çıkarken tertibat alan Emniyet Memurları tarafından yakalanmıştır. Seksen mektubun çoğunun devlet büyüklerine ve bazı milletvekillerine yazıldığı öğrenilmiştir. Öte yandan mektuplardan bazılarının da öğretmenlere gönderildiği anlaşılmıştır. Bir elden yazıldığı tahmin edilen mektupların metinleri gizli tutulmaktadır. Yakalanan Sait Gecegezen, Hasan İlkbahar, Hüsmen Duran tevkif edilenlerdendir. Öte yandan Konya’daki Nurculara da memleketin bir çok yerlerinden şu mealde mektuplar gelmektedir:

“Bu asırda küfür, eski asırlar gibi cehaletten gelmemiş, fen ve felsefeden gelmiştir. Bunu ıslah ise nur ve ilimle olacaktır. Sevgili ve mübarek üstadımız, ateş üflendikçe yandığı misilli Risale-i Nur da hücum edildikçe fütuhatına vesile oluyor. Muarızlarımız Risale-i Nur’a hücum ettikçe biz onlar hakkında Cenab-ı Hakka şöyle dua ediyoruz: Yarab Risale-i Nur’la bunların ölümlerini nurlandır. Bunlar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Yarab sen bunların gönüllerindeki delâleti izale et. Bunlara hidayet et. İhsan et, diyoruz.”

Şükrü Altıntabak

(1943 – 2006)

ŞÜKRÜ ALTINTABAK 25 Mart 1943 Isparta doğumludur. Dedesi Mehmed Nuri Efendi Isparta Ulu Camii imamlarındandır. İmam Nuri Efendinin Bediüzzaman Hazretleriyle görüşmeleri vardır. Şükrü Altıntabak'ın babası Hüsnü Altıntabak ise 1914 doğumlu olup, Üstad Said Nursi hazretleriyle daha da yakın olmuştur. Isparta'da Hz. Üstad'ın şimdi müze olan evinde sergilenen karyola, Hüsnü Efendinin evinden getirdiği karyoladır. Bu karyolada Said Nursi sekiz sene yatmıştır. Baba Hüsnü Altıntabak hem hattat, hem de oto boyacısı idi. Aynı müzede sergilenen 1954 model Chevrolet marka otomobil, 1956 yılında Ankara'dan Mahmut Çalışkan ağabeyin üzerine, taksicilik yapma vesilesiyle satın alınmıştı. Zira Bediüzzaman hediye kabul etmezdi... Ceylan Çalışkan ve Mahmut Çalışkan ile beraber Hüsnü Altıntabak da gitmişti Ankara'ya. Otomobil, bilirkişi olarak otomobilden anlayan Hüsnü Altıntabak'ın onayından sonra 13 bin liraya satın alınmıştır. Üstad, mutlaka parasını vererek kullanıyordu bu otomobili... Şükrü ağabeyin babası Hüsnü Altıntabak 2000 yılında Isparta'da vefat etmiştir.

Özetlersek, Ispartalı bu nurlu aile silsilesi şöyle devam ediyor; dede Nuri Efendi, baba Hüsnü, oğul Şükrü ve bir de Şükrü'nün oğlu Ahmet Altıntabak vardır... İşletme Fakültesini bitirdi Ahmed Altıntabak, İman-Kur'an hizmetlerine vakf-ı hayat etmiş, merhum dedelerine ve

babasına tam bir hayr-ül halef olmuştur. Şerafeddin Kartal ağabeyle beraber Kütahya'da dersane-i nûriyede kalmaktadır...

Şükrü Altıntabak ağabeyimiz 10 Mart 2016 tarihinde Isparta'da Hakkın rahmetine kavuşmuştur. Allah rahmet etsin.

Bediüzzaman'ın Yazdığı Mektup Bizim Evden Menderes'e Gönderilmişti

Şükrü Altıntabak'ın önemli bir hatırasını kendi dilinden okuyalım:

“1943 Isparta doğumluyum. 1965 yılında Ankara İlahiyat Fakültesini bitirdim. İmam Hatip Okullarında meslek dersleri öğretmenliği yaptım. Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretleri Isparta'ya 1953 senesinde teşrif ettikten sonra merhum babam Hüsnü Altıntabak beni de Üstad'ın yanına götürüyordu. Çok defa mübarek ellerini öptüm, duasını aldım. Hüsrev Ağabey bizim komşumuzdu. Osmanlıcayı ondan öğrendim. Arkadaşlarımla Risale-i Nur neşriyatı hizmetlerinde bulunmak nasip olmuştu bize.

Bizim evde cereyan eden önemli bir hadiseyi anlatayım:

“Emirdağ Lâhikası-II kitabında neşredilen; “Bu vatanda şimdilik dört parti var. Biri Halk Partisi, biri Demokrat, biri Millet, diğeri İttihad-ı İslâm'dır.” diye başlayan ve “Halkçılar ırkçılığı elde edip, tam sizi mağlub etmeye bir ihtimal-i kavî ile hissettim ve İslâmiyet namına telaş ediyorum.” Diye devam eden ve “Dindar Demokratlar, hususan Adnan Menderes gibi zâtların hatırları için otuz beş seneden beri terk ettiğim siyasete bir-iki gün baktım ve bunu yazdım. Said Nursî” şeklinde tamamlanan mektup 1958 yılında yazılmıştı.

“Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretleri bu mektubu yazdıktan sonra, Tâhirî Mutlu ve Süleyman Rüşdü Çakın ağabeylerle bizim eve gönderdi. Eve Isparta Demokrat Parti İl Başkanı da geldi. Ev sahibi olarak babam Hüsnü Altıntabak'ın yanında ben de vardım. O sırada 15 yaşındayım. Tâhirî ve Rüşdü ağabeyler mektubu İl Başkanı'na

verdiler ve Menderes'e ulaştırmasını istediler. Ayrıca ihtilal olacak diye İl Başkanı'nı ikaz da ettiler. Hatta ben o zaman çocuk aklımla 'İhtilal' ne demek acaba diye düşünmüştüm. Nitekim iki sene sonra, Üstad'ın işaret ettiği beklenen o ihtilal oldu ve Müslümanlara yapılan zulümler arttı..."

Tevfik Demirel

(1941 -)

BAYRAM YÜKSEL AĞABEYİMİZİN Ankara dönemi olan 1960'lı yılların sonları ile 70'li yılların ilk yarısında tanıdım Tevfik Demirel ağabeyi. Ankara'da talebelik yıllarımızdı... O dönemde Ankaralı esnaf nur talebeleri sayılabilecek kadar azdı. Tevfik Ağabey bunlardan birisiydi. Onu Bayram ağabeyin hep yakınlarında görüyorduk. Başta Bayram Ağabey olmak üzere, umum nur talebeleri tarafından çok sevilen, güvenilen, sadakatli bir hizmet adamı olarak temeyyüz etmişti Tevfik Demirel...

Hız. Üstad'ın, en bahtiyar yıllarımdır dediğı sekiz senelik Barla Hayatı çok önemlidir. Tevfik Demirel, işte bu nahiyede doğmuş ve Bediüzzaman hazretlerini de ilk defa burada görmüştür. Tevfik Ağabey Ankara'ya göç etmiş ise de, Barla ile sıkı münasebetleri hep devam edegelmiştir. Bize anlattığı hatıralarında Bediüzzaman Hazretleri ile ilgili kısımların yanında, Barlalı merhum ağabeylerimizle alakalı bölümler de oldukça kıymetlidir. Bilhassa ilk defa duyduğumuz Barlalı iki meczubun Hız. Üstad'la olan münasebetleri çok ilginç geldi bize.

Tevfik Demirel ağabeyi, 29 Şubat 2016 tarihinde, Ankara'da bulunan iş yerinde ziyaret ettik ve hatıralarını kaydettik. Kayıtlarımızı taslak halinde yazdıktan sonra da kendisine tashih ettirdik.

Tevfik Demirel Anlatıyor:

1941 Barla doğumluyum. Bize Cirelizadeler derler. Cire Eğridir'e bağlı bir köydür. Ne zaman Barla'ya geldiğimizi babam da bilmiyordu, çok eskiden. Babamın Adı Kamil, Validem Nafia... Babamın Hz. Üstad'a yaptığı ziyaretler 1952'den sonra başlamıştır.

Ben 1941'de Barla'da doğdum ama 1947 senesinde Barla'dan göç edip ailece Ankara'ya yerleştik. İlkokulu Ankara'da okudum. Liseye gitmedim, ticarete başladım hemen, esnafılık yaptım hep. Şimdi olduğu gibi eskiden beri her sene yaz aylarında Ankara'dan Barla'ya tatile gidiyoruz biz ailece.

Arkadaşlarım İskambil Oynarken Üstad Karakavak'tan Geliyordu

Barla'da Karakavak diye bir yer vardır. 'Karakavak Meyvesi' diye Üstad'ın bahsettiği yerdir orası. Çam Dağları'na giderken 15 dakikalık mesafede, hemen Barla'nın üstüdür Karakavak. Orada dağın eteğinden soğuk bir su çıkar. Sözler kitabında, 17. Söz'de; "Barla Yaylası Tepelicede Çam, Katran, Ardiç, Karakavak Meyvesi Hakkında Yazılan Farisî Beyitler" şeklinde geçer buranın adı. Tepelice denilen yer ise yukarıda Çam Dağları'nın oradadır. Çam, Katran, Ardiç ağaçları da Çam Dağı'ndadır. Gelincik Dağı, Çam Dağı'nın karşısındaki en yüksek beyaz kayalıklı dağın adıdır.

Sene 1953 Barla'dayız, mevsim yaz. Barla'da Ak Mescit Mahallesi'nde oturuyorduk, evimiz hala duruyordu orada. Yedi sekiz mahalleli çocukla Karakavak'a çıktık biz.

Ben Karakavak'ta manzaralı bir yere oturmuş manzara seyrediyordum. Çocuklardan birisinin cebinde iskambil kâğıdı varmış. Dört çocuk çekildi geriye, çimenlerin üzerinde iskambil kâğıdı oynamaya başladılar. Sonra birisi, "Hoca Efendi geliyor" dedi. Oyun oynayanlar ne yapacaklarını şaşırdılar; birisi hemen kâğıtları topladı, cebine de koymuyor, götürüp bağ duvarının taşları arasına koydu. Üstad da merkebin üzerinde yukarıdan Karakavak'tan geliyor. Biri sağında, biri solunda iki ağabey; Zübeyir Ve Ceylan ağabeyler

olduğunu tahmin ediyorum. “Elini öpelim” dedim. “Öptürmez” dediler. Öptürmez denilince, biz de cesaret edemedik. Yolun kenarına bir manga şeklinde sıralandık; Üstad merkebin üzerinde önümüzden geçiyor; üç sefer elini göğsüne koydu, biz de mukabele ettik. Üstad Bediüzzaman’ı ilk görmem böyle olmuştu.

Üstad Benimle Barlalılara Selam Gönderdi

Üstad’ımız Bediüzzaman hazretleriyle ikinci görüşmem 1956 senesinde Eğridir’de oldu. Yine yaz tatili için ailece Ankara’dan Barla’ya gitmiştik. Bir müddet sonra babam Ankara’ya dönecek... Biz babamı Eğridir istasyonundan trenle Ankara’ya uğurlayıp, tekrar Barla’ya döneceğiz. Motorla geçtik Eğridir gölünden, istasyona vardık. O sıralarda da Üstad hazretleri ağabeylerle Barla’ya gelmek için arabasıyla yola çıkmış. Bedre köyüne doğru gelirlerken Üstad, geri dönün kardeşim diyor ağabeylere. Eğridir’e geri dönüyorlar. Eğridir istasyonunda babamı görüyor ağabeyler. Üstad’ı ara sıra ziyarete gittiği için Üstad ve ağabeyler babamı tanıyorlardı. Ben de babamın yanıdayım.

İsparta’da müzede sergilenen otomobil o zaman daha yeni alınmıştı. Üstad arka koltukta oturuyordu, ön koltukta da Zübeyir Ağabey ve şoför vardı. Şoför kimdi hatırlayamıyorum. Babama “Nereye gidiyorsun?” diye sordu ağabeyler. “Ankara’ya gidiyorum” dedi. “Kardeş sana bir bavul getirsek, onu götürür müsün?” dediler. “Götürürüm efendim” dedi babam. Getirdiler bavulu, bir de bir paket bozuk para... Telefon numarası veriyorlar. Ankara’ya vardığında, o telefonla aradığı ağabeyler gelip bavulu ve bozuk paraları alıyorlar. Sonradan düşündüm; babam epey cesurmuş. Çünkü o zamanlar trenlerde falan hep arama yaparlardı.

Üstad arabanın arka koltuğundan, “Barla’ya gidecek var mı?” diye sormuş. Ben de pederin arkasında, arabanın yanında duruyorum. “Çocuk gidecek” dedi babam. Üstad: “Çocuğa söyleyin, Barlalı hemşerilerime selam söylesin” demiş. Ben bunu duyamadım, ağabeyler söyledi bana. Biz motorla döndük Barla’ya. Barla’ya varınca, kime rastladım sa Üstad’ın selamını söyledim.

Validem Üstad'a Çay Götürmüş, Ama...

Validem Nafia Demirel, Muhacir Hafız Ahmed ağabeyin kızı olan, Hacı Bahri Çağlar ağabeyin hanımı ile Üstad'ı ziyarete gitmişler. Üstad Hazretleri dirseğini sakosunun üzerinden öptürmüş. Bizim valide ufak bir paket çay götürmüş, o çay belki 80/90 kuruştur. Üstad Altı tane 25 kuruş yani 150 kuruş vermiş. Hatta Annem o paranın iki tanesini hacca giderken harcamış. Diğer ikisini de biraderimle benim düğün parasının içine katmış. O para bende duruyor hala.

Küçük Ali Ağabey 19 Kere Risale-i Nur Külliyyatı'nı Yazmıştır

Muhacir Hafız Ahmed ağabeyin damadı Barlalı Bahri Çağlar ağabey yetmiş yaşındaydı ama o benim arkadaşımdı. Benim arabam vardı. O arabayla Bahri ağabeyle beraber Isparta'ya falan giderdik. Giderken muhakkak Kuleönü köyüne girer, Küçük Ali ağabeyin sohbetini dinlerdik. Onu ziyaret edenler 'Allah Allah küçücük bir köyde, böyle bir zat nasıl oluyor...' diye takdirle bu ifadeyi kullanırlardı. Küçük Ali Ağabey hakikaten büyük ruhluydu... Arkasında namaz kılarken manevi haz ve heyecan hissederdi insan. Kuleönü'nde toprak bir evde oturuyordu. Bazı Isparta ziyaretleri dışında, kırk sene köyden dışarı çıkmamıştır. 19 kere Risale-i Külliyyatı'nın tamamını yazmıştır. Hatta bir gün ben de: "Ali Ağabey, bana bir Lem'alar yazıversene" demiştim. "Peki, yazayım kardeşim" dedi ve yazdı. Mürekkep ve kâğıt masrafını vermiştim. O Lem'alar şimdi bende duruyor.

Küçük Ali ağabeyin babası ehl-i tarikti, Nakşî Tarikatı'na halife mesabesinde intisaplıydı. Ali Ağabey derdi ki:

"Babam beni ve ağabeyim Mustafa'yı kendi tarikatına intisap ettirmek istiyordu. Biz Üstad'a intisap edince bir parça kırılır gibi oldu. Ama bir sene zarfında manen bizim kendisini geçtiğimizi anladı ve bize yardım etmeye başladı. Babamın Üstad'a çok muhabbeti vardı. Sekerat anında bir müddet sonra açıldı, konuşmaya başladı: 'Mustafa, Ali! Bediüzzaman arabasını göndermiş, bizi İstanbul'da bekliyormuş' dedi ve ruhunu teslim etti." (Mustafa: 'Kuleönlü Mustafa' diye Risalelerde adı çok geçen Küçük Ali ağabeyin büyük kardeşidir.)

Küçük Ali Ağabey bize: “Aman kardeşim, fiş devamlı takılı kalsın ha... Risale-i Nur’la devamlı meşgul olun...” derdi. Zübeyir Ağabey de öyle derdi. Buna binaen Ali Ağabey şöyle bir şey anlatmıştı bize:

“Kuleönü’nde bir gün hırsızlık olmuş. O gün de iki yabancı gelmiş köye. Yabancılar yapmıştır diyorlar. Onlar da eyvah, ne yapacağız şimdi; biz yapmadık bu işi diye korkmaya başlamışlar. O zaman Rufai Tarikatı revaçtaydı. Biz Rufai’yiz, hırsızlık yapmayız diyorlar. Öyle ise sabah bir fırın yakalım da, girin çıkın diyor köylüler. Eyvah deyip iyice korkuyorlar. Gece rüyalarında Ahmed-i Rufai hazretlerini görüyor bu yabancılar. Diyor ki: ‘Madem benim ismimi verdiniz, fırına girin’ diyor. Kardeşlerim, bakın Rufai Hazretleri, isminin verilmesiyle bile himmet ediyor onlara.”

Barla’da İki Meczubun Bediüzzaman’la Olan Maceraları

Muhacir Hafız Ahmed’in damadı Barlalı Bahri Çağlar Ağabey benim çok iyi görüştüğüm ağabeyimizdi. Onunla gezerdim hep Barla’yı ve Isparta’yı.

Bahri Çağlar Ağabey anlatmıştı:

“Risalelerde adı geçen Barlalı Hafız Halid çocuklarla meşgul olurdu. Evinin bir tarafı duvar boyunca kitaplıktı. Hatta bahçeye gitse hangi kitaplarımı alayım dermiş. Gece karanlıkta hangi kitabın nerde olduğunu da bilirmiş. Hocalar arasında münazara yapıldığı zaman da daima o haklı çıkardı. Âlim bir zat yani...

“Barla’da Süleyman ve Selimlerin Mehmet diye iki meczup vardı. Üstad, Süleyman için 70 yaş, Selimlerin Mehmed için de 7 yaş mesabesindedir derdi.

“Üstad bir gün, Pazar Mahallesi Camisi’nde Hafız Halid’i tokatlıyormuş. Süleyman kapıdan bir bakmış, ‘eleleleli hoca efendi dövüyor’ deyip, kapıyı kapatıp kaçmış. Süleyman Barla’nın çıkışında kuzu güderdi. Üstad Hazretleri ta oraya kadar gitmiş, ‘Süleyman sen hakkını helal et bana’ demiş. ‘E dövüyordun ya’ deyince, ‘Kabahati vardı, öyle dövdüm’ demiş Üstad. Onu, aramış yani...

“Bir de Üstad’ın 7 yaşında mesabesindedir dediği Selimlerin Mehmet vardı Barla’da. Otuz yaşlarındaydı. O da meczuptu... Üstad hazretlerine birisi hasta getirip ‘okuyuver hocam’ dediği zaman, ‘götürün Selimlerin Mehmed okuyuversin’ derdi. Selimlerin Mehmed’e okutanlardan çokları iyi geldiğini söylerlerdi.

“Selimlerin Mehmet çok sigara içerdi. Fakat parayla almaz, sigaran var mı diye sorardı herkese. Hatta bir gün Üstad Hazretlerine geldi, kapıya dikildi. Üstad da kalktı, raftan bir şey aldı, kâğıdın içine koydu ve Selimlerin Mehmet’e verdi. Ben bunu görünce, “Allah Allah, Üstad’ta tütün olur mu hiç?” dedim içimden. Üstad anladı, dedi ki: ‘Bu çok muztar kaldığı zaman gelir; bende kekik var, onunla ufunetini biraz def eder diye veriyorum’ dedi.”

HÜR ADAM filminde bir meczup vardı ya, Bahri ağabeyin anlattıklarını temsilen gösterilmiş olabilir.

Vahdettin Akyıl

(1938 -)

VAHDETTİN AKYIL, Van Risale-i Nur hizmetlerinin ilk tesisinde büyük hizmetleri geçen saff-ı evvel ağabeylerimizden Selahaddin Akyıl'ın kardeşidir. Bu hatıraları iki kardeş beraberler iken kaydettim. Vahdettin Akyıl da ağabeyi Selahaddin gibi Nur'un müştak talebelerindendir. Onlarla sık görüşme imkânı buluyoruz. Bu, bahtiyar iki kardeşin bütün mesaiseri hizmet, hizmet ve yine hizmet... Bunun şahidiyiz...

Vahdettin ağabey Hz. Üstad'ı bir kere ziyaret etmiş. "Ziyaretimde kafamda şartlandırıdığım bir düşünceyi Bediüzzaman'dan duymuşum gibi anlatıyordum herkese. Risale-i Nur'u daha dikkatli okuyunca uyandım" diyor kendisi. Şimdi bu hatasını vesilemizle telafi etmek istiyor. Hatıralarını yazdıktan sonra Vahdettin ağabeyle beraber düzenledik.

Vahdettin Akyıl Anlatıyor:

1938 Van doğumluyum. Toptan sebzecilik işi yaptım. Şimdi emekli olarak İzmir'de yaşıyorum.

1946 senelerinde Van'ın Bahçıvan Mahallesi'nde bahçe içinde bir evimiz vardı. Ben ilkokula gidiyordum daha. Bize Muradiye Müftüsü geldi. O yaşlı zat babamla bahçede sohbet ederken ben de dinliyordum. Üstad'tan bahsetti. Çocuk halimle can kulağı ile dinliyordum. Üstad'tan çok methederek bahsetti. O zaman Üstad'a karşı benim içimde bir muhabbet doğdu. Van'da, Erek Dağı mağaralarında yaşarken Üstad'ın yanında bulunan Molla Hamid İkinci, en yakın akrabamızdan daha yakındı bize. Haftada iki-üç kere akşam yemeklerinde beraber olurduk.

Bizim kamyonlarımız vardı. Toptan sebzecilik yapıyorduk. Mallarımızı tren Kurtalan'a kadar getiriyor, kendi kamyonlarımızla Tatvan'a taşıyor, gemiye yüklüyoruz, oradan da Van'a naklediyorduk. 1970 senesinde İstanbul'a, oradan da 10 Kasım 1982 tarihinde İzmir'e taşındık.

Üstad Gelirsen Yalnız Gel Dedi Bana

Van'daydım, önce İstanbul'a geçtim. 28.8.1958, üç tane sekiz tevafuklu tarihte ben İstanbul'dan Isparta'ya Üstad'la görüşmek için yola çıktım. Molla Hamid Van'da bana: "Bunu Rüşdü Çakın'a ver" diye bir mektup verdi. Yalnız ben o zaman daha hizmetin mahiyetini tam bilemiyordum. Isparta'ya vardım, mektubu Rüşdü Çakın'a verdim. Meğer Üstad kimseyi kabul etmiyormuş. Onlar randevu aldılar benim için. Neticede Ceylan ağabey benim önümde, ben onun peşinde şimdi müze olan eve vardık. Bahçede olan merdivenden tırmandım, çıktım içeri girdim. Üstad karyolada oturuyordu. Ben Üstad'ın önüne oturdum. Bir talebe de aramıza oturdu. Meğer Üstad'ın sesi kısıkmiş, tercümanlık yapacakmış o talebe. Ben sonradan anlıyorum tabi bunları. Talebe adımı, nereden geldiğimi sordu. Fakat ben o talebenin bir kelimesini bile hiç duymadım sanki. Üstad ne dediyse sarıh olarak anladım. Hacı Nuh, Molla Hamid, Emin Bey dedi, onları sordu. Yalnız Emin deyince anlayamadım. Yemen Bey dese ben onu tanırdım. Çaycı Emin ağabeyin asıl adı 'Yemen' idi. Üstad onu 'Emin' olarak değiştirmiş. Orada yarım saat kadar sohbet ettik, Üstad'ın yanında ter döktük.

Ben oradan ayrıldım iki hemşerime rastladım namaz kılıyorlardı. Onlar askermiş, ben de namaza başladım. İlk defa görüyordum onları. Bir taraftan da kendi kendime Üstad bana niye yalnız gel dedi acaba, Üstad herhalde bunları kasketti diye düşünüyordum. Seneler geçti. O kişileri ne iş yapıyorlar diye sordum, araştırdım. Birisi “beyaz zehir” kaçakçılığı yapıyormuş. Diğeri de İstanbul’a gitmiş sosyete terziliği yapıyormuş. Üstad bunları kastediyordu demek ki.

Üstad’ın yanından çıkınca valideme, Van’a bir mektup yazdım. “Şimdi dünyanın büyük evliyasının yanından ayrıldım, sana bu satırları yazıyorum” dedim.

Necmeddin Şahiner ile İki Kere Anlaştık Buluşamadık

Ziyaretimi anlatmaya devam edeyim. Üstad: “Bana Diyanet’ten Van’a memurluk teklif ettiler, ben istemedim. Nasip olursa Van’a geleceğim” dedi. Şimdi, Diyanet’ten memuriyet deyince, o sene de Erzurum’da üniversite açılmıştı. Benim kafamda bu mesele olduğundan, “Demek ki Erzurum Üniversitesi için Üstad’a din hocalığı teklif etmişler” diye kazanmış, aklıma böyle yerleşmiş. Şunu da söyleyeyim; bu üniversite aslında Van’ın hakkı iken, Erzurumlular istimlâk bedeli almadılar, Van’ın hakkını Erzurum’a verdiler.

Bakın şimdi Risale-i Nur’un kerametine: 1970 senesinin Haziran ayında biz Van’dan İstanbul’a taşındık. Bizim dükkânla ev belediye sarayının arkasındaydı ve nur dersanesine yakındı. Çok akşamları orada görüşüyorduk kardeşlerle. Necmeddin Şahiner ile de orada görüşüyorduk. Bir gün: “Necmeddin sen çok geziyorsun, Üstad’a üniversite hocalığı teklif edildiğini duydun mu hiç?” dedim. “Sen in misin, cin misin, hele bir gün seninle bir röportaj yapalım” dedi. Necmeddin Şahiner’le anlaştık fakat bir engel çıktı görüşemedik. İkincisinde telefon etti “Ben geleyim görüşelim” dedi. Ben dedim ki: “Ev toplanmış, kamyonu yüklenmiş, sabahleyin İzmir’e gideceğiz, biraz sonra da gidip kayınpederde kalacağız.” “O zaman başka bir tarihe kalsın” dedi.

Şimdi eğer Necmeddin ile bu iki defadır aksayan görüşme olsaydı, büyük bir hataya sebep olacaktım. Şöyle; benim Üstad’ın Erzurum

Üniversitesine hocalık yapması için teklif edildiği kafama saplanmış, kazınmış ya, öyle anlatacaktım ben.

Sonra Emirdağ Lâhikasını okurken, bir şey dikkatimi çekti; meğer Üstad'a yapılan teklif Üniversite için değil, Ankara Diyanet'inden olmuş. Eğer ben iki aksama olmasaydı, Necmeddin'e bu hatıramı anlatsaydım, Son Şahitler kitabına geçecek, yüzlerce, binlerce insan okuyacaktı. Dolayısıyla telafisi mümkün olmayan bir hata olacaktı. Ben de vicdan azabı çekecektim. Anladım ki Allah bizi görüştürmemiş. Bu Risale-i Nur'un kerametidir.

Müdüriyet Yüksek Makamına

ZELTAHAHSUS

56

15/II/951 günlü rapora ektir:

Saidinurisi (Bediüzzaman) adlı şahsın 16/II/951 günü saat 18'30 da İsmet Büke'nin 72 sayılı talebisi ile Isparta'ya gelerek Gazikemal mahallesi Dereli sokakta (?) sığılı evde ikamet eden ve Bediüzzaman'ın müritlerinden hükümlü Hüseyin Altunbaşak'ın evine müşafir kaldığı.

Son 18 saat zarfında konuşmalarına ait elde edilen bilgilere göre:

1- Adı geçenin Isparta'da Milletpartisinin bir Şubesini açtırmak için bu işten önce mevkiyet hali bulunan Sıhhiye memurlugundan emekli Osman Bak Erdoan'ın parti Başkanlığını alması için muhabere ederek Merkezden Millet Partisinin tüzük ve talimatını istemesi için teşvik ettiği.

2- Bir başka şayla göre kendisinin Diyanet işlerinde müşavirlik vazifesine tayini düşünüldüğünden resmen muvafakatı istendiği halde ihtiyarlığını ileri sürerek bu teklifi kabul etmediği.

3- 20 gün kadar Isparta'da kalıp kişi Anta ya'da geçireceği haber alınmıştır.

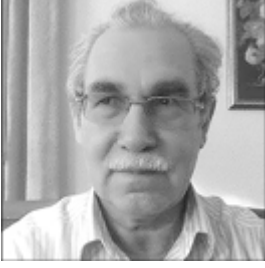
Durumu kovalanmakta olduğundan elde edilecek malûmatın ek raporla bildirileceğini saygılarımla arz ederim. 17/II/951

S.G. Amiri
Saban Yılmazkurt

Aslına Kopyasıdır.
10/II/951

Diyanet İşleri'nin 1951 yılında Bediüzzaman'a müşavirlik teklif ettiğini ve Üstad'ın yaşlılık sebebiyle bunu kabul etmediğini gösteren belge, Vahdettin Akyıl Ağabeyi doğrulamaktadır

Yaşar (Said) Kul

(1945 -)

RİSALE-İ NUR'DA İSMİ GEÇEN veya Bediüzzaman Hazretlerini gören son ağabeyleri aramaya devam ediyoruz. İzmirli olarak Van'dan Bursa'ya, İnebolu'dan Erzincan'a, Antalya'dan, Antep'ten İstanbul'a kadar sayısız turlarımız oldu... Çok yerler gezdik... Devam ediyoruz... Gariptir ki burnumuzun dibini görememiştir... Ahmed Feyzi Kul ağabeyimizin iki oğlundan 'SAİD' ve 'NURİ' Kul'dan bahsediyorum. İkisinin de adları Emirdağ Lâhikası'nda geçiyor... Onlar İzmir'in Selçuk ilçesinin Çamlık köyünden... Çok uzun yıllardan beri Haziran ayı başlarında Çamlık köyünde yapılan, 'Çamlık Mevlidleri'nden tanıdığımız, gördüğümüz, bildiğimiz Yaşar ve Nuri Kul ağabeylerimiz her nasılsa nazarımızda saklanmış. Daha doğrusu Yaşar Kul olarak bildiğimiz ağabeyimizin Hz. Üstad'ın mektubunda adı geçen 'Said' olduğunu duymamıştır... Zannediyorum çok kimse hala bilmiyor... İrtibat kurduk, Said 'Yaşar' ağabey sorularıma mektupla cevap verdi. Nuri Kul ağabeyden ise, Çamlık köyü ziyaretimizde oğlu Süleyman'ın aracılığı ile bilgi alabildik. Nuri Ağabey ciddi olarak hastaydı. Hatıralarını aldıktan kısa bir müddet sonra 14 Ocak 2016 tarihinde vefat etti. Allah rahmet etsin.

Ağabeylerden aldığımız cevaplarla 'Yaşar' ve 'Nuri' karışıklığını çözdük, bu vesileyle 'Kul' ailesinin yakın dönem şeceresini de çıkarmış olduk. Bu arada merhum Ahmed Feyzi ve kardeşi Mehmed Feyzi Kul ağabeylerin ne kadar ehl-i himmet olduklarını, arazilerini

hayır kurumlarına bağışlama vasiyetlerinden anladık. Said Yaşar Kul da bu vasiyeti bihakkın harfiyen yerine getirmiş, bunu da gördük...

Merhum Ahmed Feyzi Kul, Bediüzzaman Hazretlerine oğullarının diliyle bir mektup yazar. Mektupta iki hanımından, validesinden, oğulları Said (Yaşar) ile Nuri'den ve ayrıca kardeşi Mehmed Emin Kul'dan bahseder. Hz. Üstad da adı geçenlerin hepsinden bir şekilde bahsederek dolaylı bir cevap yazar. Mektup Emirdağ Lâhika'sında neşredilir.

Mektubun ilgili paragrafı şöyle:

“...Nur avukatı Ahmed Feyzi'nin incir teberrüküne mukabil, benim namıma bir Sikke-i Gaybiye mecmuasını ona gönderiniz ki, incirleri bana dokunmasın. Çünkü bu âhirde kat'iyen mukabelesiz hediyeler beni hastalandırdığı, çok tecrübelerle pek kat'îleşti.

Hem o kardeşimizin iki mübarek haremi ve muhterem vâlidesinin ve Said ve Nuri namındaki evlâdlarının bana yazdıkları samimî mektublarına mukabil hem onlara, hem evlâdlarına çok dua ediyorum. Öyle bir kahraman Nurcunun öyle hakikatlı, muhterem dindar refikasının Nurlara fedai ve hâdim olarak verdikleri masum evlâdlarını ruh u canımızla Nur'un masumlar dairesinde kabul ediyoruz. Ve Mehmed Emin ve Ali Akdağ ve Ahmed Feyzi'ye ve umum kardeşlerimize selâm ve dua ederiz.” (Emirdağ Lâhikası 274)

Said (Yaşar) Kul Anlatıyor:

İzmir'in Selçuk kazasının Çamlık köyünde 01.12.1945 tarihinde doğmuşum. İnşaat Mühendisiyim. Eğitim: Çamlık İlkokulu (1952-1957), Torbalı ve Selçuk Ortaokulu (1957-1960), İzmir Atatürk Lisesi (1960-1964), Orta Doğu Teknik Üniversitesi (1964-1969). Bulunduğum yerler: İzmir, Nazilli, Libya/Bingazi, İstanbul. Mart 1985 den beri İstanbul'da ikamet ediyorum.

Kullar Ailesi Olarak Şeceremiz Şöyledir

Emirdağ Lâhikası'ndaki Hz. Üstad'a aid mektuptan da anlaşılacağı gibi babam Ahmed Feyzi Kul'un o zaman iki hanımı vardı. Benim annemin adı 'Emine', üvey annemin adı 'Hamide'. Ağabeylerim Faruk ve Arif ile küçükleri Nuri üçü de Hamide annemdendir. Benim Emine annem babamla dul olarak evlenmiş. Annemin ölen beyinden olan ağabeylerim ve ablam ise Mehmet Özsavran, Ali Özsavran ve Hatice Sazak'tır. Görüldüğü gibi babam Ahmed Feyzi Kul'dan ve Emine annemden bir tek ben varım.

Amcam Mehmed Emin Kul'un çocuğu olmadığı için beni evlatlık aldı. Amcam bana Çamlık köyü ile Ortaklar bucağı arasındaki arazilerini vakfetmemi vasiyet etti. Dolayısı ile NAKEV (Nazilli Kültür ve Eğitim Vakfı) kurulmasına vesile oldu. Çamlık köyünde KHV üzerine vakfettiğimiz arazi de amcamdan intikal etmiştir bana. Orada devamlı olarak her yıl mevlit okunduğundan, belki de aziz Üstad'ımızın tasarrufu ile vakfetmeyi-çok şükür-Cenab-ı Hak nasip etti bize. Hâzâ min fadli rabbi. Allah kabul etsin...

Emirdağ Lâhikası'nda Üstad'ımızın bahsini ettiği mektubun yazılmasında, Hz. Üstad'a gönderilmesinde benim haberim olmadı. Sonradan da bahsetmedi babam. Herhalde manen bizim dilimizle yazdı. Mektupta geçen 'İncir teberrükü' bahsinden de anlaşılıyor ki babam ve amcam hediye vermeyi severdi.

Ankara 1963 ODTÜ. Sungur ağabeyin ODTÜ ziyareti sırasında çekilen kıymetli bir fotoğraf karesi. Sungur ağabeyin sağında sadece başı görülen, Yaşar Kul ağabeydir.

Ayaktakiler; Muhsin Demirel, Feyzi Allahverdi, Yaşar Kul, Mustafa Sungur, Ahmet Apay, Mustafa Süzer, İbrahim Mamık, Ahmet Demir, A. Cevad Yaşar

Oturanlar; Abdullah Şahiner, Ali Vapurulu, A.Yüksel, Mehmet Güler, Mansur Atalay

Emirdağ Lâhikası'nda 'Said' Olarak Anılan Çocuk Benim

Emirdağ Lâhikası'nda Hz. Üstad tarafından 'Said' olarak anılan çocuk benim. Fakat nüfusa adım 'Yaşar' olarak yazdırılmış. Bunun sebebi şudur; benden önce muhtemelen üç kardeşim öldüğü için rahmetli ninem adımın 'Yaşar' olmasını istemiş. Nüfus kâğıdım geç çıktığı ve babam Ahmed Feyzi Kul da o sırada Hz. Üstad'la beraber Afyon hapisanesinde (1948) olduğu için köy muhtarı adımlı nüfusa 'Yaşar' olarak yazdırmış. Babam aslında 'Said' koymuş adımlı. Emirdağ Lâhikasındaki mektupta da bu sebepten dolayı Said yazar... Rahmetli Hamide validem çok kıskanç olduğundan babam bize nadiren gelirdi. Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretlerini görmek maalesef bize nasip olmadı.

Zekeriya Kitapçı

(1937 -)

ISPARTA'DA BEDİÜZZAMAN Said Nursi Hazretlerinin yanında bir buçuk sene devamlı olarak kaldığı, bu süre içinde O'nun her türlü hizmetlerini deruhte ettiği ve elinde hatırı sayılır metrukât bulunduğu halde, şimdiye kadar hatıralarını ciddi manada kimseye anlatmayan Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı'nın evinde misafiriz. Kendisi Konya'da ikamet ediyor. Prof. Kitapçı 'Türk-İslam Tarihi' hocasıdır ve son görev yeri Konya Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nden emeklidir.

Tarih 1 Eylül 2015. Randevu alıp, Mehmed Demiröz kardeşimizle beraber diyar-ı Mevlana Konya'ya doğru düştük yollara. Çoktan yarı yolu geçmiş bulunuyorduk. Yol boyunca kafamda ve gönlümde hep Prof. Zekeriya Kitapçı vardı. Bundan önce röportaj yaptığım birçok ağabey bana sık sık ondan ve onunla ilgili hatıralardan bahsetmişlerdi. Kitaplarımda adı çok geçiyor... Her nedense onunla, bire bir karşılaşmak şimdiye kadar nasip olmamıştı bir türlü.

Evinin kapı zilini heyecanla çaldığımda, kafa ve gönül dünyam karmakarıştı. Zira Kitapçı Ağabey bizim için henüz gizemliydi. Bizi nasıl karşılayacağını bilemiyordum. Bazı fotoğraflarında bakışları sert görünüyordu. Gerçi randevu alarak gitmiştik ama Hz. Bediüzzaman'ı konuşup konuşmayacağını da bilemiyorduk. Bizi de daha öncekiler gibi birkaç tarihi kitap gösterip gönderir miydi acaba?

Endişemiz vardı... Kapı açıldığında âlemim bir anda değişiverdi. Karşımızda güleç yüzle, gayet samimi ve hasbi bir tavırla “Hoş geldiniz kardeşler” diyen bir Zekeriya Ağabey vardı. Bizi hemen içeriye buyur etti, Mehmet Demiröz’le beni sanki yılların hasreti varmış gibi kucakladı.

Zekeriya Kitapçı hocamızın bize gülerek söylediği ilk sözler şu oldu: “Ömer Bey! Aziz Kardeşim! Şimdiye kadar evime benimle röportaj yapmak için birçok kıymetli kimseler, kardeşler geldi, onların hiç birisiyle bu konuda konuşmadım. Çok sevdiğim Necmeddin Şahiner, merhum Abdulkadir Badıllı Ağabey ve Dost TV mensuplarından kardeşler de geldi. O kadar ki, kırmak pahasına da olsa onlara hiç bir şey anlatmadım. Her nasılsa ben sana avlandım. Bu nasıl oldu onu ben de bilmiyorum. Her halde bu işin vakt-i merhunu gelmiş olsa gerek.”

Bu sözler harfiyen Zekeriya Kitapçı’ya aittir. Şimdiye kadar kendisini niye sakladı bilmiyorum. O da açıklayamadı zaten. Bu benim şansım. Demek ki Allah bize nasip edecekmiş. Aslında Necmeddin Şahiner ağabeyim, Zekeriya Kitapçı hocamıza da gitmem için beni teşvik ediyordu. Öğrenince memnun oldu, tebrik etti. Gördük ki Prof. Zekeriya Kitapçı ilmi çalışmalarına bütün varlığı ile devam ediyor. ‘Türk İslam Tarihi, Medeniyet ve Kültürü’ ile alakalı yeni eserler yazmakla meşgul. Kısa bir hoş beşten sonra Zekeriya ağabeyin samimi tavırları bizi rahatlattı ve sorularımı sıralamaya başladım. Sorularıma kendisine sitem ederek başladım... Metin okunduğunda ne demek istediğim kısmen anlaşılacaktır...

Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı, Bediüzzaman Hazretleriyle alakalı hatıralarını anlatırken bir şekilde kendi hayatını da anlatmış oldu. Hizmetle ilgili hayat serüvenini aşağıdaki mülakatın akışına bırakıyorum. Ancak hatıralarının daha iyi anlaşılabilmesi için kendisine aid hayat hikâyesini kısaca özetlemek gerekiyor. Şöyle ki:

1937 Isparta/Yalvaç doğumlu olan Zekeriya Kitapçı, merhum babasının bir endişesinden dolayı ilkokula geç başlar, fakat okulu süratle bitirir. 1950 yılında ülke çapında ilk defa açılan yedi İmam Hatip Okulu’ndan birisi Isparta’dadır. Kitapçı ağabey bu okulun orta

kısmına kaydını yaptırır ve lise kısmı ile beraber yedi sene okur. Bu zamanın bir buçuk senesi Bediüzzaman'ın yanında, evinde geçmiştir. Bu bir buçuk yılın iki buçuk ayı da Vahşi Şaban ağabey ile beraber Bediüzzaman'la baş başa geçmiştir. O sırada Zübeyir ağabeyler Ankara'da hapishanededir. 1959'da İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'ne kaydolar. Yüksek İslam Enstitüsü'nü tamamladıktan sonra Pakistan Karaçi Üniversitesi Edebiyat Fakültesinde doktorasını yapar ve Türkiye döner. Türkiye'nin en önemli beyin kuruluşlarından biri olan ve başında Merhum Turgut Özal'ın bulunduğu Devlet Planlama Teşkilatı'nda (DPT) yeni bir göreve başlar ve memlekete aktif hizmet etmenin zevkini tadar. Daha sonra Dr. Kitapçı Ağabey, Erzurum Atatürk Üniversitesi İslamî İlimler Fakültesine intisap eder ve İslam Tarihi Doçenti ve Profesörü olur. Beş sene Nijerya Jos Üniversitesi'nde, beş sene de Elazığ Fırat Üniversitesi'nde görev yapar. 1987 yılında Konya Selçuk Üniversitesi'nde görev alır. Prof. Zekeriya kitapçı 2004 yılında emekli olmuştur.

Çok iyi derecede İngilizce, Arapça ile beraber Farsça ve Urduca da bilmektedir. Prof. Zekeriya Kitapçı 'Türk-İslam Tarihi' hocasıdır. Mesleğinin de verdiği şevk ve sevk ile Türklerin, Hz. Üstad'ında Risale-i Nur Külliyyatı'nda belirttiği gibi, bin yıldır İslam'a yaptıkları hizmetler hakkında birçok araştırma kitapları ve çok sayıda makaleler yayınlar. Akademik araştırmalarını Türkçe, Arapça, İngilizce olarak kaleme almış olup bunlardan en önemlisi "Bediüzzaman Said Nursi ve Anadolu İman Hareketi" adındaki eseridir. Kendisi hiçbir Siyasi Parti ve yan kuruluşları ile alakası olmadığını bilhassa söyledi bize.

Zekeriya Kitapçı 1958'in Nisan ayından, 1959'un Ekim ayına kadar bir buçuk sene Bediüzzaman ile aynı evde kalmış ve bilfiil hizmetlerini görmüştür. Anlatımı gelecek... Zekeriya hocamızın elinde Hz. Üstad'ın el yazısı ile tashih ettiği ve dua yazdığı Osmanlıca el yazması kitaplar var. Bunların yanısıra ağabeylerden orijinal el yazısı mektuplar ve Hz. Üstad'tan kendisine tevarüs eden beyaz pamuklu bir hırka ile çok güzel bir seccade bulunuyor.

Zekeriya Kitapçı hocamız heyecanlı bir hatip. Evindeki sohbetimiz ve kamera çekimlerimiz saatlerce devam etti. Hatıralarını taslak olarak yazıp düzenledikten sonra kendisine gönderdim. Bu taslak metin üç kere aramızda gidip geldi, Zekeriya hoca kamera çekimlerine göre epeyce düzeltme ve ilaveler yaptı. Böylece hiç duyulmayan çok değerli hatıraları gün yüzüne çıkmış ve kayda girmiş oldu. Zaman ayırdığı için kendisine çok teşekkür ediyorum.

Zekeriya Kitapçı Anlatıyor:

– Zekeriya hocam isterseniz doğum tarihiniz ve doğum yerinizi sorarak başlayalım sohbetimize.

– Isparta’nın Yalvaç kazasının Sofular Mahallesinde 1937 yılında doğmuşum. Sofular, Anadolu Türkmen boylarının kurduğu bir mahalledir. Yalvaç da öyledir.

Nur Talebeleri Sizi Fazla Tanımıyor, Niçin Aktif Hizmetlerin İçinde Görünmüyorsunuz?

– Bediüzzaman Hazretlerinin yanında devamlı olarak kalıp da hizmetinde bulunan şu anda hayatta olan iki ağabeyden birisiniz. Diğer Hüsni Bayram Ağabey... Araştırmalarım sırasında adınız çok geçiyor. Sizin o dönemdeki okul arkadaşlarınızın çoğu ile görüştüm. Onlar, ‘Biz Üstad’ı ziyarete gittiğimizde her sefer kabul edilmezdik. Ama Zekeriya çok sık gider ve hemen içeriye alınırdı. Sonradan yanında kalmaya başladı’ diyorlar. Peki, şimdi niçin cemaatin büyük bir kesimi, bilhassa genç nesil nur talebeleri sizi tanımıyor? Neden aktif hizmetlerin içinde görünmüyorsunuz? Bunu kardeşlerimiz bana soracaklar. Onlara nasıl cevap vereyim?”

– Sizin bana böyle bir soru soracağınızı asla tahmin etmiyordum. Haddi zatında bu benim için hiç kimsenin sormasını istemediğim bir sorudur. Ama aslında mutlaka cevap verilmesi de gerekiyordu. Aziz Kardeşim Ömer Bey! Bunun bize göre bir değil, birçok sebepleri var. Bu hususta hatırladığım ilk şey, Hz. Üstad’ın mübarek elini öptükten

sonra iznini alarak, yüksek tahsil için Isparta'dan İstanbul'a gidişimdir. Yüksek tahsil biti... Derken ardından Pakistan da doktora yılları, sonra Türkiye'ye dönüş ve yeni bir akademik yarış. Doçentlik, Profesörlük, akademik ve ilmi hayat... Bunların yüklediği yeni yeni vecibeler ve daha birçok büyük olayların gelişmesi...

Fakat ben hiçbir zaman Hz. Üstad'tan kopmadım. Her zaman ağabeylerle temas içinde oldum. İstanbul'da kıt kanaat ve çok zor şartlar altında aldığım bir daireyi (Fatih/Çarşamba) Allah nasip etti medrese olarak verdim. O daire yokluk ve sıkıntılı yıllarda 20 seneden fazla nurlara hizmet etmiştir. Hz. Üstad hakkında, "Bediüzzaman ve Türkler" konusunda Selçuk Üniversitesinde ilk yüksek lisans tezini ben yaptırđım. Daha sonra, Bediüzzaman Said Nursi ve Anadolu İman Hareketi'ni yazdım, Hz. Üstad'a olan ilmi vecibemi ödemeye çalıştım. Üstelik bunu YÖK Başkanı Kemal Gürüz döneminde yazdım. Başıma gelmedik kalmadı. İlmî unvanımın elimden alınması için soruşturmalar geçirdim, haksız yere cezalandırıldım. Ama ben Hz. Üstad'ı her zaman yanımda gördüm. Fakat onların hepsi daha sonra rezil ve rüsva oldular. Daha hangi birini anlatayım. Ömer! Aziz kardeşim kutunun kapağını fazla açtırma. Sonra kardeşlerim benden helallik istemek durumunda kalırlar. (gülüyor)

Babam Dinsiz Olurum Diye Beni İlkokula Göndermedi

– İlk çocukluk yıllarınız nerede ve nasıl geçti?

– Rahmetli dedem Kurk Ali lakabıyla tanınan sarıklı bir İslam Âlimi idi. Merhum babam İsmail Kitapçı, o zamanın okullarında çocuklar dine soğuk bir havada yetiştiriliyor endişesiyle beni ilkökula yazdırmamıştır. Babam benim hafız olmamı istiyordu. Bana, "Zeki oku!" derdi. "Zeki Oku!" diyen gür bir ses. İşte bu ses, daha sonra benim hayatımda "Zeki! Risale-i Nur'u oku" şeklinde tezahür edecekti. O günlerde Kur'an öğrenmek yasaktı. Ezanın bile, Tanrı Uludur! Diye okunduğu yıllardı. Merhum babam yarım yamalak kendi imkânları ile bana Kur'an okumayı öğretti. Sofular mahallesinde oturuyorduk. Bundan sonra Tekke Camii imamı Hasan Feyzi Efendi beni gizlice çalıştıracak ve hafız edecekti. Hafızlığa bu şekilde

başladım. Yedi, sekiz yaşlarına geldiğimde Çarşı Camii'nde Ramazan aylarında mukabele okurdum. Halk o yüzden beni "Küçük Hafız!" diye çok severdi.

Bu arada kendi imkânlarımla önce Osmanlıcayı, daha sonra da yeni yazıyı öğrendim. Ne var ki merhum babam, "Oğlum okula gidenler dinsiz oluyor!" diye beni bir türlü ilkokula yazdırmıyordu. Ve ben arkadaşlarım okula gittikçe çok büyük sıktılar içinde kıvranıp duruyordum. Bundan sonra beklenmedik gelişmeler oldu. Benim bu sıkıntılarımı kendi ağzımdan dinleyen Öğretmen Ömer Selçuk Bey, babamı yarı tehditle ikna etti ve küçük bir imtihandan sonra beni Alemdar İlk Okulu'nun üçüncü sınıfına kaydettirdi. Dünyalar benim olmuştu. Böylece yüksek tahsile giden yol da bana açılmış oluyordu. Allah onların hepsinden razı olsun, makamları cennet olsun. Âmin!

Bediüzzaman'ın O Sihirli İsmi İlk Defa Babamdan Duydum

– Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı ilk defa nasıl duydunuz?

– Anlatayım. Daha ilkokul yıllarımda, Bediüzzaman'ın o sihirli ismini duyduğumu ve şahsiyetinin derin etkisi altında kaldığımı söyleyebilirim.

Rahmetli babam İsmail Kitapçı Kadiri tarikatındandı. Geceleri kalkar ağlaya, sızlaya zikirler yapardı. Babam, Bediüzzaman'ı nerden, nasıl duydu bilmiyorum. Bana: "İsparta'da bir Bediüzzaman varmış, kemâlâtı çok yüksek bir zatmış. Onu ziyaret edip, mutlaka elini öpmem lazım" der, sayıklayıp dururdu. Daha sonra babamın Isparta'ya Üstad'ı ziyarete gittiğini, fakat ziyaretin mümkün olmadığını duydum. Isparta'dan döndüğünde, Bediüzzaman'ın kendisini kabul etmeyişi kendisinin bir takım eksiklerinden dolayı olduğunu söylüyor ve bundan dolayı çok büyük bir ıstırap çekiyordu. Merhum babamın gözyaşı katığı olan bu ızdıraplar küçük Zekeriya'nın, küçük kalbinde çok derin tesirler bırakmış, daha o yıllardan itibaren kafasına koymuş, O da Isparta'ya Üstad'ı ziyarete gidecek, Üstad onu kabul edecek ve geldiğinde babasına sevinçle, "İşte, baba Üstad beni kabul etti!" diyecek ve ondan ayrı bir sevinç duyacaktı.

Yıllar sonra Hz. Üstad'ın yanında kalmaya başlayınca, Bediüzzaman'ın babamı kabul etmeme sırrını çözdüm ben. Meğer Hz. Üstad ona en büyük şefkatini göstermiş. Üstad'ı bir ziyaretimden çıktığımda zorba ellerin bileklerimden yakalayıp doğruca beni emniyete götürdükleri, gecenin geç vaktine kadar ifademi aldıkları zaman anladım bunu. Meğer Üstad babamı karakollardan kurtarmış...

Medrese-i Yusufiyeler Mağdur Edilmiş Ağzı Dualı Nur Talebeleri ile Doluydu

– İlkokulu Yalvaç'ta bitirdikten sonra Isparta İmam Hatip Okulu'na gittiniz. İsterseniz o kısma geçelim?

– İlkokulu 1951 yılında bitirdim. Bu arada Isparta'da İmam Hatip Okulu açıldığını duydum. 1950 senesinde Adana, Ankara, Isparta, İstanbul, Kayseri, Konya ve Kahramanmaraş'ta ilk İmam Hatip okulları açıldı. Bu okulların dört yılı ortaokul, üç yılı lise bölümü olmak üzere toplam öğretim süresi yedi yıldır. Yalvaç Alemdar İlk Okulu'nu bitirince babamla birlikte sevinçle Isparta'ya gittik ve İmam Hatip Okulu'na kaydımı yaptırdık, okulun üst katındaki İmam Hatip yurdunda kalmaya başladım, babam Yalvaç'a geri döndü.

Benim için asıl mesele Üstad'ı ziyaret etmek, onun görmek ve duasını almaktır. Esasen Üstad hakkında kime, neyi, nasıl soracağımı da bilmiyordum. Zira o günkü şartlarda Said Nursi'nin adını bir toplumda telaffuz etmek bile cesaret meselesiydi. Bunu yaşayanlar bilir. Bugün için bunları izah etmek zor. Hz. Üstad'ın evini, yanında oturan komşusuna bile sorsanız gösteremezdi. Zira 163. madde sadece ve sadece Hz. Üstad ve kendisini hizmete adanmış bir avuç Nur talebeleri için çalıştırılıyordu. Hapishaneler, hayır! Medrese-i Yusufiyeler bu hususta mağdur edilmiş ağzı dualı nur talebeleri ile doluydu. Şimdi elhamdülillah çok şeyler değişti.

İlk Ziyaretim Hüsrev Ağabeye Oldu

– Isparta'da nur talebelerinden ilk olarak kimlerle tanıştınız?

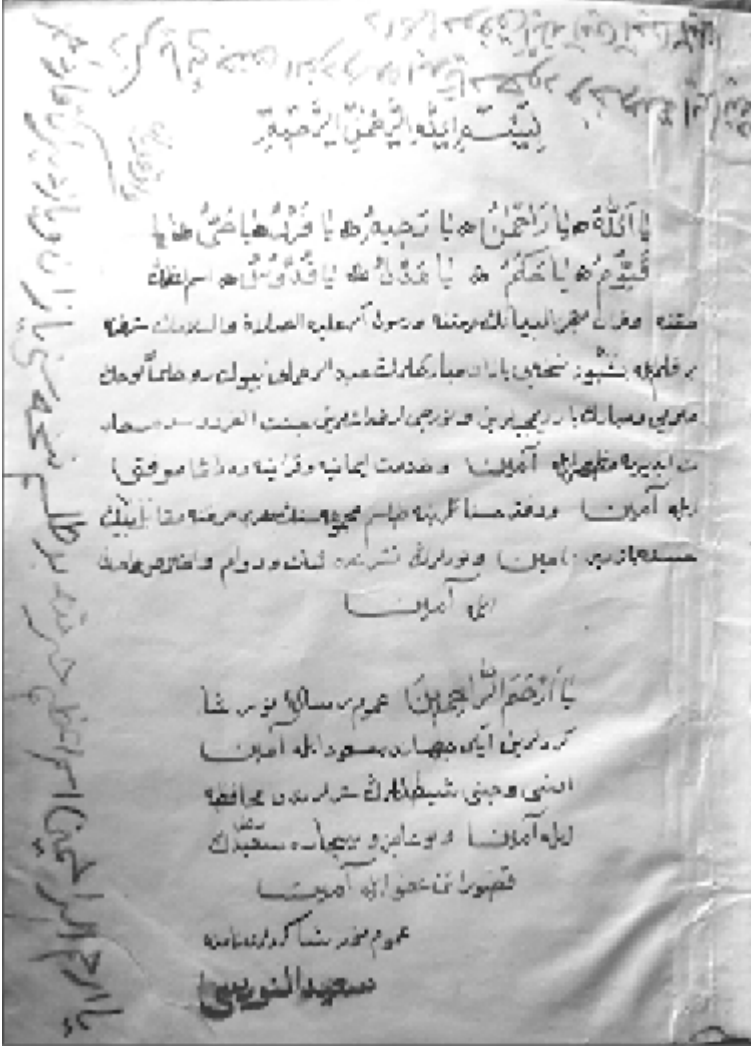
– Yine böyle sıkıntılı bir günde, İmam Hatip Okulu’nun bahçe duvarına yakın bir yerde duran sakallı bir adam gördüm. O zata titrek bir sesle Bediüzzaman’ı ziyaret etmek istediğimi söyledim. Bana çok sıcak davrandı ve “Seni Üstad’a götüremem, ama Üstad’ın çok sevdiği, Risale-i Nur’un çok kıymetli bir talebesi olan Hüsrev ağabeye götürebilirim” dedi. Hemen Hüsrev ağabeyin şimdi de bilinen evine gittik. Sokak kapısını çaldık, kapıyı açtı. Hüsrev ağabeyi görünce çarpıldım kaldım. Pırıl pırıl bir insan... Başında Hz. Üstad’ın kine benzeyen sarık vardı. “Buyurun, buyurun” dedi, bizi içeriye götürdü. Şimdi O, bir sedirde oturuyordu. Ağzından çıkan kelimeler kuru kelimeler değil, insana hayat veren kelimelerdi. Hz. Üstad’ın makamını, Risale-i Nur’un mahiyetini, küfr-ü mutlak karşısında ifade ettiği manayı, komünizm tehlikesinden bahsetti. Bir profesör gibi düzgün konuşuyor, güzel misaller veriyordu. Biz edepten dizlerimizi de değiştiremiyorduk. İkinci vakti geldi, elimden tuttu: “Kardeşim bu günlük bu kadar, seni her zaman bekliyorum” dedi. Artık her hafta Hüsrev ağabeyi ziyaret etmeye başladım. Zaman zaman, Üstad Hazretlerini ziyaret etmek istediğimi belirtince de “Vakti henüz gelmedi” diyordu. Bana Asâ-yı Mûsa kitabını verdi, “Bunu yazacaksın” dedi. Onu yazdım, Başka risaleler de verdi. Gece yarılarında kimse görmeden, onları da büyük bir heyecan ve zevkle yazdım. Bu böyle iki sene kadar uzunca bir süre devam etti.

Bediüzzaman’a İlk Ziyaretimi Yeis ve Bitkinlik İçinde Yaptım

– Bediüzzaman Hazretlerine ilk ziyaretiniz hangi tarihte, nerede ve nasıl gerçekleşti? Neler konuştunuz?

– Hüsrev ağabeyle bu şekilde görüşmelerimiz devam ederken bir gün bana; “Zekeriya kardeşim, sen Üstad’a ziyarete gidebilirsin” dedi. Sene 1953. Bu arada önce şunu söyleyeyim; Risale-i Nur’u yazarken bir taraftan diğer kitaplardan da okuyordum. O sıralarda okuduğum en ciddi kitaplardan birisi de merhum Yusuf Ziya Uygur beyin ‘İnkılâplar, İhtilaller ve Siyonizm’ adındaki kitabıydı. Kitap Yahudilerin insanlığın başına nasıl bela oldukların anlatıyordu. Bu kitap benim bütün ümitlerimi tüketmiş, hayattan koparmış ve koyu bir çaresizlik içine sürüklemişti. Bunlar arasında, Cevat Rifat Atilhan’ın

‘İğneli Fıçı’ kitabı da vardı ve benim yaralarım tuz ve biber ekmişti. İşte böyle bir zamanda bin bir türlü ruhi bunalımlar içinde kıvranıp durduğum bir sırada beynimde bir şimşek parladı. Bediüzzaman’a gitmeliydim artık... Hz. Üstad’ın evi, bizim İmam Hatip Okulu’na dolayısıyla kaldığım yurda çok yakındı.

Zekeriya Kitapçı’nın yazdığı Tılsımlar Mecmuası’na Hz. Üstad’ın Zekeriya ismini de zikrederek yazdığı dua

Koyu bir kış günüydü. Doğruca Hz. Üstad’ın evine gittim. Titrek elimle O Sultan’ın kapısını çaldım. Bayram Yüksel Ağabey açtı kapıyı. Hz. Üstad’ın yanına beraber girdik. Üstad karyolasında yarı oturur bir şekildeydi. Yanı başındaki duvarda muazzam bir şecere,

soy kütüğü vardı. Odasında sıradan bir halı, ortasında bir soba yanıyordu ve etrafa tatlı buhurdan kokusu yayılmıştı. Sobanın sıcaklığı hissediliyordu. Bediüzzaman tok bir sesle: “Gel Kardaşım” dedi bana. Yanına varınca elini anlıma koydu ve başımı okşadı. Hz. Üstad beni sanki ilk defa tanıyor değil de, uzun bir zamandır yanındaymışım gibi bir hava içinde kabul etti. Elini öptüm ve edeple önüne oturdum.

Hz. Üstad şöyle bir bakınca insanın halet-i ruhiyesini röntgen gibi çeker, hemen okurdu. O, benim perişan kalbimin röntgenini de çoktan çekmiş bulunuyordu. O asrın mürşidiydi. Bana: “Kardaşım! Sen ne hale gelmişsin böyle?” dedi. Sonra Risale-i Nur’dan ve onun yüksek hakikatlerinden bahsetti. Risale-i Nur’un, okuyanlara şimdiye kadar hiçbir zarar vermediğini, bilakis gönül ve kalplere şifa verdiğini söyledi. Çok gür ve tok bir sesle ve kendinden çok emin bir şekilde konuşuyordu. Yahudilerin ve Masonların haris emellerinden anlattı. Tekrar Risale-i Nur’a dönerek, Risale-i Nur’un Anadolu’da Küfr-ü mutlakın ve Komünizmin belini kırdığı gibi masonluğun da belini kıracağını ve bu milletin imdadına yetişeceğini söyledi. “Kardeşim! Yeise düşme, moralini bozma... İstikbal İslam’ındır... Hiç korkma... Küfrün, zulmün karşısında Risale-i Nur sizin için tam bir ilaçtır... Kurtuluş Risale-i Nur’dadır...” şeklinde çok yüksek seviyede bir ders verdi. Hz. Üstad’ın bu sözleri bana sonsuz bir ümit vermişti. Sonra Üstad bana: “Sen hoş gelmişsin kardaşım, sen hoş gelmişsin kardaşım” dedi. Tabi ben bunun manasını bilmiyordum. Bayram Ağabey bana dokununca anladım. Üstad’ın elini tekrar öptüm ve bütün yeis, ümitsizlikten kurtulmuş bir halde huzurundan ayrıldım.

– Bu dersten sonra sizdeki o yeis ve bitkinlik bitti mi?

– Tamamen bitti... Bediüzzaman’ın yanından çıktıktan sonra gönül dünyamdaki dalgalanmalar, hırçınlıklar gitmişti. Gönümde, kalbimde hiçbir yeis, hiçbir korku kalmamıştı. Adeta bir çocuk gibi yeniden doğmuştum. O anı hiç unutmuyorum. Kendimi öyle hafif hissediyordum ki, birisi ‘üff’ dese uçup gidecek kadar hafiflemiştim. Artık hiçbir şeyden korkmuyordum. Risale-i Nur okuyanlar hapse girermiş, başlarına iş açılmış gibi şeyler aklıma bile gelmiyordu.

Düşündüğüm tek şey vardı; Üstad'ı seveceksin! Risale-i Nur'u okuyacaksın! Yazacaksın! Onun yüksek hakikatlerini korkmadan çekinmeden herkese ilan edeceksin...

Isparta Emniyet Müdürü: Bediüzzaman'da Ne Buluyorsun?

– Üstad'ın evine girip çıkarken polis karışmıyor muydu size?

– Bununla ilgili bir hatıramı anlatayım. Bediüzzaman'a yaptığım ilk ziyaretten sonra, daha sık gitmeye başladım. Üstad her defasında yüzümü okşar, mübarek elini başımın üstünde dolaştırır ve uzun uzun Risale-i Nur'dan dersler verirdi. Bunları küçük notlar halinde kaydetmediğime bugün bin kere pişmanım! Yine bir gün ikindi vaktinde Hz. Üstad'ı ziyarete gitmiştim. Yolumun üstünde Üstad'ın evinin yakınlarında küçük Bey Camii vardır. Dikkatimi çekti. Orada, İzbandut gibi bir adam, elinde fosur fosur sigara ile tahta bir sandalyeye oturmuş, aval aval gelip gidene bakıyordu. Her ne ise lafı fazla uzatmayalım, Hz. Üstad'ı mutad ziyaretimi yapmış, neşe ile okulun pansiyonuna dönüyordum.

Bey Cami'in önünden geçerken kerpeten gibi bir el bileklerimi tuttu, hiç konuşmadan kendisini takip etmemi söyledi. Bir anda kendimi Isparta Emniyeti'nde buldum. Meğerse o İzbandut adam sivil polismiş. Sonradan anlıyorum ki benim için özel talimat almış. Ben çizmeyi çoktan aşmışım, farkında değilim.

Isparta Emniyet Müdürü beni bizzat huzuruna çağırdı. Girdim. Hışımla, “Sen İmam Hatip talebesi misin?” dedi. Ben çekine, çekine, “Evet” dedim. Ondan sonra açtı ağzını, yumdu gözünü... Azarlarçasına Bediüzzaman'ı niçin sık sık ziyaret ettiği mi? İmam Hatip Okulu'nda bulamayıp da Bediüzzaman'da ne bulduğumu, Said Nursi'nin Atatürk ve İnkılâpları hakkında neler söylediğini sordu. “Sen Bediüzzaman'a gideceğine, ben senin tren biletini alsam, gitsen Atatürk'ü Anıt Kabir'de ziyaret etsene?” dedi. (gülüyor)

Ona benim ziyaret süremi de söylemişler. “Bir buçuk saatini, o koskoca Bediüzzaman senin gibi bir talebeye niye sarf eder?” dedi. Tabi ben bunlara alışkın değildim, şaşırıp kaldım. Kendimi

toparlamaya çalıştım. “Efendim, Üstad her zaman olduğu gibi bana edep, ahlak dersi verdi, vakit namazlarıma çok dikkat etmemi söyledi. Atatürk ve İnkılâpları hakkında hiçbir şey duymadım. Efendim ben size ne söyleyebilirim. Hiç fikrim yok” dedim. Vakıt bir hayli ilerlemiş, gece saat on bir olmuştu. Emniyet Müdürü sert bir şekilde yine o ızbandut gibi adama seslendi, “Beraber gidin, bunun nüfus cüzdanını getirin” dedi. Dışarıya çıktığımızda yerde yarım metre kar vardı.

Heyhat! Gece yarısı kimlik getirmenin ne olduğunu daha sonraları anladım ben. Hakkımda dosya açılmış meğer emniyette. Doktoramı yapıp da Pakistan’dan döndüğüm zaman bazı tahta kapıların bile bana çelik kapı gibi bir bir kapatıldığında çok iyi anlamıştım bu meseleyi. İlk müracaatımda bana buyurun, buyurun diyen bazı devlet kuruluşları, daha sonra geldiğimde, “Kusura bakmayın” deyip bir bahane ile beni savuşturuyorlardı. Artık ben vatana, millete zararlı bir adamdım. Nur talebesi olmak, o devirlerde belli çevrelerce itilmiş, kakılmış, hor ve hakir görülmüşlüğü adıydı.

Okul Ödevi Olarak Bediüzzaman’la Röportaj Yaptım

– İmam Hatip Okulu’nda öğretmenlerinizin Üstad Bediüzzaman’a karşı tavırları nasıldı? Sizin Said Nursi ile görüştüğünüzü biliyorlar mıydı?

– Biz Isparta İmam Hatip Okulu’nda okurken, bu okullarının gayesini bilmeyenler İmam Hatip Okulları’nın karşısındaydı. Bir de sınıfa Matematik, Fizik, Kimya, Türkçe ve diğer bazı hocalarımız daha derse başlamadan önce on dakika; “Ne işiniz var ki buraya geldiniz? Hayatta hiçbir beklentiniz olmayacak. Diğer liselerde okuyanlar yüksek okullara gidecek. Onlar kaymakam, doktor, öğretmen olacaklar. Sizin hiç bir kıymetiniz yok. Ölü mü yıkayacaksınız. Gidin evinizde tavuk besleyin, yumurtanın tanesi yedi buçuk kuruş...” diye nutuk atarlar, bize hakaret etmeyi derslerinin bir parçası haline getirirler ve bizleri aşağılamak için her şeyi söylerler, sonra da kaba bir kahkaha ile gülerlerdi.

Bunlardan birisi de Türkçe öğretmenimiz Mehmet Özkaynak Bey idi. Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi mezunu tipik bir solcuydu, soluğu bizim okulda almıştı. Üstelik hiçbir eğitim ve öğretim tecrübesi de yoktu, aynı havadan saz çalardı. Ders anlatırken sorduğum sorularla çuvallar dururdu. Divan Edebiyatı yanında muazzam bir Tekke Edebiyatı olduğunu ilk defa benden öğrenmiş ve özür dilemişti. Hülâsa ben onun tatlı belası haline gelmiştim. Kompozisyon derslerine de o girerdi. Benim koyu bir nurcu olduğumu da çok iyi bilirdi.

Bir defasında bu Kompozisyon öğretmenimiz Mehmet Bey, hepimizin sevdiği bir kimseyle; mesela bir öğretmen, bir okul müdürü veya önemli bir kişiyle birer röportaj yapmamızı ve bunun sınıfta okunmasını ödev olarak verdi. Başkaları ne yapardı onu düşünmüyordum, ama ben kafama koydum Hz. Bediüzzaman'ı ziyaret edecek ve O neyi ders verirse anlattıklarını röportaj şekline getirecek, sınıfta okuyacaktım.

Tarih 1 Kasım 1957. Günlerden Cuma idi. Büyük bir heyecanla Hz. Üstad'a koştum. Daha önce söylediğim gibi O, gerçek manada bir Mürşid-i Kâmil idi. Bana bir nazar etmiş, kalbimin röntgenini çekmiş ve niçin geldiğimi çoktan anlamıştı. Vallahi anlatamam onun kemalatını... Anlatamam ben Hz. Üstad'ı... Yani senin göğsüne röntgen konulunca nasıl hiçbir şeyi saklamadan ne varsa çekiyor ya... Bakınca, bir bakınca röntgen gibi bilirdi içini böyle... Bir nazar etmesi yeterdi... Böyle bir Üstad... Bu mana ile geldim Üstad'a.

Sanki beni bekliyormuş gibi, “Gel kardeşim otur” dedi. Bir başladı İmam Hatip Okullarının önemini anlatmaya... “Kardeşim, ben İmam Hatip Okullarıyla yakından alakadarım. İmam Hatip Okullarının benim yanımda çok ehemmiyeti var. İnşallah eski medreselerin yerini tutacak ve halkı irşad vazifesini tam yapacaklar. Bu zamanda ihlâslı bir İmam Hatip talebesi yüz elli evliya kadar hizmet edebilir. Sana şunu söylüyorum ki, sizler kat’iyyen hizmet-i diniyenizde maddi menfaat istemeyiniz. Size verilen ücreti sırf bir ihsan-ı İlâhi olarak kabul ediniz, hizmetimin ücretidir demeyiniz. Benim talebelerim kimseden hediye kabul etmezler. Onlara en yüksek makam da

verilse, hatta 3 bin lira da aylık verilse yine dönüp bakmazlar. Hizmet-i diniyelerini alet ve tercih etmezler.” Hz. Üstad’a daha başka şeyler de sordum. Bana Eski Said döneminden, İngiliz’in İstanbul’u işgal ettiklerinde yaptığı hizmetlerden, Divan-ı Harpten, müspet hareket etmenin öneminden vs. anlattı. Daha çok şeyler söyledi. Ben İmam Hatip Okulu öğrencisi olarak başı göklere değercesine gururlu bir öğrenci olmuştum. Hemen pansiyona geldim, akşamdan mülakat haline getirdim, yazdım bunları.

– Sınıfta okudunuz mu?

– Evet okudum. Ertesi günü okula geldim. Öğretmenimiz Mehmet Özkaynak: “Zekeriya, nasıl bir röportaj yaptın?” dedi. “Efendim, malum ama meçhul gösterilen bir zat ile yaptım. Son derece bilinen bir zat olmasına rağmen, meçhul gösterilmek istenen Said Nursi ile yaptım” dedim. Sınıfta nefesler kesildi, başladım okumaya. Nasıl yola çıktığımı, Hz. Üstad’ın kapısını nasıl çaldığımı, Onun beni nasıl kabul ettiğini ve onun dediklerini bir, bir okudum. 3-4 sayfa... O gün sınıfta nefesler kesildi. Öğretmenim de hiç ses çıkaramadı, gık demedi. Hâlbuki Üstad’a muhalifti. Yıllar sonra Mehmet Özkaynak öğretmenle Antalya’da görüştüm. Benden özür diledi. “Yahu Zekeriya Bey, kıymetinizi hiç bilememişim ben” dedi. Ben profesör olduktan sonra arkadaşlar hala bana telefon edip, “Biz senin profesör olacağını, o mülakatta anlamıştık zaten” diye latife yapıyorlar. Bu Hz. Üstad’la yapılan tek mülakattır.

· Evet Efendim. Üstad iyice doğruldu. Sağ kolunu kaldırarak biraz ileriye doğru uzattı ve alev saçan gözlerini bana doğru çevirerek:
·Kardeşim! dedi. "Ben İ.H.O. talebeleriyle yakından alakadarım. Evet! İ.H.O. larının benim yanımda çok büyük bir ehemmiyeti var. İnşallah eski hakiki medreselerin yerlerini tutacak ve halkı irşad vazifesini tam yapacaklardır. Bu zamanda ihlaslı bir İ.H.O. talebesi yüzelli evliyaya kadar imana hizmet edebilir. Sana bunu söylüyorumki; Sizler katiyyen hizmet-i diniyenize mukabil maddi menfaat istemeyiniz. Kalbende olsa

Zekeriya Kitapçı'nın 1 Kasım 1957 tarihinde okul ödevi olarak Bediüzzaman'la yaptığı röportajdan bir bölüm

İmam Hatip Talebeleri Olarak Topluca Bediüzzaman'a Mektup Yazdık

– İmam Hatip Okulu'nda talebe arkadaşlarınız içinde nur talebesi olanlar var mıydı?

– Evet, çok vardı. Isparta İmam Hatip Okulu öğrencileri arasında hizmet bir hayli gelişmiş, çok dikkat çekici bir hal almıştı. Üstad'ı alışılmış sakallı ağabeylerin dışında yeni yeni okul talebeleri de ziyaret etmeye başlamıştı. Bunlardan Hz. Üstad çok memnun oluyordu.

– Bana Bediüzzaman Hazretlerine hitaben yazılmış bir mektup gösterdiniz. Nedir bu mektubun hikâyesi?

– Anlatayım. O talebe arkadaşlarla beraber bir gün oturduk Kurban Bayramını tebrik vesilesiyle Hz. Üstad'a iki sayfalık bir mektup yazdık. Sonra bu mektubu topluca gidip Hz. Üstad'a takdim ettik. Üstad bundan öylesine hoşnud oldu ki ben bunu anlatamam. “Maşaallah! Bin Barekallah!” diyor mübarek elleri ile yüzümüzü okşuyor, dualar ediyordu. Ne ilginç bir Risale-i Nur tevafukudur ki, o mektup bana bu mülakattan iki gün önce ulaştı. Bu arada diğer İmam Hatip Okullarıyla da temasa geçtim, onlara elimden geldiği kadar küçük risalelerden gönderiyor, Risale-i Nur'la tanışmalarını sağlıyordum. Herkes okulda bana Zekeriya Ağabey derdi. Sabah ezanını erkenden okur, bütün öğrencileri bir bir sabah namazına kaldırır, imamlığı da kendim yapardım. Onların hepsi daha sonraki yıllarda aktif birer hizmet eri oldular. İşte Ömer Bey kardeşim senin bulup konuştuğum dediğin o talebelerin çoğu benim gönüldaşlarım idi.

Isparta İmam Hatip Okulu talebeleri 1957

Sağdan Zekeriya Kitapçı, Vahab Oğuz, misafir, Suad Alkan, İlhan Armutçuoğlu

Oturanlar sağdan Sebahaddin Öztürk, Mustafa Öztürk

[illegible]

kavuşturan âlem şumul Risale-i Nur'un da ebediyen insanlığa bir rehber olarak kalması temennisiyle mübarek Kurban Bayramınızı tebrik eder, hürmetle ellerinizden öperiz. Ömrünüzün uzun olmasını, sağlık ve sıhhatinizi (El Hayyul Gayyum) olan Allahü Zülcelâl hazretlerinde niyaz ederiz. ...

Isparta İmam Hatip Mektebinde dualarınıza muhtaç talebeleriniz namına

İsmet, İsmail, Osman, Bircan, Zekeriya, Said, Yaşar, Osman, Avni, Nuri, Vehhab, Ali, Halil İbrahim, Hasan, Hüseyin (15 talebe)

Belediye Hoparlörü ile Risale-i Nur İlanı Yaptırdım

– Okulda nurcu arkadaşlarınızla beraber mi hareket ediyordunuz?

– Evet öyleydi. Kendimi Risale-i Nur hizmetlerine vakfetmiş gibiydim. Gözümde hiçbir korku yoktu. O zamanlar hatırlıyorum arkadaşlarla aramızda 200 kuruş kadar para toplamıştık. Belediyenin hoparlörü vardı. Gittim oraya, “Efendim bu belediyenin hoparlöründe bu ilanlar kaç para?” diye sordum. Kelimelere göre imiş. Kelimeleri sayıldı, 250 kuruş ödedim. Belediye hoparlöründen: “Risale-i Nur okumak iman, ahlak, irfan dersi almaktır” diye ilan ettik. Üstad'ın bundan haberi yoktu. Bediüzzaman kendisi yaptırıyor demesinler diye kendi kendime yaptım ben bu ilan işini. Hizmetin kendisi şekillendiriyordu insanı. İmam Hatip Okulu Üstad'ın evine yakındı. Ben okulun üst katındaki pansiyonda kalıyordum.

Bediüzzaman'ın Yanında Devamlı Olarak Kalmaya Başladım

– Bediüzzaman Hazretlerinin yanına epeyce bir süre gidip geldiniz. Daha sonra bir buçuk sene beraber kaldınız, hizmetlerini gördünüz. Nasıl oldu bu mazhariyet?

– Evet, okul pansiyonundan Hz. Üstad'ın evine gidip gelmelerim dört sene kadar devam etti. Daha sonra kader bana, 1958 senesinin Nisan ayından 1959'un Ekim ayına kadar Hz. Üstad'ı birebir hizmet etme imkânı verdi. Bir buçuk sene... Bu sürenin ilk iki buçuk ayı daha

da farklı oldu. Biraz sonra anlayacaksınız. Hz. Üstad'ın yanında kalmaya başlayınca, İmam Hatip Okulu'na Üstad'ın evinden gidip gelmeye başladım. Abdest suyunu ısıtmak, abdest aldirmek, yemeğini yapmak dâhil her hizmetinde bulundum...

Bu devamlı kalma işinin nasıl geliştiğini anlatmadan önce şunu arz edeyim:

Ankara'da Said Özdemir, Atıf Ural. Isparta Milletvekili Dr. Tahsin Tola, Mustafa Türkmenoğlu ve diğer kardeşler vardı. Onlarla benim çok özel hatıralarım vardır. Atıf Ural'ın mektuplarını bir gülkurusu gibi hala saklamaktayım. Biz o zamanlar, Ankara'daki bu kardeşlere izafeten 'Bizim Ankara Hükümeti' derdik onlara. Onların bir hükümeti varsa, bizim de bir Ankara hükümetimiz var manasında... Ceylan ağabeyin latifesiydi bu. Bununla gülüşür dururduk... Hz. Üstad'ın, "Neşredilsin!" dediği mektupları işte bu bizim kendi Ankara hükümetimize gönderir, sonra da latifeler eder, hatta bazen kendi aramızda bakan falan da tayin ederdik.(!)

1958 yılında beklenmedik bir hadise oldu.

Bir duyduk ki, Nazilli'de bir dersane baskınından dolayı Üstad'tan giden ama ağabeylerin imzası bulunan bir mektubu, 'Bizim Ankara Hükümeti' milletvekillerine, bazı evlere filan dağıtmışlar. Mektubun altında da Zübeyir, Bayram, Tâhirî, Ceylan, Sungur, Rüşdü imzaları var. Bunu, sanki bir harp beyannamesiymiş gibi gazeteler; Said Nursi nerdeyse hükümete başkaldırdı gibi manşetlerle vermişler. 1958'in Nisan ayındayız^[33]. Gazeteler bunu yazınca ben hemen Hz. Üstad'a koştum. Bir baktım ki, Üstad tek başına yapayalnız kalmış. Hizmetinde bulunanların hepsini de polis almış götürmüştü. Ama inadına Üstad, yel kayadan ne aparır dercesine dimdik ayakta ve hayatta idi. Orada Üstad'ın ne kadar müdebbir olduğunu bir kere daha gördüm. Üstad beni görünce: "Gel kardeşim Zekeriya, artık sen gitme" dedi. Bu arada Vahşi Şaban (Akdağ) Ağabey geldi. Daha ertesi günü Tâhirî ağabey yerine Büyük Ruhlu Küçük Ali ağabey geldi. Ben, Mustafa Ezener, Mahmud Çalışkan, Vahşi Şaban Ağabey kaldık Hz. Üstad'ın yanında. Çilekeş Mustafa Ezener ağabey

gündüzleri gelip gidiyordu. Günlük derslerimizde de hiçbir aksama yoktu. İşte bu şekilde bu aciz, İmam Hatip Okulu pansiyonundan ayrılıp, Hz. Üstad'ın yanında devamlı olarak kalmaya başlamış oldu. Ta İstanbul'a, Yüksek İslam Enstitüsü'ne gidinceye kadar kaldım yanında. 1958 Nisan'ından, 1959 Ekim'ine kadar bir buçuk sene.

İşte böyle aziz kardeşim. 30 Nisan 1958'de nurun büyük kahramanlarına Ankara'da Medrese-i Yûsûfiye'nin kapısı açılırken, bu aciz Zekeriya'ya da gerçek Medrese-i Nuriye'nin kapısı ve O büyük Anadolu Evliyasına giden yol açılmış oluyordu. Bu benim için Cenab-ı Hakkın sonsuz lütuf ve kereminden başka bir şey değildi... 30 Nisan 1958'dan, 4 Temmuz 1958'a kadar yaklaşık iki buçuk aylık bu süre benim Hz. Üstad'a olan hizmetimin birinci devresidir ve bu böyle ağabeylerin Ankara'da hapishaneden çıkmalarına kadar devam etmiştir.

Bediüzzaman'ın Yanında Günlük Hizmetler

– Hz. Üstad'ın yanında kalırken hizmetlerini görüyordunuz. Bu hizmetler nelerdi?

– Artık bu yeni dönemde, Hz. Üstad'ın şahsi hizmetlerini yerine getirmek Isparta İmam Hatip Okulu (lise kısmı) talebesi olan bu kaba saba(!) Zekeriya Kitapçı'ya kalmıştı. Tabi Şaban ağabeyle beraber... Bu cümleden olmak üzere, Hz. Üstad gecenin bir vaktinde teheccüde kalkardı. Üstad kalkar kalmaz hemen odasına koşar, önce ona aç karnına bir bardak soğuk su verirdim. Bu onun vazgeçilmez bir alışkanlığı idi. Sonra sobasını yakar, abdest suyunu ısıtır, leğenini yere kor, abdestini aldırır, olmayan dişleri için sırf sünnet-i seniyye gereği küçük misvakını verir, sonra da havlusunu uzatırdım. O elleri ve ayaklarını siler ve teheccüd namazını kılmaya hazır hale gelirdi.

Üstad namazlarını yalın ayak kılardı. İbadeti sırasında kalabalıktan hiç hoşlanmazdı. Öyle bir heybetle niyet edişi vardı ki, cehri bir şekilde “Teveccehtü ila Beytikeşşerif” dediğinde bu sesin Kâbe'den de duyulduğunu zanneder, heyecandan düşüp bayılacak hale gelirdim. Daha sonra küçücük bir çaydanlıkta, sadece bir çay bardağı alışılmış çayını hazırlar, bir iki damla da limon suyu sıkarak,

kendisine takdim ederdim. Kuşluk ve ikindiden sonra ise tekrar odasına girer, kuşluk ve ikindi sonrası yemeğini dört kaşıklik yıldız şehriye çorbasını hazırlar Üstad’a sunar ve hemen yanından çıkardım. Üstad yalnız başına yemekten hoşlanırdı. Bütün bunlar Hz Üstad’ın alışlagelmiş rutin hizmetleriydi. Vahşi Şaban ağabey de aynı şekilde bu günlük hizmetlere bakardı.

Bu arada utanarak ta olsa bir şeyi itiraf etmek isterim.

Bir defasında Üstad’tan arta kalan çayı teberrüken sabah kahvaltısında ısıtıp içmek istedim. Üstad’ın küçük çaydanlığını aldım, içine biraz su ilave etim, ısınması için odamızdaki mangal ateşinin üstüne koydum. Biraz sonra kora kuvvetli bir şekilde üflediğimde, çaydanlıkta bir patlama oldu ve o çayların hepsi yüzüme savruldu. Hayret ve dehşet içinde şaşırdım kaldım. Bütün bunlar için kimden ve nasıl özür dileyeceğimi hala bilmiyorum.

– Beraber kaldığınız Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey ile Vahşi Şaban (Akdağ) ağabeyi de anlatsanız?

– Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey, kalbindeki iman nurunu halet-i vechiyesinde aydınlatan bir kimseydi. Hz. Üstad’a çok düşküdü. Üstad’ın bahsi geçince hemen cezbeye kapılır ve “Hık!” “Hık!” diye kendinden geçerdı. Bana, Üstad’a çok ciddi bir şekilde kalben yöneldiğinde kendisini boş çevirmediğini söylerdi. Bir gün, “Şu anda içinden bir niyet tutsan, Üstad seni köyüne gönderir mi?” diye takılmıştım. “Keçeli beni tecrübe etmeye kalkışma” demişti. Bunu ispat etmeye hazırdı. Bu yüzden onun yanında çok dikkatli konuşurduk. Ben bunu baştan bilmiyordum. Şaban Ağabey dikkat et diye beni uyarmıştı. Bizler anlayamayız onu.

Bu aylar hasad ve harman aylarıydı. Bir gün bu harman mevsiminde Şaban ağabeyin babası geldi, oğlunu götürmek istedi. Şaban Ağabey, “Ben bu kapıdan ayrılmam” dedi ve gitmedi. Üstad Hazretlerinin bundan haberi yoktu. İyi hatırlıyorum, ertesi günü Üstad Emirdağ’ına gitti ve alışlagelmişliğin dışında uzunca bir süre orada kaldı. Bu da Üstad’ın has bir keyfiyetiydi. Olup bitenleri, Üstad’tan hiçbir kimse gizleyemezdi. Sonradan Üstad yolda otomobille

giderken Şaban ağabeyin babasına rast geliyor. Üstad orada onunla ilgileniyor, babası çok etkileniyor, “Şaban” senindir diyor.

Üstad’ın Dünya Yemeği, Dünya Zevki İşte Bu

– Bediüzzaman neler yer içerdi?

– Benim için en ilginç ve bir o kadar da yürek dağılayıcı Üstad’ın kuşluk ve ikindi sonrası nefsin köreltmek için yediği yemektir. Bu yemeğin adı neydi? Ben onu hala bilmiyorum, fakat yapılışı şöyleydi;

Küçük bir sefertası vardı. Onun dibine iki parmak su koyacaksın. Kızartmamak şartıyla fındık kadar tereyağı katıp kaynatacaksın. Onun içine de yarım avuç yıldız şehriye atacaksın, azıcık da yoğurt, bazen de bir yumurta. Hz. Üstad’ın yemeği işte bu... Bunu hem kuşluk, hem de ikindiden sonra yedi. Ben hep bu yemekten yaptım Hz. Üstad’a. Bizim yemek kaşığımızla ancak üç-dört kaşık yapardı bu yemek. Üstad’ın dünya yemeği, dünya zevki işte bu. Dört kaşık şehriye çorbası... Bunu değiştirdiğini ben asla görmedim...

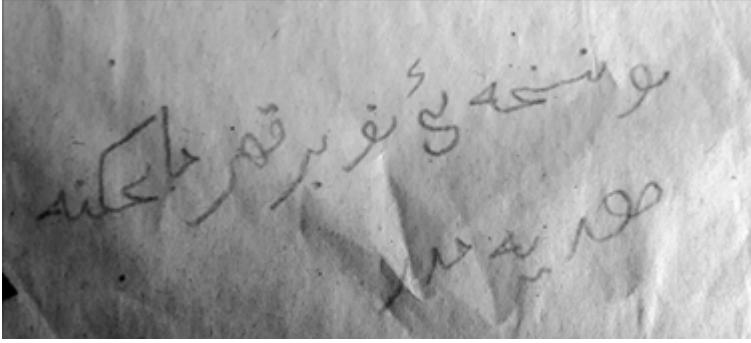
Şimdi Ömer Kardeş! Ben sana soruyorum; Bir insan adı ne olursa olsun en çok sevdiği yemeği kaç gün üst üste yiyebilir? Sen de ki, azami bir hafta. Hayır, bir ay. Ben diyeyim bir sene... Bu asla mümkün değildir. Neylersiniz ki Hz. Üstad bu karışımı, vefat edinceye kadar yemiştir ve bunda hiçbir değişiklik yapmamıştır. Onun dünyadan yemek olarak nasibi her zaman bu dört karışıklık yemek olmuştur. Bundan akıl sahipleri ve bu yüce dine hizmet iddiasında bulununlar için alınacak çok büyük ibretler vardır. İşte Hz. Üstad burada da kendini gösteriyor...

Bediüzzaman Yere Dökülen Şehriyeleri Topluyordu

– Zekeriya hocam siz o tarihlerde nihayet lise talebesisiniz. Hz. Üstad’ın hizmetlerini görürken hatalar yapar mıydın? Üstad sana bir şey der miydi?

– Sana hala utandığım bir hatıramı anlatayım: 1958’de Bediüzzaman’la beraber kalmaya başladıktan sonra ekseriya

yemeğini ben ve Şaban Ağabey yapıyorduk. Bir defasında utandım ben Hz. Üstad'tan. Vallahi utandım... Orada masa gibi bir sehpanın üstünde yıldız şehriye paketi vardı. Ben kaba saba(!) bir insanım. Hz. Üstad'ın yemeğini yapıyorum ya... Bir gün yıldız şehriyelerini avucuma alırken yere üç-beş tane düşürmüşüm. Ben farkında değilim. Bunu utanarak anlatıyorum. Odasına girdiğimde bir de ne göreyim Ömer Bey, Hz. Üstad o yaşlı haliyle yerinden kalkmış, (Zekeriya Bey şiddetle ağlıyor) benim düşürdüğüm o yıldız şehriyeleri tek tek topluyor, yerine koyuyor... Bir taraftan da bana bakarak, sen ne yaptın keçeli dercesine tebessüm ediyordu. Bir tek şehriye tanesinin bile israf olmasını istemiyordu. İşte Üstad böyle bir Üstad idi...

Hız. Üstad, Zekeriya Kitapçı'ya hediye ettiği Mektûbat kitabına şöyle yazmıştı:

“Bu nüshayı Nur'un bir kahramancığına hediyeindir.”

Bediüzzaman Hem Gâzi, Hem Mücahid, Hem de Mert ve Cesur Bir İslam Komutanıdır

– Zübeyir ve diğery ağabeyler 1958'de Ankara'da hapishanede iken Hız. Üstad'la aynı evde çoğu zaman yalnız kaldınız. Bu sıralarda Üstad'la hiç hususi konuşmalarınız oluyor muydu?

– Bu iki buçuk aylık dönem hayatımın en parlak altın günlerini teşkil eder. Bediüzzaman'ı yakından tanımak, O'nunla hem hal olmak, çok özel sohbetlerine nail olmak, aman Allah'ım ne büyük lütuf... Hız. Üstad bazen beni odasına çağırır Eski Said'ten, zor şartlar altında yaptıkları harplerden, ata binmeden, silah ve kılıç kullanmaya kadar

hatıralarından anlatırdı. Bunlar bana ayrı bir heyecan verirdi... Bazen de çileli Yeni Said hayatından bahseder, kendisine yapılan zulümleri anlatırdı. Bir defasında o kadar heyecanlandı ki bağırını açtı, verilen zehirler dolayısıyla vücudunda çıkan belirtileri gösterdi. Bu onun için değil, bizler için iki damla gözyaşıydı. Bu haliyle o; bir büyük Anadolu Evliyası olması yanı sıra, hem Gâzi, hem Mücahid, hem de mert ve cesur bir İslam Komutanı idi.

Üstad Hapisten Çıkan Talebelerini Emirdağ'da Karşıladı

– Zübeyir ağabeyler 4 Temmuz 1958'de hapisneden tahliye oldular ve Ankara'dan ayrılıp Hz. Üstad'ın yanına geldiler. O anda Hz. Üstad'la beraber miydiniz? Bediüzzaman'la ağabeylerin karşılaşmaları nasıl oldu?

– Nurun kahramanlarının Medrese-i Yûsûfiye'den çıkmaları, şüphesiz herkesten ziyade Üstad Hazretlerini sevindirmişti. Zübeyir'ini, Bayram'ını, Ceylanı'nı Sungur'unu, Tâhirî'sini Emirdağ'ında karşılayacaktı. Beni Isparta'daki evde bıraktı, kendisi Emirdağ'ına gitti. Orada neler olduğunu bilmiyorum. Tahminen birkaç gün sonra kapı zili çaldı, hemen aşağıya indim. Hz. Üstad ve ağabeyler taksiden sevinçle iniyorlardı. Temmuz ayıydı, hava çok sıcaktı ama hafif bir çiseleme de olmuş toz toprak yatışmıştı. Üstad: "Kardaşım, bu yağmur daha önce de yağdı mı?" diye sordu. "Hayır, yağmadı Üstad'ım" dedim.

Ağabeyler Üstad'la beraber Emirdağ'dan çok büyük bir sevinç ve coşku içinde Isparta'ya gelmişlerdi. Orada, Üstad'ın evinin önünde bir hasret giderme ve bir kavuşma sahnesi yaşandı ki o tablo adeta hafızama kazınmış... Birbirimizle öylesine kucaklaşıyor, öylesine sarılıyorduk ki bu tarifi imkânsız bir şey. Bir ara Hz. Üstad Sungur ağabeye seslendi, beni göstererek; "Sungur! Sen bu keçeli ile bir cesette iki ruh gibisiniz!" dedi. Bu, Hz. Üstad'ın bu acize büyük bir iltifatı olmalıydı...

Medresede Sungur ve diğer ağabeylerle acı ve tatlı günlerimiz oldu. Bunların birçoğu bende kalacak ve benimle beraber öbür dünyaya gidecektir. Ne var ki çok daha sonraki yıllarda 'Anadolu İman

Hareketi'ni yazarken tekrar Sungur ağabeyin kapısını çaldım. Beni bağrına bastı ve bir gönül coşkusu ile kabul etti. Eski günleri ağlaşarak hatırladık. Buna Sungur ağabeyin analar anası eşi de katıldı. 'Anadolu İman Hareketi'ni yazarken her bir bölümünü ona gönderiyordum. O da bin bir türlü meşguliyetleri içinde bana vakit ayırmış, bu kitabın her bir bölümünü ayrı ayrı tashih etmiş ve bazı şeyler de ilave etmiştir. Bu böyle yaklaşık bir sene devam etti. Bu vesile ile birkaç defa Konya'ya geldi. Eski günleri hatırladık, beraber fotoğraflarımız oldu. Kardeşlerimizle çok tatlı sohbetler ettik. Bundan da öte bu kitabıma bir 'Takriz' yazdı, bizlere son bir ağabeylik daha yaptı. Bir cesette iki ruh olduğumuzu bir kere daha gösterdi. Allah rahmet etsin...

Bediüzzaman ve Risale-i Nur'a Hizmet Hayatımın İkinci Devresi Başladı

– Zübeyir ağabeyler Isparta'ya Hz. Üstad'ın yanına dönünce sizin durumunuz ne oldu? Hz. Üstad'la ve ağabeylerle beraber kalmaya devam ettiniz mi?

– Devam ettik. Üstad ve ağabeylerle beraber kalmaya devam ettik. Artık bundan sonra, Üstad Bediüzzaman ve Risale-i Nur'a hizmet hayatımın ikinci devresi başlamış oluyordu. Çilekeş ağabeylerle Hz. Üstad'ın yanında beraber kalmaya başladık. Ekim 1959'da İstanbul'a Yüksek İslam Enstitüsü'ne gidinceye kadar bu beraberlik devam etti. Bu günleri, ayları ve yılları hep birlikte dolu dolu yaşadık. O anları şimdi yazmaya kalksam ciltleri aşan kitap olur. Neyse, daha önceden de tanıdığım bu ağabeyleri-Üstad ile beraber-yakın çevresinde bulunmaya başladıktan sonra yeniden tanıdım ve bir kere daha hayret ve takdir hisleriyle doldum.

Ağabeylerin Her Birisi Hz. Üstad'ın Manevi Şahsiyetinin Bir Yönünü Yansıtıyordu

– Beraber kaldığınız Hz. Üstad'ın varislerim ve mutlak vekillerim dediği ağabeylerden de bahseder misiniz?

– Bu ağabeylerle beraber kalırken kısa bir süre sonra gördüm ki onlar, sıradan insanlar değiller. Onların her biri bir büyük ayna gibi farkına varmadan kendi kabiliyet ve istidatlarına göre Bediüzzaman'ın manevi şahsiyetinin bir yönünü yansıtıyorlardı. Bu tespitlerim onları daha yakından tanıdıkça artıyordu.

– Bunu biraz daha açsanız?

– Mesela Tahiri ağabeyin ibadet, taat, tesbihat ve Risale-i Nur hiziplerini okumada bir eşi ve benzeri yoktur. Hele bir namaz kılışı vardı ki ben onun yanında namaz kılmaktan çekinirdim. Zübeyir Ağabey tamamen Üstad için yaşardı ve eskilerin tabiri ile 'Fena fil Üstad' idi. Sungur ağabeyin gözü her zaman Üstad'ın üzerindeydi, O'nun manevi tarassudu altında yaşardı. Hele bir Üstad'ı ve Risale-i Nur'u anlatmaya başlasın, kendinden geçecek hale gelirdi. Ceylan Ağabey, Üstad'ın akıl almaz zeki bir çocuğu idi. Üstad onunla latife etmekten hoşlanırdı. Ceylan Ağabey, bizler için hem bir Risale-i Nur, hem bir Üstad, hem bir sohbet idi. Yaşayan bir iman âbidesiydi. Kıvrak ve üstün zekâsıyla bizim bocalayıp kaldığımız meselelerde pratik çareler bulmakta Üstad da dâhil herkesi hayret içinde bırakırdı. Bayram Ağabey çok mütevazı, çok cana yakındı. 'Ben' kelimesini ağzından hiç duymadım. Beni bile kendi yaşında gibi görürdü. Hüsnü Bayram ağabeyde bambaşka bir sadakat, nezaket vardır. Ceylan'la ortaklaşa Üstad'ın taksisinin sürerlerdi. Hepsinin ortak bir gayeleri vardı; Üstad ve Risale-i Nur. Bunların hepsi nur yüzlü, nurani bakışlı, nurdan insanlardı. Nur alır ve nur satarlardı. Sohbetlerinde her biri lisan-ı halleri ile sanki şu şiiri okurlardı.

Lutf-u kahrı, şey-i vâhid bilmeyen çekti azap,

Ol azaptan kurtulup, Sultan olan anlar bizi.

Neylersiniz o dönem ağabeylerin hepsi de çoktandır özledikleri Resulullah'ın ve Üstad'larının yanına birer birer uçup gittiler. Onu gören, sohbetinde bulunanların sayısı bir hayli azaldığı gibi, Onun şahsi hizmetinde bulunan o kafilenden de heyhat! Hüsnü Bayram'la ikimiz kaldık.

Tarihçe-i Hayat İlk Çıktığında Üstad'la Beraber Okuduk

– Üstad Hazretleri beraber kaldığı talebeleriyle Risale-i Nur'dan okuyup ders yapar mıydı?

– Evet yapardık. Herkes Hz. Üstad'ın huzurunda sırayla okurduk. Madem sordun bununla ilgili unutamadığım bir hatıramı daha anlatayım.

Bediüzzaman Said Nursi'nin hayatını anlatan Tarihçe-i Hayat kitabında Zübeyir ağabeyin çok hizmetleri oldu. Tarihçe-i Hayat kitabının büyük kısmını o yazdı. Zübeyir Ağabey Risale-i Nur ve lâhika mektupları görünümünde bir Üstad takdim etmiştir ki, lafa boğmadan güzel olmuştur. Tarihçe-i Hayat 1958'de basıldı. Biz bunu Hz. Üstad'la beraber okuduk. Hem sabah, hem akşam okuyoruz. Kitap yeni çıktı, ilk defa okuyoruz ama... Ben heyecanlıyım... Kitapçı sana ne... (gülüyor) Ders yapılıyor, sırayla hepimiz okuyoruz... Benim elimde kırmızı bir kalem... Okundukça ifadelerin kimi yerine istifham, kimi yerin de altını çiziyorum. Altını çizdiğim yerler, Hz. Üstad'ın hayatında 'hassas' olan noktalar. Eski Said'le, Üstad'ın şahsıyla ilgili yerler. Oraların ağzının açılmasını istemiyor Üstad. Ben bunları bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa buraları anlamadığım. Yani Eski Said ile Yeni Said geçişini anlayamıyorum ve iki Said'i bağdaştıramıyorum. Biliyorsunuz Eski Said dönemi Hz. Üstad'ın en fırtınalı hayat dönemidir. Yeni Said dönemi ise çok sakin... Eski Said, İttihatçıların en önde gelenleriyle aşık oynamış adamdır. Bunu bilhassa yaz Ömer kardeş. Bunu herkes söyleyemez. Ama inandıklarından da bir milim fedakârlık yapmamıştır. Bu da harika bir şeydir. Hem devrin en ileri gelen adamlarıyla aşık oynayacaksın, hem de hayatınız boyunca takip ettiğiniz istikametten bir milim şaşmayacaksın. İşte görüyorsunuz insanların bu kalemun gibi renk değiştirdiği bir devirdeyiz. İşte ben o aşık oynadığı yerleri çiziyordum. Ne bileyim ben Hz. Üstad'ın beni yan gözle takip ettiğini. Orada Zübeyir, Bayram, Ceylan, Sungur, Tâhirî, Hüsnü hep beraberiz. Hepimiz sırayla dönerli okuyoruz. Burada yine Zübeyir ağabeyle ilgili bir hatıra anlatayım. Zübeyir Ağabey o kadar hassastı ki eğer Risale-

i Nur'u okurken dilimiz sürçse, bir kelimeyi yanlış telaffuz etsek Zübeyir Ağabey hemen yüksek sesle onun doğrusunu okurdu bize.

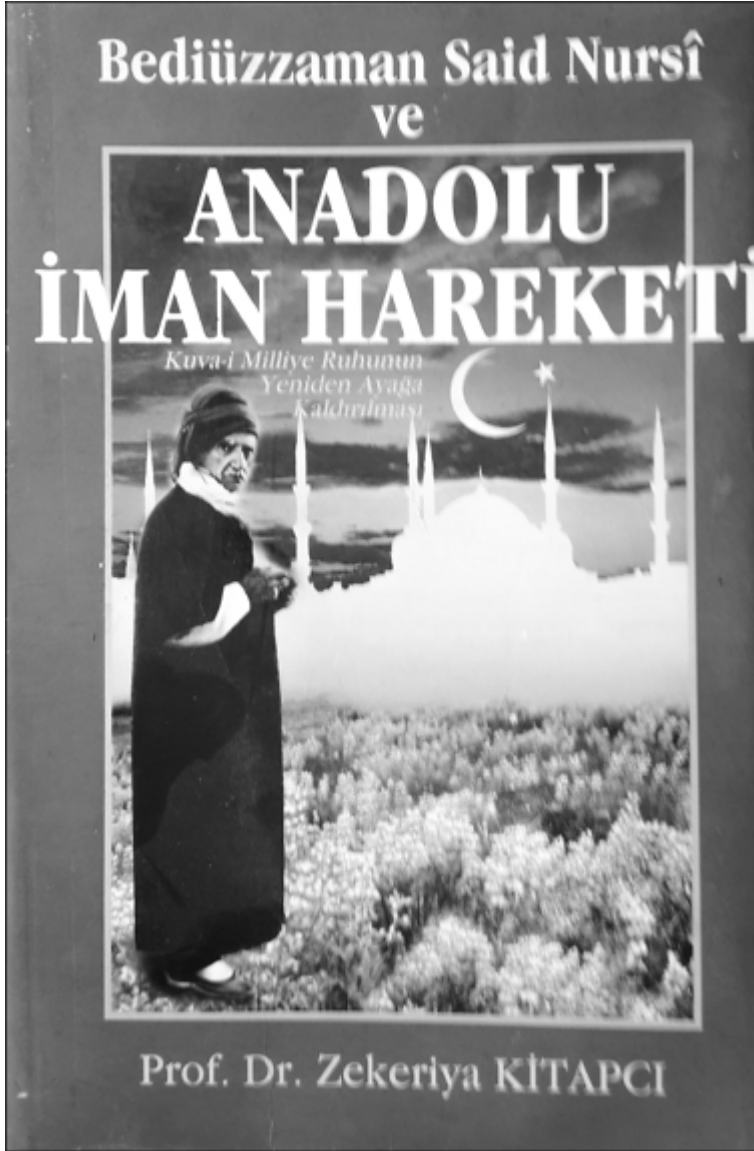
Ben okula gidince Hz. Üstad Bayram Yüksel ağabeye demiş ki; "Şu Keçelinin Tarihçe-i Hayat'ını getir bana." Bayram Ağabey de getirmiş. "Aç bakayım" demiş, açmış. "Sen bu keçelinin istifham koyduğu ve kırmızı çizdiği yerleri bana bir bir oku" demiş. Bayram Ağabey de okumuş. Okudukça Üstad Hazretleri hiddetlenmiş... Ben saat beşte okuldan geldim. Daha içeri ayağımı attım, Bayram Ağabey: "Zekeriya kardeş, Üstad seni bekliyor" dedi. (gülüyor). Beraber gittik... Üstad hemen doğruldu, "Keçeli, bu senin yaptığın nedir?" dedi. Sağıma, soluma tokatları aşkedi verdi... Üstad hazretlerinin eli de baya Osmanlı elidir ha... Bir şey de demiyordu... Ben çıktım gittim. Bayram ağabey geldi: "Zekeriya kardeş, bu da Allah'ın bir kaderi" dedi. Kader de biz bunu hak ettik zaten...

– Üstad'ın hiddetlenmesinin sebebini neydi acaba? Yeni Said yerine ola ki Eski Said'i taklid edersen, yanlış şeylere sebep olursun diye mi ihtar etti sana?

– Evet, öyle olsa gerek. Dediğin gibi ben daha çok gencim ya... Üstad, Yeni Said yerine ola ki Eski Said'i taklid edebilirim zannıyla bu ihtar yaptı bana. O olayları değerlendirebilecek seviye yoktu o zaman bende.

– Kırmızı kalemle altını çizdiğiniz satırları Hz. Üstad'a sormak için mi işaretlemiştiniz?

– Aynen öyle. Ben oraları Üstad'a veya ağabeylere soracaktım sonradan.

Tashihini Mustafa Sungur ağabeyin yaptığı, Said Nursi hazretlerinin hizmetlerini anlatan Zekeriya Kitapçı'nın 'ANADOLU İMAN HAREKETİ' adlı kitabı

Sonra bir gazete Üstad hakkında yanlış şeyler yazdı. Ben de Hür Adam Gazetesi'nde ona çok sert bir cevap verdim. Bu yazı Anadolu İman Hareketi kitabında ek olarak sunulmuştur. Hür Adam Gazetesi haftalık çıkar, Üstad'la ilgili karalamalara karşı mertçe cevaplar verirdi. Ben de perşembe günlerini iple çeker, O gazeteyi hemen Üstad'a ulaştırırdım. Üstad o yazımı dikkatle okutmuş ve Risale-i Nur hakkında münteşir yazılar lahikasına koydurmuştu. Birkaç gün sonra

Üstad beni çağırdı, “Keçeli gel buraya” dedi. Başımı okşadı, bana tebessüm etti, gönlümü aldı ve yine tok bir sesle; “Kardeşim, bundan böyle sen benim jön Türk’üm olacaksın!” dedi. Ben bundan çok büyük bir mutluluk duydum ve gerçekten de Üstad’ın bir Jön Türk’ü olmaya çalıştım.

Bediüzzaman Menderes’i Her Zaman Muhafaza Etmiştir

– Bediüzzaman Hazretlerinin Demokrat Parti’yi ve Adnan Menderes’i desteklediğini biliyoruz. Siz Hz. Üstad’la beraber kalırken bu hususla ilgili şahid olduğunuz bir konuşması veya size bir dersi oldu mu hiç?

– Arz edeyim. Bediüzzaman’ın şahsında Demokrat Parti’yi ki yıpratmak için, bugünkü belli çevrelerin “Erdoğan” hastalığı olduğu gibi o zaman da belli çevrelerin “Menderes” hastalığı vardı. Çünkü o Menderes; Konya’da yaptığı bir konuşmada “Türkiye Müslüman’dır! Müslüman kalacaktır!” dediği gibi, ezanın aslına uygun olarak okunmasını sağlamış, radyoda her Cuma sabahı Kur’an okunması için emir vermiş olan halkın içinden çıkmış bir başbakandı. Menderes’in bu faaliyetlerinden dolayı en fazla sevinen de Hz. Bediüzzaman ve nur talebeleriydi. Hatta Menderes’in bu Konya nutkunu Üstad, Risale-i Nur’dan Emirdağ Lâhikası’na almıştır.

Diğer taraftan irtica hortladı, laiklik elden gidiyor diye yırtınanların bunlara hiç sabrı yoktu. Onlar bu hususta silah olarak Hz. Üstad’ı kullanmak istediler ve Menderes’i Hz. Üstad’ın şahsında yıpratmak için her türlü alçaklığı yaptılar. Malatya’da cereyan eden uydurma Hüseyin Üzmez ve Ahmet Emin Yalman olayı da bunun bir parçasıdır. Yine bu kara basın ve satılmış kalemler, ‘Said Nursi’nin ‘Şeyh Said’in başka bir versiyonu olduğu iftirası ile algı operasyonu yapmışlar ve bunda da tahminlerin ötesinde başarılı olmuşlardır. Ne yazık ki merhum Adnan Menderes de onların bu baskısı altına çoktan girmişti. Zaten güvenilir bir kadrosu da yoktu.

Şunu da açıkça söyleyeyim; Hz. Üstad, Demokrat Parti zamanında öyle, eli kolu hür bir insan olarak yaşamadı. Demokrat Parti dönemi, aynı Halk Partisi zamanında devam eden baskının biraz hafifletilmesi şekline geçti. Yani Menderes zamanında da Hz. Üstad ve Nurcu

ağabeyler için aynı sıkıntılar devam etmiş, gözaltına almalar ve hapishane hayatları bir türlü bitmemiştir. Buna rağmen Hz. Üstad Menderes'ten kopmamış, her zaman onu muhafaza etmiştir. Zamane ahmakları gibi oyuna gelmemiş, seçimlerde oyunu apaçık göstererek Demokrat Parti'ye vermiştir. Üstad nasıl bir hamle yapacağını çok iyi biliyor, satrancı çok güzel oynuyordu. Devrin siyasi şaklabanlarına karşı çok yerinde hamleler yapardı Bediüzzaman...

Yalvaç'a Doğru Yola Çıktık, Üstad Beni Yarı Yolda Bıraktı

– Bu arada siz Yalvaçlısınız. Ailenizle irtibatınız oluyor muydu? Yalvaç'a gidip geliyor muydunuz?

– Evet, evet bu kısmı atlamıştık. Hatırlattığın iyi oldu. Bu hususta da anlatacağım çok tatlı hatırlarım var. Yalvaç katıksız bir Türk-Oğuz şehridir. Birçok mahalle ve köylerinin bugün bile adı mesela Sofular, Salur, Eymur gibi eski Oğuz boylarının izlerini taşır. Şehir bugün bile hala kalabalık bir Türkmen kabilesi gibidir. Bu bakımdan benim istisnai olarak İmam Hatip Okulu'na gitmemin ve daha sonra Risale-i Nur'la tanışmamın halk arasında yankıları oldu. Yaz tatillerinde Yalvaç'a giderdim. Herkes benimle ilgilenir, özellikle Üstad Bediüzzaman hakkında bir şeyler sorup öğrenmek isterlerdi. Hz. Üstad'ın yanında kalmaya başladıktan sonra Yalvaç hizmetlerinde büyük gelişmeler oldu. Orada da güzel bir nur medresesi açtık. Yalvaç; Eğridir, Barla, Sav Köyü gibi hizmetin parlak merkezlerinden biri oldu.

Hz. Üstad da Yalvaç'ın farkındaydı ve Yalvaç hizmetlerinden dolayı ayrı bir memnuniyet duyuyordu. Bazen Ceylan ağabeye: “Bu Keçeliyi Yalvaç'a götürelim!” derdi. Nitekim bazı Cumartesi günleri Yalvaç'a doğru yola çıkar, Eğridir'i geçtikten sonra daha Gelendost'a gelmeden Üstad beni yarı yolda bırakır, “Kardeşim sen buradan gidersin!” der ve geri dönerdi. Bu benim için çok sıkıntılıydı. Çünkü o devirlerde vasıta bulmak çok zordu. Bu hadise üç dört defa böyle tekrar etmişti. Hatta kardeşler arasında da latife konusu olmuştu. Ceylan Ağabey bana takılmadan edemez, “Yalvaç'a götürelim mi?” diye sorar dururdu. Fakat daha sonraları Hz. Üstad Yalvaç'a şeref vermiş, medresemizin bir nevi açılışını yapmış, Yalvaçlılar

olağanüstü günler yaşamıştı. (Bediüzzaman'ın Yalvaç ziyaretleri için bkz. Ağabeyler Anlatıyor-5, Ali Osman Karahan. Ö.Özcan)

Ben, bundan daha da fazlasını anlatmak istiyorum. Hz. Üstad, birkaç gündür kardeşlerin yanında bana, “Bu Keçeli artık babasını unuttu, hiç aramaz oldu” diye takılıp duruyordu. Yeminle söylüyorum ben bundan hiçbir şey anlamıyordum. Bir Cumartesi günü bana “Seni Yalvaç’a götüreceğim” dedi. Ama yüzünde bir hüznü vardı. O gün yola çıktık. Önceden olduğu gibi bu defa da yine Yalvaç’a yakın bir yere kadar geldik, kendisi yeşillik bir yere indi, şoförü Mahmut Çalışkan ağabeye: “Bu Keçeliyi hemen babasına götür!” dedi. Ve beni kendi taksisi ile Yalvaç’ gönderdi. Yalvaç’a vardığımda bir de ne göreyim; babam hastalanmış, hastaneye yatırılmış ve “Benim Zekeriya’m nerede kaldı?” diye ağlayıp sızlamaya başlamış, çevresindeki hastaları rahatsız edecek bir hal almış. Babam beni bir anda karşısında görünce: “Nerede kaldın oğlum!” diyerek öldürürcesine kucakladı, öptü, kokladı. Bu hal benim için hiç unutamadığım iki damla gözyaşıdır. Bundan daha da ilginç, Hz. Üstad’ın bütün bu olup bitenlerden sonra, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmasıydı. İşte Üstad böyle bir Anadolu Evliyasıydı.

Kır Çiçeklerini Topladım Üstad’a Verdim, Sevinecek Zannettim...

– Üstad Hazretleriyle kır gezilerine çıktınız mı hiç?

– Kır gezilerinin adı, Üstad’ın dilinde “Tenezzüh” idi. Hz. Üstad’ın tefekkür hayatı vardır oralarda... Üstad’ın tefekkür hayatında bu gezilerin çok ayrı bir yeri vardır. Çok severdi bu kır gezilerini. Oralarda çay da içilirdi... Üstad daha ziyade kuşluk vaktinde tenezzühe çıktığı için ziyarete gelenler bunu bilirler ve Üstad’ın kapısında beklerlerdi. Böylece hem Üstad’ın duasını almış olurlar, hem de ziyaret etmiş olurlardı. Biz de bunlara göz yumardık. Üstad genellikle sulak, ağaçlık ve yeşillikli yerleri tercih ederdi. Arabasından iner, önce biraz yürürdü. Bu arada kiminle karşılaşmışsa onlarla konuşurdu. Karşılaştıklarına önce mesleğini sorar, daha sonra namazlarını geçirmemelerini, farzlarını kaçırmamalarını, namazlarını kıldıkları takdirde yaptıkları dünya işlerinin de amel defterlerine ibadet olarak yazılacağını söyler, onlara ümit verirdi.

Yine bir gün bahar mevsiminde beraber gittik kıra. Orada kır çiçekler açmış, hemen topladım, demet yaptım, geldim Hz. Üstad'a verdim. Çok sevinecek zannettim. Hz. Üstad çiçekleri aldı, sağına baktı, soluna baktı "Keçeli, ben bunu olduğu gibi sana veriyorum" dedi.

– Çiçekleri size iade etmesini nasıl yorumladınız?

– Müteessir olmuştu... Anladın mı Ömer kardeş? Çiçeklerin tesbihatını bozmuştum...

Üstad'la bir Barla yolculuğum vardır. Ben o yolculuğu ta başından itibaren yazmıştım. Onun deşifre edilmesi lazım. Allah'ım Ya Rabbi... Ömer kardeş, siz Hz. Üstad'ı tanısanız dersiniz ki; Eğer Hz. Üstad'ın hiçbir şeyi olmasa onun dostluğu, arkadaşlığı için canınızı feda edersiniz... Anlatılmaz bu...

Üstad'ım Bediüzzaman Bazen Benimle Şakalaşırdı

– Siz o zaman daha lise talebesisiniz. Diğer ağabeyler sizden yaşça daha büyük. Hz. Üstad size daha farklı muamelede bulunur muydu?

– Hz. Üstad'la beraber bir yere giderken arabanın ön koltuğuna ekseriya ben oturdum. Niye dersen? Talebe olduğum için... Biraz kılık kıyafetim vardı ya, ondan dolayı... Hz. Üstad görünüşe son derece önem verirdi. Zübeyir Ağabey arka koltukta, Üstad'ın yanında otururdu.

Üstad arabada giderken bazen arkadan kulağımın arkasından saçımı çekerdi. Ben arkama baktığımda Üstad tebessümle öbür tarafa bakardı. Şaka yapardı yani... Tabi ben o zaman daha çok gençtim. Bazen bana Risale-i Nur'daki şiirlerden okuturdu. Üstad çok hoşlanırdı bundan; "Zekeriya gönülden okuyor" derdi.

Üstad bir gün arabanın plakasına takılmış... Yeni yazı ya... "Keçeli burada ne yazıyor?" dedi bana. Plaka desem, nasıl anlatacağım... "Üstad'ım burada Said Nursi yazıyor" dedim. "Keçeli sen benimle şaka mı yapıyorsun?" dedi. Bazen böyle şaklaşırdık Üstad'la.

Hız. Üstad İmam Hatıplı Zekerıya Kıtapçı'yı Üniversıteye Hoca Tayın Etti

– İsparta İmam Hatıpl Okulu'nu bitirdikten sonra yüksek tahsil hayatınız başladı, en sonunda Profesör oldunuz. Akademisyen olmaya nasıl karar verdiniz? Tahsil hayatınızın bu safhası nasıl başladı ve nasıl gelişti?

– O zaman Bediüzzaman'la ilgili en önemli hatıramı anlatayım sana. Şimdi anlatacağım hatıra bile Bediüzzaman'ın zirvelerde olduğunu göstermeye yeter. İsparta'da Hız. Üstad'la beraber aynı evde kalıyoruz. Sene 1958... Ben sabahları okuluma, İmam Hatıpl Okulu'na gidiyorum, öğlenleri Üstad'ın yanına eve geliyorum, öğleden sonra tekrar gidiyorum okula. Bir gün geldim, öğleyin, dış merdivenlerden yavaşça çıktım. Baktım, Üstad'ın odasının kapısı açık; sırtında cüppesiyle, bütün haşmetiyle ayakta dikilmiş, beni bekliyor. Allah, Allah beni bekliyor... Yüksek bir sesle: “Zekerıya gel kardeşim” dedi. Girdim yanına “Buyrun Üstad'ım” dedim, oturdum. Baktım orada günlük gazeteler var...

– Üstad Hazretleri günlük gazeteleri okurdu yani?

– Hız. Üstad birebir olayları takip ederdi. Toplumdan kopmazdı. Olayları takip eder, yorumlardı. Bu yorumları bazen bizimle ders halinde paylaşırdı. Bahsettiğim tarihler 1950'lilerin sonları... Üçüncü Said dönemi... Günlük gazeteleri alacak Üstad'ın parası yoktu. İsparta'da Rüşdü Çakın ağabeyin dükkânı vardı. Zübeyir Ağabey oradan öğlen saat bir gibi küçük bir torba içinde kimseye göstermeden 5-6 tane gazeteı alır, Hız. Üstad'a verir, Üstad 15-20 dakika manşetlere, haberlere, ilgili ne varsa bakar, ondan sonra gazeteler giderdi. Biz bakmayız gazetelere. Kesinlikle bakmayız. Bununla sadece Zübeyir Ağabey ilgilenirdi. Başkaları bakmazdı.

Üstad gazetelere bakmış. Kendisi karyolaya oturdu, “Oku bakayım şu gazeteleri” dedi. Üstad yeni Türkçe okumazdı. O sırada Zübeyir Ağabey yoktu, nerede olduğunu da bilmiyorum. Hiç kimse yok benden başka. Ben de saf saf okudum. Okudukça Hız. Üstad'ın rengi değişti, hiddetlendi. Hız. Üstad hiddetlendiği zaman gözleri irileşir

projektör gibi olurdu. Okuduğum haber de; “Erzurum Atatürk Üniversitesi açıldı. Atatürk Üniversitesi şöyle olacak, Atatürk Üniversitesi böyle olacak...” diye bir haber. Ben saf saf okudukça Üstad iyice hiddetlendi; “Keçeli! Bu medrese benim Medrese-i Zehra’mdır. Bunlar bu ismi buraya nasıl verirler?” dedi. Bir taraftan eliyle yakamı tuttu, Üstad beni sarsıyordu. Sonra iki parmağını birinin gözüne sokar gibi ileri doğru hızla hareket ettirdi.

Bu arada şunu da belirteyim; Ben o sırada İmam Hatip Okulu’nun lise kısmında okuyorum. O zamanlarda İmam Hatip Okullarının hiçbir geçerliliği yoktu. Ve İmam Hatip Okullarına şu görev verilir diye hiçbir şey de söylenmemiş. Kendi öğretmenlerimiz bile her gün bize okulun aleyhinde nutuk atıyor; “Sizin istikbaliniz yok, ne işiniz var bu okulda” diye moralimizi bozuyorlardı. Biz de sınıfça buhran içindeyiz. Eğer liseyi bitirmek istesek lise birinci, ikinci, üçüncü sınıflarını tekrar okumamız lazımdı.

Bediüzzaman bana ne dedi biliyor musun Ömer kardeş? Tekrar yakamdan tuttu, “Keçeli, Keçeli! Ben seni bu üniversiteye hoca tayin ediyorum” dedi. Ben yıkıldım... Oradan odaya ayrılınca hüngür hüngür ağlamaya başladım. Yahu bizim hiçbir kıymetimiz yoktu ki... Bu şartlar altında birisi çıkıyor: “Keçeli, Keçeli ben seni bu üniversiteye hoca tayin ettim” diyor. Hüngür hüngür ağladım... Buna bir mana veremedim...

İşte bu Zekeriya Kitapçı’nın alnına Üstad Bediüzzaman’ın bu söylediği yazılmış. Ve ben İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü’nü bitirdikten sonra; o Yüksek İslam Enstitüsü’nü bitirenlerin bile üniversiteye alınmadığı bir zamanda Pakistan’a gittim. Pakistan’da doktoramı yaptım, geldim. O sıralarda Atatürk Üniversitesi Rektörü olan merhum Prof Dr. Kemal Bıyıkoglu tarafından yeni açılan İslami İlimler Fakültesi’ne 1971’de öğretim üyesi olarak tayin edildim. O üniversitede önce doçent sonra Profesör oldum. Erzurum Atatürk Üniversitesi’nde hoca oldum. İşte Üstad bu Üstad...

– Heyecan verici hatıralar anlatıyorsunuz hocam. Vesilenizle Bediüzzaman’ı adım adım keşfetmeye devam ediyoruz. Bu arada,

Pakistan’da değil de niye Türkiye’de yapmadınız doktoranızı? Özel bir sebebimi vardı?

– Değil Türkiye, Pakistan bile Yüksek İslam Enstitüsü mezunu olarak mastır için, yüksek lisans için kabul etmezdi beni. Pakistan’da doktora yapma işi istisna bir inayetle oldu. Şöyle anlatayım:

Risale-i Nur’da adı geçen Pakistanlı İhsan Sabiroğlu vardır. O doktorasını İstanbul’da yapmıştı. Beyazıt’ta Vezneciler talebe yurdunda kalıyordu. İyi görüşürdük, en samimi arkadaşşı da bendim. İhsan Sabiroğlu bana dedi ki: “Zekeriya Bey, burada Türk-Pakistan Kültür Cemiyeti var. Behçet Kemal Çağlar başkanlığını yapıyor. Siz buraya üye olun, bunları gönderin, Bekir Berk Ağabey başkan olsun” dedi. Biz gittik gizlice yazıldık, üye olduk. Seçim günü geldi. O İstanbul’un sosyeteleri, Pakistan’la alakası olmayanlar gelmişler. Seçim oldu, Bekir Berk ağabeyi Türk-Pakistan Kültür Cemiyeti Başkanı seçtik. Sene 1962. Ben de onun yanındayım. Konferanslar falan verilecek ya... “Ben burada Pakistan’ın milli şairi ‘İkbal’ ile ‘Mehmed Akif’i karşılaştırabilirim” dedim. “Memnuniyetle, çok güzel olur” dediler. Cemiyet binası Şişli’deydi. Allah yardım etti, Türk-Pakistan Kültür Cemiyeti’nde çok güzel bir karşılaştırma yaptım. Böylece Türk-Pakistan Kültür Merkezi’nin başkanı çok mümtaz bir insan olan Şerifü’l-Hasan Aybek ile tanıştım. Bana: “Zekeriya Bey, sen Pakistan’da doktora yapmak ister misin?” dedi. “Niye olmasın” dedim. “Şimdi Karaçi Üniversitesi’ne bir mektup yazacağım. Okuldan mezun olunca bir mektup daha yazacağım, gideceksin, sana burs verecekler, bu sana yeter” dedi. Ve öyle oldu... Pakistan’a 1965’de gittim ve Karaçi Üniversitesinde doktoramı tamamladım. 1976’da Erzurum Atatürk Üniversitesi’nde İslam Tarihi Doçenti oldum, oraya hoca oldum yani. Bakın Hz. Üstad bir şey söylemişse o olacak. Ama kendi şartları içinde olacak.

Abdülmecid Ağabeyin Isparta Ziyareti ve Kızı Saadet’in Öğretmen Olması

– 1987 yılından beri Konya’dasınız. Üstad’ımızın yeğeni, Abdülmecid ağabeyimizin kızı Saadet abla da Konya’da ikamet ediyor. Görüşüyor musunuz?

– Bu da çok güzel bir soru oldu. Önce Saadet ablayla alakalı Hz. Üstad'ın duasını anlatayım. Sene 1958 diye hatırlıyorum. Yaz aylarından biri. Üstad Hazretleri Emirdağ'ındaydı. Ben evde nöbetçiyim, her gün öğleden sonra merhum Rüşdü Çakın ağabeyin dükkânına gider, Üstad'a gelen mektupları alır ve eve dönerdim. Yine böyle bir gün dükkâna gittim, orada Üstad'ın kardeşi Abdülmecid ağabeyi gördüm. İlk defa görüyorum, şaşırdım kaldım. Abdülmecid Ünlükul vücut yapısı itibarıyla sanki ağabeyi Bediüzzaman'ın ikiz kardeşi gibiydi. Onun Üstad'a gelmesinin çok özel bir sebebi vardı. Konya Kız Öğretmen Okulu'nu bitiren kızı Saadet'in Konya'ya tayin olması için ağabeyi Bediüzzaman'dan dua almak için gelmiş. Fakat Abdülmecid Ağabey, Hz. Üstad'ın Emirdağ'da olduğunu öğrenince, görüşmeden üzüntülü bir şekilde tekrar Konya'ya döndü. Konya'da ikamet ediyordu.

Üstad Hazretleri iki gün sonra Emirdağ'ından geldi. Arabadan ayağını atar atmaz, “Keçeli! Sen benim kardeşimi niye misafir etmedin?” dedi. Üstad bunu nerden duydu hala bilmiyorum. Ben: “Üstad'ım! Abdülmecid ağabeyin kızı öğretmen okulunu bitirmiş, Konya'nın yakın bir yerine tayin olması için duanızı almaya gelmiş” dedim. Üstad hiçbir şey söylemeden, kendine has vakur adımlarla merdivenlerden çıktı ve odasına çekildi.

Daha sonra ne mi oldu? Onu da anlatayım sana. Bu hadiseyi ben çoktan unutmuştum. Aradan 15-20 gün geçti, Hz. Üstad kendisine gelen bir mektubu oku diye bana uzattı. Mektup Abdülmecid ağabeyden geliyordu. Abdülmecid Ağabey, Seyda dediği ağabeyi Said Nursi'ye teşekkürlerini bildiriyor, duaları bereketiyle kızının Konya'nın Silley beldesine tayin edildiğini yazıyordu. Silley Konya'ya sadece sekiz kilometre uzaklıktadır.

Konunun bundan sonrası daha da ilginç, size onu da anlatmak istiyorum.

1987 yılında Konya Selçuk Üniversitesi'ne tayin olup geldim. Tabi Abdülmecid Ağabey çoktan vefat etmişti. Daha önce hiç tanışmadığım, Saadet ablaların aile dostu Abdülkadir Atik'ten bir telefon geldi. “Zekeriya Ağabey, İbrahim Kaynak ağabeyle sizi

ziyarete geleceğiz. Sizin yazdığınız Anadolu İman Hareketi kitabını okumuş, tanışmak istiyor” dedi. İbrahim Kaynak Ağabey Saadet ablanın eşidir. Çok yerlerde Kaymakamlık ve Vali Yardımcılıkları yapmış çok nazik, çok değerli, çok kibar bir ağabeyimizdir.

Evime teşrif ettiler. Gözlerim projektör gibi açıldı. “Saadet abla siz misiniz?” dedim. Hemen cebimden mendilimi çıkardım, sağ eline sardım ve doyasıya öpmeye başladım. Oysa o, bir Şafii idi, kolay kolay elini kimseye vermezdi. Benim bu halimi görünce o da şaşırıp kaldı. Sonra bu hatıramı anlattım. Saadet abla dedi ki: “Evet bunu biliyorum. Babamın Isparta’ya giderek benim için amcamın duasını almak istediğini biliyorum. Bundan önce de; liseyi bitirdim, babam benim hangi okula gitmemi Hz. Üstad’a sordu. Üstad, “Saadet öğretmen okuluna gitsin, öğretmen olsun’ demişti.”

Abdülkadir Atik Bey, Konya’nın fedakâr nur talebelerinden biridir. Bir defasında üç aile olarak bir minibüsle Barla’ya gitmeye karar verdik. Önce Isparta’ya uğradık, Hz. Üstad’ın evini ziyaret ettik. Orada gözyaşlarımı tutamadım. Bu dersanenin her köşesinde ayrı hatıralarım vardı. Üstad’ın vefatından sonra ilk defa ziyaret ediyor ve yeğenini ona getiriyordum. Saadet Abla ilk defa geliyordu bu eve. Çok memnun oldu. Şunu da söyleyeyim; Saadet ablanın siması aynı amcası Bediüzzaman’ın siması gibidir. Saadet ablayı her gördüğümde Üstad’ı görmüş gibi oluyorum. Hz. Üstad’ı özlediğimde Saadet ablayı ziyaret ediyorum.

Hz. Üstad’ın Son İstanbul Seyahatinde Beraberdik

– Isparta’dan ayrıldınız ve 1959’un Ekim ayında İstanbul Yüksek İslam Enstitü’sünde eğitime başladınız. Üstad’tan izin aldınız mı İstanbul’a gitmek için?

– Evet, elini öptüm ve iznini alarak gittim Yüksek İslam Enstitü’süne.

– 1960 yılının ilk gününde Bediüzzaman Hazretlerinin bir günlük İstanbul seyahati var. Üstad’la İstanbul’da görüştünüz mü?

O kısma geçmeden önce şunu ifade etmeliyim ki Hz. Üstad son yıllarında, çevresini senelerdir kuşatan seyahat yasağını ve mecburi iskân çemberini kırmak istiyor ve ne olursa olsun Urfa, Kastamonu, Konya gibi nur medreselerini ziyaret etmeyi arzu ediyordu. Bu özlemini sık sık bizlere de dile getirmeye başlamıştı.

Ben 1959 yılının Ekim ayında Üstad'ın elini öpmüş ve yüksek tahsilimi tamamlamak için İstanbul'a gelmiş bulunuyordum. 1959'un son günlerinde Üstad'ın bir Ankara seyahati oldu ve bu seyahat bütün gazetelerde yer aldı. Daha sonra bir duyduk ki Hz. Üstad Ankara'dan İstanbul'a geliyor... Bununla daha ziyade Bekir Berk ve Mehmet Fırıncı ağabeyler ilgileniyor ve mümkün merteye basına konu olmamasın istiyorlardı. Hz. Üstad için İstanbul'un tarihi merkezinde buluna Piyer Loti Otel'i'ni uygun görmüşler ve Üstad'ı Kabataş Vapur İskelesi'nden alarak bu otele getirmişlerdi. Niye Piyer Loti dersen, Bekir Berk ağabeyin orada yazıhanesi vardı, o ayarlamıştı oteli.

1960'ın ilk günleri... Asırlık çınar ağacı İstanbul'a geldi ve Piyer Loti Otel'i'ne yerleşti. Bediüzzaman'ın İstanbul'a gelişi ajans haberlerinde yer alınca kıyamet koptu. Bir taraftan gazete muhabirleri, polisler ve diğer taraftan bizim bilip bilmediğimiz ne kadar nur talebesi varsa Piyer Loti Otel'i'ne koştular. Otel ve çevresi bir mahşer yerine dönmüştü. Piyer Loti Otel'i'ne ilk koşanlardan biri de bendim. Hemen Otelin merdivenlerine yöneldim, Üstad'ın bulunduğu kata çıktım, önce Isparta'da beraber kaldığımız ağabeylerle kucaklaştık. Üstad'ın elini öperken Ceylan Ağabey Üstad'a, "Üstad'ım Zekeriya Kitapçı" diyordu. Zaman zaman aşağı kata iniyor kısa açıklamalar yapıyordum. Zübeyir Ağabey de bundan memnun oluyordu. Ertesi günü çıkan gazetelerin bütün manşetlerinde Bediüzzaman Said Nursi vardı. İstanbul bir anda Hz. Üstad için yaşanmaz bir hale gelmişti. Hâlbuki Üstad Ayasofya'yı falan ziyaret edecekti, fakat gazeteciler rahat bırakmadı. Üstad da bu durumdan çok sıkıldı ve hemen geri dönme kararı verdi.

Şimdi asıl mesele Üstad'ın otelden nasıl çıkacağı, arabasına nasıl bineceği ve Kabataş Vapur İskelesi'ne nasıl gideceğiydi. O sabah bir

gurup ağabeylerle beraber Hz. Üstad'ın etrafında etten bir halka oluşturduk. Fırıncı Ağabey de basından gizlemek için Üstad'ın başı üzerine bir şemsiye açtı. Bin bir güçlkle Piyer Loti Oteli'nden ayrılıp, Kabataş Vapur İskelesi'ne doğru yola çıktık. O zaman köprü yoktu. Biz yine Hz. Üstad'ın arabasının çevresinde koşuyor ve her ihtimale karşı ona kimsenin yaklaşmasını önlemeye çalışıyorduk. İşte, Akşam Gazetesi'nin yayınladığı resimde, Hz. Üstad'ın arabasının sol tarafında ikinci sırada koşan, baştan üçüncü şahıs benim. Otomobilin sol tarafındaki en yakın kişi Hakkı Yavuztürk, otomobilin sağında bulunan en yakın şahıs da Mersinli Abdünnur Keskin'dir.

3 Ocak 1960 tarihinde Akşam Gazetesi'nin çektiği fotoğraf ve haber Fotoğrafta Bediüzzaman'ın 'İSPARTA 20001' plakalı otomobilinin sol tarafında arkada üçüncü sırada koşan kravatlı kişi Zekeriya Kitapçı'dır. Aynı sırada otomobile en yakın kişi Hakkı Yavuztürk, sağdaki otomobile n yakın kişi de Mersinli Abdünnur Keskin'dir.

03.01.1960 AKŞAM

SAİD-İ NURSÎ İSTANBUL'DAN AYRILIRKEN HÂDİSELER OLDU

Niçin geldiği anlaşılamıyan Nurcu lider, gençleri komünizmle mücadeleyle davet etti

Evvelki gün kara yoliyle İstanbul'a gelen Bediüzzaman Said-i Nursî, beraberinde en yakın adamları Mehmet Nuri Güleç, Ziver Gündüzalp ve şoförü Hüsnü Bayram olduğu halde, Isparta 20001 plâkalı otomobili ile dün saat 13.30'da İstanbul'dan ayrılmıştır. Kara yolundan Ankara istikametine giden Said-i Nursî'nin gidişi de, gelişi gibi hâdiseli olmuştur.

Geceyi Piyerloti Otelinin 29 numaralı odasında, yatağında oturarak geçiren Nurcu liderin yanında iki muavininden başka, nur talebeleri Kâmil Kalkan, Zekeriya Kitapçı, Mehmet Biling bulunmuşlardır. İstanbul teşkilâtından olduklarını söyleyen üç genç ve sekiz üniversiteliyi kabul eden "Efendi Hazretleri" kimseye gözükmemek hususundaki gayretini, dün de göstermiştir.

Bediüzzaman'ın Cenazesine Gittim

– Urfa'ya Üstad'ın cenazesine gittiniz mi?

– Üstad Hazretleri 23 Mart 1960 tarihinde Urfa'da vefat ettiğinde İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nde talebeydim. Cenazesine gitmek için derhal iki araç tuttuk, yola çıktık. Bekir Berk, Aytimur, Fırıncı, Birinci vardı. Ramazan ayıydı. Biz Urfa'ya varmadan evvel Urfa Valiliğinin isteği ile cenaze namazını bir gün önceden kılmışlar. Namaza yetişemedik. Orada Abdullah Yeğin ağabeyin dersanesinde ağabeylerle bir toplantı yapıldı. Ben şunları söylediğimi hatırlıyorum: "Hz. Üstad'ın Isparta'daki evi boşaltılmamalı, bütün ağabeyler aynen devam etmelidir" dedim.

Bediüzzaman'ın Hırkası ve Seccadesi

– Zekeriya hocam, bize Bediüzzaman'ın hırkasını, seccadesini gösterdiniz. Üstad mı hediye etti bunları size?

– Elimde gördüğünüz bu beyaz pamuklu hırka ve seccade Hz. Üstad'ındır. Şimdi bende bulunuyor. Bunun hikâyesi şöyledir:

Abdullah Yeğin ağabey Urfa'da dersanede kalıyordu. Abdullah ağabeyin annesinden Üstad'a bir mektup geliyor. Mektupta annesi

Abdullah ağabeyi yanına çağırıyor. Ben de o sırada Hz. Üstad'ın yanında kalıyorum. Üstad nasıl olsa izin verir diye Abdullah ağabeye "Sen buyur gel" diye bir mektup yazdım. İşte o zaman, Abdullah Ağabey Hz. Üstad'a gelirken bu hırkayı da yanında getirmiş. Abdullah Ağabey geldiğinde Üstad Isparta'da değildi, Emirdağ'ındaydı. Üstad Isparta'ya gelince Abdullah Yeğin'e: "Sen niye geldin keçeli. Urfa'daki hizmetler önemli" diyor. Ceylan Ağabey de "Üstad'ım, Abdullah Ağabey Zekeriya'nın dolmuşuna binmiş" diyor. Bu hırka Hz. Üstad'a böyle geldi. Üstad bir müddet kullandı, sonra bana verdi. Bu elimdeki seccade de Hz. Üstad'ın 14 yıl kullandığı seccadedir, sonra bana geçti. Üstad'ın secde ettiği yerde bir yama vardı, ben onun kıymetini bilemedim, söküldü orası. Üstad'ımız kendine has bazı kitaplarından da bana "Nur'un bir kahramanına" diye yazarak hediye etmiştir. Bu kitaplar: Mektûbat ve Lem'alar... Hırka ve seccadeyi çok isteyen oldu... Hatta rahmetli Abdulkadir Badıllı sizin gibi evime kadar geldi istedi, para bile teklif etti. Veremedim...

Aynı hadiseyi Abdullah Yeğin Ağabey şöyle anlatıyor:

Urfa'da dershanede kalıyordum; dört sene kadar olmuş, ayrılamamıştım. Üstad'a bir mektup gelmiş; ya benim ağabeyim yazmış o mektubu veya annem birine yazdırmış... Annem mektupta demiş ki: 'Ben hastayım, eğer bir-iki ay izin alıp gelmezse ben hakkımı helâl etmiyorum!'

Üstad'a böyle bir mektup gelmiş. Benim haberim yok... Mektubu Üstad'a okumuşlar. Güya Üstad demiş: 'Bir-iki ay izin yok, bir-iki gün var.' Bunu da söyleyen Zekeriya Kitapçı, şimdi Konya'da profesör... O bana iki satır mektup yazmış: 'Üstad'ımıza böyle bir mektup geldi, annen hastaymış, Üstad bir-iki gün izin verdi' diye...

Ben Zekeriya'nın mektubunu alınca, 'Epeydir Üstad'a gidememiştım, bir-iki gün izinle Üstad'a da uğrarım' diye doğru Isparta'ya gittim. Üstad Emirdağ'a gitmiş, ben de Emirdağ'a geçtim. Trenle giderken Nuri isminde Haymanalı birine rastladım. O da Üstad'a gidiyormuş. Tanıştık, Üstad'a beraber gittik. İkimiz odaya aynı anda beraber girdik. Üstad benimle hiç konuşmuyor, Nuri'yle konuşuyordu hep.

Neyse onu gönderdi, bana, ‘Sen niye geldin?’ dedi. Ben de dedim: ‘Annemden böyle bir mektup gelmiş, siz demişsiniz ki: Bir-iki ay izin yok, bir-iki gün var.’ Üstad, ‘Benim haberim yok!’ dedi. Orada Ceylan Ağabey vardı. ‘Efendim! Bu, Zekeriya’nın dolmuşuna binmiş...’ dedi. (Abdullah Yeğin Ağabey bunları anlatırken gülüyor, bizi de güldürüyordu.) ‘Peki, bugün burada kal’ dedi.

Üstad ertesi gün, ‘Orası yalnız olmaz, geriye dön. Sen mektup yazmıyorsun, sıla-i rahim mektupla da olur, sıla-i rahim yapmıyorsun. Senin orayı terk etmen olmaz, eğer seni görmek isteyen varsa onlar gelsin’ dedi. Müsaade etmedi, yani beni tekrar Urfa’ya gönderdi. O zaman dershanede Abdülkadir Badıllı yalnız kalmıştı. (Ağabeyler Anlatıyor-1)

Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı Ağabeyden Son Mesaj

– Zekeriya Kitapçı hocam, sizi çok yorduk. Son bir soru ile sohbetimizi bitiriyoruz. Genel bir soru; vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

– Anlattığım hatıralar denizden bir damladır. Daha anlatılacak pek çok şey var. Onların birçoğu da hususidir. Öyle tahmin ediyor ve inanıyorum ki çok büyük bir hayra vesile oldunuz. Yarınlara giden yolda ve Hz. Üstad’ı görme ve onun sıcak nefesini hissetme imkânı olmayan genç nesillere inanılmaz derecede büyük hizmet yapıyorsunuz. Aksi halde bunların pek çoğundan gelen nesillerin haberi olmayacaktı. Bu hizmetlerinizin Allah tarafından kabul edilmesi ve yarın Üstad’ın huzurunda sizlerin yüz akınız olmasını diliyor ve bir kere daha şükranlarımı sunuyorum.

– Estağfurullah hocam. Hizmetin tarihini fiilen yazan sizlersiniz. Bizim yaptığımız sadece kalemle kâğıda dökmek. Bunu da herkes yapabilir. Allah razı olsun...

Prof. Zekeriya Kitapçı ve Ömer Özcan Bediüzzaman hazretlerinin beyaz pamuklu hırkası ile

[33] 1958 Ankara davasına ait elimizde bulunan mahkeme kayıtlarındaki bilgiler şöyle:

Suç tarihi: 26/4/1958. Isparta'da bulunan ağabeylerin tevkif tarihi: Ziver Gündüzalp, Ceylan Çalışkan 30/4/1958. Tâhirî Mutlu, Bayram Yüksel, Rüştü Çakın 2/5/1958. Tahliye Tarihi: 4/7/1958. (Ömer Özcan)

[33] 1958 Ankara davasına ait elimizde bulunan mahkeme kayıtlarındaki bilgiler şöyle:

Suç tarihi: 26/4/1958. Isparta'da bulunan ağabeylerin tevkif tarihi: Ziver Gündüzalp, Ceylan Çalışkan 30/4/1958. Tâhirî Mutlu, Bayram Yüksel, Rüştü Çakın 2/5/1958. Tahliye Tarihi: 4/7/1958. (Ömer Özcan)

Bir duyduk ki, Nazilli'de bir dersane baskınından dolayı Üstad'tan giden ama ağabeylerin imzası bulunan bir mektubu, 'Bizim Ankara

Hükümeti' milletvekillerine, bazı evlere filan dağıtmışlar. Mektubun altında da Zübeyir, Bayram, Tâhirî, Ceylan, Sungur, Rüşdü imzaları var. Bunu, sanki bir harp beyannamesiymiş gibi gazeteler; Said Nursi nerdeyse hükümete başkaldırdı gibi manşetlerle vermişler. 1958'in Nisan ayındayız^[33]. Gazeteler bunu yazınca ben hemen Hz. Üstad'a koştum. Bir baktım ki, Üstad tek başına yapayalnız kalmış. Hizmetinde bulunanların hepsini de polis almış götürmüş. Ama inadına Üstad, yel kayadan ne aparır dercesine dimdik ayakta ve hayatta idi. Orada Üstad'ın ne kadar müdebbir olduğunu bir kere daha gördüm. Üstad beni görünce: "Gel kardeşim Zekeriya, artık sen gitme" dedi. Bu arada Vahşi Şaban (Akdağ) Ağabey geldi. Daha ertesi günü Tâhirî ağabey yerine Büyük Ruhlu Küçük Ali ağabey geldi. Ben, Mustafa Ezener, Mahmud Çalışkan, Vahşi Şaban Ağabey kaldık Hz. Üstad'ın yanında. Çilekeş Mustafa Ezener ağabey gündüzleri gelip gidiyordu. Günlük derslerimizde de hiçbir aksama yoktu. İşte bu şekilde bu aciz, İmam Hatip Okulu pansiyonundan ayrılıp, Hz. Üstad'ın yanında devamlı olarak kalmaya başlamış oldu. Ta İstanbul'a, Yüksek İslam Enstitüsü'ne gidinceye kadar kaldım yanında. 1958 Nisan'ından, 1959 Ekim'ine kadar bir buçuk sene.